

အောင်

BURMESE
CLASSIC
COM

ပန်းတို့၏အာရုံ

ရွှေသမင်

စာပေ

မှ စီစဉ်တင်ဆက်သည်။

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၁- ၂၉၆၁၁၀၊ ၀၁- ၃၉၈၅၅၇၊

၀၁-၈၆၁၀၀၈၈

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပန်းတို့၏ကာရန်

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

သျှင်မ

၀၉၅-၀၃

ပန်းတို့၏ကာရန်/ သျှင်မ၊ -ရန်ကုန်။

ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။

၃၉၂ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ပန်းတို့၏ကာရန်

အခန်း (၁)

“အဖြိုး နင်တို့ ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဘာလဲ ...”

“လိမ္မာအောင် နဲ့လေ ...၊ သနားပါတယ်ဟာ ...”

“အေးလေ ... နင် ဇွဲဆုလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ ပေးသင့်ပါတယ်”

အဖြိုး မျက်နှာက လိမ္မာအောင် အသံ ကြားလိုက်တာနှင့် သံပရာသီး
အခြမ်းလိုက်ကို ကြိတ်ဝါးလိုက်မိသလို မဲ့ရှဲ့ ရှဲ့တွသွား၏။

“မပြောစမ်းပါနဲ့ ... စိတ်ညစ်စရာကြီး”

“ဘာ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ ...၊ ရုပ်ရေးလည်း ချောတယ်၊ နင်က
ဆေးလိပ်ခုံက အလုပ်သမလေး ... သူက ဆေးလိပ်ဖက်တွေ ပို့တဲ့လူ ...
ဘယ်လောက် အဆင်ပြေသလဲ၊ နင်တို့ချင်းက ရှေ့သွားနောက်လိုက်
လည်း ညီတယ်လေ ...”

ဆေးလိပ်ခုံမှာ ရှိသမျှ မိန်းကလေးတွေက လိမ္မာအောင် ရောက်
လာချိန် ရောက်ပြီဆို ပြန်သွားတာနဲ့ အဖြိုး ကို စနောက်သံတွေ မကြား
ချင်မှ အဆုံး ...။

ဆေးလိပ်ရုံ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ သနပ်ဖက်ဖင်စီခံတွေ သစ်သပ်
လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိကြသေးသည်။

အလှမ်းကွာကြပေမယ့် ဒီဘက်ကအသံတွေကို ဟိုဘက်က ဒီတိုင်း ကြားနေရလေသည်။ ထို့ကြောင့် နွယ်နွယ် က ထား ကို တံတောင်နဲ့ တို့ကာ ...

“မကြာတော့ဘူး ထား ... အငြိုး မျက်လုံးတွေ နှင့်ဆီ ရောက်လာ လိမ့်မယ် ...”

ထား က ထမင်းစားနေရင်း မျက်လွှာပင့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ် သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ...

“ငါ့ထက် ပိုပြီးလိုက်ဖက်တဲ့လူ ရှိတာလည်း ထည့်ပြောဖို့ သတိ ကြပါဦး ... ဟွန်း ...”

မျက်လုံးတွေက ထား ဆီကို စုပြုံရောက်လာကြသည်။ ပြီးတော့-

“သူတို့က မောင်နှမတွေလို နေတာပါဟယ် ... လိမ္မာအောင် က နှင့်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး တစ်ဖက်သတ် ချစ်လာတာ တစ်မြို့လုံး သိတယ်”

“သူတို့ မောင်နှမ မဟုတ်မှန်းလည်း တစ်မြို့လုံး သိတာပဲလေ နှင့်တို့ စနေတာကို ခုလောက်ဆို သူ့ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်နေပြီ - သေချာတယ်၊ လိမ္မာအောင် လည်း သနားတော့ သနားပါတယ်လေ...”

အငြိုး က အသံကို တမင်မြင့်၍ ပြောရင်း ထမင်းချိုင့် ဖွင့်သည်။

“ကိုယ့်ကို သေလောက်အောင် ကြိုက်နေတဲ့သူကိုတော့ ပြန် မကြိုက်ဘဲနဲ့ ... မကြိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ လူကိုမှ နှစ်နဲ့ချီပြီး အပင်ပန်းခံ ကြိုးစားနေတယ်”

ငါးခြောက်ကြော်လေး ခပ်ယူပြီး ထမင်းပေါ်တင်သည်။ ဇွန်းနဲ့ ခပ်ယူဖို့ကို တော်တော်နဲ့ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ထား ပါးစပ်ထဲက ထမင်းတွေကို လည်း မျိုမချနိုင် ...။

“အဲဒီတစ်ယောက် တော်တော်ကို လွန်နေပြီ .. တကယ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ထား က သည်းခံမှန်းသိလို့ ပိုဆိုးနေတာ၊ ငါ တကယ်ကို အသည်းယားတယ် ...”

မျက်ခြယ် ကလည်း ထမင်းလုတ်ကို သွားနဲ့တိုက်မိအောင် တမင် ထုပ်၍ မကျေနပ်တာတွေကို ပြချင်နေသည်။ နွယ်နွယ် က မသိမသာ ချောင်းဟန့်ကာ ...

“သွားမစနဲ့ မျက်ခြယ် ... အဲဒီတစ်ယောက်က အရှက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“သိသားပဲ ... တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး တစ်ဖွဲ့လုံး အရှက်မရှိကြ တာ ...”

“အငြိုး ကနော် .. ရုပ်လေးလှသလောက် အပြောလည်း ပက်စက် တယ် .. လောဘလည်း ကြီးတယ်၊ နှင်တို့ သိလား .. သူက ရံပိုင်ကိုမှ နှိန်းနေတာ ...”

သူမတို့ကတော့ ဟိုဘက်လူတွေလို အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် မပြော ခဲ့ကြပါ။ မျက်လုံးတွေတောင် မရောက်စေဘဲ ထမင်းစားရင် ပုံစံမပျက် ပြောနေရတာ ဖြစ်သည်။

အလုပ်သဘောကိုက ဖင်စီခံသမားတွေက တစ်ဆင့်မြင့်ကာ လူဦး ရေလည်း နည်းသည်။ လစာ အခွင့်အရေးတွေလည်း ကွာခြား၏။

ဆေးလိပ်သမားတွေကျတော့ အလုပ်ကြမ်းအဆင့်သာသာပဲရှိကာ သူမတို့အတွက် အလုပ်လုပ်ရင်း စကားပြောတာ .. ရယ်မောတာကအစ ကန့်သတ် တားမြစ်ချက် မရှိ ...။

ဖင်စီခံလုပ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း ဘာမှတော့ ကန့်သတ် တာ မရှိပါ။ ဒါပေမယ့် နေထိုင်ပုံ အဆင့်အတန်းတွေက သူ့အလိုလို ကွာခြားသွားကြတာ ဖြစ်သည်။ ပြောရပါလျှင် ဆေးလိပ်ခုံလောက် မိန်းကလေးတွေ လွတ်လပ်တာ မရှိ ...။

“ဟေ့.. ဖက်စီတဲ့ နောက်က မိန်းကလေးတွေ မပြီးသေးဘူးလား”

ဆေးလိပ်ခုံတာဝန်ခံက ဒေါ်စုစု ဖြစ်ကာ တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ် လောက် ဝင်လာတတ်၏။

အထဲကို လှမ်းမေးရင်း အငြိုး တို့ရှေ့မှာ ရပ်ကာ ...

“နင်တို့လည်း တော်တော် စကားများတယ်နော် .. ဟိုးအပေါ်ထိ ထိ နင်တို့အသံ ပေါက်တယ်”

“ဟုတ်လား အန်တီစု .. သူဌေး ဒေါက်နဲနေပြီလား မသိဘူး”

“အေးပေါ့အေး .. အပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်လို့တောင်း မရဘူး ထင်တယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ကြဦး ..”

အငြိုး တို့ ဇက်လေးတွေ ပုသွားကြ၏။ ဒေါ်စုစု က ထား တို့ဘက်ကို ကူးသွားပြီး ...

“သမီးတို့ ထမင်းစားပြီးရင် အလုပ် သွက်သွက်လေး လုပ်ပေးနော် .. တနင်္လာနေ့ ပစ္စည်းပို့ရမှာ .. တော်ကြာ ဖင်စီခံမရလို့ဆိုပြီး ဟိုဘက်က အကြောင်းပြကောင်း ရသွားလိမ့်မယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစု .. ပြီးအောင် လုပ်မှာပါ”

“ထား ကရော .. သမီးအမေ နေကောင်းသွားပြီလား”

“အမေက မကောင်းလိုက် ကောင်းလိုက်ပါပဲ အန်တီစု ရယ် .. အသက်ကြီးမှ သွေးဆုံးကိုင်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ အဖေသတင်းကလည်း ဘယ်လိုမှ မရဘူး ..”

“အေးလေ .. စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ရှာတာ၊ အကူအညီလိုရင် ပြောနော် သမီး .. သမီးက အလုပ်ထဲမှာ ဘာကြွေးမှ မတင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ လိုအပ်ရင် ပြော သိလား .. အန်တီ သူဌေးကို ပြောပေးမယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

ခေါင်းညိတ်၍ ထား က နေရာမှ ထကာ ထမင်းချိုင့်သွားသိမ်းသည်။ ဒေါ်စုစု က ပေါင်ထိအောင် ရှည်သည့် ထား ရဲ့ဆံနွယ်တွေကို ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်။

ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

“ထား ..”

“ဟင် ..”

“အန်တီစု က နင့်ကိုဆို အားလုံးထက် အရေးပေးတာ သိလား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ငါက ဆူခံထိအောင်မှ မနေခဲ့တာ၊ အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် နေတော့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ထား ရယ် .. နင့်ကို ရံပိုင်က သဘောကျနေမှန်း သူ မသိဘဲ နေမလား ..”

“အဲဒါမျိုးတွေ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ မျက်ခြယ် ရယ် ..၊ မတန်စရာတွေမှန်းပြီး ဒီထက် အပြောခံရပါမယ်”

“အဲမယ် .. မတန်စရာဆိုတာ ရှိသလား၊ အဓိကက အချစ်ရှိကြ ခဲ့ပဲ”

မျက်ခြယ် က အငြိုး တို့ဘက်ကို မျက်လုံးမရောက်ဘဲ ခပ်စွေစွေ ကြည့်ပြ၍ ...

“ဟိုတစ်ယောက် သူဌေးကို တစ်ပိုင်းသေအောင် ကြိုက်နေတာလည်း လူတိုင်း သိတာပဲ၊ သူဌေးက နင့်ကို သဘောကျနေမှန်းတာ လူမသိတာ ..”

“ဘယ်သိမလဲဟဲ့ .. ဟိုကလည်း သိကွာရှိတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ထား ကလည်း သူ့လို ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ကဲ .. တော်ပါပြီ၊ ငါ့ကို ကိုကိုနဲ့ စောင်းမြောင်း ပြောလွန်းလို့ တောင် နေစရာမရှိ ဖြစ်နေရတာ”

“အဲမယ် .. ဒါ စောင်းပြောတာလား”

“အင်းလေ .. ဒီလောက် တည့်တည့်ကြီး ကြည့်ပြီး နေ့ရှိသမျှ ပြောနေတာကို ..”

“တော်ပါတော့ဆို နွယ်နွယ် ရာ ..၊ ဟိုဘက်က မမမြင့် ကို ကြားကုန်ပါမယ်”

သူမတို့လိုပဲ ဖင်စီခံလုံးသည့် မိန်းကလေးတွေ ဒီဘက်ကမ်းခြမ်းလုံး

www.burmeseclassic.com

မှာ အများကြီး ရှိသေးသည်။ သူတို့တွေလည်း အားလုံး သိနေကြတာ ပါပဲ ...။

ဒါပေမယ့် ဆေးလိပ်သမတွေလောက်တော့ ပါးစပ်တွေက ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေကြတာ မဟုတ် ...။

“ငါ ကိုကိုကိုတောင် လာမကြိုဖို့ ပြောထားတယ်၊ သူကလည်း အငြိုး ကို တွေ့ချင်လို့ ငါ့ကို လာကြိုတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် ဟိုက မကြိုက်တော့ ဒါကိုပဲ ရယ်စရာလုပ်ပြီး နှစ်နဲ့ ဖိသိပ် ပေးစားနေတာ၊ ပြန်ရတာ သိပ်နီးတာ မဟုတ်ဘူးနော် ထား .. ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ စက်ဘီးလေးစီးပြီး ပြန်ရုံပဲကို ..”

“ရတယ် .. ငါ စိတ်ညစ်တာကို မခံနိုင်ဆုံးပဲ”

ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း ထား သိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံး လည်း သိကြပါသည်။ မြို့ကြီးတွေမှာလို သီးသန့်ဆန်ဆန် နေကြတာ မဟုတ်တော့ နယ်မြို့လေးတွေမှာ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ဘာဖြစ်ဖြစ် လူ မသိအောင် ဖုံးဖိထားလို့ မရ ...။

ထား က မွေးလာကတည်းက မိခင်မဲ့ခဲ့ရတာဖြစ်ကာ သူမ ခပ်ငယ်ငယ်တည်းက အဖေက ဒီလိုပဲ အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်နေ တတ်တာ။ တစ်ခါသွားပြီဆို သုံးရက် .. တစ်ပတ် ...။ တစ်ခါတလေ ဆယ့်လေးငါးရက်ထိ ကြာတတ်သည်။

ငယ်ငယ်လေးတုန်းက သမီးကို ယောက္ခမနဲ့ ထားခဲ့တာဖြစ်ပြီး ယောက္ခမဆုံးသွားသည်နှင့် အလုပ်တဲ့လုပ်နေကျ လိမ္မာအောင် ရဲ့အဖေ ဦးအောင်ထွန်း ရဲ့အိမ်မှာ အပ်ထားခဲ့တာတွေ များခဲ့သည်။

ဦးအောင်ထွန်း ရဲ့ဇနီး ဒေါ်ယဉ်မေ ကလည်း သဘောထား နူးညံ့ သူဖြစ်၏။ သားနဲ့လည်း ကစားဖော်အရွယ်လေးမို့ တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးချင်း အဖော်ရသည်လို့ တွက်သည်။

ထို့ကြောင့် ထား ကို သမီးလေးလိုပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

အဖေ နှစ်ယောက်စလုံးက ကျပန်းအလုပ် လုပ်ကြပြီး လက်တွဲ ညီနေကာ အလုပ်သွားလိုက် ပြန်လာပြီး စရိတ်ထောက်လိုက်နှင့် အခြေ အနေက မိသားစု ပြေလည်ရုံတော့ အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။

အထက်မှာ အလုပ်သွားရှာမည်လို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ် ပြီးကာမှ ဒေါ်ယဉ်မေ ဘယ်လိုတားတား မရတော့တာ ဖြစ်၏။

ထား ကို ဒီတိုင်းပဲ အရင်လို အပ်နှံခဲ့လျက် အလုပ်ထွက်သွားကြ တာ လူတွေလည်း ပြန်မလာ ..။ ပိုက်ဆံလည်း အပိုကျလာ၏။

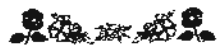
လိမ္မာအောင် က ထား ထက် အသက်သုံးနှစ် ပိုကြီးသဖြင့် လူ ကောင်လည်း ပိုထွားသည်။ အိမ်မှာ ပိုက်ဆံကျပ်လာတော့ ဒေါ်ယဉ်မေ က တတ်ထားသည့်ပညာလေးနှင့် ဆေးလိပ်ခုံမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရ သလို လိမ္မာအောင် က မွေးမြူရေးခြံတစ်ခြံမှာ သန့်ရှင်းရေး ဝင်လုပ် ခဲ့၏။

ထား ကလည်း အားလုံး သိတတ်နေသည့်အချိန်မို့ အရင်းအချာ မဟုတ်ဘဲ ခိုလှုံနေရသည့် ကိုယ့်ဘက်မှာ တာဝန်ပိုရှိသည်လို့ တွေးမိ လာ၏။

အဖေတွေ လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားသည့်နောက် မှာတော့ ဒီလိုပဲ ဘဝကို ဖြစ်သလို ရုန်းကန်ရင်း ဒီနေ့လို တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ တာဝန်ယူနေရခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့၏။

ရှေ့ရေးဆိုတာ မြှောင့်မြူးသာယာသည့် အရိပ်အငွေ့ ဘာမှ မမြင် ပေမယ့် ပစ္စုပ္ပန်မှာ အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။

လခုကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရိုက်ခတ်လာသော လေဒဏ် မိုးဒဏ် များမှလွဲလျှင် လောကဓံကို ထား ဂရုမစိုက်ပါ။ သို့သော် ...။

အခန်း (၂)

"အို .. သမီးကတော့ စိုက်ရမှာပဲ အဖေ .. အဖေက နေ့ရှိသမျှ အရက်ချည်း ဖိသောက်နေတာ .. ဒီအိမ် တိုးတက်ဖို့၊ သမီးရှေ့ရေး ကောင်းဖို့ အဖေခေါင်းထဲမှာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ဆန်စက်မှာ ညစောင့်လုပ် တယ်၊ မနက်ပိုင်းလေး တရားရုံးမှာ ပြာတာလိုလို လက်တိုလက်တောင်း လို့လို့ .."

"ဟား .. နင့်အဖေက ပြာတာစစ်စစ်ပါ သမီးရာ .."

"လုပ်မနေပါနဲ့ .. အဖေ အရက်ချိုးကပ်နေမှန်း သိလို့ သနား သဖြင့် ခေါ်ခိုင်းနေတာပါ၊ ပြာတာဆိုတာလည်း လူတိုင်းကို ခိုင်းလို့ရတဲ့ နေရာမှ မဟုတ်တာ၊ အဖေ အဲဒီလောက်လေးတောင် နေရာယူနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး .."

ဦးငြိမ်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်နေပေမယ့် ကလေးဆူသလို အဆူခံနေရသည့်မျက်နှာက မခန့်ညားနိုင် ..။

"သမီးဆီက အရက်ဖိုးတောင်းရတဲ့ ငွေတွေရော မရှိခဲ့လို့လား..၊ အဲဒါတွေကြောင့် ဆင်းရဲတာကို သမီး မုန်းတယ်၊ အရက်သမားသမီးလို့

ပြောပေမယ့် ကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေကို မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကို အဖေကတော့ ရှုမစိုက်နဲ့ ပြောမှာပေါ့၊ အဖေက အရက်ကို သေတဲ့အထိ သောက်သွား သော်လူကိုး .."

"တိုးတိုးပြောစမ်းပါ သမီးရာ .. အဖေက ဘာမှ ပဲ့ပါမသွားပါဘူး၊ ဖတ်ဝန်းကျင်က နင့်ကို မိဘကို ပြောဆိုနေလိုက်တာဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့် မယ် .."

"ဒါကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ပါလာပြီလား .. အမျိုးမျိုး၊ အဲဒါ ကြောင့် အရက်သမားစကား အလကားလို့ ပြောကြတာ .."

အငြိုး ထဘီကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆတ်ခနဲ ဆွဲမပြီး အိမ်ထဲ လှည့် ဝင်ခဲ့သည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့ရောက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

"နင်က ကိုယ်လုံး အရမ်းလှတာပဲ .. အရပ်ကလည်း မြင့်တော့ လေ ..၊ တကယ်ပြောတာ .. ဆေးလိပ်သမနဲ့ မတူဘူး၊ မင်းကတော်ရုပ် ပေါက်နေတာ" တဲ့ ..။

မှန်ထဲမှာကြည့်ရင်း မာန်ဝင့်လာသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မေးဖျားကို ဆတ်ခနဲ ပင့်လိုက်မိသည်။ မင်းကတော်ဖြစ်ဖို့ကို မမှန်းပါ။ သူဌေး ကတော် ဖြစ်ရရင် ပြီးပြီ ..။

သူငယ်ချင်းချင်း ကိုယ့်ကို 'ရုံပိုင်ကတော်' လို့ မော်ကြည့်လာကြဖို့ လို၏။ ရုံပိုင် သို့မဟုတ် သူဌေးလို့ ခေါ်ကြသည့်သူက ကောင်းမွန်း ..။

သူ့မှာ မိဘ မရှိပေ။ အဒေါ်အရင်းလို့လဲ ဝမ်းကွဲလို့လဲ သူနဲ့ အတူ နေသည့် ဒေါ်မြမြစ် တစ်ယောက်ပဲ ဆွေမျိုးရှိကာ ဒေါ်စုစု လို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ကြသည့် အမျိုးသမီးကြီးတွေလည်း ရှိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ပဒုမ္မာ' ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်အဖြစ် သူသာ အရင် သခင် ..၊ သူပဲ ကြီးစိုး မင်းမူသူ ..။

အသက်အရွယ် ကွဲသည်ဆိုတာလည်း ခန့်ညားချောမောသည့်

ယောက်ျားမို့ မိန်းကလေးက ငယ်နေပေမယ့် ရှေ့သွားနောက်လိုက်က
ညီပြီးသား ..။

ခက်နေတာက ကိုယ့်ကို သူက စိတ်မဝင်စားပေ။ ယိမ်းနဲ့ နေပုံကို
ကြည့်၍ ဘယ်လေတိုက်ပြီး ဒီသစ်ပင် ဘယ်ကိုယိမ်းတာလဲဆိုတာ ခန့်
မှန်းလို့ ရသော်လည်း ..။

ဒါကို ခေါင်းထဲထည့်လောက်စရာလို့ကို မတွေးချင်ခဲ့တာ ဖြစ်
သည်။

"သိပ်တော့ မပေါ့နဲ့ အငြိုး .. နင့်လောက်မဟုတ်ပေမယ့် ထား
ကလည်း လှတာပဲ၊ အရပ်လေးတိုက်တိုက်နဲ့ ဆံပင်တွေက အရှည်ကြီး။
ယောက်ျားတွေ မျက်လုံးထဲမှာ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ မြင်သွားရင် ပြန်
ခွာထုတ်ဖို့ ခက်တယ်" တဲ့ ..။

မျက်ခြယ် က သတိပေးထားခဲ့၏။ ချစ်ဖို့ကောင်းတာ ဘယ်လိုပုံ
မျိုးလဲ ..။

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့သာ အဓိက
မဟုတ်ဘူးလား ..။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် မှန်ထဲမှာ ရှေ့နောက် လှည့်ပတ်ကြည့်မိ
သည်။ သူမအကျင့်ကိုက ကိုယ့်ကို ပိုးပန်းနှစ်သက်နေသည်ဆိုလျှင်
ဘယ်လိုရပ်ဆိုင်းဆိုး .. ပျိုပျိုအိုအို 'ငါလုလို့ ကြည့်တာပဲ'ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူ
တတ်တာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကို မှန်းထားပေမယ့် လိမ္မာအောင် က သေလှ
အောင် ကြိုက်နေတာကိုလည်း ကျေနပ်နေမိသေး၏။

သူဌေးကဆို ကိုယ်နဲ့ အသက်ကွာပေမယ့် လိမ္မာအောင် ကျတော့
သက်တူရွယ်တူ ..။

"နင်ကလည်း နီးနီးစပ်စပ် လိမ္မာအောင် ကိုပဲ စိတ်ကူးလိုက်ပါဟာ.."
လို့ ပြောတဲ့သူငယ်ချင်း ရှိသလို ..။

"သူဌေးက ဘဝင်မြင့်စကား မပြောတတ်ပေမယ့် မျက်နှာက
တော့ တည်တယ်နော် ..။ သူ့အရည်အချင်း .. သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ မိန်းမလည်း
အချိန်မရွေး ယူလို့ရတာကိုး .. မာနတော့ ကြီးမှာပေါ့၊ နင်လည်း သတိ
ထားဦး ..။ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြ ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်
ဘူး" တဲ့ ..။

ပြောသမျှ စကားတွေထဲမှာ သူဌေးဘက်က သူမအပေါ်မှာ တိမ်း
ညွတ်နိုင်သည့်ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်နည်းနေသည်ကို ဖော်ပြနေသည်
သာ ..။

ကိုယ့်မှာ အပြစ်ပြောဖို့ မရှိလောက်အောင် လှနေသည်ဆိုရင်
သူဌေး ဦးကောင်းမျိုး က ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မဝင်စားတာလဲ ..။

အခန်း (၃)

“သားတို့ သုံးဖို့လည်း ယူထားကြဦးလေ ..”

“သားက မလိုပါဘူး .. အမေသမီးကိုပဲ မေး ..”

“ထား ကရော ဘာသုံးစရာရှိလို့လဲ ကိုကိုရဲ့ ..”

သားနဲ့သမီးက လိမ္မာရေးခြားရှိကြလေ .. ဒေါ်ယဉ်မေ စိတ်
မကောင်း ဖြစ်ရလေပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မိဘတွေက ချို့ယွင်းချက်
တွေ တစ်မျိုးစီနှင့် ဘဝက မလှပခဲ့ပေ ..။

ထို့ကြောင့် ဘွဲ့ရ ပညာစုံတဲ့အထိ ဘယ်သူ့မှာမှ ပညာမပါခဲ့ရှာ...။

“ဪ... အမေ .. ကျွန်တော် စက်ဘီးပြင်ရဦးမှာနော် .. ပိုက်ဆံ
နည်းနည်းတော့ ပြန်ပေး ..”

“ယူလေ သားရဲ့ ..။ သမီးရော .. အဝတ်စားလေး ဘာလေး ဝယ်
ပါလား၊ ညည်းမှာ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဘာမှမရှိတော့ဘဲနဲ့...”

“ရတယ် အမေ .. တောက်ပြောင်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး၊ အဲဒီပိုက်ဆံ
လေး ပိုရင်သာ အမေ သုံးနေကျ ဆေးလေးတွေ ဝယ်ထားလိုက်ပါ၊
တော်ကြာ ဖြစ်လာမှဆိုရင် .. ပိုက်ဆံရှိမနေတဲ့အခါ အမေ ကြိတ်ခံနေရ
လိမ့်မယ် ..”

“အေးပါ သမီးရယ် .. အေးပါ”

ထမင်းပိုင်းလေး ပြင်ပြီးတော့ ထိုင်ခုံအပြားလေးတွေနဲ့ သုံးယောက်
ချက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြသည်။

“ဘာဟင်းတွေလဲ သမီး ..”

“အမေ ငါးစားချင်တယ်ဆိုလို့ မနက်က ငါးကြင်းလုံးလေးတွေ
သွားဝယ်လာတာလေ၊ ကြော်မလို့ဟာ ဆီ သိပ်မရှိတာနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့
ဆီပြန်လေးပဲ ချက်လိုက်တယ် .. မကြိုက်လို့လားဟင် အမေ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် .. ညည်း ထမင်းချိုင့်အတွက်ရော ..”

“ပြင်ပြီးပြီ အမေ .. ထမင်းကြမ်းလည်း သမီး စားပြီးပြီ၊ ကိုကို့..
ကိုကိုနဲ့ အမေအတွက် ဟင်းက ညမနက်နော် ..”

“နင်ကရော ..”

“ညီမလေးက ထမင်းချိုင့်မှာ ညစာ ကျန်နေတာ များတယ်၊ ခု
လည်း များတယ် ကိုကိုရဲ့ ..”

“ပြ ..”

အဝတ်စားလဲမလို့ ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးပြီး ထထွက်လာခဲ့ပေမယ့်
လိမ္မာအောင် က ‘ပြ ..’ ဆိုပြီး ထမင်းချိုင့်နား ရောက်သွားသဖြင့် ထား
ခြေလှမ်းတွေ တဲ့သွား၏။

“ဒီမှာ အမေသမီး ငါးဟင်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လက်ဖက်တွေ
ဆီရောပါရဲ့လား မသိဘူး”

“ဟင်!... ဟုတ်လား ..”

လိမ္မာအောင် ထမင်းချိုင့်ကို အဆင့်မြှုတ်ယူပြီး ဒေါ်ယဉ်မေ
မြင်အောင် စောင်းပြလိုက်၊ လှိုမ့်ပြလိုက်လုပ်ကာ .. ပြီးတော့ မျက်လုံး
တွေ ထား ဆီ ရောက်လာသည်။

“မိထား ..”

ထား ကိုဆို ဆုနေတာပဲ များတတ်တာမို့ .. ထား လိုက်ကောင်း

ကောင်းမွန်မွန်ခေါ်တဲ့အကြိမ်ရေက လက်ချိုးရေထားလို ရလောက် သည်။

“လာစမ်း .. ဒီမှာ ပြန်ထိုင် ..”

“ဘာလဲ ကိုကိုရာ .. ညီမလေးက လက်ဖက်သုပ်ကြိုက်လို့ဟာကို”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ .. လာ အခု ပြန်သွန်ချ .. နေ့တိုင်း လက်ဖက် သုပ်၊ နှစ်ရက်ခြား .. သုံးရက်ခြား လက်ဖက်သုပ်၊ နင် အလောက်ထိ ချွေတာစုဆောင်းနေတာ ရိုးရော ရိုးရဲ့လား ..”

“ကိုကိုနော် .. ညီမလေးက အမေ့ကို စိတ်ပူလို့ ..”

“ဟ .. ဒီလောက် စိတ်ပူနေရအောင် အမေက ဇာတ်လမ်းတွေထဲ ကလို ခွဲရစိတ်ရတော့မယ့် လူနာလား ..”

“ကိုကို ကြည့်စမ်း ..၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဆေးဖိုး အသည်းအသန် ရှာပေးနေရတဲ့ လူမမာကြီးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ နင် စုဆောင်း အငတ်ခံနေတာက ..”

“တော်ပါတော့ သားရယ် .. အမေ မျက်စိမှန်နေလို့ မျက်မှန်တစ် လက် ဝယ်ကန်တော့ချင်လို့တဲ့ ..၊ ဆေးဖိုးသက်သက် စုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ!... အမေကလည်း .. အဲဒါ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမှာလေ”

“မရပါဘူး .. ညီမလေး ဝယ်ပေးမလို့ ပြောပြီးသား”

သားနဲ့သမီးကို ကြည့်၍ ဒေါ်ယဉ်မေ ပြုံးလည်း ပြုံးမိ ..၊ ရင်ထဲ မှာလည်း နာကျင်ရပါ၏။ သားက ဖြူဖြူဝင်းဝင်း လူချောလေးဖြစ်သလို သမီးလေးကျတော့လည်း ဝါညက်ညက် ဝင်းစိုနေသည့် အသားရောင် မှာ မျက်ခုံးတန်းနက်နက်လေးတွေက ထင်းနေသည်။

ဘာကာလာမှမသုံးဘဲ မျက်ဝန်းလေးတွေက အနက်ရောင် တောင် ခတ်ထားသလိုရှိကာ မျက်တောင် တိုစိပ်စိပ်လေးတွေက မရှည်ပေမယ့် ကော့နေကြ၏။

တစ်ခါတလေ သားက ညီမဖြစ်သူကို ‘မိထား .. ကုလားမ’လို့ ခေါ်တတ်တာ ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ထား က မျက်ဝန်းအိမ်လေး နှည့်၍ မှေးသယောင်ရှိနေတာမို့ မြန်မာမလေးလိုပဲ လှတာပါ ..။

နာတံလေးလည်း လှသည်။ ထူပြည့်သည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက လည်း လှနေတာပဲဖြစ်ကာ တစ်ခုရှိတာက မြင်သူတကာ မျက်လုံးထဲမှာ ထင်းခနဲ မြင်မိသွားလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပေ ..။

ဒီမိန်းကလေးကို သမီးလေးလိုပဲ မွေးမြူလာခဲ့ရတာပေမယ့် သားရဲ့အဖေကို ခုချိန်ထိ မျှော်နေမိခဲ့သလို ..၊ သူမလေးရဲ့အဖေလည်း ပြန်လာနိုင်သေးတာပဲမို့လား ..။

မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ကြတာကို ကလေးတွေကိုယ်တိုင် သိနေ ကြသလို ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးကလည်း သိနေကြသဖြင့် ဒီအရွယ်တွေ ရောက်လာကြတော့ ပြောစရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ဒေါ်ယဉ်မေ ပင့်သက်မောနှင့်အတူ မောင်နှမနှစ်ယောက် စကား များရင်း အပြင်ရောက်သွားကြတာကိုတောင် သတိမထားမိလိုက် ..။

စားပွဲပေါ်မှာ ပဲပြုတ်နဲ့ ကြော်ထားသည့် ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ငိုကြည့်မိမှ သား ပြန်ဝင်မလာသေးတာကို သတိရ၏။ ထိုစဉ် ...

“မိထား ထွက်သွားပြီ သိလား အမေ ..”

လိမ္မာအောင် ပုဆိုးစတစ်ဖက် ‘မ’၍ ပြန်ဝင်လာပြီး သူ့နေရာမှာ ငင်ထိုင်၍ ပန်းကန်ဆွဲသည်။

“လိုက်မပို့နဲ့တော့လို့ မနက်တည်းက ပြောထားတာမို့လား သား ရယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး အမေ .. အပြန် မကြိုနဲ့လို့ ပြောလို့၊ မကြိုတာလည်း သူ ပြန်ရောက်လာတော့ ဘယ်အချိန်လဲ ..၊ အမေ့သမီး ဘာလုပ်တာလဲ.. အဲဒါ”

“ကဲ .. ထမင်းကြော် စားပါဦး၊ မင်းညီမက အသက်နှစ်ဆယ်

ကျော်နေပြီ။ ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူး။"

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ .. အပြင်မှာ သွားလာနေတာ စိတ်မငြောင့်ရတာက တစ်မျိုး၊ အိမ်မှာလည်း အမေ့ကို ပြုစုမယ့် သမီး မိန်းကလေးအဖော် လိုနေတာကို .."

ဒေါ်ယဉ်မေ က လိမ္မာအောင် မျက်နှာကို ခိုက်ကြည့်သည်။ ဟိုအရင်ကဆို ဒီသားကို ကြည့်မိတိုင်း ငါ့သားလေး ဖြူဖြူချောချောလေးဆိုပြီး မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ ကြည့် .. နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ကြည့်ရတော့ မျက်နှာပြင်တစ်ခုဟာ အနီးကပ် ကြည့်တာတောင် ဝမ်းချင်ချင်ရယ် ..။ မျက်ခုံး မျက်လုံးလေးတွေကို သေချာ ကြည့်လင်မှ မမြင်ရတော့ဘာလည်း တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်လောက် ရှိခဲ့ပြီ ..။

"အမေ့ .."

"ဟင် .."

"ဘာကို ယူတာလဲ ..၊ ဝဲပင်ပေါက်ချဉ်နို့လား .."

"အေး .. ဟုတ်တယ် .."

"ဒီမှာလေ .. အဲဒါ မျှစ်တွေ ရေစိမ်ထားတာ ..၊ မနက်ဖြန် ကြော်တဲ့ .."

"ဟုတ်လား .. စိတ်ကလည်း တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ နှာကုန်ပြီပေါ့ကွယ် .."

စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေမှန်းတော့ မသိပေမယ့် အမေ့ မျက်လုံးတွေ အခြေအနေဆိုးလာတာကတော့ တစ်နေ့တခြား သိသာလာပြီ။ ထမင်းကြော်စားရင်း လိမ္မာအောင် ငိုငိုသွားမိသည်။

"အသက်ကြီးနာဆိုတော့ ခွဲစိတ်ဖို့ အဓိကမဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ မျက်လုံးက မျက်မှန်တောင်းရင် မျက်မှန်တပ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ်ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အာရုံကြောတွေ ပျက်စီးတတ်တယ်၊ ပျက်စီးသင့်တာထက် ပိုပြီးတော့ပေါ့ကွာ .."

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကလည်း ဤသို့ သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။

"သား ထမင်းမစားဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ .."

သားအမိနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်ကြသလိုရှိလျက် ...

"အမေ့အတွက် ခေါင်းထဲရောက်သွားတာလား ..၊ ဘာမှ တွေးနေနဲ့ သား .. အမေ ခုလို မကျန်းမာတဲ့အချိန်မှာ သားတို့က အရွယ်မတော်တွေ ရပြီး သိတတ်လိမ္မာကြလို့ ခုလို မပူမပင် ပြုစုနေနိုင်တာလေ၊ အမေ့အရွယ် တချို့လူကြီးတွေဆို ဟင်းရွက်တွေ ခူးရောင်း ..၊ အကြော်ညှစ်ရောင်းနဲ့ အိုကြီးအိုမနဲ့ ဈေးတောင်း ခေါင်းပေါ်က ချရသေးတာမဟုတ်ဘူး။"

"ဒါလည်း ဒါပေါ့ အမေ .. ကျွန်တော်က အမေ့သားပဲ၊ အမေ့ကို ကျွန်တော်ကပဲ သားလိုရော .. သမီးလိုရော ပြုစုချင်တာ၊ သား ကလေးလေးလည်း ဖြစ် .. အမေ့သမီးအင်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို အတို စောင့်ရှောက်ထားရတာဆိုရင်ကောင် အမေ့ကို ပြုရင်း မိန်းကလေးပီပီသသ အေးဆေးနေရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဂုဏ်သလို သူ့ထက်ပိုမို မလိုပါဘူး .."

"ငါ့သားက ဘာကို ပြောချင်တာလဲ .."

"ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ပါ ..၊ ပတ်ဝန်းကျင် ပြောစကားတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ မြင်နေလို့အကြောင်းထိ မစိတ်ပါ။"

"အဲဒီစကားတွေကို သားက ဘယ်လို ခံစားမိသလဲ"

"ထား ကို သနားတာပေါ့ အမေ ..၊ နောင်တစ်ချိန် သူ့အဖေရောက်လာရင် သူ သပ်သပ် .. ကိုယ် သပ်သပ် ဖြစ်ကုန်ကြမှာပဲ၊ အဲဒါကျရင် သူ့နောင်ရေးမှာ အဖေအထစ်တွေ ရှိလာနိုင်တယ်"

ဒေါ်ယဉ်မေ က ထမင်းကြော်ကို တိုတိုစားရင်း ခေါင်းညှိတ်

ကား ...

“ခေါင်းရင်းအိမ်ကဆိုရင် အနေနီးကြတဲ့လူတွေ နောက်လည်း ငြိတွယ်ကုန်ကြမှာပဲ ..၊ တစ်ခါတည်း ပေးစားလိုက်ပါလားလို့တောင် ပြောနေကြတာ ..”

“ဟာ!... အမေကလည်း မဟုတ်တာ ..”

“သားက သားညီမလေးကို မချစ်ဘူးလား ..”

“ချစ်တာက ဟိုလိုဒီလိုမှ မဟုတ်တာ အမေရ ..”

သားရဲ့အသံကို နားထောင်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ထား အပေါ်မှာ မရိုးသားစိတ် လုံးဝ မရှိခဲ့မှန်း ဒေါ်ယဉ်မေ နားလည်သွားသည်။

“သားက ဟိုမိန်းကလေးကိုပဲ မရမက ကြိုးစားဖို့ စိတ်ကူးထားတာလား ..”

သိထားသည့်ကိစ္စတစ်ခုကို မေးလိုက်တော့ လိမ္မာအောင် အသံတိတ်သွား၏။

“သားပဲ ..၊ သူက သားကို မကြိုက်ပါဘူးဆို .. အခြေအနေ အဆင့်အတန်းချင်းလည်း အတူတူပဲ သားရယ် ..၊ ကိုယ့်ကိုမှ ပြန်ကြိုက်ဖို့ အနေအထား မရှိဘူးဆိုရင် ..”

“ကျွန်တော်က သူ့ကိုပဲ သဘောကျနေတာ အမေ၊ ဒါပေမယ့် အမေ သဘောမကျရင်တော့ ဆက်မကြိုးစားတော့ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး ..၊ အမေက ငါ့သား သဘောကျနေတာကို ကြည်ဖြူနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတောင်မှ အမေ့မျက်လုံးတွေက ဝါးကုန်ပြီ၊ အမေ ကိုယ့်လက်တွေနဲ့ကိုယ် ချီနိုင်ချီနိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာ သားကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်၊ မြေးလေးတွေကို ထိန်းကျောင်းချီဖွေသွားချင်သေးတယ် ..”

“အမေကလည်း ..”

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိ မစားပြီ။

ကြတော့ပေ ...။

“အစကလေ ပတ်ဝန်းကျင် ပြောနေကြသလိုပဲ မထူးတော့ပါဘူး ဆိုပြီး ..”

“ဟာ!... မလုပ်နဲ့ အမေ .. အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော် ..၊ ထား ကို ကျွန်တော် ညီမလေးတစ်ယောက်ထက် ပိုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... သမီးကလည်း သားကို သူ့အစ်ကိုလို ချစ်ရှာတာပါ၊ အခု မပို့ပါနဲ့ .. မကြိုပါနဲ့လို့ တားမြစ်လာတာကလည်း သားကို သူနဲ့ စနောက်ကြတာတွေကြောင့် .. အငြိုးနဲ့ သား အဆင်မပြေတာတွေ ပိုတိုးကုန်မှာစိုးလို့တဲ့၊ ဆေးလိပ်ခံဆိုတာ အမေလည်း နားလည်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးတွေ အရင်းနှီးကြဆုံး .. စကားအများဆုံးနေရာပဲ၊ သမီးဓမ္မာလည်း ဒါတွေကို ကြားနေရတယ် ထင်ပါတယ် ..”

ထား က နည်းနည်းလေးပဲ ပြောပေမယ့် လူကြီးဖို့ ဒေါ်ယဉ်မေ နားလည်နေသည်။ ထို့ပြင် သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအရွယ် .. ဒီအလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်ခဲ့တာမို့ ..

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. အငြိုး ဆိုလည်း တော်တော်လှကယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာပဲ၊ သား သဘောကျနေရင် ကြိုးစားလေ၊ အမေကတော့ သားတို့ အဆင်ပြေတာနဲ့ လက်ထပ်ကြစေချင်တယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အခြေအနေ အဆင့်အတန်းတူချင်း ..”

လိမ္မာအောင် ရင်လေးသွားသည်။ သူ သိထားတာက တခြားမို့ပါ။

“အငြိုး က ရုပ်လေးလှသလောက် သင်္ချာတော်တယ်နော် လိမ္မာအောင်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့လည်း ရည်းစားလိုလို .. ဘာလိုလိုတွေ အများကြီးပဲ”တဲ့ ...။

သတိပေးကြတာတွေမှ အများကြီး ..။

“ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံမက်တယ်ကွ ..၊ သူနဲ့ အိမ်ချင်းကပဲ လျှက်မှာ ငါ့ခယ်မ နေတာလေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပိုက်ဆံအကြောင်းပဲ

ထိုင်ပြောနေတာတဲ့၊ ဖအေကိုတောင် သူက ဆရာကျတာတဲ့၊ မင်း သိပ်လည်း စွဲလမ်းနေနဲ့ဦး ..”

“သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မကြိုက်သေးပါဘူးဗျ၊ မိန်းကလေးဆို တာ ငွေမက်ရတာပဲ .. အဲဒါ အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမှ လောဘရှိ တာ .. ဒါမှလည်း စုဆောင်းတတ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အငြိုး ကို သဘောကျတယ် ..”

သူက ဒါကိုပဲ ဇွဲနဘဲနဲ့ ပြောနေတော့လည်း သတိပေးဖူးတဲ့လူတွေ လည်း သိပ်တော့ အသံမထွက်ကြတော့ပါ။

တစ်ခုရှိတာက အမေက ဒါ သဘောမကျဘူးလို့ တစ်ခွန်းလောက် တားလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘာတွေ ဘယ်လိုရှိရှိ သူ နောက်ဆုတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပင် ..။

ခုတော့ ...

အခန်း (၄)

“ဟောတော် .. ဒုက္ခပါပဲ”

ဖိနပ်ပြတ်သွားတာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အငြိုး တက်ခေါက်လိုက်မိ သည်။ အိမ်နဲ့ နီးသေးပေမယ့် ပြန်လှည့်သွားလည်းလမ်းစီးဖို့ ဖိနပ်အပိုက မရှိ ..။ အရေးထဲမှာ အလုပ်ရုံ၏အပေါ်ထပ်ကို အန်တီစု ခေါ်လို့ တစ်ခါ တလေ သွားခဲ့ဖူးတာကို သတိရလိုက်သေးသည်။

ပြောင်လက် ညိုရဲနေသည့် ကျွန်းလှေကားကြီး၏ခြေရင်းမှာ ဖိနပ် စင် ရှိသည်။ ထိုပေါ်မှာ သူငွေစီးတဲ့ ဖိနပ်တွေမှ ရှားဖိနပ်တွေ အမျိုးမျိုး၊ ညှပ်ဖိနပ်တွေက သပ်သပ် ..။

ကိုယ့်သား သခင်မ ဆိုရင်တော့ ထိုဖိနပ်စင်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ဖိနပ် တွေလည်း ဒီစိုင်းမျိုးစုံနှင့် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိကာ မကျေမနပ် ခြေဆောင့်မိ၏။ ဒီလောက်ထိဆိုးတဲ့ဘဝမျိုး ရှိသေးရဲ့လား ..။

ဖအေတစ်ယောက်လုံးရှိပြီး သူ့မှာ သမီးအယျိုလေးတစ်ယောက် ရှိနေသေးပါလားဆိုတာတောင် သတိရသေးရဲ့လား မသိ။ ဘာတာဝန်မှ လည်း မသိ ..။ ဘာမှလည်း မကြည့် ..။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အငြိုး ..”

မထင်မှတ်ဘဲ အနားရောက်လာသည့် စက်ဘီးတစ်စီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လိမ္မာအောင် ...

စုပုပ်ပွနေသည့် ကိုယ့်မျက်နှာကို နည်းနည်း ပြန်လျော့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ထမင်းချိုင့်ပါသည့် ဆွဲခြင်းကို ဘယ်ညာပြောင်းကိုင်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာလေ .. ဖိနပ်ဖြတ်သွားလို့ ..”

“ဟုတ်လား .. ဟုတ်သားပဲ .. ဒါဆို အိမ်နီးသေးတာပဲ ပြန်လှည့်လိုက်ပါလား။”

စိတ်က တိုသွားသည်။ အိမ်နီးသေးတာ သူပြောမှလား ..။

“အိမ်က သော့ခတ်သွားပြီလေ။ မနက်ဆို သားအဖ အတူထွက်ဖြစ်တဲ့နေ့ အဖေပဲ သော့ယူသွားတာ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲ ..”

“ဘာမှ မကူညီနဲ့ ..။ ဘာလုပ်လို့မှ မရဘူး .. သေချင်တာပဲ”

လိမ္မာအောင် ခေါင်းကုတ်ရင်း စက်ဘီးပေါ်ကနေ ခြေထောက်ရပ်နေရာမှ ဆင်းလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ ...

“ဆိုင်ကယ်လ်ကယ်ရီ စီးသွားပါလား။”

“ဟင့်အင်း .. လမ်းလျှောက်သွားနေကျဆိုတော့ ကယ်ရီခလည်း ပါမှ မလာတာ ..”

သူ ကိုယ့်အင်္ကျီအိတ်ကို ပြန်စမ်းလိုက်တာ မြင်တော့ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ...

“ကျွန်တော့်မှာလည်း မပါဘူး။ ပစ္စည်းဖိုးတွေ ရှင်းလာတာ သူများပိုက်ဆံတွေ ..”

သေလိုက်ပါလား ..။

အငြိုး နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလိုလုပ်မျှ .. အငြိုး ကျွန်တော့်စက်ဘီးနဲ့လည်း လိုက်စီးမှာ

မဟုတ်ဘူး ..”

“အို .. မစီးချင်ပါဘူး။ သူများ တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် ပြောမလို့ပါ ..။ ဒီဘီး ယူစီးသွားလိုက် ..”

“နင်ကရော ..”

“ဒီတိုင်း လျှောက်မှာပေါ့ ..။ ကျွန်တော်လည်း ‘ပဒုမ္မာ’ ကိုပဲ သွားမှာ၊ ရော့ပါ .. ယူသွားပါ”

“ဟိုရောက်ရင် နင့်ညီမက ငါ့ကို အတင်းပြောဦးမှာ ..”

လိမ္မာအောင် က ရယ်ကာ ...

“ထား က အဲဒီလို မပြောတတ်ပါဘူး အငြိုး ရဲ့ ..”

စက်ဘီးလေးတော့ ပိုင်ဆိုင်မှုရှိသားလို့ အမှတ်ပေးချင်ပေမယ့်လည်း စီးကြည့်လိုက်တော့ နှာစေးချောင်းဆိုးဖြစ်နေတဲ့ စက်ဘီးက တစ်လမ်းလုံး သံစုံမြည်၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ခစ် .. ခစ် ..”

ရုံထဲရောက်လို့ ပြောပြလိုက်တာနှင့် နီလာ တို့က ဝိုင်းရယ်တော့သည်။ ဒီကြားထဲ စက်ဘီးနဲ့ သူမကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည့် ထား မျက်လုံးတွေကြောင့် စိတ်က တိုထွာ ခုန်ပေါက်ထွက်လျက်...

“တော်သေးတာပေါ့ဟယ် .. လူကို ပိုးကြေးပန်းကြေး ခေါ်တင်လာဖို့ လုပ်သေးတာ၊ နှစ်ယောက်များ ထိုင်စီးမိရင် လမ်းပေါ်မှာ စက်ဘီးရော တစ်စစီ လိုက်ကောက်ရမှာ ..”

“အငြိုး ရယ် .. နင်ကလည်း .. ခစ် .. ခစ် ..”

“ဟဲ့ .. အဲဒီဘီးက နှစ်ယောက်စီးနေကျမို့လား .. နင့်ကျမှ ..”

စောင်းချိတ်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်တာနှင့် ထား မျက်နှာစေးငုံ့ပစ်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ .. အခုတိုက် စီးနေကျဆိုတော့ စီးတတ်နေမှာပေါ့၊ ငါတို့

ကတော့ မစီးနိုင်ရင် စီးကို မစီးဘူး၊ နှစ်ယောက်တွဲစီးပြီး စိတ်ကူးယဉ် လို့တောင်မရတဲ့ဘီးကို ဘယ်လိုများ ကြံဖန် သာယာနေလဲ မသိပါဘူး..”

“ဒါကတော့ဟယ် .. ဒါကတော့ပေါ့နော် ..”

“သမီးရေ .. ထား ..”

ရယ်လက်စတွေ တိခနဲ ပြတ်ကျသွား၏။ ဒေါ်စုစု က ဝင်လာ တည်းက ထား ကိုပဲ ခေါ်ကာ ...

“အန်တီနဲ့ အပေါ် ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

တစ်ရံလုံး တိတ်ကျသွားသည်။ ထား ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်တော့ နှစ်ဖက်အုပ်စုတွေ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးတွေ မြားတွေလို ပလူပျံ့သွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် အငြိုး တို့အုပ်စု လက်တို့ ပြတာတွေ၊ ခေါင်းချင်းဆိုင် ပြောပြီး ခွဲခွဲသွားတာတွေကို ဟိုဘက်က မျက်ခြယ် တို့ အားလုံး မြင်နေ ရ၏။

အပေါ်ထပ်ကို ခေါ်ပြီဆို နေရာတစ်ခုခု ရှင်းခိုင်းတာမျိုး၊ ပစ္စည်း ပစ္စယတမျိုး နေရာမျှ စီစဉ်တာမျိုး ..။ တစ်ခါတစ်ခါ သူဌေးရဲ့အဒေါ် ဒေါ်မြမြစ် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်သွားမှာမျိုးမှာ အဖော်လိုက် ပေးရတာလည်း ရှိ၏။

“ဟဲ့ .. အပေါ်မှာ သူဌေး မရှိဘူးမို့လား ..”

“သူဌေးက ရန်ကုန်မှာ လုပ်ငန်းချဲ့ဖို့ ခရီးသွားနေတာပဲ များတာ ဥစ္စာ ..”

“မဟုတ်ဘူးဟာ .. အခု ရှိမရှိ နင် သိလားလို့ ..”

ခင်မိုးမြင့် က နီလာ ကို ခေါင်းခါပြု၍ ...

“လပြည့်နေ့က ခရီးသွားတယ်ကြားတာ ပြန်ရောက်တာ ခေတ္တ လေးပါဘူး”

နှစ်ယောက် မေးမြေနေတာကို နားထောင်ပြီး အငြိုး မျက်နှာမဲ့ သွား၏။ ပြီးတော့ ...

“အဖြေကလည်း မရေမရာနဲ့ ..။ တွေ့ရအောင် သူဌေးက ဒီဘက် ကိုများ ဘယ်တုန်းက ကိုယ်ယောင်ပြဖူးလို့လဲ ..”

“မပြဖူးပေမယ့် ကား ဝင်တာထွက်တာ .. ကားပေါ်က ဆင်းတာ တက်တာတော့ မြင်ရတာပဲလေ .. အဲဒါ မမြင်ဘူးလို့ ပြောတာ ..။ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ အငြိုး ရယ် .. နင်နဲ့ မိထား အကွာကြီးပါ”

“ဘာကွာတာလဲ ..”

“ဟိုက ပါးလုပ်လုပ် .. နင်က တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ..။ ပြီးတော့ ဒေါ်မြမြစ် အကြောင်းလည်း မသိတာ ကျနေတာပဲ။ ဘယ်သူ့ ကိုများ အကောင်းမြင်လို့လဲ ..”

“ပြောလို့ ရမလား ..။ ဒီမိန်းမက ပုံစံကိုက အိညောင် အိညောင် မတုန်မလှုပ် ..”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ .. ဒေါ်မြမြစ် က စိတ်မြန်လက်မြန်၊ ဟိုတစ်ခါတောင် အော်ငေါက်လွှတ်လိုက်လို့ မျက်ရည်လေးဝဲဝဲနဲ့ အဲဒီ တစ်ယောက် ဆင်းလာရပါရော ..”

တီးတီးစကားသံတွေကို ကြားပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေ ပြော ကြမှန်းတော့ ထား သေချာ မကြားခဲ့ပါ။ ဒီအလုပ်မှာ သူမ ပျော်ပေမယ့် အငြိုး နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေရသည့်အဖြစ်ကနေ နုတ်ထွက်ချင်တာ တော့ အမှန်ပင် ..။

နေ့ရှိသမျှ အစ်ကိုလို ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသူနဲ့ မကြားပုံမနာသာ တွေ ပြောဆို စောင်းချိတ်သည်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံပြီဆို သူဌေးနဲ့ ဘာလို လိုထင်သည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြန်၏။

ပြန်ဆင်းသွားရင်တော့ သူမတို့ ဘယ်လိုတွေ ပြောဆို အတင်း တုပ်နေကြသည်ဆိုတာ နားမထောင်ချင်ပေမယ့် ကြားရဦးမှာပါ ..။

“အမလေး!...”

“ဟာ!... ဆောရီး .. ဆောရီး .. ချာတိတ် ..”

‘တက်သွားပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ခဏစောင့်နေ’လို့ အန်တီစု ပြောသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တက်လာရင်း စိတ်က အောက်ရောက်နေခဲ့မိသည်။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကိုအဝင် ကျွန်းစီရိုမြင့်ကြီးရှေ့က အဖြတ်မှာ ဖိုင်တွေ အထပ်လိုက် ခေါင်းပေါ် ပြိုကျလာ၏။ ခေါင်းပေါ်အရောက်မှာ တစ်ရွက်စီ တစ်ထပ်စီ ပြန့်ကျဲသွားလို့သာ ...

စာအုပ်ကြီးတွေသာဆို သူမ မလွယ်ပေ။ စီရို၏ဘေးကနေ ခွေးခြေလေးခု၍ ဘာယူနေမှန်း မသိသော ကောင်းမျိုး က ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းကာ ထား ရဲ့ဘေးကို ပျာပျာသလဲ-ရောက်လာပြီး ...

“မင်း ရောက်လာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ .. ဆောရီးနော် ... နာသွားလား ..”

“ဟွန်း .. ရပါတယ် ..”

ငယ်ထိပ်မှာ ပူထူသွားပေမယ့် ရပါတယ် ပြောလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ပွတ်မိသဖြင့် ကောင်းမျိုး က ပြုံးလိုက်ကာ ...

“နည်းနည်းတော့ နာသွားတယ်မို့လား .. ကြည့်ရအောင် ..”

“ဟင့်အင်း .. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရပါတယ် ..”

ထား ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါငြင်း၍ လက်ကိုပါ ပြန်ချလိုက်ကာ ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငုတ်တုတ်လေးကနေ ပြန့်ကျဲနေသည့်စာရွက်တွေကို ပြန်ကောက်နေမိ၏။

ကောင်းမျိုး ကပါ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး လိုက်ကောက်သည်။

“မင်းအမေ နေကောင်းရဲ့လား ..”

“ဟုတ် ..”

“မင်းရော .. အဆင်ပြေရဲ့လား ..”

“ဟုတ် .. ဟင်!... ဘာကို ပြောတာလဲဟင် ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ .. မိသားစု အဆင်မပြေမှုဆိုတာ ရှိသလို .. ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် အဆင်မပြေတာတွေလည်း ရှိကြတာပဲ၊ မင်းဆံပင် ဆွေ ကြမ်းပေါ်မှာ ပုံနေပြီ .. ဆွဲသိမ်းထားလိုက်ပါလား ..”

“ရှင်!...”

စကားပြောရင်း ဆံပင်အကြောင်း ပါသွားပေမယ့် ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်သွားသည်။ ကောင်းမျိုး က ထား မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ဆံပင်တွေကို မျက်လုံးနဲ့ ပြသည်။ ထို့ပြင် ...

“ဆံပင်တွေ ပေကုန်မှာစိုးလို့ ..”

ကိုယ့်ဆံပင်ကို ပြောမှန်း သိလိုက်သဖြင့် ထား လက်ရောက်သွားလျှင် ကောင်းမျိုး က ကိုင်လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သွား၏။ သူ့လက်ပေါ်ကနေ ထား က ထပ်ကိုင်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြန်ကာ ...

“ကန်တော့ .. ကန်တော့နော် ..”

လက်ကို အလန့်တကြား ပြန်ရုတ်ပြီး ဘာတွေ ဖြောမိမှန်းလည်း မသိ ..၊ ကောင်းမျိုး က ထား ဆံပင်တွေကို ပန်းလေးတစ်ဖက်ပေါ် လှမ်းတင်ပေးပြီး ပြုံးပြ၏။ ပြီးတော့ ...

“ရပြီ .. မကောက်နဲ့တော့၊ ဟိုမှာ သွားထိုင်နေ ..”

“ရပါတယ် .. ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူမှမ မရှိတာ၊ အန်တီစု တက်လာမှပဲ ..”

“အန်တီစု က တက်မလာတော့ဘူး .. မင်းကို ကိုယ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ရှင်!...”

ကောင်းမျိုး က သူပဲ စာရွက်တွေကို တဖျတ်ဖျတ် ကောက်ထပ်စစ်လိုက်ကာ နေရာမှ ထရပ်၏။ ထား မတ်တတ်ရပ်လိုက်တဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ ...

“မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ..”

“ပြောစရာ ..”

“အလုပ်ကိစ္စပါ ..၊ ဘာပြောမယ် ထင်လို့လဲ ..”

ထား ပါးပြင်လေးတွေ ဖျန်းခနဲ ရဲတက်သွား၏။ ပြီးတော့ သူ့ဦးဆောင်သွားတဲ့အတိုင်း ဧည့်ခန်းဆီကို နောက်ကနေ လိုက်ပါသွားခဲ့ရင်း ...

“ထိုင် ..”

ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်တွေချည်း ဝတ်တာ မြင်ဖူးနေခဲ့တဲ့အတိုင်း သနပ်ခါးရောင် ရှုပ်လက်တုံ့ပွပွကို လေးညှင်းရောင် ပုဆိုးကွက်စိပ်နဲ့ ဝတ်ထားသော ကောင်းမျိုး က သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။

အသားရောင်က ညိုဝင်းတာမျိုးဖြစ်ပေမယ့် အမြဲတမ်း ရှင်သန်ရသည့် ဘဝအနေအထားတွေ ကွာခြားလို့ ထင်သည်။ သူ ညိုပုံက ထာတို့လို မဟုတ်ပေ ...။

ဖြူတော့မှာလိုလို .. အဝါရောင်သမ်းနေသလိုလိုနှင့် ထူနက်သော မျက်ခုံးတို့၏ အစိမ်းရောင်သမ်းပုံကြောင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးသိမ်းမကဘဲ ခြေဖျားလက်ဖျားတို့ထိ ရှင်းသန့်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးကောင်းမျိုး လို့ ခေါ်ထိုက်အောင် လုပ်ငန်းတွေမှ ဦးဆောင်နေတာ ..၊ တည်တည်တံ့တံ့ အမှုအရာတွေက လေးစားဖွယ်တာ ဘယ်လိုနေနေ .. ဘယ်သူကမှ ဦးတပ်ပြီး မခေါ်ကြပေ။ ဒီအသက်အရွယ်ထိ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း နေတာလဲလို့ မေးရင်တော့

“မင်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြောချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ ..”

“ဘာလဲဟင် ..”

“ပြောမယ် ..”

သူက ကိုင်ထားဆဲ စာရွက်တွေ အထပ်လိုက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီးမှ ခူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ တံတောင်နှစ်ဖက် တင်၍ ...

“ကိုယ့်ကြီးကြီး အတော် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ..”

“ဟင် .. ဟုတ်လား ..၊ အဲဒါကြောင့် မတွေ့တာ ကြာပြီလို့ ထင်တာကိုး ..”

သူက လက်ထောက်ထားရင်း လည်ဝတ်ကို တစ်ချက်ပွတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ် .. ကြီးကြီးအကြောင်းလည်း မင်း သိသင့်သလောက် ခဏ်းပေါ့၊ အရမ်း အသန့်ကြိုက်တယ်၊ သူကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အယုံအကြည် မရှိဘူး ..”

ဒါတွေက ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုများ သက်ဆိုင်နေလို့လဲ ...။

ထား စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးစ ပြုလာခဲ့၏။ ကောင်းမျိုး ဆိုသည့် လူနဲ့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဖူးတာ ခဏခဏ ရှိသလို သူက ပြောတာတောင် ထား ကတော့ ပြန်ပြီးမပြောဘူး ထင်သည်။

ဒါက ထား မာနကြီးလို့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က မာနထားသောအောင် မြင့်မားကြီးကျယ်တဲ့ အနေအထားလည်း ဘာမှ မရှိပေ...။

ကောင်းမျိုး ကိုယ်တိုင်က ဆေးလိပ်ခံဘက်ကို ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ လော့ခဲ့ဘူးဘဲ ဒေါ်မြမြစ် ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှ တစ်ခေါက် .. နှစ်ခေါက် ...။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလကျော်ကတောင် အပေါ်ထပ်မှာ အလုပ်လုပ်စရာရှိတယ်ဆိုပြီး နွယ်နွယ် နဲ့ ထား အတူလာဖို့ ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်မြမြစ် ရှေ့မှာ စိတ်က အရင်လိုပြီး လူက ပျာယာခတ်သလို ဖြစ်သွားကာ ဆံပင်အဖျားနဲ့ ပန်းခက် ငြိမ်၏။

ပန်းအိုးပါ လဲကျပြီး ကွဲသွားသဖြင့် ဒေါ်မြမြစ် ရင်ရင်သီးသီးတွေ ဆူတာ ထား ခေါင်းပင် မဖော်ရဲခဲ့ပါ။ ထို့ပြင် ကိုယ့်နေရာ ပြန်ရောက်တာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတိမထားမိလိုက်ဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျနေခဲ့၏။

“သူ့ကို အနားမှာ ပြုစုပေးဖို့အတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုက် လိုတယ် ..”

ထား အံ့သြသွားသည်။ အဲဒီ မိန်းကလေးက သူမ ဖြစ်နေတာလား။
 “အန်တီစု ကလည်း ဆေးလိပ်ခုံအပိုင်းကို ကြည့်ရတယ် ... ပစ္စည်း
 တင်တာ သွင်းတာကအစကွာ .. ကိုယ်က ဒါကို မိဘလက်ငုပ်လက်
 ရင်းတစ်ခုမို့လို့ ... ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့မွေးရပ်ဇာတိလည်း ဖြစ်နေတဲ့
 အတွက် အလုပ်ကိုရော မြို့ကိုပါ စွန့်ခွာနိုင်တဲ့အထိ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ
 တကယ်ဆို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ လိုအပ်နေတဲ့
 ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာလည်း မပါဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ပြောရရင်
 အန်တီစု ကလည်း ဖေဖေတို့ရှိစဉ်တည်းက သွေးသားလို ရင်းနှီးနေခဲ့တဲ့
 သူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုလို နာမကျန်းတာမျိုးကျတော့ ကြီးကြီးရဲ့ဘေးမှာ
 သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုပဲ မနေရတာ ...”

“အဲဒါက .. ထားနဲ့ ဆိုင်နေလို့လားဟင် ..”
 “ပြောလိုက်ရင် မင်း အံ့သြသွားမလား မသိဘူး ... ကြီးကြီး
 အတွက် မိန်းကလေးငယ်ငယ်တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးမယ်လို့
 ပြောလိုက်တာနဲ့ သူ မင်းကို တန်းပြီး လက်ညှိုးထိုးတာ ...”

“ထား ကို .. ဟုတ်လား ..”
 လည်ကပ်ဆွယ်တာလက်တိုက် ပန်းရောင်လေးမို့ ဝင်းနနေသည့်
 မျက်နှာလေးကို ကောင်းမျိုး က စိုက်ကြည့်၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံနေမိပြီး
 ထား မျက်နှာလေး ငုံ့သွားမှ သူ မျက်နှာလွှဲဖို့ သတိရ၏။

ဒါပေမယ့် သူမကိုပဲပြောနေတာကို မျက်လုံးတွေ ပြန်ရောက်ကာ-
 “ဒီလိုကွာ .. ဟေ့ .. ဒီမှာ ကိုယ့်ကို ကြည့် ..”

“ဟင်!...”
 “မင်း .. ဒီမှာ ကိုယ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာကို ကြောက်
 နေတာလား ..”

“အို .. မဟုတ်တာ ..”
 “ဒါဆိုရင် နားထောင် ..”

“ဟုတ် ..”
 “မင်း အလုပ်ဆင်းသလိုမျိုးပဲကွာ .. တစ်နေ့ကုန် ကြီးကြီး နားမှာ
 အပေးနိုင်မလား .. ပုံမှန် ပြန်ချိန်အတိုင်း ပြန်ရမယ်၊ ညပိုင်းကျတော့
 အန်တီစု ရှိတယ်လေ .. နေ့ခင်းဆိုရင် အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အပေါ်တက်
 လောနိုင်တော့ .. ကြီးကြီး က တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ ...”

ထား စိတ်ဆင်းရဲသွားမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ရှိလို့ တက်
 ဘာတာတောင် ကြည့်ကြတဲ့မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဆင်းရင် ဖြတ်ကျော်
 သွားရမှာ ရင်မောနေတုန်း ...။

“ဘယ်လိုလဲ .. မင်းမှာ အခက်အခဲရှိနေလို့လား ... အထင်တော့
 မလွဲနဲ့နော် .. မင်းကို အကူအညီတောင်းတာမျိုးပဲ၊ အိမ်အကူခေါ်သလို
 မဟုတ်ဘူး .. ဒီမှာလည်း အိမ်ဗဟိုရ မင်း ဘာမှလုပ်ဖို့ မလိုဘူး...၊
 ချက်ပြုတ်တာ လျှော်ဖွပ်တာ သူ့နေရာနဲ့သူ အလုပ်သမား ရှိတယ်၊
 ကြီးကြီး နားမှာ သူတို့ကို ထားပေးဖို့က မဖြစ်လို့ ...”

“ထား သိပါတယ် ဦးကောင်းမျိုး ရယ် ...”
 နာမည်တွေ ထည့်ပြီး မခေါ်ပြောဖူးသဖြင့် ကိုယ် အဆင်ပြေမယ်
 ဆင်သလို ပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်ခုံးတွေ မသိမသာ တွန့်သွားသည်။
 ဒါပေမယ့် ခဏလေးပဲဖြစ်ကာ ...

“ဒါဆို ပြောလေ .. မင်းဘက်က မဖြစ်နိုင်တာရှိရင် ..”
 “ထား .. ထား ဘက်မှာ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိပေမယ့် အလုပ်ရုံထဲမှာ
 ဒီလိုဒီလိုတွေ ပြော .. အဲ .. ဟိုလေ ...”

သူက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး နားစွင့်နေပုံရတော့ ထား စကား
 ဆွဲ ထစ်ငေါ့ကုန်၏။

“ထား ကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော် .. ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်စကား
 ဆွဲတော့ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး၊ တကယ်လို့ ကြီးကြီး အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်
 ကြီးကြီး တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ...”

“ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟင်!..”

“ကြီးကြီးနဲ့တင် မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်နဲ့လည်း အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ကောင်းမျိုး က ပြောပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ .. မင်းကို အဆင်ပြေမလားလို့ မမေးတော့ဘူး ကိုယ့် ပြောတာကို မင်း ကူညီမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါက ကြီးကြီး ရွေးချယ်ထားလည်းဖြစ်တော့ မင်း ဂရုစိုက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဘယ်ဟာ ပိုအရေးကြီးလဲဆိုတာ ချိန်ကြည့်လေ ..၊ ကိုယ်ကတော့ အလုပ်ချိန်အတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားရမှာဆိုတော့ အဆင်မပြေဖို့ မရှိဘူးလို့ တွက်ထားတာ ..”

ကောင်းမျိုး မျက်နှာက အေးဆေး တည်ငြိမ်နေသဖြင့် အမိန့်ခံသည့်အကြည့်တွေပါ ပါလာသည်။

သူမ ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမလဲဆိုတာကို နားလည်နေပေမယ့် စကားသံတွေ .. အကြည့်တွေက လူကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့ကြ၏။

ဒေါ်မြမြက ကရော ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုမှ ခေါ်စေခဲ့တာလဲ ..

“ဆံပင်အရှည်ကြီးထားရင်လည်း သေသေသပ်သပ် ထိန်းသိမ်းမွေးမြူနိုင်မှပေါ့၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ထိုင်ကားယား ထကားယား မလှရဘူး”တဲ့ ...။

ဒေါသတကြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့ဖူးတာလည်း သူပဲ ဖြစ်လျက်မှ ခုကျမှ ...။

အခန်း (၅)

“ဟော .. အပြီး ပါလား ..၊ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ၊ အလုပ်မဆင်းဘူးလား ..”

ဘယ်ဆင်းမလဲ ..၊ ဒေါသတွေ မခံရပ်နိုင်ခြင်းတွေ စုပြုံ စစ်ခင်းနေသည့်ရင်ထဲမှာ စားလို့မဝင်၊ အိပ်လို့မပျော် ဖြစ်နေခဲ့တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ..။

ထား အခြေအနေ ပြောင်းနေခဲ့တာတွေ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ဖြစ်ပြီး မသိဘူးလား ..၊ နည်းနည်းလေးမှ ပတ်ဝန်းကျင်စကားကို မကြားမိဘူးလား ...။

ပြောချင်လွန်းလို့ ရောက်လာတာပေမယ့် ‘ရေနံချေးဝနေသော အစိမ်းရောင်ဆေးတို့နှင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို မြင်လိုက်တော့ သေချာကြည့်မိသည်။’

လိမ္မာအောင် က ခြံအတွင်း ကျောက်စည်ကြီးရဲ့ဘေးမှာ ထဘီတွေ လျှော်နေတာမို့ ဒါ သူ့အိမ်ပဲဆိုတာ သိလိုက်ပြီး ...

“နင်က ထဘီတွေ လျှော်နေတယ် ဟုတ်လား ..”

“အမှေ့ထဘီတွေလေ ..၊ မိထား နဲ့ ကျွန်တော် ကြုံတဲ့လူက လျှော်ကြတာပဲ ..”

မိထား နာမည် ပါလာတာနှင့် အငြိုး မျက်နှာ မဲချင်သလို ငြိ
သွား၏။

“ဒါမျိုးက အမေတစ်ခု သားတစ်ခု လူတွေမှ လုပ်ကြတာ
လိမ္မာအောင် ရယ် .. မိန်းကလေးရှိတဲ့ အိမ်မှာတော့ သားလုပ်တဲ့လူက
ဒီလောက်ထိ လုပ်ပြဖို့ မလိုပါဘူး၊ အမေဆိုပေမယ့် မိန်းမပဲလေ ..
ဖင်မနိုင်ခေါင်းမနိုင် အသက်ကြီးနေလို့ .. မကျန်းမာလို့ဆိုရင်လည်း
တစ်မျိုး ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အငြိုး ရယ် .. ကျွန်တော်ကတော့ မိဘကိုပြု
ခွင့်ရသမျှ ကုသိုလ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတာ၊ ဘာထူးလို့လဲ .. အမေ
လည်း ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကျန်းမာရေး ပိုဆိုးလာတယ်”

“ဪ .. ဟုတ်လား ..”

“အငြိုး ဘယ်ကို လာတာလဲ .. အရေးတကြီး ဆက်သွားဖို့မရှိရင်
အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးလား ..”

“အထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲဟင် ..”

“အမေပဲ ရှိတာပေါ့၊ ညီမလေးက အလုပ်ဆင်းနေတာလေ .. အငြိုး
ရော ..”

“သိပ်နေမကောင်းလို့ မဆင်းဘူး”

နေမကောင်းတဲ့ပုံစံလေးကလည်း မျက်နှာလေးက မှန်အုံ ဖြူဝင်း
နေကာ နီညိုရောင်တိရစ္ဆာန်လက်ပြတ်လေးနဲ့ စကက်ရှည်ကပ်ကပ်ကြောင့်
ကိုယ်လုံးက ဆွဲညစ်ပြထားသလို ထင်းနေသည်။

ဒီနေ့ကျမှ သူမ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက် ရောက်လာခဲ့တာလဲလို့ တွေးရင်း ပီတိ ဖြစ်နေမိသည်။

ကံကြမ္မာဟာ ဘာဖြစ်လို့ အကောင်းတွေ အဆိုးတွေကို သီးခြားစီ
ခံစားခွင့် မပေးခဲ့တာလဲ ..၊

မေတ္တာရိပ်တစ်ခုကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးမှ အချစ်က အိမ်ရှေ့ ရောက်လာ

ညဆိုလျှင် ...

“လာ .. အငြိုး .. အိမ်ပေါ် တက်၊ ခဏ ထိုင်ဦးနော် .. ထဘီတွေ
အိမ်မှာစိုးလို့ သွားလွန်းလိုက်ဦးမယ်”

အိမ်လှေကားထစ်လေး အုတ်ခုံသုံးထစ်ကို လိုက်ပို့ပြီး ဧည့်ခန်း
အောက် ညွှန်ပြကာ လိမ္မာအောင် က ပြန်ထွက်သွား၏။

အိမ်ထဲကို တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့ရသလို အထဲမှာလည်း
ဘယ်သူမှ မရှိ။ ချောင်းဟန့်သံပေးတာတောင် တုံ့ပြန်သံ မကြားရဘဲ...

“ပျင်းနေပြီလား ..၊ အမေက နေမကောင်းဘူးဆိုရင် အိပ်ပဲ အိပ်နေ
အာတာ၊ နီးနေရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ထိုင်တွေးနေလွန်းလို့
အိပ်နေတာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မနှောင့်ယှက်ဘဲ နေလိုက်
အာတယ်”

ရွယ်တူချင်းပေမယ့် အငြိုး က တမင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောချင်လွန်း
ဦး နင် .. ငါနဲ့ ပြောနေတာဖြစ်ကာ လိမ္မာအောင် က ဘယ်တော့မှ
ပြောခဲ့ပေ။ ပြီးတော့ လူကိုမြင်လိုက်တာနှင့် လက်တုန့်ခြေတုန့်ဖြစ်
အောင် ပျာယာခတ်နေတတ်တာကြောင့် သူမ မျက်လုံးထဲမှာ ခပ်ကြောင်
ကြောင် လူတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်သည်။

လိမ္မာအောင် ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာလည်း မရှိတော့
စိတ်ထဲမှာ မရှိတဲ့အတိုင်း ခေါင်းထဲလည်း မထည့်ခဲ့ ..။

‘မကြိုက်ဘူးသာ ပြောနေတယ်၊ နင်က ငြင်းလည်း မငြင်းပါ
ဘူး’လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောလာကြတဲ့အထိ မငြင်းဆို ...။ သူမ
ညွှန်ကို မစဉ်းစားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် မြင်လိုက်ရတော့ အခြေအနေလေးက မဆိုးပါလား။
ဧည့်ခန်းလေးက သေသပ်သည်။ အိမ်လေးကလည်း အနေတော် တောင့်
တောင့်တင်းတင်း ..၊ ထို့ပြင် ...

ခေါင်မိုးမှာ မိုးယိုလွန်းလို့ သွပ်ပြားအစတိုလေးတွေ၊ ကောင်ပြား

www.burmeseclassic.com

တွေနဲ့ ဖြစ်သလို ထိုးထည့် ဖာထားထားရသည့် ကိုယ့်အိမ်ထက် အများကြီး ပိုကောင်း၏။

“ကျီးပေါင်းရောဂါပဲဆိုပြီးတော့ နှင့်အမေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေတာလဲ”

ပထမဆုံး သေချာ စပ်စုမိခြင်းပါ။ လိမ္မာအောင် က ထိုင်မလိုပြန် ပြီးမှ မထိုင်ဘဲ ...

“ပြီးမှ စကားပြောရအောင် .. ကျွန်တော် စားစရာတစ်ခုခု ..”

“ဟာ .. မလိုပါဘူး .. ထိုင်စမ်းပါ။ မေးတာကို အရင်ဖြေ ..”

“ဒီလိုပါ ..”

လိမ္မာအောင် က တစ်ယောက်ထိုင် ခုံလေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ

“အသက်ကြီးပိုင်းကျမှ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေက စုပြုံဖြစ်လာတာလေ .. အရွယ်ကောင်းတုန်းက ရှာဖွေထားရတဲ့ဒဏ်တွေနဲ့ စုပြီး ဖြစ်လာတာပေါ့။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ထပ်ကြုံတာက အဖေထံ ပြန်လာပြီလို့ ကြားရပြီး အိမ်ကို ရောက်မလာလို့ ..”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မကျန်းမာလို့ ဆေးရုံဝင်တက်နေရတယ်တဲ့။ သတင်းကလည်း မတိကျသေးပါဘူး။ အမေကလည်း အိပ်မက်တွေ မကောင်းဘူးဆိုပြီး ခွဲလမ်းစိတ်ကြီးနဲ့ အိပ်ရာထဲ ပြန်လဲတော့ .. ခုချိန်ထိ မပြောရဲသေးဘူး”

“ဒါဆို လူမမာက ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“ကျွန်တော်ပဲ အရင်သွားတွေ့ရတော့မှာ .. အမေ့အတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဟိုမှာ အဖေကျန်းမာရေး စိတ်ချရပြီဆိုမှပဲ ပြန်ခေါ်တော့မှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် အငြိုး အိမ်ရှေ့ရောက်လာတာ မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် တွေးမိသွားသေးတယ် ..”

“ဘာလဲ ..”

“ဪ .. အဖေက စိုးရိမ်ရတဲ့အခြေအနေလေ ..”

လိမ္မာအောင် မျက်နှာက သိသာစွာ ညှိုးကျသွား၏။ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့အတိုင်းကို ပြောမထွက်တော့ဘဲ ...

“ကျွန်တော် ခုလိုမျိုး ရင်းနှီးမှုတွေ အရမ်းလိုချင်ခဲ့တဲ့ အငြိုးကလည်း အိမ်ရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတယ်။ ကွဲကွာနေတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အဖေ့သတင်းကိုလည်း ပြန်ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှလည်း ပျော်ခွင့်ရှိတဲ့ အစစ်အမှန်တွေ မဟုတ်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ် ..”

အငြိုး က သဘောပေါက်သည်။ သူ့အိမ်ရှေ့ထိ ကိုယ် ရောက်လာခဲ့တာကို တိုက်ဆိုင်သည့် မမျှော်လင့်ခဲ့သော အခွင့်အရေးတစ်ခုလိုမြင်ပြီး တကယ် မျှော်လင့်ချင်သည့်ဆန္ဒတွေကို ပြနေတာ ..။

မျက်ခုံးလေး မသိမသာပင့်၍ နှုတ်ခမ်းမှာ ရယ်မလိုမလို့ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေဟာ နင်နဲ့ ငါ့ ရင်းနှီးမှုတစ်ခုတော့ ရှိသွားကြတာပဲ။ နင်က အဖေမဲ့ခဲ့သလို ငါ့မှာလည်း အမေ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘဝတူတွေလည်း ဖြစ်နေတာကိုး ..”

“ကျွန်တော်အဖေကတော့ အခု ပြန်လာပါပြီ။ ကျန်းမာရေးကတော့ .. အင်း ..”

အငြိုး က မျှော်လင့်တွေးဆနေသည့် လိမ္မာအောင် မျက်နှာကို ခပ်မဲ့မဲ့ ကြည့်၍ ...

“တကယ်တော့လည်း လူငယ်တွေ အရွယ်ရောက်လာကြတာနဲ့ မိဘတွေက လက်လွှတ်ချင်လာကြတာပါပဲ။ ပညာစုံစုံ မစုံစုံ ကြင်ရာစုံတာ မစုံတာလည်း အရေးမပါဘူး။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ကြရတာ .. မိဘမဲ့ခြင်း မမဲ့ခြင်းက သိပ်တော့ အရေးမပါပါဘူး”

“ဟင်!...”

လိမ္မာအောင် က ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ရယ်လက်စ နှင့် နှုတ်ခမ်းတို့မှာ အံ့သြရိပ်ထင်လျက် ...

“ဘယ်လို ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အခု နင်တို့ ငါတို့ကိုပဲ ကြည့် ..၊ နင့်အမေကို နင်တို့ ဆေးကု ပြုစုပေးနေရပြီ၊ ငါ့အဖေဆိုလည်း ငါကတောင် အရက် ဝိုး ပြန်ပေးနေရသေးတယ်၊ ငါတို့ ခုချိန်မှာ ထိုင်နေကြည့်ပါလား၊ မိဘ လုပ်စာ ထိုင်စားတယ်ဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့လိုက်မှာမှ ပဲ့တောင်ကျဦးမယ်..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”

လူကို မသိနားမလည်လေခြင်းဆိုတဲ့ ရယ်သံစို့ အငြိုး စိတ်တိုသွား သည်။ လိမ္မာအောင် က တောင်းပန်သလို လက်ကာရင်း မျက်နှာကို ပြန်တည်ဖို့ ကြိုးစားကာ ...

“ကလေးဆန်သလိုလေး ပြောနေလို့ သဘောကျလို့ ရယ်တာပါ၊ အငြိုး ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲမှာ ကဲ့ရဲ့စရာ လို့ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာ ..”

“အဲမယ် .. ကဲ့ရဲ့စရာတွေ ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ မြင်လို့ ရမလား”

“ဟုတ်ပါပြီ .. တကယ် မမြင်ပါဘူး”

လို့ ပြော၍ လိမ္မာအောင် က ပြုံးနေသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“မိဘနဲ့ သားသမီးတွေ အပြန်အလှန်ထားကြတဲ့ မေတ္တာတရားကို အလဲအလှယ်ပစ္စည်းတွေလို ဘက်ညီမညီ ချိန်စက်ပြီး တန်ဖိုးဖြတ်လို့ တော့ ဘယ်ရမလဲ အငြိုး ရယ် ..၊ မိဘတိုင်းက ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ ရပ်တည် တယ်၊ သားသမီးတွေကျတော့ ရယူခြင်းနဲ့ ထွက်ခွာတယ်၊ မိဘပေးတဲ့ ဘဝကို ရယူပြီးရင် သားသမီးဘက်က ပြန်ပြီး သိတတ်ဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူး လား ..၊ ဒါက မိဘကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပဲလေ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် မိဘ

တ အသက်ရှည်နေမှ ကြာကြာ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရမှာပေါ့ ..”

“သွားပြီ .. နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရမလားလို့ ကူးခဲ့တဲ့ စိတ်ကူး တွေ မျောကုန်ပြီ ..”

“ဟာ!... ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ရယ်နေတာတွေပါ ပျောက်ကုန်လျက် လိမ္မာအောင် ပျာပျာသံလဲ မေးလိုက်တော့ အငြိုး က မျက်နှာကို ပို၍ ရှုံ့မဲ့ကြည့်ကာ ...

“နင်နဲ့ငါ စိတ်ကူးတွေ .. ခံယူချက်တွေမှ မတူကြတာ၊ အနာဂတ် ထိ ဘယ်လိုလုပ် လက်တွဲသွားမလဲ ..”

“ဟင်!...”

အငြိုး ရဲ့ ဘာလိုလို စကားသံလေးကြောင့် လိမ္မာအောင် ရင်ခုန် သွားသည်။ ‘ငါပြောတာ ဘာမှားသွားလို့လဲ’လို့ အပြေးအလွှား တွေး လိုက်မိကာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ချက်ချင်း ဖြစ်လာ၏။

အငြိုး က ပိုင်နိုင်သည့်အပြုံးလေးနှင့် မသိမသာ ငဲ့ကြည့်ပြီး ပခုံး လေး တွန့်သည်။ ပြီးမှ ...

“ခင်ခင်မင်မင် ရေရှည်ခင်သွားကြဖို့ ပြောတာလေ၊ ဒါလေးတွေ က အသေးအမွှေးလေးတွေပေမယ့် ပြောဆိုဖြစ်ကြတိုင်း ငြင်းခုန်နေရမှ တော့ .. ဘယ်လိုလုပ် ခင်မင်စိတ်တွေ ရှိတော့မှာလဲ၊ ခုတောင်မှ နင့်ကို ငါ စိတ်တိုချင်နေပြီ ..”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ .. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည် မှပဲ လိုတာပါ၊ နောက်ဆုံး အငြိုး ဘက်က မှားနေမှန်းသိရင်တောင် ကျွန်တော်က သည်းခံ နားလည်နိုင်ပါတယ်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူးလား ..”

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဆိုသည့် အောင်နိုင်သည့်အပြုံးလေး ဖျတ်ခနဲ ထင်ကာ အငြိုး က တည်တည်ကလေးပဲ နေ၏။

“အယူအဆဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြဲတမ်း တစ် ထပ်တည်း ကျမနေတတ်ပါဘူး၊ ခုမှပဲ ခင်မင်ခွင့်လေးရတာကို မုန်းစရာ

မဆိုပါနဲ့ဗျာ .."

တွေ့လား .. ဆိုပြီး နီလာ တို့ကို ဆွဲပြလိုက်ချင်သည်။ သူတို့တွေ ပြောကြတဲ့ 'သားလိမ္မာ'ဆိုတာကြီး .. အဖြိုး ရှေ့မှာ ဘယ်လို ကွေးအောင် 'က'နေပြီလဲဆိုတာ ...။

"ဒါနဲ့ ပြောပါဦး .. အဖြိုး ဒီဘက်ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ" မျက်နှာလေး မကြည်သေးပုံပေါက်နေသဖြင့် မတည့်တာတွေ ဆက်ပြောလာမှာစိုးတော့ လိမ္မာအောင် က စကားလမ်းကြောင်း လွှဲဖို့ ကြိုးစားသည်။

အဖြိုး ကလည်း ဒီလောက်ပါပဲ။ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုတာ မှတ်လို့ ...။

"ဒီလိုပါပဲ .. အဖေ ခိုင်းလိုက်တာ မလုပ်ချင်တာနဲ့ ထွက်လာရင်း လျှောက်မိလျှောက်ရာ .."

"ဟောဗျာ .. အဖေ ခိုင်းတာ မလုပ်ချင်လို့ .."

ကိုယ်ပဲ ထပ်မေးပြီး ပြုံးမိသွားကာမှ သတိရသည်။ သူမက ဒါတွေ ပြန်စလာရင် အကောင်းပြောမှာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို ပြန်တည်လိုက်ရတာ ...

"အရေးကြီးတာတစ်ခုခု ဖြစ်နေမလား .. ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တာဆိုရင် လုပ်ပေးမယ်လေ၊ ဘာများလဲ .."

"ဪ .. အရေးကြီးတော့လည်း သူ အရေးကြီးတာ ..၊ ကိုယ် အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်တာ .."

"အဖြိုး ရယ် .."

"နင့်ညီမ အရေးကြီးနေတာကျတော့ မသိသေးတာလား ..၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား .."

"ဟင်!... ဘာလဲ အဖြိုး .."

လိမ္မာအောင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ...

"ထား ကို ပြောတာလား .."

"ညီမလို့ ပြောမှတော့ နင့်မှာ အရင်းအချာမဟုတ်တဲ့ ညီမတောင်မှ ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတာ ..၊ တခြား ရင်းတာ မရင်းတာတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိသေးလို့လဲ .."

လိမ္မာအောင် စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ကြတာ လူတိုင်း သိကြပေမယ့် ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ကြားလိုက်ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း ..။

"ထား .. ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"အလုပ်မဆင်းဘဲ သူဌေးနဲ့ သွားသွားတွေနေတာ .."

"ဘာ!..."

"ဘာညာလား မသိဘူးလို့ သူများတွေပြောကြတာကို ပြောတာပါ"

အဖြိုး က လိမ္မာအောင် မျက်နှာပေါ်က ဒေါသ၏ အမျိုးအဆကို အကဲခတ်ရင်း ဒီလိုပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဆိုသည့် မျက်နှာပြေပြေလေးကို မော့ကာ ...

"အလုပ်ကိုတော့ လာတယ်လေ .. ခုံမှာတောင် မထိုင်ဘူး၊ အပေါ်ထပ် တန်းတက်သွားတာပဲ .."

"မဟုတ်တာ .."

"ဘာမဟုတ်တာလဲ ..၊ ငါက မဟုတ်တာတွေ လာပြောနေတယ်ထင်လို့လား .."

"မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ..၊ ထား .. မိထား ဒီလိုမျိုး .."

"ဟုတ်မဟုတ် သိချင်ရင် မေးကြည့်ပေါ့၊ ငါက နင်တို့ သိတယ်မှတ်လို့ အံ့သြနေတာ၊ ငါတို့ဘက်ကလူတွေအကြောင်းလည်း နင် သိမှာပါ၊ ဝေဖန်စရာရှိပြီဆို ဘာကိုမှ ရှောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ထား က ရောက်လာတည်းက တက်သွားပြီ၊ အလုပ်သိမ်းချိန် ကွက်တိ ပြန်ဆင်းလာတာ

ကို ဘာတွေပြောနေကြလဲ သိလား .."

"ခဏ .. ခဏလေး နေပါဦး .."

ရှက်သည့်စိတ်က နားတွေပါ ပူလာသလိုရှိကာ မျက်နှာတွေပဲ ထူအမ်းလာသလိုလို ..။

အငြိုး ကတော့ လာရကျိုးနပ်ပြီလို့ တွက်ကာ မျက်ဝန်းတွေမှာ ရယ်မြူးရိပ်တွေထင်လျက် ..

"ဘာ ခဏလဲ ..၊ ငါ့ကို နီလာ တို့က နင်နဲ့ပဲ စနေကြတာ၊ သူ့ကို အဲဒီလို မြင်ကြတော့လည်း နင့်ယောက်မလောင်းတော့ သွားပြီ ထင်တယ်။ သူ့ဌေးက အတည်ကြံမယ် မှတ်နေလား မသိဘူးနဲ့ စုံနေတာ ပဲ။ ငါလည်း မဆီမဆိုင် မျက်နှာပူနေရတာပဲ သိလား၊ အဲဒါ နင်နဲ့ပတ် သက်နေလို့ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောမှဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး တွေးထား တာ .. ဒီနေ့ ကြုံကြုံကလို့ .."

လိမ္မာအောင် ဒေါသဖြစ်လို့မရအောင် ကိုယ့်ဘက်ကနေ သကာ လောင်းထားလိုက်သည်။ လူကို အသေအလဲ ပိုးပန်းနေသူမို့ ဘာလိုလို စကားလေးတွေ ပြောပေးနေသမျှ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရုန်းကြွပြီး ကိုယ့် ဘာပြောပြော သင်း ကျေနပ်သွားလိမ့်မည်။

ကိုယ်က အငြိုး ပဲ ..။

"သူ ဘယ်တုန်းတည်းကလဲ အငြိုး .."

"သုံးရက်တောင် ရှိပြီ ..၊ နင်တို့ကလည်း တုံးပါဟာ .. နင့်ညီမ ဒီရက်ပိုင်းလေးမှာ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တွေ ရွေးဝတ်၊ သနပ် ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းပြီး အသွားအပြန် အရောင်မမိနဲ့ဘဲ ကြောမော့ နေတာတွေ .."

အငြိုး ပြောသမျှတွေက ပုံရိပ်တွေအဖြစ် မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ် လာသည်။ သူမမှာ အသစ်ဆိုတာ မရှိပေမယ့် ရှိတာလေးကို လှအောင် ဝတ်ပြီး ထွက်သည်။

ခါတိုင်း လတ်လတ်လေးဆို ဘယ်လိုနေရာမျိုးသွားမှ ဝတ်မယ် ဆိုတာမျိုး ရွေးဖယ် ချန်ခဲ့တတ်ပေမယ့် ခုတလော သူမ ဝတ်စားလာတာ ထို ခုမှ သတိထားမိ၏။

ပြီးတော့ အလုပ်ကအပြန် ပင်ပန်းနွမ်းဖတ်လာတဲ့ပုံစံက အငြိုး ပြောသလိုပါပဲ ..၊ ခုတစ်လော အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်တွေမှာ နဖူးက သနပ်ခါးတောင် မပျက် ..။

ဟုတ်သည် ..၊ ဒါတွေ ပြောင်းလဲနေခဲ့တာ မှန်သည်။ ဘယ်တုန်း ကမှ လူကြီးမသိအောင် မလုပ်ခဲ့ဘဲ ခုကျမှ ထား ဘာတွေ လုပ်နေတာ လဲ ..။ သူ့ဌေး ဦးကောင်းမျိုး ကရော ဒီလိုလူမျိုးလား ..၊

ယောက်ျားဆိုတာတော့ ပြောလို့ မရပေမယ့် ထား ဒီလောက် အတွေးမတ်မိဘူးလို့ပဲ ထင်နေဆဲမို့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင် ..။

"စဉ်းစားမနေနဲ့ လိမ္မာအောင် ..၊ သူပုံစံ ရိုးပုံရိုးပန်းကြောင့် နင် မယုံနိုင်ဘူးမို့လား ..၊ အဲဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စား နေထိုင်ပုံ ကို အပေါ်ယံကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်လို့ မရဘူးလို့ ပြောကြတာပေါ့၊ ငါ့ကို ဆို ကဲ့ရဲ့ခံရသလား မမေးနဲ့ .. အခု မထင်တဲ့လူက လုပ်ချသွားလိုက်တာ ကြည့်လေ ..၊ အဲ့ပုန်းထတော့ ပြည်ကြွတယ်ဆိုတာမျိုး .."

"နေပါဦး အငြိုး ရယ်.. ဒါ ဟုတ်နေရင်တောင် သူ့မှာ အကြောင်း ရှိမှာပါ၊ ထား ဒီလိုမျိုးတော့ .."

"သူ ရိုးသားတယ်ဆိုရင် နင်တို့ကို ဘာလို့ မပြောလဲ ..၊ ကဲ .."

"ဒီလိုပါ..၊ သူ့ဌေးကလည်း အရမ်းကို အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့လူပါ"

"ကြောင်သူတော် နေမှာပေါ့ .."

"ထား ကလည်း .."

"အဲ့ပုန်းခံစားတတ်တဲ့လူတွေရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုက ပိုကြောက်ဖို့ ကောင်းတာဟာ၊ နင့်ညီမက ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်မလဲ နင် စဉ်းစားကြည့် ပေါ့ .. ငါ ပြန်တော့မယ်၊ မနေသာတော့လို့သာ ပြောမိတာပါ၊ အလိုလို

ကမူ သူနဲ့ငါက သိပ်တည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သေချာတယ် .. ကွယ်ရာ မှာ ငါ့ကို ကလော်တုတ်တော့မှာ .."

"ကျွန်တော်က အငြိုး နာမည်ကို လုံးဝ ထည့်မပြောဘဲ စုံစမ်းမှာ ပါ"

သိသားပဲ .. ဒီလိုဖြစ်အောင် တမင် သတိပေးလိုက်တာ ..။

အငြိုး အောင်မြင်စွာ ထွက်ခွာခဲ့၏။ နားထဲမှာလည်း အန်တီစု ပြောသွားတာကို ကြားနေတုန်းပါ။

"မမစ် နေမကောင်းလို့ အနားမှာ အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားတာ ပါ။ လေးဖက်နှာဖြစ်ပြီး မထနိုင် မကြွနိုင် ဖြစ်နေတော့ အနားမှာ အဖော် မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ ..။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထား ကို ခေါ်ပေးပါပြောလို့ ရွေးခေါ်ရတာ ..။ တောင်တောင်အိအိတွေ တွေးမနေကြနဲ့"တဲ့ ..။

အလုပ်ရှင်တွေကိုက ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာ ကျောသား ရင်သား ခွဲခြားနေတာ ဘယ်လောက် ခံပြင်းဖို့ကောင်းလဲ ..။

သူဌေးက တစ်နေကုန် အိမ်မှာရှိတတ်တဲ့နေ့ သိပ်မရှိဘူးဆိုတာ သိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြတဲ့အချိန်လေးတွေ ရှိလာ မှာကို မလိုချင် ..။

ဒီသူဌေးကိုမှ မရမက လိုချင်တစ်မက်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် လှတဲ့နေရာမှာ သူက ကိုယ့်လို နာမည်ကျော်တဲ့လူလား ..။ ဒီလိုလူက ကျော်တက်သွားတာကို မခံနိုင် ..။

ကြည့်နေလိုက် မိထား ..။ နင် ကြာကြာ ရင်ခုန်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ..။

အခန်း (၆)

ရက်တွေသာ ကြာသွားသည်။ ထား က အသွားမပျက် အလာ ချက်မို့ အငြိုး အောင်နိုင်စွာ ကြိမ်းဝါးထားသမျှတွေက အလကား ဖြစ်ကုန်သလို အရှက်ရဖို့ ဖြစ်လာ၏။

"ဘယ်လိုလဲ အငြိုး .. နင် ပြောတော့ လိမ္မာအောင် ကို နင် ပြောခဲ့လိုက်တာ တစ်ထိုင်တည်း ကျောက်ရုပ်ကြီး ဖြစ်သွားသလိုပဲဆို..။ နောက်နေ့ အလုပ်ကပါ ထွက်ရတော့မှာ မြင်ယောင်တယ်ဆို ..။ ခုတော့ လိမ္မာအောင် သာ လုံးဝ ပေါ်မလာတော့တာ .. ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ပိုတောင် လှလှလာသလိုပဲ"တဲ့ ..။

အငြိုး သဝန်တို့ ဒေါသတွေနှင့် ဘာမှလည်း မပြောနိုင် ..။

တကယ်တော့ လိမ္မာအောင် တို့အိမ်မှာ ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ခုဖြစ် ဖျက်နေခဲ့လျက် ..။ ထိုကိစ္စကတစ်ဖက် .. လူမမာတစ်ဖက်နဲ့မို့ လိမ္မာ အောင် ဘာကိုမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြဿနာတစ်ခုကို အစဖော်လိုက်မိတာနှင့် ငြင်းခုံတာတွေ ပါ ဧည့် ..။ ဖြေရှင်းတာတွေ .. လက်မခံနိုင်တာတွေကြောင့် ခွန်းကြီးခွန်း ငယ် ဆူညံပူညံတွေလည်း ဖြစ်ဖို့ ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် သူ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘဲ အားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဆိုမှ ထား
ဘုန်းကြီးကျောင်းရေကန်မှာ ကြာပန်းသွားချိုးမည်ဟု အကြောင်းပြ
ထုတ်ခဲ့ပြီး ...

“အခု ငါတို့မိသားစုမှာ ဖြစ်နေတဲ့ပြဿနာ ပြီးပြီ၊ နှင့်အဖေ
ဆုံးခဲ့ရသလို ငါအဖေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်
အသက်တွေကို ရင်းပြီး ငါတို့အတွက် ဘဝတက်လမ်း ဖွင့်ပေးခဲ့ပြီ
တယ်၊ ဒီတော့ နှင့် ချမ်းသာချင်တယ်မို့လား...၊ ငါတို့ဆီက လိုသလောက်
ခွဲယူ .. ကြိုက်သလို သုံး ..၊ သူဌေးကို မျှော်လင့်ကြိုးပမ်းပြီး ငါတို့
အရှက်မခွဲတော့ ..”

“ကိုကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ..”

“နှင်း လုပ်နေတာတွေ ငါ မသိဘူးများ မှတ်နေလား ထား
အေး .. အမေ မသိသေးတာက ကျန်းမာရေးမကောင်းသေးလို့ မပြော
ထားခဲ့တာ၊ နှင့်က ငါတို့သားအဖ မသိအောင် လုပ်နေပေမယ့် ငါ
တော့ အမေ မသိအောင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အခု မျိုသို့
ထားရတာလည်း လျှာယားလှပြီ”

“ဘာတွေမို့လို့လဲ ကိုကို ..၊ ထား ကို ဦးကောင်းမျိုး နဲ့ စွပ်စွဲ
တာလား ..”

လိမ္မာအောင် က ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ကြာကန်ကြီးကို ကျော်
ခိုင်းကာ ထား မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါ မန္တလေးကို ခရီးသွားနေရလို့ မပြောဘဲ ထားခဲ့တာ၊ နှင့်
အလုပ်ဆင်းတာ အယောင်ပြပြီး သူဌေးနဲ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို .. ညီမလေးက ..”

“ချမ်းသာချင်တာမို့လား .. ဒီအရွယ် ဒီလိုစိတ်ကူးယဉ်တတ်ကြ
တာ ငါ နားလည်တယ် မိသားစု ..၊ ဒါပေမယ့် နှင့်ကို အဲဒီလို စိတ်ကူး
ယဉ်ပြီး မိုက်မဲတတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးလို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ နှင့် .. နှင့် ..”

“အကောင်းမျိုး ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းရတာလဲ ..”

ထား ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမှန်း မသိတော့ပါ။ မပြောဘဲ ထားခဲ့တာ

“ကိုယ့်အမှား ..။”

ဒါပေမယ့် အလုပ်သွားတဲ့အချိန်မှာပဲ အလုပ်ပဲ လုပ်နေတာလို့
ဆင်ခြင်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ အမေကျန်းမာရေးဆိုးလာတာနှင့် ကိုကို အလုပ်
ရှင်နေတာကြောင့်လည်း ပြောပြဖို့ မကြိုးစားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ဦးကောင်းမျိုး က ဒီဆေးလိပ်ခံလေးတစ်ခုကိုဦးစီးပြီး သူဌေးအခေါ်
နေတယ် ထင်လို့လား ..၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ
တို့ ကုန်မာဆိုင်ကြီးတွေ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ခွဲဖွင့်နေတာ၊ အခုလည်း
ဥပဒေစနစ်ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူ၊ သူ့လို ဥစ္စာပေါ
စုံချော ပညာတတ်က နှင့်ကို .. ကျွတ်!... ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး..”

“ထား ကို အလောက်ထိ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ..”

မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်လာသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို သနား
သွားမိပေမယ့် ဒါကို မျိုသိပ်ထားခဲ့ရတဲ့ ရင်ထဲမှာ အပူရှိန်တွေ မြင့်နေ
မိန်းက အရှက်တရားတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“မပြောနဲ့ဆိုရင် အလုပ်သွားနေသလို ပုံမှန်ထွက်သွားပြီး သူဌေး
အတု အပေါ်ထပ်ကို ..”

“ကြီးကြီးစံ လေးဖက်နာဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေလို့ပါ ကိုကို ..”

“ဘာ!...”

“အဲဒါကို တစ်ရံလုံး သိပါတယ် ...၊ အန်တီစု တိုယ်တိုင်လည်း
ထား ကို အပေါ်ထပ်မှာ လူမမာကြည့်ပေးဖို့ ခေါ်ခိုင်းထားတဲ့အကြောင်း
သိမှာ ပြောပြထားပါတယ်၊ ကိုကိုကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲ..”

လိမ္မာအောင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်သွားပေမယ့် မဖြေပါ ..။

“လူမမာပြုစုဖို့က လူပေါင်း သုံးလေးဆယ်ရှိတဲ့ထဲမှာ နှင့်မဖြစ်
လား ..”

“ကြီးကြီးစံ ကိုယ်တိုင် ခေါ်ခိုင်းလိုဆိုပြီး အန်တီစု ဂျိုးပေးတာတကယ်လည်း ဟုတ်ပါတယ် ..”

“ဪ .. လူမမာ ပြုစုဖို့အတွက် လှလှပပလေး ပြင်ပြီးတော့ပေါ့”

“ကြီးကြီးစံ က အဲဒီလိုနေတာပဲ ကြိုက်လို့ပါ ကိုကိုရယ် ..၊ နေ့လယ်လည်း ရေချိုးခိုင်းတယ်၊ သနပ်ခါးလိမ်းထားမှ .. ဆံပင်စည်းထားသူအတွက် စားစရာ လုပ်ပေးရင်လည်း သူ့စိတ်ကြိုက် ကိုင်တွယ်သူစိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အားလုံး သိကြပါတယ် ..”

“သိသိမသိသိ အစက သိကြရင်လည်း အခု မသိတော့ဘူး မှာလို့က် မိထား ..၊ အလုပ်ပြောင်းနေရတယ်ဆိုရင် နင် ငါတို့ကို ပြောပါလား .. နင် မရိုးသားတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်တွေး ..”

ထား ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှမပြောနိုင်။ မျက်ရည်ထစက်ကတော့ ပါးပြင်တစ်ဖက်မှာ သစ္စာမှစွာ ဖြတ်ဆင်းပြေးပြီ ဖြစ်နေ

“သဘာဝကျအောင် ထမင်းချိုင့်တောင် မပျက်မကွက် ယူသွေးထား၊ ပြန်လာတော့ ထမင်းဟင်းတွေက ဒီတိုင်း ..”

“အဲဒါက ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီထမင်းချိုင့်ကို သွားလေရာ ယူသွားပါလား။ စားစားမစားစား ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှုမျိုးဆို ဘယ်သူ သတိထားမိမှာစုတော့ အိမ်က မသိဘူးဆိုတာ ကြော်ငြာနေသလိုပဲ၊ ယူသွားတဲ့ချိန်ထားခဲ့ပြီး ပြန်ဆင်းလာမှ ကောက်ဆွဲထွက်လာတယ်၊ ဘယ်လောက်ဖို့ကောင်းလဲဟင် .. ပြီးတော့ ..”

လိမ္မာအောင် က ထား မျက်နှာလေးကို အထင်မြင်သေးအစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ပြန်လာတော့လည်း သနပ်ခါး အဖွေးသားနဲ့ ..”

“အရမ်း အသန့်ကြိုက်တဲ့သူကို ပြုစုပေးနေရလို့ပါ ကိုကိုရယ် သူ ဒီတိုင်းပဲ လုပ်ပါ ..၊ ဒီလိုနေပါဆိုလို့ ညီမလေး နေတာ၊ တ

အသဘောမှ မပါပါဘူး၊ အိမ်ကို ပြန်မပြောခဲ့တာလည်း ဒီအိမ်မှာပဲ ခိုခိုင်း အချိန်မှန်မို့လို့ မကြီးကျယ်လောက်တဲ့ကိစ္စ ထင်ခဲ့လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ် .. ဒါကို မကြီးကျယ်ဘူး .. ဟုတ်လား”

ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ထားရင်း ရှေ့ကို ထပ်တိုး၍ မျက်နှာကို သေချာ ကြည့်သည်။ ထား မျက်နှာလေး ငုံ့ပစ်လိုက်လျှင် မျက်ရည်စက်တို့ အကောင်းစွာ ခုန်ဆင်းကုန်ကြ၏။

ကိုကို ဒီလောက် အပ်ချမတ်ချ ပြောနေတာကို ကြားကတည်းက သိသိမသိက ထွက်လာတဲ့စကားသံလဲဆိုတာ သူမ ရှိပ်မိနေပါပြီ။

“လက်လက်တောက်နေတဲ့ ကားကြီးတစ်စီးနဲ့ မင်းသားလိုလို၊ ဘာမှလုပ်လိုလို ညာပုဂ္ဂိုလ်လိုလို တခမ်းတနား နေနေတဲ့လူ ..၊ သူ့ကို မိန့်မတော့ အရွယ်နဲ့ ဆိုက်နဲ့ ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားကြလဲ နင် သိလား..၊ ဆိုလိုနေရင်းနဲ့တောင် ပြောချင်ဆိုချင်နေကြတာ၊ အဲဒီလူရှိတဲ့နေရာကို သွားတဲ့ နင့်မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ပဲ ထင်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရှက်မရှိ ငါ့ကို လိမ်နေတာလား ..”

“မလိမ်ဘူး .. ထား ဘာကိုမှလည်း မက်မောဘာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ရှင် ကြည်ဖြူအောင် လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရင်း ကိုယ့်မိဘလို သဘောထားပြီး တကယ့်စေတနာနဲ့ ပြုစုပေးနေတာ၊ နောက်ပြီး ကြီးကြီးစံ က အမေ့အတွက်လည်း ဆေးဖိုးဝါးခပြစ်အောင်ဆိုပြီး အိမ်ပြန် ချိန်တိုင်း မှန်ဖိုးပေးတယ်၊ အဲဒါကို ထား သေချာစုထားတာ ရှိတယ် ဆိုကို၊ အခုလည်း ပြဆို ပြနိုင်တယ်၊ အားလုံးက အမေ့ကျန်းမာရေးအတွက် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ပါဝင် ပြုစုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ တခြား ဘာစိတ်မှ မရှိဘူး၊ ကိုကို မယုံကြည်ရင် အဲဒီကို စု သွားပြီး ကြိုက်တဲ့လူကို ဆက်ညှိုးထိုး မေးလို့ ရတယ် ..”

လိမ္မာအောင် က စိုက်ကြည့်နေပေမယ့် ယုံကြည်သွားသည့် အကြည့်မျိုး တစ်ချက်မှ မဖြစ် ...။

"ထားလို့က်တော့... အဲဒါတွေ မပြောချင်တော့ဘူး ထားလို့က်တော့ မိထား... အခု ငါတို့ ချမ်းသာပြီ၊ နင် တာလုပ်မလဲ..."

မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။

"ငါအဖေ ရလာခဲ့တာဆိုပေမယ့် နင့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ စာဖွဲ့မှားသွားခဲ့တာဆိုတော့ လူကြီးတွေရဲ့ သံယောဇဉ်ကလည်း မသေးကြဘူး၊ ငါတို့ကလည်း နင့်ကို တကယ့်အရင်းအချာလို ချစ်ခဲ့ကြတာပေါ့..."

"ရ ထား ကို ဒီပြဿနာကြောင့် မချစ်တော့ဘူးလို့ ကိုကို ပြောချင်တာလားဟင်..."

လိမ္မာအောင် က နာကျင်သည့်မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲပစ်ရင်း အံ့ကြိတ်၏။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်၍...

"အိုဩတာ... ရင်ထဲမှာလည်း နည်းနည်းတော့ ဝေးကွာသွားသလို ခံစားရတာ အမှန်ပဲ၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာဖို့၊ ဟိရိသြတ္တပ္ပထားဖို့ ငါတို့အဖေ လောက် သင်ပြခဲ့တာ အမေပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါက လိမ္မာအောင် ဖြစ်သလို... နင့်ကိုတောင် ခင်ထားသက် ကနေ စိတ်ထားမြတ် ထို့နာမည်ပြောင်းပေးခဲ့တာလေ..."

"ထား သိပါတယ် ကိုကို..."

"အဲဒီတော့ ပြောပါ... နင် အခု ဘာလုပ်မှာလဲ..."

ထား က မျက်ရည်တွေထုတ်လိုက်ပြီး တောင်းပန်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် မောကြည့်ကာ...

"ညီမလေးတို့ ရထားတဲ့ပစ္စည်းတွေက ခုချက်ချင်း ထုခွဲသုံးစွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးတာ ကိုကိုရယ်... ထား တို့ မောင်နှမ လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကိုပဲ ဆက်လုပ်နေရဦးမှာလေ၊ နောက်ပြီး အန်တီစု တို့က ကိုကိုကို အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အများကြီး ကူညီခဲ့ကြစဉ်လူတွေပါ..."

အန်တီစု တို့ဆိုတာက ဦးကောင်းမျိုး ကိုပဲ ပြောချင်တာမှန်း လိမ္မာအောင် က သိသည်။ ချေးစော် ချေးစော်နဲ့နေသည့် မွေးမြူရေးခြံ

ပြီးထဲမှာ ကျောအပြောင်သားနှင့် အင်္ကျီမကပ်နိုင်အောင် ရှမ်းကန်နေရတဲ့ဘဝကနေ အလုပ်အကိုင်လေးနဲ့ ပြောင်မြောက်ရောင်ရောင် ငြိမ်လာတာ ဦးကောင်းမျိုး ရဲ့နှုတ်၏ စောင်မခြင်း၊ လက်၏စောင်မခြင်းတွေပါ။

ပြီးတော့ လူယုံကြည်မှု နည်းနေသည့်ကာလမှာ အဆင်မပြေတာတွေချည်း ဆက်တိုက် ကြုံနေခဲ့ရပေမယ့် ဦးကောင်းမျိုး က ကျောထောက်နောက်ခံအဖြစ် ရှိနေပေးခဲ့၏။

"လမ်းသွားနေရင်း ခလုတ်တိုက်တာ၊ ဆူးစူးတာလောက်တော့ နို့တာပဲကွ၊ ဒါကြောင့် နောက်ပြန်လှည့်စရာ မလိုဘူး၊ ဘဝခရီးလမ်းဆိုတာ ထိုင်နေလို့တော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး"တဲ့...

အဲဒီတုန်းတည်းက သူ့အလုပ်သမား ဖြစ်နေပြီဖြစ်တဲ့ မိထား ကို ဩဇာယုံနေခဲ့တာလား... တွေးကြည့်မိတော့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အရပ်ပဲ ထွက်၏။ ဒါက ဦးကောင်းမျိုး ၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲ မသိစိတ်က ချဲ့ကြည့်နေခဲ့လို့လား...

သူ ဘာကိုပြောမလို့ စမ့်မိတာလဲ... အခု ဘာပြောချင်တာလဲ... စကားပြောနေရသည့် ရည်ရွယ်ချက်တွေပါ ပျောက်ကုန်သည်။ အဖေဆုံးသွားပြီဆိုသည့်နောက်မှာ အမေကျန်းမာရေးက ပိုဆိုးသွားခဲ့သည်။

တစ်ခါတလေ ခေါ်တာကို ပြန်မထူးဘဲနေတဲ့အထိ ဝိုင်နေတတ်တာ တစ်ခါက မီးဖိုပေါ်က ဟင်းအိုးအပူကြီးကို လက်နှီးခဲ့မပါဘဲ ဒီတိုင်း လက်နဲ့ ကိုင်ချပစ်၏။

လက်ပူသွားကာမှ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မိတာလဲလို့ အံ့ဩကာသာခတ်သွားတာမျိုး... ဒါပေမယ့် စကားပြောနေကြပြီဆို နည်းနည်းသေး သွေးအေးသလို ဖြစ်သွားတာကလွဲပြီး မူမမှန်တာ ဘာမှမရှိပေ...

ထိုအဖြစ်တွေထက် ဆိုးတာတစ်ခုက အဖေမရှိတော့မှ သူ့ကို အိမ်ထောင်အမြန်ပြုစေချင်သည့်ဆန္ဒတွေ အမေစကားထဲက တရားတင် နှင်ဟပြောလာခဲ့ခြင်း...

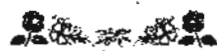

"ဒီအိမ်မှာ အဖေရယ် .. အမေရယ်လို့ ထူမတ်စရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ သေချာသွားပြီဆိုတော့ အမေက တစ်ခြမ်းမဲလပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီ မိသားစုထဲမှာ အမေ မရနိုင်တော့တဲ့ ပြီးပြည့်စုံခြင်းကို အမေ လိုချင်တယ်၊ အမေ့လို သားနဲ့သမီး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လေ သားကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်၊ မင်းတို့အဖေ ထားခဲ့တဲ့ အမွေ အနစ်ကို အမေက ဘယ်အချိန်ထိ ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မှာလဲ သားရယ်.. အမေ့အတွက် အလိမ္မာ အိမ်ပါ ချွေးမလှလှလေး သား ရှာခဲ့ပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အစတည်းက အမေ ဆန္ဒရှိခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ သမီးလေးနဲ့ သားကို လက်ထပ်ပေးချင်တယ်၊ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နားလည်မှုတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေ ခိုင်မာကြပြီးသားဆိုတော့ .."

"မလုပ်ပါနဲ့ အမေ .. ထား ကို ကျွန်တော် လက်ရှိသံယောဇဉ် ထက် ဘယ်လိုမှ ပိုလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို မှောင်လင့်နေတယ်ဆိုတာလည်း အမေ သိပါတယ်၊ သူ့ကိုမှ မရရင် ဒါမှ မဟုတ် မဖြစ်မနေအခြေအနေမျိုး ကြုံလာလို့ ထား ကို လက်ထပ်ရမယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

လို့ အမေ့ဆန္ဒတွေကို ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ တားဆီးထားခဲ့မိ၏။
ထား ခုလို ဟိုသတင်း ဒီသတင်းတွေ ထွက်ပြီး အခြေအနေ ပျက်ယွင်းနေတာသာ အမေ သိခဲ့ရင် ဘယ်လို စိစဉ်ပေးမလဲဆိုတာ မသိ..၊ အမေကသာ ထား ကိုပဲ ယူရမယ် ..၊ မလွန်ဆန်ပါနဲ့တော့ဆိုရင် သူ ငြင်းနိုင်ပါ့မလား ..။

ဘယ်သူမှ မသိသေးသည့်စိတ်ကူးတို့ဖြင့် သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ လေသည်။

အခန်း (၇)

"နည်းနည်း ထူပေးပါဦး၊ လွဲနေရင် မူးနေတာက ပိုဆိုးလာသလိုပဲ .."

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးစံ .."
ထား ကိုင်ထားသည့် ရေစလုံလေးကို ကပျာကယာ ပြန်ချကာ ဒေါ်မြမြစ် ကို ထူပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ထောင့်မှန်ကျ ရှိနေသည့် ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ရဲ့ အနီးဆုံးမှာ ကုလားထိုင်နဲ့ ခြေတင်စရာပါ သေချာ ရွှေ၍ ထိုင်လို့ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်သည်။

"မစု တစ်ခါမှ တက်မလာဘူးလား .."
"ကြီးစံ အိပ်နေတုန်းက လာပါတယ်၊ ထမင်းစားနိုင်ရဲ့လားလို့လည်း မေးသွားတယ် .."

ဒေါ်မြမြစ် က အိပ်ရာကို သေချာပြန်ရှင်းကာ အိပ်ခင်းအသစ် လဲနေသည့် ထား ရဲ့လုပ်ကိုင်နေပုံလေးကို ထိုင်ရာကနေ လှမ်းကြည့်နေ၏။

တစ်ခုခု နိုင်းလိုက်လျှင် ချက်ချင်း လုပ်ပေးတတ်သလို မေးတာ မြန်းတာရှိလျှင် အလုပ်လုပ်နေရင်း ပြန်ဖြေသွားတတ်တာလေးတွေက သဘောကျဖွယ် ဖြစ်၏။

အလုပ်လုပ်တာ မြန်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် သေသေသပ် သပ်လေးနဲ့ အံဝင်ဝင်ကျ ပြီးသွားတတ်ကာ အားလုံး ထောင့်စေ့၏။

အချက်အပြုတ်ကို ဝင်ပါစရာမလိုဘူး ပြောထားတာတောင် 'ကြီးစံ အတွက် ဘာလေးလုပ်ပေးနေ' ဆိုတာမျိုး နောက်ပိုင်းမှာ သူမ အကြံပြု ညွှန်ကြားတာတွေပဲ ဖြစ်လာ၏။

ခုဆို သူမရောက်လာမှ နေ့လယ်စာ ဘယ်လိုချက်လိုက်ရမလဲဆို တာ လာမေးရတဲ့အထိ ...။

"ဒီလို အချိန်မီလာဖို့အတွက် မနက်အစောကြီး အိမ်မှာ ထချက် ခဲ့ရတာပေါ့..."

မေးလိုက်တော့ ထား က လှည့်တော့ လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံး မရောက်ခင် ရှေ့ပြန်လှည့်သွားကာ ...

"မနက်စောစောထတာက အလုပ်ဆင်းနေရတဲ့အတိုင်း ပုံမှန်ပါပဲ၊ ကြီးစံ ကို ပြုစုရမှာအတွက် ထား ဘက်မှာ ဘာတာထန်မှ မပိုပါဘူး။ အလုပ်ချိန်ကိုက ရှစ်နာရီဆိုတော့ ဈေးသွားချိန်၊ ချက်ပြုတ်ချိန်တွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲလေ ..."

"အမေကလည်း နေမကောင်းဘူးမို့လား ... ညည်းကိုမှ ရွေးခိုင်းမိ သလို ဖြစ်နေတာ ငါ တရားရဲ့လား မသိဘူး ..."

"ဟွန်း ..."

ထား က ရယ်လိုက်ပြီး အိပ်ခင်းအဟောင်းတွေကို လျှော်မယ်ခြင်း ထဲ သွားထည့်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာကို သေသပ်အောင် ပြင်ဆင်နေ သဖြင့် နောက်မှာ ကလစ်နဲ့ စုညှပ်ချထားသည့် ဆံပင်ရှည်တွေက တင်သားပြည့်ပြည့်လေးထက်မှာ နွဲ့ခနဲ ဝေခနဲ ခါနေ၏။

အိပ်ရာပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲလေး ထိုင်၍ လက်ထောက်ပြီး ငုံ့လိုက် တာတွေ၊ မမှီတမီ လှမ်းလိုက်တာတွေမှာ ဆံနွယ်ရှည်တို့က ကျောထက် ထနေ လျှောဆင်း၍ အိပ်ရာပေါ် ခွေခိုက်ပုံကျသွားတတ်တာတွေလည်း ရှိ၏။

သေချာကြည့်လေ ကျက်သရေရှိလေ ...၊ တစ်မိမိမိမိကြည့်လေ ချစ် စရာကောင်းလေပါ ...။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ 'သေချာကြည့်ကြည့်ပါ၊ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ' လို့ မပြောခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သေချာ လည်း ကြည့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်။ သူမ ချစ်ဖို့ကောင်းမကောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမိမှာ မဟုတ်ပေ ...။

"ဘာရယ်တာလဲ ထား .. ပြောလေ ...၊ ငါကလည်း မကျန်းမာနေ တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ညည်းကိုမှ ခေါ်ခိုင်းမိမှန်း မသိဘူး၊ အခု ညည်း ပြုစုကောင်းလို့ ထုံထုံထောင်ထောင် ဖြစ်လာတော့လည်း သူ အိမ်မှာ ဘယ်လို အဆင်ပြေအောင် နေရသလဲလို့ တွေးမိပြန်ရော ..."

ဒေါ်မြမြစ် က ကိုယ့်စကားကို ပြန်စကား ...

"လာစမ်း ... လာစမ်း ... ဒီမှာ လာထိုင်၊ အလုပ်လုပ်နေတာနဲ့ပဲ စကားပြောရတာ မျက်နှာချင်းဆိုင် မပြောရတော့ စကားလုံး မပြောင် ဘူး ..."

ခေါ်လိုက်မှ ထား က ခုံလေးတစ်လုံးဆွဲပြီး ဆားမှာ လာထိုင်သည်။ ဒါပေမယ့် လက်ထဲမှာ ဖက်လုံးနဲ့ ဖက်လုံးစွပ်ကို ကိုင်ထားလျက် ဖြစ် ကာ ...

"အကုန်လုံး အရင်အတိုင်းပဲ ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး ကြီးစံ၊ အဲဒါကြောင့် ကြီးစံ စိတ်ပူတာကို ရယ်မိတာပါ၊ အမေ မကျန်းမာဘူး ဆိုတာလည်း အစကည်းက စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြဲ ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ စိမ်းမူ တွေပဲ၊ အနီးကပ် ပြုစုပေးနေတာမျိုးလည်း အမေက မကြိုက်တူးလေ၊

သူ့စိတ်ကိုက သားသမီးတွေက သိတတ်စွာ ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ကျွေးနေ
တဲ့ကြားက လူမမာကြီးလို ပြုစုခံနေရဦးမယ်ဆိုရင် မတရားဘူးလို့
စွဲလမ်းနေတာ .. အဲဒါကြောင့် တော်ရုံ နေထိုင်မကောင်းတာလောက်နဲ့
အမေ့ကို အကဲခတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ..

“ဪ ..”

“ခုလည်း ကိုကိုက အလုပ်နားနေတော့ အိမ်မှာ ရှိနေတယ်လေ၊
အမေ့အတွက် မပူရပါဘူး ..”

“ကိုကိုဆိုတာ ဒီမှာ ဆေးလိပ်ဖက်ပို့နေတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက
ဖြူဖြူချောချောကောင်လေးလား ..။ သူ့နာမည်လေးကိုတောင် ငါ မှတ်မိ
နေပါသေးတယ်”

ဒေါ်မြမြက ပြောရင်း စဉ်းစားသလို လုပ်နေသဖြင့် ...

“လိမ္မာအောင် ပါ ကြီးစံ”

“ဪ .. အင်း ..။ သူကရော အခု အလုပ်ရုံထဲကနေ ဒီမှာ
နေရာပြောင်း လုပ်တာကို သိရဲ့လား ..”

“ရှင်!...”

“မစု ပြောပါတယ် .. အောက်ထပ်မှာ မိန်းကလေးတွေ စည်းကမ်း
မရှိ ပြောဆိုနေကြတဲ့စကားတွေကို ..”

ဒေါ်မြမြက မျက်နှာက နုတ်ရိုရင်းစွဲ မာကျောခြင်းထက်ပို၍ အထင်
မြင်သေးသော နှုတ်ခမ်းတွေကပါ မဲ့၍ ...

“ငါလည်း မိန်းမပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေရဲ့ သဘာဝအကျင့်
တချို့ကို လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ မိန်းမပီသတယ်ဆိုတာ မလိုအပ်တဲ့နေရာ
တွေမှာ မိန်းမ ပီသတာမျိုးက မကောင်းတဲ့အကျင့်စရိုက်တွေကို ခေတ်
အဆက်ဆက်တည်မြဲဖို့ ထိန်းသိမ်းနေတာနဲ့ မတူဘူးလား၊ အဲဒါမျိုးတွေ
ကို သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲ၊ ငါ အစကဆိုရင် ကောင်း ရဲ့မိဘတွေနဲ့ သိပ်
တည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား .. သူတို့အလုပ်က ဒီအလုပ်

ဝဲဆိုတော့ အလုပ်နဲ့ အလုပ်သမားတွေကို သူတို့က သိပ်စာနာတတ်တာ၊
အရေးလည်း ပေးတယ်၊ တချို့ မိန်းကလေးတွေကျတော့ အေးအေး
ဆေးဆေးတွေရှိသလို တချို့ဆိုရင် အလုပ်ရင်က သဘောကောင်းတော့
ဝင်မပါသင့်တဲ့ အတွင်းရေးတွေပါ ဝင်ပြော ဝင်ဆိုနဲ့လေ..။ အဲဒါတွေ
ငါက မကြိုက်၊ သူတို့က အပြောမခံနဲ့ .. ဒါပါပဲ၊ တခြားပြဿနာတော့
မရှိဘူး ..”

ဒေါ်မြမြက မျက်နှာလေးမော နားထောင်ရင်း လက်က ဖက်လုံး
စွပ်ထည့်နေသည့် ထား ကို သတိထားမိလာသလို ကြည့်သည်။ ပြီး
တော့ ...

“စကားပြောနေရင်း သူများရဲ့စကားကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နား
ထောင်တတ်ခြင်းကလည်း ချစ်ခင်စေခြင်းတစ်မျိုးပဲ၊ အခု ဒီလိုမျိုး လုပ်
နေတာက ပြောတဲ့စကားကို စိတ်မဝင်စားကြောင်း ပြပြီး ရိုင်းပျတာလို့
သတ်မှတ်လို့ ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ထား မှတ်ထားပါ့မယ် ..”

ထား က ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ဖက်လုံးကို ကပျာကယာ ခုတင်
ပေါ် သွားထားလိုက်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်၏။

“ထား ပြန်သွားရင် နောက်လူ ဘာမှ ထပ်မလုပ်ရတော့အောင်
ပြီးနိုင်သမျှ ပြီးသွားစေချင်လို့ပါ၊ အန်တီစု တက်လာရင်လည်း တစ်နေ
ကုန် ပင်ပန်းထားတော့ နားချင်မှာလေ ..။ ထား စိတ်လောသွားမိတာ
တောင်းပန်ပါတယ်”

တောင်းပန်နေတော့လည်း အပြစ်တင်ရက်ဖွယ် မရှိ။ ဒေါ်မြမြက
မျက်နှာပေါ်က တင်းမာရိပ်တို့ အနည်းငယ် ပြေကျကာ ...

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်မှာ အားလုံး ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားလွှမ်း
ရင်လည်း ဒါကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်၊ ဥပမာ
ကိုယ့်ရဲ့ သိတတ်လိမ္မာမှုတွေက ကိုယ့်လို မသိတတ် လိမ္မာတဲ့လူ

အတွက်ဆိုရင် သူ့ကို ခေါ်ကားနေတာနဲ့ မတူဘူးလား ..

ဒီစကားကြောင့် ကိုယ်တိုင် အမှတ်တမဲ့ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သမျှ အဖြစ်တချို့ကို ပြန်တွေးလိုက်မိကာ ထား နားလည်သွားခဲ့၏။ ဒါကို ထောက်ပြလိုက်တာမို့လည်း ကျေးဇူးတင်သွားမိသည်။

"ညည်းကို ငါက ကဲ့ရဲ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်မင်တဲ့စိတ်ဖြစ် လာလို့ ညည်း ရင်ဆိုင်နေရတာတွေကို ပြန်ကြည့်ပြီး ပြောပြနေတာ..."

"ထား နားလည်ပါတယ် ကြီးစံ .. ကြီးစံ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ထား ဘယ်လိုနေနေ မလိုသွေတွေ့ရဲ့အမြင်မှာတော့ တစ်ခါမှ အကောင်း ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အားလုံးကို မမြင်သလို မကြားသလို နေတတ်အောင် ကြိုးစားပါတယ် .."

"ကြိုးစားတိုင်း ရတတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးအေ .. ပြောရမယ် ဆိုရင် 'လူမိုက်တစ်သောင်း ကဲ့ရဲ့ညောင်းလည်း လူလိမ္မာတစ်ယောက် ချီးမွမ်းသလောက် ခရီးမရောက်ဘူး ဆိုတဲ့စကားက ပျော်စရာ မကောင်း ပါဘူး..."

ဒေါ်မြမြစ် ပြောသမျှ စကားတွေကို ထား နားလည်တာရော မလည်တာရော ရှုပ်ထွေးနေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညည်း ကြည့်ပါလား။ ချီးမွမ်းတဲ့ လူ လိမ္မာတစ်ယောက်ရဲ့အသံကို မကြားရခင် လူမိုက်တစ်သောင်းရဲ့ ကဲ့ရဲ့ သံတွေကြောင့် လွင့်ပါကုန်တဲ့ဘဝတွေမှ အများကြီးပဲ။ ဒီအသံတွေကို ကြုံကြုံခံ နေနိုင်တဲ့လူကရော သူ ပျော်နေပါ့မလား။ အဲဒီတော့ ငါတို့ လုပ်ဖို့က ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်ဖို့ပဲ .. ချစ်နေရင် အပြစ်မမြင်ဘူးတဲ့။ အားလုံးနဲ့ သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် နေနိုင်ရင် မလိုသွေတွေ့ရဲ့ စကား ဆိုတာ ထွက်မလာတော့ဘူးပေါ့ .. မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ .. ထား နားလည်ပါပြီ"

"အင်း .. အင်း .."

ဒေါ်မြမြစ်က စိတ်ကြည်လင်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ပင့်သက်ရှိက် သွက် ...

"ဒါနဲ့ ပြောပါဦး .. လိမ္မာအောင် က အလုပ်နားတယ်ဆိုတော့ တခြားအလုပ်တစ်ခုခု ပြောင်းမလို့လား။ လူမမာတစ်ဖက်နဲ့ စားဝတ် နေရေးဆိုတော့ .."

"ဟုတ်ကဲ့ .. ဒါပေမယ့် ခုမှ လေ့လာရမှာပါ။ အဖေမိတ်ဆွေ ဆန်စက်ပိုင်တစ်ယောက်က သူ့စက်ထဲမှာ လေ့လာဖို့ဆိုပြီး တစ်နေ့ နှစ်နာရီ သုံးနာရီတော့ လာလာခေါ်သွားတယ်။ အဖေ မကျန်းမာတာ လည်း သိလို့ တမင် ကူညီတဲ့သဘောပါ"

"ဪ .. အဖေမိတ်ဆွေက ကူညီတာကိုး .. ကောင်းတာပေါ့။"

မုသားတွေ သုံးလိုက်ရသဖြင့် ပြောပြီးတာနှင့် မျက်လွှာချလိုက်မိ သည်။ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေအတွက် ငွေကို အိတ်လိုက် ကောလိပ်ရတာ တောင် စိတ်ရှိသလောက် မသုံးရကြသလို ထား တို့မှာလည်း ရှင်းနီး ထုခွဲစရာ အထုပ်ရိုက်ရထားပြီးပေမယ့် မထိရ .. မတိုရ ..

အဖေ အလုပ်ရှာရင်း ကျောက်တူးသမား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ 'သေ မြေကြီး ရှင်ရွှေထီး သဘောပိုက်ကာ မိသားစုကိုပါ ဥစ္စာအားဖြင့် ကြိုးစားခဲ့၏။

နောက်ဆုံး အောင်မြင်စွာ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် မိသား စုအတွက် အသက်ပေးသွားခဲ့တဲ့အတိုင်း ရသမျှကို အပ်နှံပြီးတာနှင့် အဖေက လောကကြီးကို ထာဝရ ကျောခိုင်းသွားခဲ့၏။

ကိုယ့်အဖေ ပါမလာတော့ပေမယ့် ကိုကိုအဖေ ရှိနေရင်လည်း ဖြေသာဦးမှာပါ။ ခုတော့ ကိုကိုနဲ့ ထား တို့ဟာ ဘယ်လိုရေစက်တွေ ကြောင့် ကံတူအကျိုးပေးတွေအဖြစ် မွေးဖွား ဆုံစည်းခဲ့ကြတာလဲ ..

ဒီအဖြစ်တွေကို ထား တို့မိသားစု သုံးယောက်သာ သိခဲ့တာပဲ။ ဝစ္စည်းရှိပေမယ့် လောလောဆယ် ဘာမှ မလုပ်နိုင်သေးသလို ဒီအတိုင်း

၆၄

ကိုပါ ဖုံးထားရသည်။

ကိုယ့်ရပ်ရွာကို စွန့်ခွာပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ဘဝသစ်တစ်ခု ပြန်စတင်ကျတော့လည်း အမေက အဖေကိုယ်တိုင် ဆောက်ခဲ့သည့် ဒီအိမ်လေးကို မစွန့်ခွာနိုင်ပါဟု ဆိုနေသည်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတာတွေကို တွေးရင်း ထားမျက်နှာလေး ငိုငဲ့တွေသွားခဲ့၏။ ဒါကို ဒေါ်မြမြစ်က အကဲခတ်၍ -

“အိမ်မှာ ပြဿနာတစ်ခုခုများ ရှိသလား ထား ..”

“ရှင်!...”

“အခု ဆေးလိပ်ခုံက အလုပ်သမားလို့ သဘောမထားဘဲ ကိုယ့်အဒေါ်သားရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အခက်အခဲရှိတာကို ပြောလို့ ရတယ်”

ထား အံ့သြသွားမိသည်။ ဒေါ်မြမြစ် ပြောနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တောင် ပြန်ကြည့်မိတဲ့အထိ ...။

“ဒီအတောအတွင်းမှာ ငါ့အတွက် ညည်း အရမ်းပင်ပန်းခဲ့တာပါ။ ဘယ်လောက်ထိ ပင်ပန်းသလဲဆိုတာ ပြုစုခံနေရတဲ့ ငါ အသိဆုံးပဲ။ နောက်ပြီး ဒီအလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အိမ်မှာလည်း တစ်ခုခုတော့ ပြောရဆိုရကျပ်တာတွေ ရှိမှာပဲ”

“ကြီးစံ ..”

“ရတယ် .. မရှင်းပြပါနဲ့၊ ညည်း ဘာပြောပြော ကျုပ် တွေးမိပါတယ်။ ဘာလို့ တွေးမိနေတာလဲဆိုတော့ အသံတွေကို ကြားနေရလို့ပေါ့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အလုပ်ရှင်က အရေးပေးလာပြီထင်ရင် အရေးပေးခံရတဲ့ အလုပ်သမားကို တခြားအလုပ်သမားတွေ မနာလိုဖြစ်ကြတာ သဘာဝပဲ။ တကယ်တော့ ဒီပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကရိုက်ထက် ပြုစု သည်းခံနေရတာ .. ဆေးလိပ်ထိုင်လိပ်နေရသလောက် မသက်သာဘူးဆိုတာ မမြင်ကြဘူး၊ သူတို့မြင်တာက ဟိုလိုဒီလိုတွေလေ .. ဒီအလုပ်

ဆို ဖြတ်ပစ်ဖို့ထိ ကောင်း က စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီ၊ ငါကလည်း အားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိဘမျက်နှာတွေကို ငဲ့ညှာနေရင်းနဲ့ ဒီနေ့ထိ ဆိုင်းပဲ ရှိနေခဲ့တာ ..”

“ဆေးလိပ်ခုံကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်မှာလား ကြီးစံ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက ရန်ကုန်မှာလည်း အလုပ်တွေက အခိုင်အမာ ရှိနေပြီလေ၊ ဖြတ်ပစ်ပြီဆိုရင်တော့ အလုပ်ရော လူတွေပါ အားလုံး ပြောင်းလဲကုန်မှာပဲ၊ ဒါတွေက ကောင်း ရဲ့သဘောတစ်ခုပါပဲ၊ သူက တော့ အလုပ်ကို ဖြတ်ချင်ပေမယ့် တစ်ခုကို ငဲ့ညှာပြီး ..”

ဒေါ်မြမြစ် အကြည့်တွေက မျက်လွှာချထားသည့် ထား ရဲ့ မျက်မှောင်ဖျားလေးတွေဆီ ကျရောက်နေ၏။ ပြီးတော့ ပြောမည့်စကား အတွက် ချင့်ချိန်နေပုံရှိကာ ထား မျက်လွှာလေး ပင့်တက်လာမှ ...

“ညည်းကရော ဒီအလုပ်ကလွဲပြီး တခြား လက်မှုပညာတစ်ခုခု အတတ်ထားဘူးလား ..”

မထင်မှတ်ဘဲ ကိုယ့်ဆီ မေးခွန်းရောက်လာသဖြင့် ထား ဘာပြောချန်းမသိ ဖြစ်သွားလျှင် ...

“ကြီးကြီးက ထိုင်လို့ပါလား ..”

အပြင်က ပြန်လာသည့်ပုံစံနှင့် ကောင်းမျိုး ရောက်လာကာ ...

“စကားတွေဘာတွေ ပြောလို့ .. ဒီနေ့ နေကောင်းလား ..”

“အေး .. ဒီနေ့ စိတ်လည်း ကြည်နေသလိုပဲ၊ မင်း ခရီးမထွက်ဖြစ်ဘူးလား ..”

“မထွက်ဖြစ်ဘူး .. ဒီရက်ပိုင်းမှာ မိုးတွေချည်း ရွာနေလို့၊ ကားမောင်းချင်ဘူး”

ကောင်းမျိုးက ထား ရဲ့ဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထား လိုပဲ ခုံပုလေး ဆွဲထိုင်လိုက်၏။ လူကြီးရှေ့မှာ နစ်ယောက် အတူထိုင်နေသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ထား ရှောင်ထွက်ဖို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။

ထို့ပြင် ကောင်းမှူး ဆီက အနီးကပ် ကျီစယ်လာသည့် ရေတွဲကြောင့် မနေတတ် ...။

“ကြီးစံ .. ညကျ ဆေးလိမ်းဖို့ ထား သွေးပေးခဲ့မယ်နော် ..”

ပြောပြီး နေရာမှ ထထွက်လာခဲ့သည်။ နံရံကပ်နာရီကိုကြည့်မည့် ငါးနာရီလုံးနေပြီဖြစ်ကာ စကားပြောနေမိသည့်အတွက် သွေးဖို့ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာကို ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ခုလောက်ဆို နွယ်နွယ် တို့ ပြန်ဖို့ပြင်ရင်း သူမအလားကို ကြည့်နေကြလောက်ပြီ ...။

“အား!...”

စိတ်လောကာ အတင်း အားစိုက်သွေးနေစဉ် ဆေးတုံးက ဝယ်သွားသဖြင့် လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေ ခေါက်သွားသည်။ နာကျင်ကြောင့် သတိလက်လွတ် အော်လိုက်ပြီးမှ ပါးစပ် ပြန်ပိတ်ကာ လူများလေးတွေကို ခါလိုက် .. ပါးစပ်နဲ့ မှုတ်လိုက်နှင့် ...။

“တော်တော် နာသွားပုံ ရတယ် ..”

“ဟင်!...”

ကောင်းမှူး က သူမနောက်မှာ ရောက်နေလျက် ရှေ့ထိ လျှောက်လာပြီး လက်ကို ကြည့်၏။

ထား လက်ကို လက်သီးဆုပ်လုပ်ပစ်ကာ စားပွဲအောက် ချထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဘာမှဖြစ်သလို ဆေးတုံးကို ပြန်ကောက်ကိုင်သည့် မတ်တတ်ရပ်ရင်း စားပွဲရံပေါ်မှာ သွေးနေတာမို့ ကောင်းမှူး ဒီဘက်က ခြေတစ်လှမ်း တိုးကပ်လိုက်တာနှင့် ပခုံးချင်းထိမတတ် ဖြစ်သွားကာ

“လက်ထိပ်တွေ နီရဲသွားတာပဲ .. ပြစမ်း ... လက်သည်းတွေအ

တွေ လန့်သွားလား”

“မလန်ပါဘူး .. ထား မှ လက်သည်းရှည် မထားတာ”

ထား က လက်ကို ကွယ်ပစ်ဖို့လုပ်လျှင် ကောင်းမှူး က ထိုလ

ဆေးကို ဆွဲယူပြီး ဖြစ်လျက် ...

“တွေ့လား .. လက်သန်းထိပ်မှာ သွေးထွက်နေပြီ”

ရှက်နေတာနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် နာတာကျင်တာတွေကို မတိမရဲတော့တဲ့အဖြစ် ...။

“အရက်ပြန် နည်းနည်း ဆွတ်ထားရအောင် .. လာ ..”

ဘုရား!... ဘုရား ...။

လက်ကို ဆွဲထုတ်သွားသဖြင့် ဒေါ်မြမြစ် လှမ်းမြင်တော့မှာကို တွေးမိတာ ထား အတင်းအကျပ် ပြန်ရုန်းပစ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာ၏။

ရုန်းလည်း မရုန်းရဲဘဲ ခြေလှမ်းတွေတောင် မှားလေသည်။

“ရပြီ .. ရလောက်ပါပြီ ဦးကောင်းမှူး ရယ် ..”

သူ အရက်ပြန် ဆွတ်ပေးနေတာကို ကြာကြာ ငြိမ်မနေရဲဘဲ လက်ကို ပြန်ရုန်းမိ၏။ ထိုအခါကျမှ ကောင်းမှူး က သူမ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကာ ...

“စိတ်ထားမြတ် ..”

“ဟင်!...”

ထူးလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ လန့်ဖျန်မော့ကြည့်မိတာ ဖြစ်၏။ ရုပ်အင်္ကျီ ပန်းရောင်နုနုနှင့် ကောင်းမှူး မျက်နှာက ချောမွေ့နေသည်။ ပြီးတော့ သူမကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“ကိုယ့်ရုပ်က အလုပ်သမလေးတစ်ယောက်ကို ဟိုလိုဒီလိုတွေ ကြံချင်လို့ ချဉ်းကပ်နေတဲ့ပုံ ပေါက်နေသလား ..”

“ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

“မဟုတ်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နေ .. ကောင်းမှူး ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရာဇဝင်မှာ စိတ်ထဲက မပါဘဲ ဘယ်သူ့အတွက် ဘာကြောင့်မှ ဟန်ဆောင် သရုပ်ပြခဲ့တာ မရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ကုန်ခဲ့တာမျိုး ..”

သူ ဘာပြောတာလဲ ..၊ နောက်ထပ်လည်း စောဒက မတက်ရဲဘဲ
ဘဲ ရင်ထဲမှာလည်း မေးခွန်းတွေပဲ ထပ်ရောက်လာခဲ့သည်။

"ထီးမပါဘူးမို့လား .. အန်တီစု ဆီမှာ ထီးတောင်းသွား ..၊ မိုနု
နေတယ် .."

သူကတော့ တည်ငြိမ်သည့်မျက်နှာနဲ့ပဲဖြစ်လျက် ကိုယ်ထဲ
ကတိမ်းကပါးတွေ လျှောက်တွေးနေတာလား ..။

အပြန်ကျတော့ ထား ရဲ့လက်သန်းထိပ်လေးမှာ ပလတ်စတာထဲ
ကပ်လျက်သားမို့ လိမ္မာအောင် က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၏။

ဘာမှတော့ မမေး ..၊

အခန်း (၈)

"အမေ .. အမေ .. ဘာလုပ်တာလဲ အမေရယ် .. ဒဲ့ကွပါပဲ .."

"မသိပါဘူးအေ .. ပူလိုက်တာ၊ ကြောင်လျှာသီးလေး တို့ချင်လို့
ညှင်းနည်းလေးပဲ မီးပြတာကို မီးဖိုထဲ ပြုတ်ကျသွားတော့ .."

"အမေရယ် .."

ပုလွန်းလို့ တဖူးဖူးမှုတ်ရင်း ခါလိုမပြီးနိုင်တော့။ ထား မျက်ရည်
တွေ ကျလာမိသည်။

"နေဦး အမေ .. သမီး လုပ်ပေးမယ်၊ ဆေးပြာလည်း ကုန်နေပြီ..
ထလေး နေ .."

ထား ကျောက်စည်နား ပြေးသွားကာ သွားတိုက်ဆေးဘူး သွားယူ
သည်။ အမေက ပူလောင်သွားမှ သတိရလာသလိုမျိုး အကြိတ်၍ မျက်
ရည်တွေ ဝေနေ၏။

"သမီး .."

"ရှင် .. အမေ .."

"အမေ ရူးသွားပြီလားဟင် .."

"ဟင့်အင်း .. ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

အပူလောင်ရာတွေပေါ်ကို သွားတိုက်ဆေး ညှစ်ချပြီး ဖွဖွလေး ဆွဲဆုတ်ပေးရင်း မျက်ရည်စက်က ပေါက်ခဲနဲ့ ပေါက်ခဲနဲ့ ဆင်း၏။

အမေဆိုတာ မသိခဲ့ .. အဖေကိုလည်း အားရအောင် မြင်တွေ့နေ ထွေးခဲ့ရခြင်း မရှိသည့် သူမဘဝမှာ ဒီအမေတစ်ယောက်သည်သာ အမေလည်း ဟုတ်၊ အမေလည်း ဟုတ် ..။

အမေ့ကို ထား ကိုယ့်အမေအရင်းလိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဖေဆုံးပြီး ကာမှ သိသာစွာ ဆိုးဝါးလာသည့် အမေ့အခြေအနေက လူမကျန်းမာတာ မဟုတ်ပေ ..။

စိတ်မကျန်းမာခြင်းကို ဘယ်လို ကုစားရမလဲ ..။

မီးသွေးမီးဖိုထဲကို လက်နဲ့ နှိုက်ထားသည့် အမေ့အဖြစ်ကြောင့် ထား ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားလို့ မရတော့ပေ ..။ ထိုအခါ သူမ မျက်ရည်ကြောင့် ဒေါ်ယဉ်မေ ကပါ ကိုယ့်အဖြစ်ကို နားလည်ကာ မျက်ရည် တွေတွေကျလျက် ...

“ငါ ဘာတွေ လုပ်မိမှန်း တစ်ခါတစ်ခါ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမဝဘူး၊ လုပ်ချင်လာတဲ့ စိတ်ကိုလည်း မသိဘူး၊ လုပ်ပြီးသွားရင်လည်း ဘာကြောင့်ဆိုတာ မသိဘူး .. ငါ ရူးနေပါပြီ၊ ညာမနေကြပါနဲ့တော့ .. ငါ့ကိုယ်ငါ သိနေတာကို နင်တို့ ဖုံးထားရင်လည်း အလကားပဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် .. အမေ ရူးနေရင် ဒီလိုစကားကောင်းတွေ ပြောနိုင်ပါ့မလား၊ အမေ စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်ဖြစ်သွားတာ ..”

ပြောနေရင်း မရှိက်မိအောင် ထိန်းရသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“အဖေ ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ကိစ္စကြီးကို မမြဲသောတရားနဲ့ ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ အမေရယ် .. နော် ..။ သမီးဆိုရင် အဖေနှစ်ယောက်စလုံးကို ဆုံးခဲ့ရတာပါ၊ ဒါပေမယ့် အမေနဲ့ ကိုကိုတို့ ရှိသေးတယ်ဆိုပြီး ဖြေသိမ့်ခဲ့ရတာ၊ အမေမှာလည်း .. သမီးတို့မောင်နှမ ရှိသေးတယ်လေ၊ သမီးတို့

...လည်း အမေ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျန်းမာအောင် နေပါ အမေ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ သည် မျက်ရည်တွေကျနေရင်း ခေါင်းခါနေလျက်...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေပါဆိုတဲ့ စကားက အဲဒါ အရက်စက်ဆုံး စကားပဲ၊ ငါ့ကို စာနာတယ်ဆိုရင် ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားတွေနဲ့ မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့အေး ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ လက်တွေကို မှုတ်လိုက်တိုင်း ထား ကပဲ လက်ကို ခွဲယူပြီး မှုတ်ပေးနေမိကာ ...

“အမေ အပြင်ထွက်တော့နော် .. ကြောင်လျှာသီးတစ်ပိုင်းကျန်တာ သမီး ကင်ပေးမယ်”

“ခါးသွားမှာစိုးလို့ ငါ ဝင်လုပ်တာ ..”

ထား က ဒေါ်ယဉ်မေ့ မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တို့ကို တယုတယ ဆုတ်ပေး၍ မတ်တတ်ရပ်ပြီးသားဖြစ်အောင် တွဲထူကာ ...

“ခွမ်းသွားရဲလေး သမီး လုပ်တတ်ပါတယ်၊ အမေ စိတ်တိုင်းကျအောင် သေချာ ကင်ထားပေးမယ်၊ နောက်ကို မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ဝင် ထားပါနဲ့ အမေရယ် ..။ သမီး ရှိနေတုန်း ချက်တာပဲ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် သမီးကို ခိုင်းပေါ့”

မီးဖိုပေါ် ရေနွေးအိုးတင်ထားခဲ့ပြီး အမေ့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပြီး ဒါပေမယ့် ဒေါ်ယဉ်မေ က တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ ထားကိုပါ သူ့ဘေးမှာ အတူထိုင်စေလျက် ...

“သမီးနဲ့ ပြောချင်နေတာ ကြာပြီ၊ ဒီနေ့ ညည်း အလုပ်မသွားရဘူးဘူး ..”

“နေ့လယ်ပိုင်းကျမှပဲ ဆင်းတော့မယ် အမေ ..”

ကြီးဆဲ ဆရာဝန်ပြမယ့်နေ့ဆို ထား နေ့တစ်ဝက်တော့ နားရသည်။ အဲဒါကို ထည့်မပြောချင်တော့လို့ပါ ..။

“ညည်းတို့အဖေ ထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေက ငါတို့ရဲ့ လက်ရှိအနေအနေကို လုံးဝ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်ဆို ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ .. ကိုကိုကို အဖေ ဒီတိုင်းပြောလိုက်တာပဲ သမီးတို့မှ မသိတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ သိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးမှန်း ငါ မသိပေမယ့် သူ ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ငါ ယုံတယ် ဒါတွေကိုလေ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ က စကားစလိုက်ပြီး ထား ရဲ့ နဖူးဆံစလေးတွေလဲ သပ်တင်ပေးရင်း ကြည့်ကာ ...

“ညည်းတို့အဖေ အသက်လောက် တန်ဖိုးထားပြီး ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေမို့လို့ အမေက ညည်းတို့မောင်နှမအတွက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေနှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစားခဲ့ကြတာပဲလေ၊ သားမီးအဖေ တစ်ယောက်တည်း ဒီထိ ပြန်ရောက်လာလို့သာ တစ်မျက်နှာပဲ မြင်ရတာကိုး ..”

“အမေ ဘာပြောမလို့လဲဟင် ..”

“သားနဲ့သမီးတို့ကို အမေက ..”

“အမေရေ ..”

လိမ္မာအောင် ခေါ်သံကြောင့် စကားက ရှေ့မဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ စဉ်းရှုပ်အဝါရောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် မိုးဖွဲ့တွေ စိုလာသည့် ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ခါထုတ်နေရင်း လိမ္မာအောင် အိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာသည်။

“ဘာလဲ သား .. အရေးတကြီးခေါ်ပြီး ..”

“အပြင်မှာ အမေ့သူငယ်ချင်းကြီး ရောက်နေတယ် ..”

“မခင်ဌေး လား ..”

“ဟုတ် ..”

“ဪ .. သူကလည်း အသံလေးဘာလေးပေးတာတော့ မဟုတ်

ဘူး၊ ဒါနဲ့ ငါ့သားက မိုးမိလာတာလား ..”

“ရတယ် အမေ .. အိမ်နားရောက်မှ နည်းနည်းမိသွားတာ”

ဒေါ်ယဉ်မေ က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“သမီးအစ်ကို မနေ့တည်းက နှာစေးနေတာ .. ခေါင်းကို ရေသုတ်ပေးလိုက်ဦး”

လို့ မှာသွားသေးသည်။ ကိုကို ပြန်ဝင်လာတည်းက ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်လို့ အငြိုး ကို ထား မြင်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဒီထိ အတူတူ ပြန်လာကြတာဖြစ်ကာ စက်ဘီးတစ်စီးစီနှင့် ဘယ်ကိုသွားကြသည်တော့ မသိပေ။ အငြိုး မှာ စက်ဘီးမရှိပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ စီးထွက်လာတာ စက်ဘီးလေးက အသစ်လေးပဲ ဖြစ်သည်။

“ရော .. ကိုကို ..”

တွေးနေရင်း တဘက်ကို ယူပေးလိုက်တော့ ဆံပင်တွေ ရေခါနေဆဲ မျက်နှာက မော့ကြည့်လာပြီး ...

“ဘာရောလဲ .. လာသုတ်ပေးလေ .. အမေ့ရှေ့ကျတော့ တစ်မျိုး”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ် ..”

ကိုကိုက ရည်းစားတောင် ထားနေကာမှ နောက်ထပ် ပြောစရာတွေဖြစ်အောင် မနေချင်တော့လို့ဆိုတာ မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ ...။

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ လိမ္မာအောင် က အကျအန ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် နောက်မှာသွားရပ်ရင်း တဘက်နဲ့ သုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဒီနားကျမှ မိုးမိတယ်ဆိုပြီး ဆံပင်တွေက ခေါင်းလျှော်ထားသလို စိုရွှဲလျက်။ အဝါရောင်က မသိသာဘဲ ကိုင်လိုက်ကာမှ ရေတွေ နစ်နေ၏။

“ကိုကို မိုးရေထဲမှာ လျှောက်သွားနေတယ်မို့လား .. အပျော်ကြီးပျော်နေတာ ..”

“အဟွန်း ..”

လိမ္မာအောင် က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

"အဲဒီလိုဆို ကောင်းမှာပဲ .. ဒါပေမယ့် သူက ငါ့ကို ပျော်ခွင့်မပေးသေးပါဘူးဟာ .."

"ချစ်သူ မဖြစ်ကြသေးဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ တွဲနေကြတယ် ဟုတ်လား"

"လမ်းမှာ ဆုံဖြစ်တာပါ၊ ဘာလဲ .. အငြိုး ကို တွေ့လိုက်လို့လား"

"အင်း .."

"အမေက အငြိုးနဲ့ ငါ့ကို သဘောမတူဘူး ထင်တယ် .."

"အဲလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ အငြိုးက ကိုကိုကို နှိမ့်ချတယ် .. အထင်သေးတယ်ဆိုတာတွေ ကြားထားတော့ မိဘရင်ထဲမှာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ .."

"ငါ့ကိုပဲ ဒီလိုဆက်ဆံတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ .. အငြိုးက ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမဆို ဒီလိုပါပဲ၊ သူက မာနကြီးတာမျိုးပါ"

မာနကြီးရင်လည်း ယောက်ျားလေးတိုင်းကို မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီး စဉ်းစားနေသလိုလို .. မစဉ်းစားဘူးလို့လို ပုံစံတွေနဲ့ ခေါ်ပြောမပျက် နေစရာလား ..."

သူမပုံစံက အထင်ကြီးတဲ့ယောက်ျားလေးကိုလည်း ဦးစားပေးသည် .. အထင်မကြီးတဲ့လူကိုလည်း အလွတ်မပေးချင် ..။

ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်စောင်းကာ ဟိုလိုဒီလို ပြောသံတွေက အမေ့နားထဲထိ ပေါက်ခဲ့၏။

"ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာ မိထား ရ ..၊ အမေ သဘောမတူရင်လည်း ဇွတ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ .."

"ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ..၊ ကိုကို့မှာသာ စဉ်းစားပေါ့ .."

"ထား .."

"ဟင် .."

လိမ္မာအောင် က ရေသုတ်ပေးနေသည့် ထား ရဲ့လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ကိုင်ထားလိုက်ကာ နောက်ကို မျက်နှာမော့ လှန်ကြည့်

၍ ...

"နင့်ကို အမေ ပြောလား .."

"ဘာလဲ .."

"ငါတို့ကို ပေးစားချင်တယ်လို့ .."

"ဟာ!... ကိုကိုကလည်း မဟုတ်တာ .."

"လာ .. ဒီမှာ ထိုင်ဦး"

လက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲကာ သူ့ဘေးကို ပါလာပြီး ထိုင်ချလိုက်တဲ့အထိ ဆုပ်ထားလျက်နှင့် ...

"အဲဒါ မပြောဖြစ်သေးတာ ဖြစ်မယ် .. ဒါမှမဟုတ် ငါ့သဘောကို သိလို့ မျှီသိပ်နေလိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကိုတော့ ပြောပြီးပြီ"

"ကိုကို ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ .."

"မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပေါ့ .. ငါတို့က မောင်နှမလိုပဲ နေခဲ့ကြတာလေ၊ ဒါပေမယ့် .."

လိမ္မာအောင် က ထား လက်ဖဝါးလေးကို တင်းခနဲ ဖိဆုပ်ကာ...

"ငြင်းလိုက်ပြီးမှ ငါ အမေ့ကို သနားသွားတယ်ဟာ ..၊ အငြိုးနဲ့ နီးတဲ့နေသလို လုပ်မိတာလည်း ငါ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရတယ်"

"အဲဒီတော့ ကိုကိုက ဘာပြောချင်လို့လဲ .."

"တကယ်လို့ အမေက နင့်ကို ပြောလာရင် .."

စကားသံ ခဏရပ်သွားပြီး ထား မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ...

"နင် မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ .."

"ဟင်!... ဘယ်လို .."

"မချစ်နိုင်ကြဘူးဆိုပေမယ့် ငါတို့ လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ်"

ထား ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ မချစ်နိုင်ကြတာချင်း တူရင်တောင် ကိုကို့မှာ ချစ်နေရတဲ့သူက ရှိပြီးသား ...။ လက်ထပ်ဖြစ်ပြီးမှ စိတ်က တခြားလွင့်ပြီး တလွမ်းလွမ်း တဆွေးဆွေး ဖြစ်နေခဲ့လျှင် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. နင့်မှာ ချစ်သူ ရှိနေလို့လား ..”

“မရှိပါဘူး .. ကိုကို့မျက်စိအောက်မှာ ထား မူမမှန်ဘဲ ခြေတစ်လှမ်းတောင် မလှမ်းခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် နင် အခု ဦးကောင်းမျိုး ဆီ သွားနေတာပဲ”

“အဲဒါ ကိုကို မယုံရင် သွားမေးကြည့်ပါလို့ ပြောနေတာပဲ။ ထားကို မကောင်းပြောချင်နေတဲ့တစ်ယောက်တလေကို မဟုတ်ဘဲ အားလုံးကို မသိမသာ စုံစမ်းကြည့်ပါ။ လူမမာကို ပြုစုပေးနေတာကလွဲပြီး ထားဘက်က မရိုးသားတာ ဘာမှမပါဘူး ..”

“နင်က ရိုးသားပေမယ့် သူဌေးက မရိုးသားဘူးဆိုရင်ရော ..”

“အဲဒါ သူများတွေ ကဲ့ရဲ့သံအတိုင်း ကိုကို ပြောတာ။ သူလိုလူက ထားနဲ့ ..”

“သူလိုလူဆိုတာ ဘာလဲ .. မိထား၊ အချစ်ဆိုတာမှာ အဆင့်အတန်း မလိုဘူး .. သူလို အရမ်းတော်နေတဲ့လူအတွက် ပိုတောင် မလိုသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ညီမက ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဒီဇိုင်းလေးနဲ့ပါ”

ပြောလိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

“သူ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာမှန်ရင် သူများတွေ ကဲ့ရဲ့သံလို နင့်ကို အပျော်သဘောနဲ့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ အလုပ်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်တစ်စဉ်း ခုထိ တွေးကြည့်ရင် ငါတို့ မောင်နှမအပေါ် သူ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ နင့်ကြောင့်ပဲ။ ငါ သူ့ရဲ့ အကူအညီတွေ အများကြီး ရခဲ့တာ နှင် သိပါတယ် ..”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရော .. မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ..”

ထား က ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ပြင်လျှင် လက်ကို ဆုပ်ဆွဲထားသဖြင့် မအောင်မြင် ..။ ပြီးတော့ လိမ္မာအောင် က ထား ရဲ့ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ လိမ်ဆွဲ၍ ...

“တွေ့လား .. ပါးလေးတွေ ရဲကုန်ပြီ .. အဲဒါလေးတွေက ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ၊ တကယ်ပြောတာ .. အငြိုး ကျတော့ သွက်တယ်။ ငါ့အပေါ်မှာ ဆိုးနဲ့သလို ပြောတာလေးတွေက စွဲလမ်းဖို့ ကောင်းတယ်၊ နင့်မှာ အဲဒီလို မဟုတ်ပေမယ့် ..”

“တော်ပါတော့ဆိုမှ .. ကိုကိုနော် ..”

“ပြောဖို့က မပြီးသေးဘူးလေ .. နင့်ရင်ထဲမှာ ဦးကောင်းမျိုး တကယ်ရှိနေလား .. မရှိဘူးလား ..”

“နာမည်ကြီး ထည့်ထည့်မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ..။ အလိုလိုကာမှ ပြောချင်ဆိုချင်နေကြတဲ့အထဲ ..”

“နာမည်တော့ ပြောခွင့်ရှိပါတယ်ဟာ ..။ ငါ မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ။ ကိုယ့်နဲ့ မတူမတန်တဲ့လူဆိုပြီး စိတ်မကူးရဲတာမျိုးလား ..။ နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားတာလား ..”

“ကိုကိုရယ် .. ညီမလေးရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိပါဘူးဆို .. တကယ်ပြောနေတာ။ ညီမလေး လူတွေ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ကြမှာကို ကြောက်တယ်။ ဘယ်လိုနေနေ အပြောအဆို မလွတ်နိုင်တာကိုလည်း စိတ်ညစ်တယ်။ ထပ်မမေးပါနဲ့တော့ ..”

ထား တကယ် မျက်နှာလေးမဲ့လာတော့ လိမ္မာအောင် က သက်ပြင်းရွက်လိုက်ပြီး ...

“ငါ စိုးရိမ်နေမိလို့ပါ ..”

“ဘာကိုလဲဟင် ..”

“အမေက ပြောလာရင် ငါကတော့ အမေ့စိတ်တိုင်းကျပဲ ဖြစ်စေချင်တာလေ။ ငါက ငါချစ်တဲ့သူကို စွန့်လွှတ်ပြီး လက်ခံနိုင်ပေမယ့် နင့်ဘက်ကိုကျတော့ အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ငါတို့ရဲ့ အနေအထားကို အဲဒီအချိန်ကျမှ ခွဲခြားပြလိုက်သလို ဖြစ်မှာစိုးတယ်။ နင့်ကို အမေ့မပြောသေးတာလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ ထင်တယ် ..”

“ကိုကို ပြောနေတာ ညီမလေး နားမလည်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်းအောင် ပြောတော့မယ်၊ တကယ်လို့ နင့်မှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေသားနဲ့ အမေက ငါနဲ့ လက်ထပ်ပါလို့ ပြောလာရင် နင့်ဘက်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ ..”

ထား က ဘာမှမဖြေဘဲ တခြားနေရာကို ငေးသွား၏။

“ငါလည်း အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ တကယ်တော့ နင့်အဖေနဲ့ ငါ့အဖေ ရှာခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းမို့လို့ ငါတို့ကိုပဲ အမေက အတူတူ ပိုင်ဆိုင် ခံစားစေချင်တာ ..”

ထား စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသွားသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဖေက အရင်ဆုံးသွားတဲ့အကြောင်း...၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်တည်း သတင်းသို့သို့ ကြားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ...

ဘယ်အဖေမှန်း မကျွဲပြားခဲ့ဘဲ အခု ကိုကို့အဖေ ပြန်ရောက်လာမှ သာ အဖေ ဆုံးသွားတာမှန်း သေချာသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ရလာတဲ့ပစ္စည်းက အဖေအင်အား မပါနိုင်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် ထား နဲ့လည်း ဘာမှ သက်ဆိုင်ဖို့ မရှိပေ ...။ အမေကတော့ ထား ကို အတူ ခံစားစေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“ပစ္စည်းကြောင့်ဆိုရင် ထား နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်.. ထား စိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေလည်း ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး၊ အမေစိတ်ချမ်းသာရေး အတွက်ဆိုရင်သာ ထား ကို ဘာမှထည့်မတွက်ဘဲ ကိုကို အဆင်ပြေ သလို ဆုံးဖြတ်ပါ”

“အဆင်ပြေသလိုဆိုတာက ဘာလဲ ..”

“ကိုကိုမှာပဲ ချစ်သူရှိတာလေ ..”

“နင့်မှာ မရှိဘူးပေါ့”

“ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ .. ကိုကို ဒါပဲ လှည့်ပတ် အစ် မနေနဲ့ နော် ..”

လိမ္မာအောင် က ထား ရဲ့ခေါင်းလေးကို နောက်ပစ်ထားသည့် လက်နဲ့ ဖက်ခနဲ ပုတ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ငါက နောင် ပြောစရာမရှိအောင် မေးထားတာ၊ အငြိုး ကို ငါ တပဲ သေအောင်ချစ်နေတာလေ ..၊ သူက ပြန်မှမချစ်သေးတာ၊ အဲဒါ ကြောင့် ချစ်သူရှိတယ်လို့တော့ မပြောပါနဲ့ ..”

လိမ္မာအောင် က နာကျင်သည့်မျက်နှာမှာ အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ...

“သူ ငါ့ကို ခုတလော အခွင့်အရေးပေးလာတယ်လို့ထင်ပြီး အဆင် ပြေပြီပေါ့နော် .. ငါ တော်တော် တက်ကြွသွားခဲ့တာ ..”

“အခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ..”

“ထင်သလို မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

ထား စိတ်မကောင်းပါ ..၊ ကိုကို ချစ်ရတဲ့သူက ထား နဲ့သာ ရင်းနှီးနေမယ်ဆို ကိုကိုအတွက် အောင်သွယ်ကောင်းတစ်ယောက် ရ နိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ထား နဲ့ သူမက အနီးဆုံးလူတွေ ဖြစ်နေကြပေမယ့် ...

“သူနဲ့ နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအနေအထားတွေ ဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ၊ တကယ်ဆို မိန်းကလေးချင်း ဖြစ်ပြီး ..”

“ညီမလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိုလားတဲ့မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်ဘူး”

“ငါ သိပါတယ်”

ဒါကျတော့လည်း လိမ္မာအောင် က ခေါင်းညှိ၏။

“ငါ့ညီမစိတ်ကို ငါ သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ကို ဘယ်လို မှ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး၊ သူ ငါ့ကို အရင်းနှီးဆုံးလူတွေလိုပဲ ခုတစ်လော အရေးပေး ဆက်ဆံတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ရင်းနှီးချင်တာက ငါ မဟုတ် သလိုကြီး ခံစားနေရတယ်၊ နင်သာ ယောက်ျားလေးဆိုရင်တော့ ငါ့ကို ချစ်တာမဟုတ်ဘဲ နင့်ကိုမျှား သဘောကျနေသလားလို့ ထင်မိမှာ ..”

“ကိုကိုကလည်း ..”

"ဟုတ်တယ် ထား .. နင် မသိလို့၊ သူ ပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ အများဆုံးက ငါ့အကြောင်း မဟုတ်ဘူး .. နင့်အကြောင်းတွေချည်းပဲ"

ထား က သိနေသည့်အပြုံးလေးနှင့် မျက်နှာငုံ့ပစ်သည်။ ထား အကြောင်းပြောတိုင်း တခြားတစ်ယောက်အကြောင်းရော မပါတတ်ဘူးလားလို့ မေးလိုက်လျှင် ကိုကို နားလည်သွားမှာပါ ...။

ဒါပေမယ့် ကိုကို ဒီထက် နာကျင်ခံစားသွားရမှာ ဖြစ်သည်။

ဦးကောင်းမျိုး နဲ့ ထား ကို ဒီအတိုင်း အနေနီးမနေဖို့ ကိုကိုနဲ့ အနီးကပ်နေပြီး သွေးထိုးစကားတွေ ပြောနေချင်တာ အငြိုး ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေပဲ ...။

"ငါ ပြောတာ ကြားလား .."

"အင်း .."

"ငါ စဉ်းစားကြည့်တော့ နင့်ကို သူ တော်တော် ကြည့်မရဖြစ်နေပုံပဲ၊ ဒါဆိုလည်း ငါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ရင်းနှီးအောင် နေခဲ့တာလဲ .."

"စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ် .. လူကြီးတွေပြောတဲ့စကား ကိုကို မကြားဖူးဘူးလား .. ဖူးစာရှိနေရင် ပြေးမလွတ်ဘူးတဲ့ .. ကြံဖန် ဆုံစည်းကြတာပဲတဲ့၊ ကိုကို သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်နေတာပဲမို့လား.."

"ဟုတ်တယ် .. ဒါလည်း ဝင့်ကြွေးတစ်ခုပဲ ထင်တယ်"

သူဟာသူပြောပြီး အသံမထွက်ဘဲ ရယ်သေးသည်။ ပြီးတော့ ထား ကို လှည့်ကြည့်၍ ...

"အဲဒါကြောင့် ငါလည်း သူ့အပေါ်မှာ သိပ်လောဘမထားပါဘူး၊ ဒီထက်ပိုပြီး ရူးသွပ်နေရင် နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်တော့မှာ၊ အမေက ချစ်သူရှိနေရင်တော့ ရွေးချယ်ပါလို့ ခွင့်ပြုတယ်၊ မရှိဘူးဆိုရင် နင်နဲ့ငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတာပေါ့၊ ငါ့မှာ ရွေးချယ်စရာလည်း မရှိဘူး၊ ချစ်မိတဲ့သူကလည်း ငါ့ကို ပြန်မချစ်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် အမေ ပေးစားတဲ့လူကို ယူနိုင်ပါတယ်ဆိုတော့လည်း အဲဒီမိန်းကလေးက

နင် ဖြစ်နေတယ်၊ ငါတို့ လက်ထပ်ပြီးကာမှ နင် စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ့် ဆိုရင် ဒီလိုနောင်တမျိုးက ပြန်ပြင်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး .."

"အဲဒါလည်း ကိုကိုက ပေါ့ပေါ့လေး ပြောနေတာ၊ ကိုကိုကိုယ် အိုင် ချစ်မိတဲ့လူကို တမ်းတပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေမှာကျတော့ ထည့်မတွေးဘူးလား .."

"တခြားမိန်းကလေးနဲ့ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ နင်နဲ့ ဆိုရင် ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ ..၊ ပျင်းပျင်းရှိရင် စိတ်ဆိုးအောင် ထိုင်စနေမယ်၊ မငိုခိုအောင် စမယ် .. ပြီးတော့ ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့"

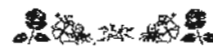
ပြောရင်း ပခုံးချင်းတိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။ ကိုကို တမင်အမူအရာတွေ လုပ်နေတာလား...၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင်ရေးကို ဒီတိုင်း လွယ်လွယ်လေးလို့ ထင်နေတာလား ...။

ထား ရင်ထဲမှာရော တကယ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထားလိုက်နိုင်ရဲ့လား...။

တွေးကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုနဲ့ နေရမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထား ငြိုငြင်မိမှာ မဟုတ်ဘူးထင်သည်။ ကိုယ့်မှာ ချစ်ရမယ့်လူ ရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ ...။

ကိုကိုကျတော့ သေလောက်အောင် ချစ်နေရတဲ့သူက ရှိခဲ့ပြီးသား...။

ဒါဆို အမေက ပြောလာခဲ့ရင် ထား ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ ...။

အခန်း (၉)

“ဟဲ့ .. နင် ဒီနေ့တော့ အပေါ်မှာတက်ပြီး အခန်းမအောင်းတော့ဘူးလား ..”

ကိုယ့်ရှေ့ထိ ဒီလို လာပြီး တည့်တည့်မေးမယ်လို့ ထား ဘယ်လိုမှ ထင်မထားခဲ့ပေ။ သူမလိုပင် နွယ်နွယ် တို့အားလုံးပါ အံ့ဩကုန်ကြပြီး အနီးတစ်ဝိုက်မှာ လေငြိမ်ရပ်ဝန်းတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့၏။

ပန်းလောက်ဆံပင်တိုတိုလေးကို ရောင်စုံကော်လုံးလေးတွေ ညှပ်ကပ်ထားကာ ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီက အဝါနဲ့ ရွှေအိုရောင် ကွက်ကျားတွေပါသည့် ဆွဲသားခါးရှည် ပျော့ပျော့ကပ်ကပ် ဖြစ်၏။

အလုပ်လုပ်မှာမို့ ထဘီဝတ်ထားပေမယ့် ဗြန်းခနဲကြည့်လျှင် ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်ပဲရှိသည့် စကက်အကျပ်အတိုလေး ဝတ်ထားသည့်အတိုင်း ...။ တစ်ရုံလုံးမှာ သူမက အချောအလှဆုံး ဖြစ်သလို အင်္ကျီအဝတ်အစားဆိုလည်း သူမပဲ အဝတ်နိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ဒါနဲ့တောင် ရှိတာလေး နဲ့ လှအောင်ဝတ်နေရသည့် ထား ကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ သူမ အမြင်စောင်းနေရတာလဲ ...။

အငြိုး ကို မြင်လိုက်တာနှင့် အားလုံး၏စိတ်ထဲမှာ ထား နဲ့ယှဉ်ပြီး တွေးမိကြသည့် မေးခွန်းချင်းက အတူတူပင် ...။

“ဒါကြောင့် ဒီနေ့မနက် နေတွေပူနေတာ ထင်တယ်။ နေရာပါ အနီးပစ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ခင်းပြီး တစ်ကနေ ပြန်စနေတာဆိုတော့ ..”

“နေရာသိမ်းပစ်လိုက်တာက အလုပ်မလုပ်သေးဘဲနဲ့ ခုံကြီးချထားတာ ရုပ်လို့လေ ..”

ထား က ဖြေတာ မဟုတ်ဘဲ နောက်က ပြောလိုက်တာမို့ အငြိုး မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်၏။ ထို့ပြင် အသံရှင်က အန်တီစု ဖြစ်နေရာ ...

“ညည်းက ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်မနေဘဲ ဒီထိတောင် လာပြီး တောင်းမေးနေတာလား အငြိုး ..”

ဈေးသွားမည့်ပုံနှင့် ဒေါ်စုစု လက်ထဲမှာ ဆွဲခြင်းကတစ်ဖက်၊ ပိုက်ဆံအိတ်က တစ်ဖက် ...။

“အားလုံး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြတာ ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ သူများအကြောင်း စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ ..”

အလုပ်သမတွေ အများကြီးရှေ့မှာ ဆူခံထိတော့ အငြိုး မျက်နှာ ဖြန်းလာခဲ့၏။

“သမီးက သူ့ကို ဒီလိုပဲ နောက်နေကျပါ”

“သူ့ကို နောက်တာဆိုရင်လည်း အပေါ်တက် အခန်းအောင်း ငယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုး မပါစေနဲ့။ ငါတို့က အဲဒီလို ရွံစရာစကားတွေကို မပြုရင်းနေမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လုပ်စရာက တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ..”

ဒေါ်စုစု က မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ဝမ်းတိန်ပေးသွားသည်။ အငြိုး သည် အားလုံး၏ သနားသောမျက်လုံးများရှေ့မှာ ဘာမှ ညည်း မပြောနိုင်ဘဲ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အရောင်ရင့်လာခဲ့လျက် ...

“ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်လာစမ်းပါ အငြိုး ရယ် ...။ နင်ကလည်း ... နီလာ အသံက သူငယ်ချင်းဘက်က မခံရပ်နိုင်သည့်အသံခွန်းသာနေ၏။ အားလုံးပဲ ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေကြတာမှ ...”

“ဒီမှာ စိတ်ထားမြတ် ..”

ထား ရဲ့ရှေ့ကနံကို လက်နဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်၍ မျက်နှာကို တိုက်ကာ အံကြိတ်သံနှင့် ...

“လေတိုက်လို့ မြောက်တက်သွားတိုင်း မာန်မတက်နဲ့၊ တကယ်တော့ နင်က အမှိုက်တစ်စပဲ ..”

ပြောပြီးမှ လှည့်ထွက်သွား၏။

“သူ ဘာပြောသွားတာလဲ ထား ..”

ပြောသွားပေမယ့် သဲသဲကွဲကွဲ မကြားလိုက်သည့် နွယ်နွယ် အနားတိုးလာပြီး မေးသည်။ မျက်ခြယ် ကလည်း နားစွင့်ထားရင်း လှုပ်ကြည့်နေ၏။ ဒါပေမယ့် ထား က ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်သည်။

ရှေ့မှာရောက်လာပြီး မေးသွားတဲ့မေးခွန်း ..၊ လှည့်ထွက်ခါနီး ချန်ထားရစ်ခဲ့သည့် ရက်စက်ရင့်သီးသော စကားလုံးတွေ ..။

အဖြိုး ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရတာလဲ ..၊ မျက်ခြယ် တို့ ပြောကြသလို ဦးကောင်းမျိုး ကို မက်မောနေတာဆိုရင်တောင် ဦးကောင်းမျိုး ဘက်က သူမအတွက် မျှော်လင့်လောက်စရာ ကြင်နာပုံနဲ့တွေ့ ပြနေခဲ့လို့လား ...။

ဒါမှမဟုတ် ထား ကို ဦးကောင်းမျိုး မရိုးသားဘူးလို့ ထင်လောက်စရာတွေများ မြင်နေခဲ့လို့လား ..၊ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ခဲ့ဘဲ သူမ ဘာဖြစ်လို့ ခုလောက်ထိ သဝန်တို့စိတ်တွေပဲ မိုးမွန်နေခဲ့တာလဲ ..။

ဖြစ်လာတာတွေက ကြီးစံ ကျန်းမာရေးကြောင့် ထား အပေါ်ထဲ ရောက်သွားကတည်းက စလာခဲ့တာတွေ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒါက ဆက်လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ထား စဉ်းစားရတော့မည်။

ကြီးစံ လည်း တော်တော်လေး ကျန်းမာနေပြီပဲ ...။

အခန်း (၁၀)

“ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာ .. ကျွတ်!... ကျွတ် ..”

“အမေ ..”

အချိန်မတော်မှ ဘယ်လိုမှမခံနိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာသဖြင့် ဒေါ်ယဉ် ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ညည်းတာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ထား ထိုအသံကို ကြားကာ ချက်ချင်း ထထိုင်၏။

အမေ နေမကောင်းကာမှ တစ်ခန်းထဲမှာ အတူလာအိပ်တာ ကြာပါပြီ။ ညမူညတာဆို ထား က အိပ်ရေးဆတ်လွန်းသဖြင့် နည်းနည်းလေး ညည်းသံကြားတာနှင့် မျက်လုံးပွင့်လာတတ်ကာ ...

“အမေ ခေါင်းကိုက်နေတာလား ..”

“အင်း .. သမီး နိုးသွားပြီလား ..၊ အမေ့ကို အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ရှာပေးစမ်းပါ”

“ဆရာဝန်ပေးထားတဲ့ ဆေးတစ်ခွက်စာ ရှိသေးတယ်လေ အမေရဲ့..၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးက မရှိသုံးသုံးတာပဲ ကောင်းပါတယ် ..”

စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာက အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး မျိုးချလိုက်တာနှင့် ခဏအတွင်းမှာ အကိုက်အခဲတွေ ပျောက်သည်ဟု ..၊

“ရော့ .. အမေ ..”

“အဲဒီဆေးတွေ သောက်ရတာ တစ်ပြုတစ်မကြီးပါအေ..! နံလို့ စော်လိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့ ..”

“အမေက အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးပဲ အပျောက်မြန်တယ်လို့ စိတ်က စွဲလမ်းနေလို့ပါ အမေရဲ့ ..! ဆရာဝန်ပေးထားတဲ့ဆေးက ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့ .. သောက်လိုက်ပါ အမေရယ် ..”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်အေ .. အဲဒါကြောင့် ညည်း နီးသွားမှာစိုးလို့ ဖြည်းဖြည်းထလိုက်တာကို ..”

အမေ့ မျက်နှာ ကလေးလို မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေတာကိုကြည့်၍ ထာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဆေးသောက်ဖြစ်ဖို့ကို မနည်း ဖျောင်းဖျ ဝိုက်လိုက် ရကာ ပြေကျနေသည့် ဆံပင်တွေလည်း ခပ်ပြေပြေလေးနဲ့ ရှင်းသွား အောင် ထုံးပေးထားလိုက်သည်။

အသက်အရွယ်ကြောင့် ကျီးပေါင်းကလည်း ဒုက္ခပေးနေသဖြင့် ဆံပင်ကို တင်းတင်းကြီး ထုံးဖို့ထားလိုလည်း မရ..! ပြီးတော့ ...

အမေ့ခေါင်းအုံးကို ဖက်လုံးပုံ ခပ်လုံးလုံး အသေးလေးနဲ့ ရှိုးရှိုး အပြား နှစ်မျိုး ထားပေးရကာ တစ်ညကို နှစ်ကြိမ် လဲပေးရ၏။

“ပြန်လွှဲနေလိုက် အမေ .. ဆေးသောက်ပြီး မိန်းမရင် ပျောက် သွားလိမ့်မယ်”

လဲ့လိုက်ဆိုပြီး ကျောပြင်ကနေ လည်ဂုတ်ထိ လက်ချောင်းလေး တွေနဲ့ ထောက်နှိပ်ပေးနေသဖြင့် ဒေါ်ယဉ်မေ မလွဲဖြစ်သေးဘဲ ငြိမ်သက် စွာ ထိုင်နေလျက် ...

“အမေ့ကို အချိန်မတော် ထပြုစုပေးရလည်း ငါ့သမီးက တစ်ခါမှ မငြိုငြင်ဘူးနော် ..”

“ငြိုငြင်စရာလား အမေရယ် .. သမီးတို့မှာ ပြုစုရမယ့်လူ အမေ့ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊ အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့.. တော်ကြာ အမေ

ချက်လုံးကျယ်သွားလိမ့်မယ် ..”

“ကျယ်နေပါပြီအေ .. ညည်း ပြန်မအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင် ပြော စရာ ရှိသေးတယ် ..”

အမေ ဘာပြောဖို့ရှိနေပြီကို တွေးမိလိုက်ပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေလိုက်မိသည်။

“ညည်းတို့အချင်းချင်း မောင်နှမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေပြီးသား ပါအေ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ က လိုရင်းကနေ အစချီလိုက်ကာ ကျောခိုင်းနေရာ ကနေ ထား ဘက်ကို လှည့်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့ပြင် ကျောပြင်မှာ နှိပ်ပေး နေသည့် လက်ကလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ...

“သမီးကိုပဲ အမေက သမီးချွေးမလေး တော်ချင်တာ ..”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောရင်း ဖားလျားပြန်ကျနေသည့် ထား ရဲ့ ဆံစလေးတွေကို တယုတယ ထိကိုင်၏။ ပြီးတော့ နဖူးပြင်လေးကို သပ်၊ မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်ကာ စေ့စေ့ကြည့်၏။

“အမေ့မျက်လုံးတွေ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေလည်း သမီးရဲ့ မျက်ခုံးနက် နက်လေးတွေကို မြင်နေရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သမီး သုံးနေကျ တရော် ကင်ပွန်းနဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့လေးရယ် .. သနပ်ခါးနဲ့လေးရယ်လေ..! သမီး အမေ့နားမှာ ရှိမနေတဲ့အချိန်တွေမှာလည်း အမေ့ နှာခေါင်းထဲမှာ သမီးရဲ့ကိုယ်နဲ့လေးက စွဲနေတယ်၊ အမြဲတမ်း အနားမှာ သမီး ရှိနေသလို ပေါ့ ..”

ပြောနေရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာတော့ ထား စိတ်ပူသွား၏။

“အမေ့ မျက်ရည်တော့ မကျလိုက်ပါနဲ့ အမေရယ် .. ခေါင်းကိုက် နေတုန်းမို့လို့ပါ၊ တော်ကြာ ခေါင်းကိုက်မပျောက်ရင် အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးတွေ ထပ်သောက်နေရလိမ့်မယ် ..”

“အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးမှ အမေ့ အသက်ကယ်ဆေးပါ၊ မပူပါ

နဲ့ .. အမေ ပြောချင်တာ ပြောပါရစေ”

ဒေါ်ယဉ်မေ က မျက်တောင်တွေခတ်၍ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းချုပ်နေလျက် ...

“အသက်ကြီးလာတော့ ငိုလွယ်ရယ်လွယ် ဖြစ်လာတယ်..၊ အရမ်း ထိခိုက်ခံစားနေရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲလည်း ငိုချင်လာတာနဲ့ မျက်ရည်က အားကောင်းမောင်းသန် တန်းထွက်လာတာပဲ ..”

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ရှင်းပြရှာသေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ညည်းအစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲသွားမလားလို့ အမေ မပြောဘဲနေတာ၊ သူ ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အရမ်းကို ထက်မြက် လည်ဝယ်လွန်းပြီး လူတိုင်း ပါးစပ်ထဲမှာ ကောင်းကြောင်းပြောသံ မကြားရတဲ့ မိန်းကလေး၊ အဲဒါတွေ သမီးနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်နေကြတာ သမီး မသိဘူးလား ဟင် ..၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကို မတော်တာ မြင်နေလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မတားတာလဲ ..”

“အမေရယ် .. အဖြိုး ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဆိုတာထိ သမီးက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ..၊ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေကြတယ်၊ သူ သမီးကို အမြဲတမ်း မလိုလားတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ် .. သမီး သိတာ အဲဒါပဲ၊ မိန်းကလေးချင်း မတည့်ကြတာ ဆန်းလည်း မဆန်းပါဘူး ..၊ ကိုကိုအဖော်မှာတော့ သူ့သဘော ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ သမီးကိုပဲ ပိုင်ချင်တာ”

“နုလည်း အမေ့သမီးပါပဲ အမေရယ် ..”

“ဒါပေမယ့် တခြားယောက်ျားနဲ့သာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် အမေ့ကို ထားခဲ့တော့မှာမို့လား၊ သားကို သမီးက လက်မထပ်နိုင်လို့လား ဟင် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

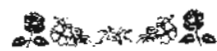
“ဒါဆိုလည်း ခေါင်းညိတ်စမ်းပါ သမီးရယ် .. နော်၊ ရှေ့လျှောက် ခေါ်ရင် သားနဲ့ သမီးတို့ ချမ်းချမ်းသာသာ ထည်ထည်ဝါဝါနဲ့ ဘဝကို ဘက်လှမ်းကြတော့မှာ၊ အမေတို့သားအမိတွေ မရှိအတူ ရှိအတူ နေချင်တယ် သမီးရယ် ..၊ အမေတို့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ .. အမေပြောရင် ညည်းအစ်ကို ရှေ့ကို ခွတ်တိုးမှာ မဟုတ်ဘူး .. အမေ သိတယ်၊ ဟိုမိန်းကလေးနဲ့ ဘာမှမလွန်ကျွံခင် သမီးနဲ့လက်ထပ်ပေးချင်တယ် .. နော် .. သမီး ဘက်ခံမယ်မို့လား ..”

“အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါ အမေရယ် ..၊ ကိုကိုကလည်း အမေ့ကို မလွန်ဆန်ဘူးမို့လား၊ သမီးက အစတည်းက အမေ့သမီး .. အမေ့လက်ထဲမှာ သမီးဘဝပါ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်ရည်တွေဝေလည်လျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဒီမျက်ရည်တွေကတော့ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည့် မျက်ရည်တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။

ထား လည်း ကျေနပ်ပါသည်။ လိုအပ်နေသေးတာက ကိုကို ကျေပပ်ဖို့ ..။

အခန်း (၁၁)

“ကိုကောင်းမျိုး ..”

စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ တခြားစားပွဲကနေ ခေါ်သံကြားလိုက် သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ကိုနေမျိုး က ဟိုဘက်ကနေ သူ့ဆီကို ကမန်းကတန်း ထလာကာ-

“ကိုကောင်းမျိုး ပြန်ရောက်နေတာတောင် မသိလိုက်ဘူး ..”

“မနက်ကမှ ရောက်တာ .. ထိုင်ပါဦး ..”

ခုံကို မေးဆတ်ပြလိုက်မှ ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲကြော် မှာထားလို့ စောင့်နေတာပါ။ ကိုကောင်းမျိုး ဧည့်သည် လာဦးမှာလား ..”

“အင်း .. မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လာစောင့်တာ၊ ချိန်းတော့ မထားပါဘူး၊ ကိုနေမျိုး ကိစ္စရှိလို့လား ..”

မေးရင်းနဲ့ ဝိတ်တာရောက်လာတော့ စားစရာ မှာလိုက်သည်။ သူ မှာနေတုန်း ကိုနေမျိုး မှာထားသည့် ခေါက်ဆွဲကြော် ရောက်လာ သဖြင့် ...

“အဲဒါအတွက် ကိုယ့်စာရင်းထဲ ထည့်လိုက် ..”

“ဟာ!... မလုပ်ပါနဲ့ .. ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ညီ အခြေအနေလေး မေးချင်လို့ပါ။”

“ပြောပါ့မယ် .. ဒါလည်း ယူပါ၊ အတူမစားဖြစ်ကြပေမယ့် လက် ဆောင်ပေါ့။”

ကိုနေမျိုး တို့က ဆင်းရဲတဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါ။ ဈေးကြီးထဲမှာ ရတနာရွှေဆိုင်ကြီးဖြင့်လျက် သန့်သန့်ခန့်ခန့် နေနိုင်တဲ့လူတွေ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရကာစ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ခြုံကြိုးမှာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်စေချင်သည့်ဆန္ဒနှင့် ကောင်းမျိုး ကို အပ်နံ့ ဆားကြတာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော လေးစားသမှုဖြင့် ကောင်းမျိုး ကိုဆို လူငယ်ချင်းပေမယ့် အထက်လူကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထား၍ ...

“အမေက သူ့သားကို စိတ်မချတာ တခြား မဟုတ်ပါဘူး .. ဒီမှာ အမြဲတမ်း ပေါ်ကြော့နေလာခဲ့တော့ ကိုကောင်းမျိုး ဆိုတာလည်း ကိုယ့် နယ်သားပဲဆိုပြီး မလေးမစားနဲ့ ကျိုးနွံမှု မရှိမှာတွေပဲ ..”

“ကျိုးနွံတယ်ဆိုတာလည်း သိပ်တော့ မလိုပါဘူးဗျာ .. ကျွန်တော့် အလုပ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်နဲ့ ထိတွေ့ ပြောဆိုနေရတာချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အထက်လူတွေ အုပ်ချုပ်မှု ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ် တိုင်က ပညာတတ်လို့ နေရာရထားတာပဲ၊ မျက်နှာသိမ့် တမင် သွင်း ထားတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ညီလေးကို တော့ နည်းနည်း ပိုပြီး ကြည့်ရှုစောင့်မပေးပါနော်၊ ကျွန်တော်တို့က လည်း ကိုကောင်းမျိုး ကို လေးစားလွန်းလို့၊ ညီလေး အဲဒီလို အားကျပြီး ကြိုးစားလာအောင် ရည်ရွယ်ထားကြလို့ပါ၊ အမေကဆို ကိုကောင်းမျိုး အောင်မြင်နေတာကြားတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို တဖွဖွ ပြောနေတာ၊ ဆွဲ မွေးထားတဲ့သားတွေထဲမှာ ကိုကောင်းမျိုး လိုသားမျိုး ဘာလို့ မပါရတာ လဲ ဆိုပြီးတော့ ..”

"စိတ်ချပါ .. ညီညီ ကလည်း နေတတ်ပါတယ်၊ အန်တီကို ပြောလိုက်ပါ .. ညီညီအတွက် သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့လို့ .."

"ကျေးဇူးပါပဲဗျာ .. သတင်းကောင်းပါပဲ .."

ကိုနေမျိုး မထသေးခင် ဧည့်သည်ရောက်လာသဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်သွား၏။

"ညီညီနေ အကြောင်း လာမေးတာလား .."

"အင်း .."

စိုင်း က ထိုင်လိုက်တာနှင့် တန်းမေးသည်။ တစ်မြို့တည်းသားချင်း ဖို့ လူမြင်လိုက်တာနှင့် သိနေပြီဖြစ်ရာ ...

"ညီညီနေ က နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း နေတတ်ပေမယ့် ဒီချာတိတ်က ရိုးပါတယ်"

"ဒီလိုပေါ့ .. လူကြီးမိဘဆိုတာ ကိုယ့်မျက်စိအောက်က လွတ်သွားတာနဲ့ လည်ပင်းရည် ကြည့်တတ်ကြတာပဲ .."

"အဟုန်း .."

"ရယ်လိုက်ပုံက တစ်မျိုးပါလား ..၊ ဘာလဲ .."

ဒီတိုင်း ရယ်လက်စမျက်နှာနှင့် စားစရာတွေ ရောက်လာတာကို စိုင်း ကပဲ သေချာ နေရာချပေးကာ ...

"ဒါလေးပဲလား မှာဦးလေ ..၊ ဒီလို ဆုံဖြစ်ဖို့ကို မျှော်ရကျိုးလေး နပ်အောင်ပေါ့ .."

"အဲဒီလို ကျွေးမှာမျိုးတွေ မစားမိအောင် အထူးသတိထားနေတာ.."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"ပြီးတော့ လက်ကျဲကြီးနဲ့လေ .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

သူငယ်ချင်းလိုလည်း မဟုတ်၊ မိတ်ဆွေထက်လည်း ရင်းနှီးကာ စိုင်းထွတ် က သူ့အတွက် တကယ့်မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပင်...။

ရန်ကုန်ကိုသွားတိုင်း စိုင်း နဲ့ မကြာခဏ အတူသွားဖြစ်ကာ ဟိုမှာလည်း အတူတူ သွားလာစားသောက်ဖြစ်ကြရင်း ရင်းနှီးသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းကတော့ မျက်မှန်းတန်းမိနေခဲ့ကြပြီး ခင်ခင်မင်မင် မရှိခဲ့ဘဲ ခင်ပြီဆိုတော့လည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို ရင်းနှီးသွားကြတာ အံ့သြဖို့တော့ ကောင်း၏။

"မင်းရော မှာလေ .. ဘာမှ မစားဘူးလား .."

"ငါက ဘီယာပဲ ..၊ မင်းလို လစ်မစ်မထားတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ရောက်တဲ့နေရာမှာ နည်းနည်းတော့ ပါရမူ .."

"မင်း အဆင်မပြေဘူးလား"

"ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ .."

"မသိဘူးလေ .. ငါ ပြန်လာဖို့ပဲ ဖုန်းတစ်ခွက် ဆက်မေးနေတော့ ရင်ဖွင့်ချင်တာတွေများ လျှံထွက်နေသလားလို့ .."

"ကွက်တိပဲ .."

ခေါင်းရော မျက်ခုံးပါ ပါဒေသင် ဖြေလိုက်ပြီး စိုင်း က ရယ်သည်။ ကောင်းမျိုး က မုန့်သုံးမျိုးလောက်ကို တို့တိတိ စားပြီးမှ ကော်ဖီကို ဖျော်သည်။

"အဲ့ဒီလို ကော်ဖီလေးဖျော်ပေးမယ့်လူ အနားမှာရှိနေရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဘယ်လိုလဲ .. ဒီသီတင်းကျွတ်မှာလည်း အဒေါ်ကို ကန်တော့ ပြီးတော့ပဲ ပြီးလိုက်ဦးမှာလား .."

စိုင်း က သူလုပ်နေတာကို ကြည့်ပြီး မေးခွန်းတွေ ထုတ်သည်။ ကော်ဖီမွှေရင်း သူ ပြုံးလိုက်ကာ ...

"မင်းရော .. ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ့်သူတွေ တန်းစီထားနေတာ အဆင်ပြေလို့လား .."

"ပြန်မချိတ်ပါနဲ့ကွာ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း လန်းနေတာပေါ့၊ မင်း အဲဒီလို မပျော်တတ်ရင်လည်း မိန်းမယူကွာ .."

“ဇွတ်ပါလား ..”

“ငါတို့က အသက်တွေ ရလာပြီလေ၊ ဘယ်လိုပဲ နယူပါတယ်ဆို ဆို အသက်က စကားပြောနေပြီ၊ တော်ကြာ .. သားသမီးတွေ မွေးလာ ရင်တောင် ကိုယ့်ကို အဖေလား .. အဘိုးလားလို့ မေးတော့မယ် ..”

သူ ကော်ဖီသောက်ရင်း ရယ်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ဆိုင်ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားသည့် စက်ဘီးနှစ်စီးကို စိုင်း က သတိထားကြည့်လိုက်သဖြင့် တောင်းမှူး ကပါ လှည့်ကြည့်သည်။

အဖြိုး ရဲ့စက်ဘီးက ရှေ့ကဖြစ်ကာ နောက်မကျတကျလောက်မှာ ချာတိတ်တစ်ယောက် ...

“လှတာကတော့ ငေးလောက်အောင်ပဲနော်.. နမြောစရာလေး”

“ဘာလဲ ..”

“မင်းတို့ရဲ့က ချာတိတ်မလေ ..”

စိုင်း က တော်တော်ကြီး သဘောပေါက်နေသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“ငါ အံ့သြနေတာ ..”

“ဘာကြည့်တာလဲ .. လူကို”

“မင်းကို ကြည့်ရတာပေါ့ .. ကောင်မလေးက မင်းကို ချိန်နေတာ လို့ တစ်မြို့လုံး ပြောနေကြတာ ..”

ကောင်းမှူး မျက်နှာ တည်သွားသည်။ သူ မျက်နှာမူထားသည့် ခေါင်းရင်းခြမ်းမှန်ထဲမှာ မြင်နေရဆဲ အဖြိုး ရဲ့ပုံရိပ်ဆိုကိုလည်း နောက် ထပ် အကြည့်ရောက်၏။

တိရုပ်အနီရဲရဲ တောင်းဘိရည် အညိုရောင်ကျပ်ကျပ်လေးနှင့် စက် ဘီးစီးပုံကလည်း စမတ်ကျကာ ကိုယ်လုံး၏အလှက ထင်းရှင်းနေ၏။

သူမ ဖြတ်သန်းသွားလေရာမှာ လူတွေ စောင်းငဲ့လိုက်ကြည့်နေကြ တာက ဒီကိုယ်လုံးအလှကြောင့်လည်း ပါနိုင်သည်။

မျက်နှာကလည်း အရမ်းကာရာ မဟုတ်ပေမယ့် လှသည်။ အရပ်

အောင်း ကိုယ်လုံးအလှနှင့် တွဲစပ်လိုက်တော့ အရမ်းလှသည့် အဖြိုး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“မင်းက မိန်းကလေးနဲ့ မပတ်သက်ချင်လို့ မိဘလုပ်ငန်းပေမယ့် ခုနက ပြန်မကြည့် ဦးမစီးနေခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ယောက်က...”

“မင်းမှာ တခြားအကြောင်းပြောဖို့ မရှိတော့ဘူးလား ..”

“မင်းကို ငါက သူနဲ့ စ မလို့ မဟုတ်ဘူး .. ရန်ကုန်ကိုပဲ သွားနေ သူနဲ့တဲကောင် ဘာမသိညာမသိ ခံလိုက်ရမှာစိုးလို့၊ မင်းဘာသာ စီးပွား

ဆွဲလောကမှာ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းတော့ ရှိရင်ရှိမယ်၊ ဒီလိုနေရာမှာတော့ မင်း ငါ့လောက် မလည်သေးပါဘူး၊ ဒီကောင်မလေးရဲ့လောဘက

ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ဆရာ .. မြို့ပေါ်မှာရှိသမျှ ခပ်ချောချော ထော ထောတွေဆို အားလုံး ဝဲလ်ကမ်း၊ ပြီးတော့ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး..

ကြည့်ရတာ လည်လည်း လည်တယ်ကွ ..”

“မင်းလည်း ရောဂါရင့်နေပုံပဲ”

“မရင့်ပါဘူး .. ရင့်စရာလား.. ဒီမှာ ကောင်းမှူး .. မင်းထက် တော်တာက တခြားနေရာမှာနော် .. ဒီနေရာမှာ ငါ မင်းထက် အများ

ပြီး သာတယ်၊ ဒီကောင်မလေးက မိဘကိုတောင် ကလေးဆူသလို ဆူတာ နာမည်ကြီး ..၊ စိတ်မထင်ရင် ကြိုးတုပ်ပြီး ရိုက်မလားပဲ၊ ဖအေက

အရက်သမားဆိုတော့ တစ်ခါတလေ စကားများကြပြီဆို ပြောပြန်ရင် သည်း ငြကြီးဦးမယ် .. အိမ်ထောင်သည်တွေ ရန်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ

ပဲ ..”

အလုပ်ထဲမှာလည်း ပြောဆိုမကောင်းလို့ အနုစု ညည်းသံကြား ပြီဆို အဖြိုး ပါပဲ ...

“ဒီကောင်မလေး အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ရင် ကျောက်လာပြီး သူများ အတင်းအဖျင်းပြော ..၊ ရန်လုပ် .. စကားများ ပဲ” တဲ့ ...

၉၆

၁၂၈

ပန်းတို့၏ကာရန်

၉၇

စိတ်က အန်တီစု ပြောတဲ့ အကြောင်းတွေဆီ ဖျတ်ခနဲ ဝေ့သွားခဲ့သည်။

“မင်း သိမှာပါ။ မင်းရဲ့မှာ ဆေးလိပ်ဖက်ပို့နေတဲ့ ချာတိတ်တွေထဲက ချောချောကောင်လေးလေ ..”

“လိမ္မာအောင် ..”

“ဟုတ်လား .. ငါ နာမည်တော့ မသိဘူး။ သူ တွဲတဲ့ထဲမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲလေးဆိုလို့ အဲဒီကောင်လေးပဲ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထပ်ပြီး ထူးဆန်းတာက အဲဒီ လိမ္မာအောင် လေးကလည်း မိန်းမယူတော့မှာ ..”

ကောင်းမျိုး က လှောင်ရိပ်ယံင်သည့်အပြုံးနှင့် စိုင်း ကို ကြည့်စိုက်မုန့်တစ်ခုကို ခက်ရင်းနဲ့ ထောက်ဖို့ကာ ...

“ဟွန်း .. မင်း ခေါင်းထဲမှာ အင်တာနက်ထက်တောင် နံပါလား ..”

“ဒါကတော့ ယောက်ျားပဲကွ ..။ ပေါ်လွင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း မသိဘဲ နေမလား။ ငါ့အထင်တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်း သူ့ကို မျှော်လင့်ပြီး ဆန်စက်မှာ နေရာရအောင် ကြိုးစားတာဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အမေက ဒီလိုမိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်သဘောတူမလဲ ..။ ဘယ်မိဘဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုသတင်းမျိုးစုံနဲ့ ပေါ်လွင်တဲ့မိန်းကလေးကိုတော့ အလိုရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကောင်လေးက ရိုးသားတယ်။”

“အင်း ..”

“အခု သူ့အမေက မွေးစားသမီးနဲ့ပဲ သူ့သားကို လက်ထပ်စေတော့မှာ ..။ ကောင်မလေးက ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ယဉ်စစလေး ..”

ဟင်!...

ကောင်းမျိုး ပါးစပ်ထဲရောက်လုလုမုန့်က နှုတ်ခမ်းလေးမှာတော့ တုံ့ခနဲ ရပ်၏။ စိုင်း က သတိမထားမိပါ။

“အားချင်း စီစဉ်နေတာကိုက ဒီကောင်မလေးနဲ့ ငြိသွားမှာစိုးနေမှာပေါ့ ..”

ကိုယ်ထားသည့် ခက်ရင်းကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ရ

“မင်းက အဲဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် သိနေတာလဲ ..”

“သိတာပေါ့ .. ငါ့ဦးလေးရဲ့ဆန်စက်မှာ ဒီချာတိတ် ရောက်လာသိပ်မှမကြာသေးတာ။ ဘယ်သူနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဝင်လာတာလဲတော့မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးလှိုင် ကိုယ်တိုင် ကောင်လေးနဲ့ တွဲနေတာပဲ။ ဒါတို့က ဆွေမျိုးတော်ပေမယ့် ဦးလေးလှိုင် ဆီ သိပ်မဝင်မထွက်ဖြစ်တာ .. ရောက်တဲ့အခါ စပ်စုမိတာလောက်ပဲ သိတာ ..”

“အားချင်း စီစဉ်နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်တော့လောက် ဖြစ်မယ်လဲ ..”

“သီတင်းကျွတ်တော့မှာပဲ .. ကျွတ်တာနဲ့ တန်းလုပ်လို့ ရတာပဲ ..။ မင်းက အတိအကျ သိချင်လို့လား ..။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ကောင်းမျိုး မျက်ခုံးတွေ တွန့်နေကာ .. တော်တော်နဲ့ မဖြေ ..။ အတန်ကြာမှ ...

“ငါနဲ့ ပတ်သက်နေတာ ရှိလို့ ..”

အခန်း (၁၂)

“မမြန်လွန်းဘူးလား အမေ... အမေ့ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးထားတာပဲဟာ၊ မိထား က လည်း လက်ခံတယ်ဆို...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါပေမယ့် အမေ့ ကျန်းမာရေးက စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုတ်တရက်ပဲ သေသွားမလား ... ဒီမျက်လုံးတွေ ဘယ်နေ့ စုံလုံးကန်းသွားမလဲနဲ့ မနက် အိပ်ရာထလာတိုင်း ရင်မောနေရတာ၊ သမီးလေးနဲ့ သားတို့ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် အမေ ဘာဖြစ်သွားသွားမပူရတော့ဘူး...”

လိမ္မာအောင် အမေ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ထွေးဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။ အမေ့ကို သူ ချစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူကိုတောင် မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့အထိ အမေ့စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ထား ဘက်ကိုလည်း ငဲ့ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလား...

တစ်သက်လုံး မောင်နှမလို တွယ်တာခြင်းဖြင့် ပုတ်ခတ် ပွေ့ဖက်၍ ရင်းနှီး ပွင့်လင်းခဲ့ကြတာ ... နီးမောင်နှံလို ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲဖို့ အတွက် သူတောင်မှ မျက်နှာပူနေရင် ထား ဘယ်လိုနေလဲ ...။

ပြီးတော့ အမေက ပြောသေးသည်။

“သားတို့ စိတ်ပြောင်းလဲသွားအောင် မြို့လယ်ခေါင်မှာ တိုက်ကြီး ခုတ်လုံး ဆောက်ပြီး လုပ်ငန်း အတည်တကျတစ်ခုနဲ့ အားလုံး ပြောင်းလဲပြီး နေပစ်လိုက်ကြ”တဲ့ ...။

သူဌေးလို ဝတ်စားပြောင်းလဲလိုက်တာနဲ့ပဲ စိတ်တွေကို ပြောင်းလဲလို့ ရမလား ...။

“အမေ နေကောင်းလား ...”

သူ တွေးနေတုန်း ထား ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျောနောက်မှာ ထလစ်နဲ့ စုညှပ်ချထားသည့် ဆံပင်တွေ တန့်နဲ့နှင့် ဆွဲခြင်းလေးကိုငြိမ်းအိမ်ထဲ တန်းဝင်သွားတော့ သူမရဲ့နောက်ကျောအလှလေးကို ဘယ်လို ဆန္ဒနဲ့မှ မဟုတ်ဘဲ လိုက်ငေးနေမိ၏။

ကျောက်စိမ်းရောင်ထာဘီ အဝါပွင့်လေးနှင့် အင်္ကျီကလည်း ဆင်တူ ဖြစ်ကာ ဝတ်စုံက အသစ်မဟုတ်ဘဲ ယဉ်ယဉ်လေးမို့ မရိုးဘဲ လှနေသည်။

အငြိုး ရဲ့အလှအပတွေလို နှိုးနိုင်စွမ်းသည့်အလှ မဟုတ်ပေမယ့် ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ မိန်းကလေးဆို လူသတိထား ကြည့်ကြတဲ့အတိုင်း ထား ကိုလည်း သတိထားပြီး ကြည့်ကြဟာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အငြိုး ကို ကြည့်ကြသော ယစ်မူးရိုင်းစိုင်းသည့်အကြည့်မျိုးတွေနဲ့တော့ မဟုတ်ပေ ...။

အငြိုး နဲ့ ထား တို့ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် စရိုက်သဘာဝတွေကို သူ မသိလို့မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ငြိမ်သက်သာယာနေတာကို မမက်မောဘဲ လူဝတ်ခတ်တုန်ယင်အောင် ဖြားယောင်းနိုင်ခြင်းကို သူ တပ်မက်ခဲ့သည်။

အငြိုး ကိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူ ချစ်နိုင်လေသည်။ အချစ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော ရပ်ဝန်းတစ်ခုမှာဆိုရင်တော့ ထား ကို သူ ...။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဟင်!...”

အမေက ထမင်းရည်နဲ့ ထန်းလျက်ခဲကို သောက်နေကတည်းမှာ

လိမ္မာအောင် က ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ထိုင်နေသဖြင့် ထား ပြန်ထွက်လာတာ ကိုတောင် သတိမထားမိခဲ့ ...။

“သမီး ဒီနေ့ ပြန်တာ စောသားပဲ”

“စောတယ် အမေ .. နောက်နေ့တွေလည်း အလုပ်နားတယ်၊ သုံးရက် ..”

“ဟုတ်လား .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ကြီးကြီးရဲ့ မွေးနေ့လေ .. လူလည်း မကျန်းမာနေတော့ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်မှာနဲ့ .. တခြားအလှူကိစ္စတွေလည်း ပါမှာမို့လို့၊ မွေးနေ့ကို အကျယ်ချဲ့မယ် ထင်တယ် ..”

“အဲ့ဒါ သုံးရက်တောင် နားတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. လုပ်မယ့်ကိုင်မယ့်ရက် ယူတာ၊ လူတွေ ရှုပ်တာ မကြိုက်လို့ အများကြီး မခေါ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အေးဆေးလုပ်လို့ ရအောင် သုံးရက် ပိတ်လိုက်တာလို့ ပြောတာပဲ ..”

“အလုပ်ရုံက မိန်းကလေးတွေတောင် ခေါ်မခိုင်းဘူးလား”

“မခေါ်ဘူးထင်တယ် အမေ .. သမီးတော့ ပြောသံမကြားဘူး”

“ဒါပေမယ့် နင်ကတော့ သွားရမှာမို့လား ..”

လိမ္မာအောင် မေးလိုက်တော့ အမေ့ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ထား က လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်၍ ...

“အင်း .. ထား က နေ့တိုင်း သွားရမှာ၊ ကြီးကြီးက လာခဲ့ပါလို့ သေချာပြောထားလို့ပါ ..”

“ဟုတ်လား ..”

အမေကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲဖြစ်ကာ မော့တောင်မကြည့်တော့ဘဲ ထမင်းရည်သောက်နေခဲ့၏။ လိမ္မာအောင် က ထား လက်မောင်းတစ်ဖက် ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ခန်းထဲထိ ခေါ်ချလာကာ...

“ထား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို ..”

ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့မို့ ထား က နားမလည်ဟန်လေးနဲ့ ဖြစ် နေလျက် ...

“အမေ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား ..”

ဒီအချိန်မှာ အမေ့ကျန်းမာရေးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောဖို့ပဲ ဖြစ် မှာလို့ တွေးမိသဖြင့် ...

“အမေ နေကောင်းလို့ ထမင်းရည်တောင် သောက်နေတာမို့လား .. ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ..”

“အမေ့အကြောင်း ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး .. မေးစရာရှိလို့ ..”

“ဘာလဲ ..”

“အဲဒီလူတွေက နင့်ကိုမှ အသုံးချနေကြတာ ဘာသဘောတွေလဲ”

“အသုံးချတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ် .. ကြီးစံ က ထား ကိုပဲ တကယ် ရင်းနှီးနေလို့ပါ ..”

“ဒီလောက်မောက်မာတဲ့ မိန်းမကြီးကလား .. အလုပ်ရုံက ရှိသမျှ အလုပ်သမားတွေ အကုန်သိတယ်၊ ဒေါ်မြမြစံ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်ရှိမှန်း...”

“ညီမလေးလည်း ထင်ခဲ့တာပဲ .. ဒါပေမယ့် တကယ် ဆက်ဆံ ကြည့်တော့ စကားပြော ပြတ်တာပါ၊ စိတ်က မဆိုးပါဘူး”

“သူဌေးကရော ..”

“ဟင် ..”

“ဦးကောင်းမှူး ..”

“ဦးကောင်းမှူး ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ပြန်မေးနေသည့် ထား မျက်နှာကို လိမ္မာအောင် က စိုက်ကြည့် ၏။ မျက်ဝန်းညိုလေးတွေ စိုလဲ့နေကာ ဘာမှကို မထင်တတ်သော ပြုမူ စင်သည့်မျက်နှာလေးက ပြောမည့်စကားတွေကို နောက်တွန့်စေ၏။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိကာ နောက်ဖေး ဆင်း

သည့် လှေကားမှာပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်လိုက်မိသည်။ ထား၊ သူ့ဘေးမှာပဲ ထိုင်လိုက်၍ ...

“ကိုကို ပြောလေ ...”

“ငါတို့ သီတင်းကျွတ်တာနဲ့ လက်ထပ်ရတော့မှာ ...”

“ဟင်!... သီတင်းကျွတ်ဖို့က ဆယ်ရက်လောက်ပဲ လိုတော့တာကို ...”

“အတိအကျတော့ မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် ..”

ထား ကို သူ့ ပြန်ငဲ့ကြည့်မိပြီး ...

“ငါ တခြားမိန်းမကို လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သလို .. နင့်ကိုလည်း...”

ထား နဲ့ လိမ္မာအောင် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ အကြာကြီး တိတ်ကျသွား၏။ ပြီးမှ ...

“နင့်ကို မရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့တော့ မဟုတ်ပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ အပါမခံနိုင်ဘူး ထား ... အဲဒါ အမေ့အတွက်ပါ ...”

ထား မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စိုက်ကျသွားသည်။ လိမ္မာအောင် က ထိုမျက်တောင်ဖျားလေးတွေကို ငဲ့ကြည့်၍ ...

“ငါ အဲဒီလို ပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် မညာတာသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ ... အမေ့အတွက် ငဲ့ညာရမယ်ဆိုတာ နင်လည်း နားလည်မှာပါ။ ငါ အငြိုး ကိုတောင် ပြောလိုက်ပြီးပြီ ...”

“ဟင်!...”

လိမ္မာအောင် ဟိုမေးဒီမေး ဖြစ်လာသည့် မယုံသင်္ကာမှုတွေ ဘယ် ကလာမှန်း ထား နားလည်သွားသည်။

“မိန်းကလေးချင်း မသင့်မြတ်ကြလို့ ပြောတဲ့စကားကို ငါ နားလည်တယ် ထား ... သူ ပြောသလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်ဆိုတာ ...”

“သူက ဘာပြောလို့လဲဟင် .. ထား က သူ့ဌေးကို ...”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ငါက ငါ့ညီမအကြောင်း သိပါတယ်။ နင် ဒီလိုမိန်းကလေး မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ စိတ်ကူး နှင် ကူးနေမှာ ... ငါတို့လို လူတန်းစားက သူတို့လိုလူတွေရဲ့ ထားရာ ... စေရာသွားရမယ့်ဘဝတွေကိုး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ အတည်ဖြစ် ဖြစ် .. အပျော်ဖြစ်ဖြစ် ငါ နင့်ကို ဘယ်သဘောနဲ့မှ ပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး၊ အမေက နင့်ကို သိပ်ချစ်တာ ... သူ့ရဲ့ချွေးမဟာ နင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က စွဲနေပြီ၊ ခုလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း ငါတို့ သဘောတူလိုက်လို့ ချက်ချင်းကြီး လူကောင်းလို ထဖြစ်လာတာ ...”

“ထား သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် အခု အလှူကိစ္စလေးကိုတော့ သွားခွင့်ပြုပါ ကိုကိုရယ် .. ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ စိစဉ်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ ...”

“ဦးကောင်းမျိုး ရှိနေတယ်ဗိုလား ...”

“အလှူကိစ္စရှိနေတော့ သူ ရှိရတာပေါ့ ကိုကိုရဲ့... ဦးကောင်းမျိုး က စကား သိပ်မပြောပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ နေတာ ...”

ဒါပေမယ့် ခံစားမိနေသည်။ ဦးကောင်းမျိုး ထား ကို မြတ်မြတ် နိုးနိုးကို သဘောကျနေတာ ဟု ...

ဒီလောက် ကွာခြားနေတဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း ဘေးလူကြားရင် ရယ်ကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မသိစိတ်မှာ အမြဲတမ်း ရှိနေတာက ထား ဟာ တန်ဖိုးထားအပ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ဌေးက သဘောကျနေတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားလေး ချင်းအမြင်နဲ့ဆို ဒါက ဖြစ်နိုင်သည်ကိစ္စ ...။

တကယ် ဖြစ်လာတာ မလာတာကတော့ ...။

အခန်း (၁၃)

ကားဝင်လာတာ မြင်သည်နှင့် အငြိုး ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဟေ့ ..”

“အမလေး!...”

ကားရှေ့မှာ ခွေခနဲ ပုံကျကာ လက်ထဲကဆွဲခြင်း လွတ်ကျသွား၏။ အထဲမှာပါသည့် ချိုင့်က ဆင့်မထားသဖြင့် တစ်လုံးချင်း လိမ်ထွက်သွားသလို လက်ဖက်သုပ်ဘူးလေးတွေ၊ ဘီးတွေ၊ လက်ကိုင်ပရိဘောဂအစ လျှံအံ့ ထွက်ကျလေသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ..”

ကောင်းမျိုး ကမန်းကတန်း ဆင်းလာမေးသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ကျနေတာတွေကို လိုက်ကောက်ပေးရင်း ...

“ခြေထောက် ထိသွားလား .. ကားနဲ့တော့ မထိမိပါဘူး”

“မထိပါဘူး .. အငြိုး ဘာသာ လန့်ပြီး လဲသွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် .. အဲ...”

ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ခြေထောက်ကို ဖိနှိပ်၍ မှီ၏။

“ထလို မရဘူး ..”

“ထလိုမရဘူး ထင်တယ် ..၊ ဟဲ့ .. ဟိုမှာ အငြိုး ကို သွားဝိုင်းတဲ့ ကြစမ်း ..”

အန်တီစု အသံ ခပ်စူးစူး ထွက်လာသည်။ ကောင်းမျိုး က ဒူးတစ်ဖက်ထောက် ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်လိုက်ကာ .. အငြိုး မျက်နှာပျက်၏။

ဘာတွေဖြစ်သွားမှန်း အချင်းချင်းတောင် မသိလိုက်ကြသဖြင့် ပြန်ဖို့ ပြင်နေကြသည့် နီလာ တို့တောင် ကြောင်အမ်းအမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ပြီးမှ ကမန်းကတန်း ပြေးတဲ့ကြ၏။

“အားလုံးပြီးမှ ပြန်ကြမှာကို .. နင်က ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာလဲ ..”

“အေးလေ .. ကားတစ်စီးလုံး ဝင်လာတာကို လမ်းပေါ်မှာတည်းက အထဲကနေ လှမ်းမြင်ရတယ် ..”

“အေးနော် .. ပြီးတော့ ကားက ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်ဝင်တာ ဖြည်းဖြည်း လိုမ့်လာတဲ့ဥစ္စာ ..”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း တီးတိုးစကားတွေက မကျယ်ပေမယ့် အနီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ ကောင်းကောင်း ကြားရ၏။

အန်တီစု ပါ ရောက်လာပြီး ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သေချာကြည့်၍...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အငြိုး ..၊ အလုပ်သိမ်းနေကာမှ တစ်ယောက်တည်း ပြေးထွက်ရသလား ..”

“ဟုတ်တယ် အန်တီစု .. ဟိုလေ .. ထားနဲ့ လိမ္မာအောင် တို့လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း ပြောရမယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့ စိတ်လောပြီး ထွက်မိတာ ..”

ပြောနေသည့် အငြိုး မျက်လုံးတွေက ကောင်းမျိုး ဆီမှာမူ ဝေနေ

သဖြင့် သူမ ဘယ်သူ့ကို သိစေချင်မှန်း အားလုံး ရိပ်မိသွားကြသည်။
ဒါကို တကယ်မသိလေးသည့် မိန်းကလေးတွေ အံ့သြနေတာ -
သိပြီးတဲ့ နီလာ တို့ကျတော့ အငြိုး ပြောလိုက်တာ ထိရောက်မှုရှိလား-
မရှိလား .. ကောင်းမျိုး ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြ၏။

ကောင်းမျိုး က ဘာမှ ထူးခြားမှု ဖြစ်မသွားသလို ကားထဲ ပြန်ဝင်
၏။ ပြီးမှ ...

“သူ့ကိုတွေ့ပြီး ဘေးနည်းနည်း ဖယ်ပေးကြပါ ..”

“လာ .. လာ .. အငြိုး .. ညည်း ခြေထောက်နာသွားလား၊ လျှောက်
ကြည့်ဦး .. ဒဏ်ရာဖြစ်သွားလည်း ဆေးခန်းလေးဘာလေး ပြရအောင်”

“ရတယ် အန်တီစု ..”

အနားရောက်လာပြီး လက်ကို ဆွဲလိုက်တော့ အငြိုး က ရှောင်
လိုက်ရင်း ခေါင်းခါ၏။ သူမရဲ့လိုရင်းက ဒါမဟုတ် ...။

“နေ့လယ်ကစပြီး အလှူအတွက် လုပ်ကိုင်ကြမှာဆို ..၊ သမီးတို့
ဝိုင်းကူပေးရမှာမို့လား ..”

“ဪ .. ညည်းမလဲ ခြေထောက်နာနေတာတောင်မှ ..”

“နည်းနည်း မျက်သွားတာပါ .. ဆေးလိမ်းလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“အေး .. ပြန်ကောင်းသွားလည်း အိမ်မှာပဲ နားလိုက်တော့၊ သာ
ကောင်းမျိုး က လူရှုပ်တာကို မကြိုက်လို့ အလုပ်ကို သုံးရက်တော့
နားပေးလိုက်တာ ..”

“ထား ကိုတော့ ခေါ်ထားတယ်နော် ..”

“ထား က မပါမပြီးလေ ..၊ မစံ က ထား မှ ထား ..”

အန်တီစု ပြောတာ ပိုလွန်းသည်လို့ ထင်ကာ အငြိုး မျက်နှာလေး
တင်းသွား၏။

ထား ကို စိတ်ကူးနေမှာစိုးလို့ မောင်နှမအရင်း မဟုတ်တာမျိုး
ယူတော့မှာကို တမင် သိအောင် ကြိုးစားလိုက်ရတာ ခြေထောက်

တကယ်မျက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒါနဲ့တောင် ကောင်းမျိုး ကလည်း မသိသလိုလို ..၊ အန်တီစု က
ထည်း ဒီအတိုင်း ဘာမှ မူပျက်မသွားခဲ့ ..။

နီလာ တို့ ပြောကြသလို ထား ကို ကောင်းမျိုး သဘောကျနေ
တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပဲလား ..။

ကောင်းမျိုး ကတော့ အငြိုး ဆိုသည့် မိန်းကလေးရဲ့ ရွှေ့ကွက်တွေ
တို့ နားလည်သွားကာ စိတ်ထဲမှာလည်း တော်တော် ချဉ်နေမိ၏။

ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲ ..၊

“ကိုကောင်း .. ကား တစ်ခါတည်း ရေဆေးလိုက်ရတော့မလား”

“အေး .. ဆေးလိုက် ..”

ကားကို ဂိုဒေါင်ရှေ့မှာပဲ ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့တော့
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ပစ္စည်းတချို့ကို ရွှေ့နေကြသည့်လူတွေကို တွေ့
သည်။

ဘုရားခန်းရှေ့က ဖြတ်လာကာမှ လိုက်ကာစတွေ ကိုင်၍ ထွက်
လာသည့် ထား နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကာ ...

“ထား ..”

“ရှင် ..”

“ခေါင်းတွေအုံနေလို့ သံပရာရည်တစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပေးနိုင်
လား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖျော်ပေးပါ့မယ် .. ပြီးရင် ထမင်းစားခန်း လာပို့မယ်
နော် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဝရန်တာကို ယူလာပေး ..”

“ဟင်!...”

ဝရန်တာက အိမ်ရှေ့မှာပေးမယ့် အိမ်ခန်းတွေကို ကျော်ဖြတ်သွားရ
မှာ ဖြစ်သည်။ တိုက်ကြီးက အကြီးကြီး .. အခန်းတွေက များလည်း

များကာ ဝရန်တာကိုက သရက်ပင်ကြီးတွေ ပတ်လည် ဝိုင်းရံနေသည့် ကြားမှာ ..

“အို .. ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သွားပို့လိုက်ပါ ညီမရယ် .. သူဌေးက ငါတို့ကို ခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ ..”

ဒါလေး သွားပို့ပေးပါလို့ ပြောမိသဖြင့် ထမင်းချက် မစိုး က ခေါ်တခါခါနှင့် ...

“ငါက မီးဖိုချောင်မှာ နေရပေမယ့် သူဌေးက ဘာစားမယ်၊ အလုပ်ပေးပါ ဘယ်တုန်းကမှ မခိုင်းဖူးဘူး၊ သိပ်လည်း စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက တစ်ခုခု စားလာခဲ့ရင် ပြီးနေတာ ထင်တယ်၊ မီးဖိုခန်းဝင်လာရင် တစ်ခါတလေပဲ ..”

လို့ ထပ်ပြောပြရင်း ရှောင်ထွက်သွား၏။ ထား ကိုယ်တိုင် ဖန်ခွက်လေးကိုင်၍ ပိတ်ထားသည့် အခန်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည့် အိမ်က လူနည်းသဖြင့် အခန်းတိုင်းလိုလို ပိတ်ထားကာ ဒီဘက်

နေဘက်ပေမယ့် လင်းလင်းချင်းချင်းလည်း မရှိ။ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်နေသေးသည်။

ဝရန်တာရောက်တော့ ကောင်းမျိုး က အပြင်ဘက်လှည့်၍ တပေါ် လက်တင်ပြီး ရပ်နေသည်။

မီးခိုးရောင်ရှုပ်အင်္ကျီအစင်းလက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်အောက်နားထိ ခေါက်တင်ထားကာ ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် ဖြစ်၏။

လှိုင်းတွန့်ရေးရေးထင်သော ဆံပင်တွေက အနည်းငယ်ထူထပ်သိမ်းလှန်ပြီးထားပေမယ့် ကြည့်ကောင်းသည်။

ထား သူနောက်နားမှာ ခြေစုံရပ်ပြီးမှ အသက်ဝဝရှူနေရသော ဒါပေမယ့် ကိုယ်က အသံမပေးရသေးခင် ကောင်းမျိုး က ဒီဘက်လှည့်လာပြီး ...

“မင်းအစ်ကို လက်ထပ်တော့မယ်ဆို ..”

“ဟင်! ..”

သူ ကြည့်နေပြီမို့ ဒီတိုင်းပဲ ကမ်းပေးထားသည့် သံပရာရည်က ထည်း ဆက်မတိုး .. ပြန်လည်း မရုတ်ဖြစ် ...

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ..”

“ဟို ..”

ထား ပါးပြင်လေးတွေ ရဲတွတ်သွားတာ သိသာနေသဖြင့် ကောင်းတ လက်ပိုက်လိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲကာ ...

“ကိုယ် ကြားခဲ့တာ တကယ်ထင်တယ် ..”

လို့ ပြောပြီးမှ ပြန်ကြည့်၏။ ထား မျက်လွှာလေး ချပ်မိရင်း ...

“အမေ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့်ပါ ..”

“မင်းတို့ကို သူ စီစဉ်ပေးတာပေါ့”

“ဟုတ် ..”

“မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က စိတ်ပြောင်းပြီး ဒီကိစ္စလာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား ..”

“ထား တို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်စိတ် မမွေးခဲ့ဖူး ..”

မျက်နှာလေး တင်းသွားတာကို မြင်တော့ နှုတ်ခမ်းစေ့ထားလျက် သူ ပြုံးသည်။

“လူပြောများလွန်းတဲ့အကြောင်းတစ်ခု မေးချင်သေးတယ်၊ စပ်စုလို့ မထင်ဘူးမို့လား ..”

“မေးလေ ..”

“လိမ္မာအောင် ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး ရှိတယ်”

ထား မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဒါက လူတိုင်း ခြိုးသား အကြောင်းအရာတွေမို့ ..

“ထား ပြောသားပဲ .. ကိုကိုနဲ့ ထား တို့က မရိုးသားခံကြတာ

ဘာမှမရှိဘူးလို့ .."

"ရိုးရိုးသားသား လက်ထပ်ပေါင်းသင်းကြတယ် ဆိုတာရော ကြားဖူးလို့လား .."

"မသိဘူး .."

ထား မျက်နှာလေးမှာ ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့ သိသာစွာ ဖြစ်လာခဲ့လျက်-

"အဲဒါတွေ ထား မဖြေလို့ မရဘူးလားဟင် .."

"အခု ကိုယ့်ကို မဖြေခဲ့ရင်လည်း မင်း ဒီမေးခွန်းကြောင့် အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး .. အဲဒါ သေချာတယ်"

"ဟင်အင်း .. အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

ထား က ဖန်ခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရင်း မျက်လွှာချ၍ ..

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကပါ။ ကိုကိုနဲ့ ထားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အဓိကက အဲဒါပဲ .."

စိတ်ချမ်းသာချင်တဲ့လူကလည်း ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ဘက်က တမင်တကာ ဆင်းရဲခဲပြီး ပေးဆပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြတာကိုသိရင် သူ့စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် စိစဉ်ပါ့မလား ..။

ထားလိုက်ပါတော့ ..။ ဒါတွေက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင် ..။

"ဟွန်း .."

ကောင်းမှူး က ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်ကာ ...

"ချိတ်ဆက်တွေ လွဲနေတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ရဲ့အပိုင်းအစတွေကို မြင်နေရသလိုပဲ .."

တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ရေရွတ်ရင်း သူ့ကားရှေ့ ပြေးဝင်သည့် အငြိုး ကို မြင်ယောင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ထား လက်ထဲဖန်ခွက်ကို သူ့ဘာသာ လှမ်းယူလိုက်ကာ ...

"ပေး .. အပူတွေဟပ်ပြီး အအေးတွေတောင် ပူကုန်ပြီ ထင်တယ်"

ဘယ်သူ့အပူကို ပြောတာလဲ ..။

ထား အတွေးတွေဝင်ကာ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ကောင်းမှူး က ပြုံးလိုက်သည်။

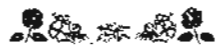
"မင်း အဲဒီလို ကြည့်တတ်တာတွေပဲ .."

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ပြောကာ သူမ ကို ကျောခိုင်းထားလိုက်ပြီးမှ ...

"ချစ်ဖို့ကောင်းတာ .."

သူ တစ်ခုခု ဆက်ပြောလိုက်တာ သေချာသည်။ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ကြားလိုက်တာမို့ ဘာမှန်းမသိ ..။

တစ်ဖက်လှည့် ပြုံးနေသည့် ကောင်းမှူး မျက်နှာကိုရော ပြုံးလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းတို့ကိုပါ ထား ဘာမှ မမြင်လိုက် ..။ မကြားလိုက်ဘဲရှိရာ..။

အခန်း (၁၄)

"ငရုတ်သီးကြော်တွေ အနံ့သေအောင် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားတာ လား ထား .."

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစု .. ပြန်ပိတ်လို့ ရပါပြီ။ သမီး ပြန်ပိတ်ပြီး အဲကွန်းတွေ ဖွင့်ထားလိုက်မယ်နော် .."

"နေပစေ ထား ... မှမံ က ညအိပ်ချိန်ရောက်မှ သူ ဖုန်းဆက်မယ် တဲ့၊ အခု သွားခေါ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခန်းတံခါးတွေလည်း ငါပဲ ဝင် ပိတ်လိုက်မယ် .."

"ဟုတ် .."

"သမီး ရေချိုးပြီးမှ ပြန်နော် ...၊ ကြော်လှော်ထားတော့ ညှော်နံ့တွေ ဘာတွေနဲ့ .. အန်တီစု အခန်းထဲဝင်ပြီး ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်း .. လွတ် လွတ်လပ်လပ် လုပ် .."

အလှူအတွက် ဒီနေ့က အပြီးသတ် ပြင်ဆင်ရတာမို့ ပိုပင်ပန်း သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လူငါးယောက် ရှိနေပေမယ့် ထား ပြင်ဆင် ပြောပြနေရတာမို့ ကိုယ်ပဲ စီစဉ် .. ကိုယ်ပဲ ဝင်လုပ်နေရတာမျိုး ...

"မထား .."

"ဟင် .."

"အဲမယ် .. သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနဲ့ လှလို့ပါလား ...၊ အစ်မတို့ ကျောမယ် .. အန်တီစု ကို မတွေ့လို့ .."

"ဟုတ်လား .. ပြန်လေ၊ အန်တီစု ပစ္စည်းလိုတာရှိလို့ ကုန်တိုက် ပြေးတယ် ထင်တယ် ...၊ ထား ပဲ စောင့်နေလိုက်မယ် .."

"အင်း .. အင်း .. အပေါ်ထပ်မှာ တရားနာဖို့ ပြင်ထားတဲ့ အခင်း ကျင်းတွေလည်း သွားကြည့်လိုက်ပါဦး ...၊ အန်တီစု ပြောတဲ့အတိုင်း ပေးထားတာပဲ .. ဒါပေမယ့် တို့ ပြန်သွားကာမှ စိတ်တိုင်းမကျတာ သူ့နေမှာစိုးလို့ .."

"ဟုတ်ကဲ့ .. ကြည့်လိုက်ပါမယ်"

ထား သနပ်ခါးတောင် မခြောက်သေးဘဲ အပေါ်ထပ် ပြန်တက် ဘာခဲ့ရသည်။ အားလုံးပဲ ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်ကာ အန်တီစု လာရင်တော့ သူမလည်း ပြန်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပြီ ...။

ဘုန်းကြီး တရားဟောဖို့ ချခင်းထားသည့် ကျန်းဆီဖာထိုင်ခုံကြီး နှင့် ဘေးခုံတွေရော.. ရှေ့မှာ အရှည်လိုက် ခင်းထားသည့်စားပွဲနှင့် စားပွဲ ခင်းတွေ ...၊ ပန်းအိုးတွေကအစ အားလုံး နေရာတကျ အဆင်ပြေနေတာ ဘာမှ ဖြည့်စွက်ဖို့ မလို ...။

"မင်း တစ်ယောက်တည်းလား .."

"ဟင်!..."

နောက်ကအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာနှစ်ဖက် အစ်နှင့် ခေါင်းစွတ်ဆွယ်တာလက်ရှည် အနက်ရောင်ကို ဝတ်ထားသည့် ကောင်းမျိုး ...၊

ပွချင်သလို ဖြစ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို နဖူးကနေ ဖြစ်သလို ထိုး သိပ် ဖိသပ်ထားပုံဖြစ်ကာ အသံတွေပါ အက်ရှုရှုဖြစ်နေသဖြင့် အအိပ် လွန်ထားတာမျိုး ...။

နာခေါင်းသံတွေ ပါနေတာကြောင့် နေမျှားမကောင်းတာလားလည်း တွေးမိသည်။ ထား က သူ ရပ်နေသည့်ဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါ်သိတ်၍ ...

“အန်တီစု အပြင်ခဏသွားတယ်၊ ဝိုင်းလုပ်ပေးတဲ့ မအေးနွဲ့တို့တော့ ပြန်သွားကြပြီ၊ ဦးကောင်းမျိုး ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ .. ဟင်..”

“သိပ်နေမကောင်းချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ..၊ အန်တီစု ဆေးဝေ့ဘယ်နားပြောင်းထားလိုက်မှန်း မသိလို့ ..”

“ထား အန်တီစု လာရင် ပြောပေးမယ်လေ ..၊ အခု သွားရှာပေးမလား ..”

“နေပစေ .. မင်း သိမှာမဟုတ်ဘူး”

ကောင်းမျိုး က အထဲပြန်ဝင်သွား၏။ သူ ဒီမှာပဲ တစ်နေကုန်နေတာလား ..၊

တစ်နေကုန်လုပ်နေတဲ့ အညော်တွေ ခံပြီး ထိုင်းမှိုင်း ကိုက်ခဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အန်တီစု ကို မျှော်ရသည့်အလုပ်က ပို၍ ရင်မောစွာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ မိုးတွေညိုလာသဖြင့် ညနေစောင်း အလင်းရောင်က နှိုရိပ်သမ်းနေခဲ့လျက် ...

“အားနာလိုက်တာ ထား ရယ် .. ငါတူမ ပြန်မှာ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာ အန်တီစု သိတယ် ..”

ဒေါ်စုစု ပြန်လာတော့ မိုးစက်တွေ စတင်၍ ခုန်ပေါက် ဆင်းလာကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ခင်စိုး တို့ ဘာလုပ်နေကြသလဲ ..”

ဒေါ်စုစု က အထဲဝင်ခြင်း၊ အိမ်ပေါ် ကဗျာကယာတက်သွားခြင်း အားလုံးမှာ တစ်ခုခု ထပ်လုပ်စရာရှိနေသည့်သရုပ်ကို ပြနေခဲ့လျက် .. ထား ကိုလည်း ပြန်တော့လို့ မပြောသေး။ ထို့ကြောင့် ...

အောက်မှာပဲ ထား ရပ်စောင့်နေလိုက်မိသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ခင် ဒေါ်စုစု ထီးတစ်လက်နှင့် တဘက်တစ်ထည်ကို ကိုင်၍ ပြန်ဆင်းလာတာ ...

“ဪ .. ပြန်လေ ထား ..၊ ငါလည်း ကိုယ့်ဇောနဲ့ကိုယ် မေ့သွားတယ်၊ ထီးပါတယ်မို့လား ..”

“ဟုတ် .. အယ် .. အန်တီ ကမန်းကတန်း ပြေးလွှားနေတာ မြင်လိုက်တာနဲ့ ထား မေ့သွားတယ်၊ ဆေး .. ဆေး ဘယ်မှာလဲတဲ့ ..”

“ဘယ်သူကလဲ ..”

“ဦးကောင်းမျိုး ..၊ သိပ်နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ..၊ ဟုတ်သားပဲ .. မနေ့က ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့ဟယ်သိမ်းဟယ်နဲ့ ဆေးဗိုရိုကိုပါ တခြား လှယ်ထားလိုက်တာ .. ဒုက္ခပါပဲ..”

ဒေါ်စု ထွက်တော့မလို ဝင်တော့မလို ဖြစ်နေလျက် ...

“ခင်စိုး တို့ကိုလည်း မခိုင်းချင်ဘူး ..”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်၍ ...

“မစံ က တိုင်ပင်စရာရှိလို့တဲ့ ထား ရယ် .. ကားလွှတ်လိုက်ရင် အန်တီကိုပါ လိုက်ခဲ့ပါတဲ့၊ ဆေးကလည်း အလွယ်တကူ ယူလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး ခဏနေလို့ ရသေးရင် ဘုရားခန်း နောက်လမ်းကြားလေးထဲက ဒုတိယအခန်းမှာလေ .. စတိုခန်းလို ကျဉ်းကျဉ်းလေး ..”

“ဟုတ် ..”

“အဲဒီမှာ ဘူးတွေနဲ့အတိုင်း စုထားတာ၊ အပြာရောင်ဘူးရှည်လေး သူ့ဆီ ယူသွားပြီး ပေးလိုက်၊ အထဲမှာ သူ သောက်နေကျဆေး သူ့ဘာသာ ယူလိမ့်မယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ထား ရဲ့ အင်တင်တင် ဟုတ်ကဲ့သံကို သတိမထားမိတာလား ..၊ အကယ် အရေးကြီးနေလို့ တမင်တကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ထွက်

သွားတာလား မသိ ...။

စက်မသပ်ဘဲ ရပ်ထားသည့် ကားပေါ်ကို ထီးမပွင့်ဘဲ ခေါင်းပေါ် တင်ပြီး အပြေးအလွှား ထွက်သွားတာ တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ ပေ ...။

ဆေး ယူပေးရတာ ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် သွားပေးရမှာက ဦးကောင်းမျိုး ရဲ့အိပ်ခန်းထဲထိလား ...။ ပြန်ထက်လာခဲ့ပြီး အပြာရောင် ကော်ဘူးရှည်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အိမ်မှာ ထမင်းချက်နှင့် အဝတ်လျှော် နှစ်ယောက်ပဲ လူပိုရှိကာ အပေါ်ထပ်ကို အကြောင်းမရှိဘဲ တက်ခွင့်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မီးတွေဖွင့် လိုက်လို့ လင်းနေပေမယ့် အပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

သူများတွေ ပြောတာလည်း ပြောစရာပါ ...။

သူမအဖြစ်တွေက ဒီကာလတွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မယုံ နိုင်ခဲ့ပေ ...။

ပခုမ္မာမိသားစုတွေက ကိုယ့်ကိုမှ လူရင်းတစ်ယောက်လို သဘော ထားလာခဲ့၏။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်သာ လိုအပ်နေခဲ့သလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဒီအိမ်မှာ မောက်မာသည်၊ မာနကြီးသည်လို့ သတင်းကြီးနေသော ဒေါ်မြမြစ် မှစ၍ အားလုံးနဲ့ကင်းကင်းနေတတ်သည်ဆိုသော ဦးကောင်း မျိုး ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကျမှ တရင်းတနီး မေးမြန်း ဆက်ဆံလာတာ တွေက အထူးခြားဆုံး ...။

ထို့ပြင် တစ်သက်လုံးက အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးသော အဖြူ ကြီးတစ်ခုဟာ ကိုကိုနဲ့မှ အိပ်ထောင်ဖက်ရဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည့် ကံအကြောင်း တရား ...။

“အဟမ်း ...”

ဦးကောင်းမျိုး ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်မိတာ စက္ကန့်တွေ လျားသွားကြ၏။ ခဏကြာမှ ချောင်းသံလေး မရဲတရဲ ပေးမိသည်။

“တံခါးဖွင့်ထားတာ .. ဝင်ခဲ့လေ ..”

“ဟို .. အန်တီစု မအားလို့ ဆေးလာဖို့ပေးတာပါ။”

“သိတယ် .. မင်း ဝင်လာဖို့ ပြောနေတာ ..”

ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ မြည်သွားသည်။ ခြေလှမ်းတွေက မရွေ့ဖြစ်သေး။

ဆိုစဉ် ...

အထဲမှာ မီးဖွင့်လိုက်သဖြင့် ချောက်ခနဲ လင်းထိန်သွား၏။ ပြီး တော့ နေထားသည့်တံခါး ပွင့်သွား၏။ မီးရောင်ကို ကျောခိုင်းထားသလို ခုန်နေသည့် ကောင်းမျိုး ၏မျက်နှာက ထား မျက်နှာလေးအထက်မှာ ငုံ့မိုးနေခဲ့လျက် ...

“စကားပြောရအောင် ..”

“ဟင်!...”

“ကိုယ် စိတ်တွေညစ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ အဲဒီလို ဘာမှလုပ်လို့ မရတဲ့ ဖိစီးမှုမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဖူးသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကျေနပ်ဘူး ..”

သူ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောနေမှန်း မသိသလို ထား နားလည် မလည် ...။

ဆေးဘူးကို ကိုင်ထားဆဲနှင့် သူ့မျက်နှာကိုပဲ ငေးနေမိသည်။ ခေါင်းလျှော်ထားပြီးစ ဖြန့်ချထားသည့် ဆံနွယ်ရှည်တွေ ဝှေ့ဝှေ့ ပြာကျ လျက် ...။ ပါးကွက်လေးတွေ ထင်းနေသော မျက်နှာမူန့်ညက်ညက်လေး ကို ကောင်းမျိုး ကလည်း ငေးချင်တိုင်း ငေးနေခဲ့၏။

ပြီးတော့ ညိုလဲ့နက်မှောင်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ...။

ငေးနေကြရင်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ထား မျက်နှာ ငုံ့ပစ်လိုက်မိ ၏။ ဖျောက်ရှာသွားမှာစိုးသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ တကယ်တမ်း လွှဲဖယ် သွားသည်နှင့် ကောင်းမျိုး က ထား ရဲ့လက်ကောက်ဝတ်လေး တစ်ဖက် ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ကိုယ် ပြောစရာရှိတယ် ..”

“ခွမ်း ..”

လက်ကိုဆွဲလိုက်သဖြင့် ပိုက်ထားသည့်ဆေးဘူးက ခွမ်းခနဲ လွတ်ကျ ပွင့်ထွက်သွား၏။

“ခဏ .. ခဏ နေပါဦး .. ထား .. ဟင့်အင်း ..”

ပြန်ရုန်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ပါးစပ်က ငြင်း ..၊ ခေါင်းတွင်တွင် ခါရင်း သူ ဆွဲခေါ်သည့်အတိုင်း အိပ်ခန်းထဲထိ ပါသွားခဲ့ပြီး ...

“ဂျိမ်း ..”

အပြင်မှာ မိုးတွေ သံသံမဲမဲ ရွာနေ၏။

အခန်း (၁၅)

“ဒီနေ့မှ မိုးတွေက သည်းနေလိုက်တာ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ မှောင်မိုက်နေသည့်လမ်းအပြင်ကို ငေးရင်း စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ရေရွတ်နေမိသည်။

ထိုစဉ် စက်ဘီးဘဲလ်သံ ကြားလိုက်ရပြီး မကြာခင် မိုးကာအင်္ကျီ ညှပ်ပြီးနှင့် လိမ္မာအောင် ၏အရိပ်က ဒေါ်ယဉ်မေ့ မျက်လုံးထဲမှာ မည်းညည်းအရိပ်ကြီးအဖြစ် ပေါ်လာပြီး ...

“ပြန်သွားပြီတဲ့ အမေ .. အန်တီစု ကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တာ..”

“ဟင်!... အိုကွယ် .. မဟုတ်တာ ..၊ သမီးက ကလေးမှ မဟုတ်ဘူး .. ဟိုနဲ့ဒီ မျက်စိလည် လမ်းမှားရအောင် ..”

“မျက်စိလည်လို့ ပျောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး အမေ .. အခု အမေ့အမီး လုပ်ပုံက ..”

နဖူးထိပ် ဆံပင်တွေမှာ ခိုတွဲနေသည့် ရေစက်တွေကို သပ်ခါပုန်ဆွဲကာ လိမ္မာအောင် မျက်နှာ ညိုမှောင်နေတာက မီးရောင်အောက်မှာ စိတ်ပျက်စွာ ..၊

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ သားရယ် .. ထား က မဟုတ်တော့
တွေရော လုပ်သွားမှာတဲ့လား ..၊ ငါ့သမီး ဒီလောက် မမိုက်ဘူး ..”

“မိုက်တာ မမိုက်တာတော့ မသိဘူး ..၊ အမေ့သမီး ယောက်ျား
နောက်လိုက်သွားတာ သေချာတယ်”

“ဘယ်လို ..”

“ညနေတည်းက အခု ညရှစ်နာရီကျော်နေပြီ .. အဲဒီမှာ ဝိုင်းထူ
ပေးကြတယ်ဆိုတဲ့ မအေးနွယ် တို့ဆီလည်း ရောက်ခဲ့တာပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. ဘာတဲ့လဲ ..”

“ညနေက ပြန်ဖို့ ရေခိုးချိုး အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ပုံနဲ့ ကျန်ခဲ့တာ
တဲ့ ..၊ အန်တီစု အပြင်ထွက်သွားလို့ ခဏစောင့်ဦးမယ်ဆိုပြီး နေခဲ့တာ
တဲ့ ..၊ ပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုလို့ သူတို့လည်း အံ့သြနေကြတယ်၊ အ
စဉ်းစားကြည့်လေ .. လူပျောက်တိုင်ရအောင် ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဘာ
တုန်းက မဟုတ်တဲ့သတင်းတွေ ဖြစ်ဖူးလို့လဲ ..၊ ဟိုနဲ့ဒီ သိပ်လည်း
ဝေးတာ မဟုတ်ဘူး ..၊ လူခြည်ပြတ်လပ်တဲ့နေရာလည်း တစ်ခုမှ မရှိဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် သားရယ် .. သူ ပြန်လာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ
ပြန်စောင့်ရင်း ကျန်ခဲ့တာဆို ယောက်ျားနောက်လိုက်ဖို့ ဘာညာ စီစဉ်
ပြင်ဆင်ထားတာနဲ့ တူနေလို့လား ..”

အမေ့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ..၊ အရိပ် မမြင်ရပေမယ့် အကော
တော့ သူ မြင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒါကို ဒေါ်စုစု က ဖော်ပြပေးလိုက်တာ ဖြစ်၏။

“သား ကောင်းမျိုး လည်း ခုချိန်ထိ ဘယ်ထွက်သွားမှန်း မသိ
တို့လည်း စိတ်ပူနေတာ ..၊ တစ်ခါမှ မပြောဘဲ ဒီအချိန်ထိ အပြင်မှ
မနေဖူးဘူး” တဲ့ ..။

သူတို့လိုလူတွေက မသက်ဆိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ ကိုယ့်လိုလူ
ဖွင့်ပြော ပူပင်ပြနေကြမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ..။

အဖြေက တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာထား ..၊ ဖြစ်ကို ဖြစ်နေတာက ထား
ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပြီ ..။

“လိမ္မာအောင် .. သား .. အမေ့ကို ပြောပါဦး၊ သမီးမှာ ချစ်သူတွေ
ဘာတွေများ ရှိတယ် ကြားလို့လားဟင် .. အမေက သားနဲ့ လက်ထပ်
ပေးမယ်ဆိုလို့ သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတာလား ..၊ မင်း အဲဒီလို
သိနေလို့လား ..၊ ပြောပြစမ်းပါ၊ အမေ့ကို ..”

“ထား လိုက်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါ
တယ်”

“ဒါဆို ဘာက ဖြစ်နိုင်တာလဲ ..၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ
ဆွဲလွှဲရမ်းကားပြီး မဟုတ်မဟုတ်ပြုလိုက်ဖို့ ဝေးမိလို့လား ..၊ ဘုရား!...
ဘုရား .. အဲဒီလို တကယ်ဖြစ်သွားရင် သမီး .. ငါ့သမီး .. အသက်နဲ့
အရှက်နဲ့ လဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး အမေ ..၊ ကျွန်တော် အဲဒီလောက်ထိ ပြောတာ မဟုတ်
ပါဘူး ..”

အမေ ငိုနေပြီမို့ သူ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းလည်း မသိ ..၊ ထင်နေတာ
ကို ပြောဖို့ကလည်း ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မရနိုင်သည့်လူ ..၊

ထိုစဉ် ဟိုဘက်ခြံထဲကနေ ဓာတ်မီးရောင် ဝင်းခနဲ ရောက်လာ
ကာ ...

“လိမ္မာအောင် .. မောင်လေးရေ .. လိမ္မာအောင် ရှိလား ..”

“ဗျာ .. ရှိတယ် .. မမလင်း ..”

မိုးသံတွေနှင့် ဟိုဘက်ဒီဘက် အော်ပြောနေရကာ ဓာတ်မီးရောင်
အလင်းတန်းထဲမှာ မိုးစက်တို့ သည်းမည်းနေတာကို ဒီတိုင်း မြင်နေ
ရ၏။

“ဖုန်းလာတယ် .. အရေးကြီးလို့တဲ့ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ နဲ့ လိမ္မာအောင် တို့ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြ၏။
 လိမ္မာအောင် ထိတ်လန့်သည့် မျက်ဝန်းတွေ ဖြစ်လာကာ ဖျတ်ခနဲ
 သတိရသွားအပြီး တံခါးဝကနေ ဟိုဘက်ကို လှမ်း၍ ...

“မမလင်း ဘယ်က ဖုန်းလဲ ..”

“ပဒုမ္မာ ဆေးလိပ်ခုံက ..”

“ဟင်!...”

ဒေါ်ယဉ်မေ လည်း ကြားသည်။

ဒါပေမယ့် သူမကတော့ နားမလည်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းတွေ ကျဉ်း
 မြောင်းသွားခဲ့ပြီး ...

“ပဒုမ္မာဆေးလိပ်ခုံက သား ခုနကပဲ ပြန်လာတာကို ..”

အခန်း (၁၆)

“အပျော်ကြံချင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် မင်းလုပ်ပုံက မိန်း
 ကလေးကို အထင်မြင်သေးပြီး ကြုံသလို ကျသလို ကောက်ယူပစ်လိုက်
 တာနဲ့ တူတယ် ကောင်း ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး ကြီးကြီး ... သူ့ဘက်မှာ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ရ
 မယ့်အကြောင်းတွေနဲ့ .. သူ့ကိုယ်တိုင်က မဖြစ်မနေ ခေါင်းညိတ်လက်ခံ
 ရမှာဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေရော .. ကျွန်တော့်အတွက် ခြေတစ်လှမ်းစာ
 တောင် တိုးဖို့ မရှိတော့ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် မင်း သဘောကျနေတယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးတို့ သိ
 တယ်လေ ..၊ သိလို့လည်း မင်းနဲ့ နီးစပ်အောင် တတ်နိုင်ဆုံး တို့တွေ
 ဆွဲတင် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့ကြတာ၊ ဘယ်လိုမှ သဘောတူနိုင်ဖို့ မရှိတဲ့ အဆင့်
 အတန်းက မိန်းကလေးကို လက်ခံပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြကာမှ
 မင်း ချက်ချင်းကြီး .. ကြည့်စမ်း ..”

“ကဲပါ မစ် ရယ် .. ဖြစ်စရာရှိတာတွေလည်း ဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊
 ချေဆက်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ပဲ လုပ်ပေးဖို့ ရှိတော့တာမို့လား...”

ဒေါ်မြမြစ် ပင့်သက်ရှိက်၍ စိတ်ကို လျှော့ချ၏။

ပြောကြကြေးဆို ကိုယ်က အမွေထိန်းသာသာပါ။ အုပ်ထိန်းသူ အဖြစ် နေပါလို့ ကောင်း က နေရာပေးထားလို့သာ ..။ သူမက မိဘဆိုလည်း ဟုတ်၊ အုပ်ထိန်းသူလည်း ဖြစ်နေရခြင်းပင် ..။

ကောင်းမျိုး ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်တုန်းကမှလည်း တိုင်ပင်ခဲ့ဖူးတာ မရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း ..။

“သူ့အမေနဲ့ အစ်ကို ကျေနပ်အောင် ကြီးကြီးတို့ တောင်းရမ်းစေ့စပ်ပေးပါ ..။ ခု ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ရှိနေသလိုပဲ နေပြီး အလှူကံစွဲပြီးတာနဲ့ သူတို့စိတ်တိုင်းကျ လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ..”

“အေးပါ .. အဲဒါတွေကို ကြီးကြီး နားလည်တယ်၊ မင်းကရော အခု ထား ကို ဘယ်လို ပြောပြထားသလဲ ..။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မရင်းနှီးကြဘဲ ခုလို ရယူလိုက်တာ ကာယကံရှင် မကျေနပ်ရင် ..”

“ကျွန်တော် အားလုံး တွေးထားတယ် ..”

ကောင်း က ဒါပဲပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ထား က မွေ့ရာခြေရင်းအစပ်မှာ ကိုယ့်ခွေးလေး ကိုယ်ပြန်ဖက်ထားကာ ငုတ်တုတ်လေး ငိုနေဆဲ ..။

လက်ကြားမှာညှပ်ထားသည့် စီးကရက်ကို ခွက်ထဲ သွားထည့်ကာ ကောင်း ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်သပ်၍ သူမ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို အရမ်း စိတ်ဆိုးနေလား ..”

ထား က ဘာမှမဖြေဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၍ ကြိတ်ရွှိုက်သည်။ သူမ ပါးပြင်ထက်က သနပ်ခါးပါးကွက်လေးတွေကို ယစ်မူးမိရင်း နယ်လွန်ခဲ့မိသည့် ရင်ခုန်သံတွေကြားမှာ သူမဘက်က ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းတွေ ဘာမှမရှိခဲ့ပေ ..။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော ရွိုက်သံများမှလွဲ၍ သူ ဖက်လိုက်တိုင်း ရှောင်ဖယ် ရုန်းထွက်ခြင်းသာ ရှိတတ်ခဲ့ပြီး ..

“ကိုယ့်ဘက်မှာ ဘာမှ လှုပ်ရှားကြိုးစားခွင့် မရှိတော့လို့ပါ။ မင်းတို့ အထင်မြင်သေးတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း နောက်တော့ သိလာလိမ့်မယ် ..”

ဆံပင်တွေဖြင့် မြို့လွှာလို အုပ်ကွယ်နေခဲ့သည့် ကျောပြင်လှလှလေးတို့ သူ သိုင်းဖက်လိုက်လျှင် ထား ကိုယ်လေး တောင့်သွား၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ဖက်ထားသည့် လက်တွေ ပြေကျကုန်ကာ ..။ သူ ဖက်ထားတာကို ရုန်းထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အလျှော့မပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ရင်း ကောင်း က ထား တစ်ကိုယ်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ၍ တင်းကျပ်နေအောင် ဖက်ထားလိုက်၏။

“မင်းကို ကိုယ် ချစ်နေခဲ့တာ သိလား ..”

“ဟင့်အင်း .. မသိချင်ဘူး .. ထား ကို လွှတ်ပါ”

ထား ခေါင်းခါပြီး အတင်းရုန်းမိသည်။ ချစ်ရိပ်ချစ်ယောင် ပြခဲ့ဖူးတာလည်း မရှိ ..။ မရိုးမသားစကားလည်း တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးပါ။

လူကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်း ခူးသလို လွယ်လွယ်လေး ခြွေချ နင်းချေ ဖစ်ခဲ့ပြီးမှ ...

“ထား .. ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ဦး ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ထား ရရမရရ အတင်းအကျပ် ပြန်ရုန်းနေမိကာ လွတ်မြောက်သည်နှင့် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ထား ကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ဘာပြောတယ် ..”

ကောင်း က သူမရှေ့မှာ လာရပ်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်ထားလိုက်ပြီး ...

“ပြန်ပို့ပေး .. ဟုတ်လား ..”

“အမေက မကျန်းမာဘူး .. ထား ဒီလိုလုပ်ဖို့ မဖြစ်လို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“ဒီအဖြစ်ကို မေ့ထားလိုက်ပြီး မင်းက လက်ထပ်မှာပဲ ဟုတ်လား။”

“ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး ..”

ထား နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်ရပ်ကာ ခေါင်းလေးခါပြရင်း -

“ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ အမေ့ကို ပြုစုနိုင်ဖို့ပါ။ အမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်ပါ။ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဘဲ ထား အမေ့နားမှာ နေလို့ရတယ်။ ဒီအဖြစ်ကို ပြောပြ ဝန်ခံပြီး ထား အမေ့နားမှာ တစ်သက်လုံး နေခွင့် ..”

“ကိုယ် မပေးနိုင်ဘူး ..”

သူ ရှေ့တိုးတော့ ထား နောက်ဆုတ်သည်။ သူ တစ်လှမ်းတိုးလာတိုင်း ထား တစ်လှမ်းဆုတ်မိရင်း တံခါးမှာ ကျောပြင်လေး ကပ်မိသွားမှ ရပ်၏။

“မင်းကို ခဏလေး သာယာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်မှ ထွက်သွားခွင့်မပေးနိုင်ဘူး ထား ..။ ကိုယ့်အတွက်လည်း အနားမှာ မင်းရှိမှ ဖြစ်မှာ ..”

ထား ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မြုပ်ကွယ်မတတ် ဖြစ်သွား၏။ သနပ်ခါးတို့ ပျက်ပြယ်နေခဲ့ပြီဖြစ်သော မျက်နှာလေးဟာ သူ့အနမ်းတွေကြောင့် ပန်းနုရောင်ရင့်တက်သွားခဲ့ပြီး ..။

မိုးစက်သံ တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ညက ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။

အခန်း (၁၇)

နာရီသံ တစ်ချပ်ချပ် မြည်နေတိုင်း လတို့က ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ စားသုံးခဲ့ကြပြီး လတွေကိုတော့ နှစ်တို့က ထပ်ဆင့် ဝါးမျိုပြန်ကာ ရာသီတွေ အလီလီပြောင်းခဲ့၏။

ထား နဲ့ လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် သိပ်မကြာသောကာလမှာ ပဒုမ္မာဆေးလိပ်ခုံကြီးကို ပျက်သိမ်း၍ 'မိဘမေတ္တာ' ဆေးမျိုးစုံအရောင်းဆိုင်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

မိန်းကလေးတွေအတွက် အလုပ်လက်မဲ့တော့ မဖြစ်ကြပါ။ သူ့နေရာနဲ့သူ နေရာဌာနအသီးသီးမှာ ပြန်လည် အလုပ်ဝင်ရင်း လည်ပတ်သွားခဲ့ကြပြီး ထိုအထဲမှာ သူဌေးကတော်ရာထူးနှင့် ဘဝတစ်ခုလုံး ချက်ချင်း မြင့်တက်သွားခဲ့သူက အငြိုး ပဲ ဖြစ်လေသည်။

“မမလေး .. ဘကြီးက မမလေးကိုပဲ မေးနေတယ်၊ အိမ်ကို လာလို့တဲ့”

“ဘာ!...”

အငြိုး စိတ်တိုသွားသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းကာ တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး လှေ
သေသပ်သည့် တစ်ထပ်တိုက်ခံ ဖျဉ်ထောင်အိမ်လေးဆီ ခပ်ဆောင့်
ဆောင့် ခြေလှမ်းတို့နှင့် ...

“အဖေက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

စားပွဲပေါ်မှာက သူမ ပေးခိုင်းလိုက်သည့် ပိုက်ဆံအထပ်လေးနှင့်
ဦးငြိမ်း က အပြင်ထွက်ဖို့ အင်္ကျီတောင် ထပ်ဝတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

အဲဒါ့အသံ ကြားကာမှ မထင်မှတ်သည့် မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်
လာပြီး ပြုံးကျသွားကာ ...

“ငါ့သမီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာတာပဲ ..၊ ခုမှပဲ ကိုယ့်သမီးမျက်နှာ
မြင်ရတော့တယ်”

တံခါးဝတည်းက အားလုံးကို ဝေကြည့်မိပြီး အငြိုး မျက်နှာလေး
တင်းမာနေခဲ့လျက် ...

“သမီးလာတော့ အဖေရှေ့က ပိုက်ဆံအထပ်ပေါ်မှာ ထပ်တိုးသွား
မယ် ထင်လို့လား ..၊ ဘာဖြစ်လို့လာပါ .. လာပါချည်းပဲ ဖြစ်နေရတာလဲ..”

အထဲကို ခြေသံထွက်အောင် တမင်ဝင်လာရင်း ကျွန်းဆံကတံ
လေးတွေနား ရောက်သွားပေမယ့် မထိုင် ..၊

“ငါ့သမီးကတော့ကွာ ..”

ဦးငြိမ်း မျက်နှာ မအိမ်လည်ဖြစ်သွားပေမယ့် ပြုံးနေဆဲပဲဖြစ်ကာ
ကြယ်သိုးမတပ်ရသေးသည့်အင်္ကျီကို ပြန်ချွတ်၍ ချိတ်နဲ့ ပြန်ချိတ်ထား
လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“အဖေက ပိုက်ဆံထပ်လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သမီးမျက်နှာ
လေးကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါတလေ စကားတွေဘာတွေ ပြောချင်လို့ ..”

“တော်ပါတော့ ..”

အငြိုး က အနီရောင်ရဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့ကို မသိမသာ
မဲ့ကာ မျက်နှာ ခပ်လွှဲလွှဲဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“ဟောဒီရပ်ကွက်ထဲကို ခြေကို မချချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ
ချီပြီး အငြိုး ကို အကောင်းပြောဖူးတဲ့လူ ရှိလို့လား ..၊ ဟွန်း .. ဆင်းရဲ
ဘုန်းက ဆင်းရဲနေလို့၊ ဆင်းရဲတဲ့မိန်းမတွေ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်
ဆန်နှင့် မရှိတော့သလိုလို .. ခုကျတော့လည်း ချမ်းသာသွားလို့ ဘဝမေ့
မယ် ဖြစ်ပြန်ရော ..၊ အငြိုး စီးလာတဲ့ကားကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ပြန်ထွက်
သွားပြီဆို အဖေအိမ်ပေါ်မှာ လူတွေ အိမ်တစ်လုံးပြည့်ရောမို့လား ..”

“မဟုတ်တာ သမီးရော ..”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ .. ဖအေကို ကိုယ့်အိမ်မှာ ခေါ်ထားဖော်
ရတော့ .. ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင် တစ်လတစ်လကို ဒီလောက်ပဲ
မေးရသလား .. ပြောလိုက်ကြတာမှ စုံလို့၊ အငြိုး ကျောခိုင်းသွားပေမယ့်
အောက်မှာလည်း နား ရှိသေးတယ် .. မသိဘူး မမှတ်နဲ့၊ အဖေကိုယ်တိုင်
ဆတ်ဝန်းကျင်နဲ့ရောပြီး ကိုယ့်သမီး အတင်း ပြန်တုပ်တာ ..”

“မဟုတ်ဘူး အငြိုး .. ညည်း အဖေကို အထင်မလွဲနဲ့ ..”

“လွဲတာ မဟုတ်ဘူး .. သိနေတာ”

“အေးပါ .. သိတယ်ဆိုလည်း ထားလိုက်ပါ၊ အဖေ ရှင်းပြပါမယ်၊
အထ ထိုင်ဦး ..”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး ..၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ..၊ ပြော..”

ဦးငြိမ်း ရင်နှင့်သွားခဲ့သည်။ အနီရောင်ပြောင်အိနေသည့်ဝတ်စုံနှင့်
တည်းက လှပြီးသား သမီးလေးဟာ လက်တစ်လုံးလောက် ဆွဲကြိုး
ညှပ်ကြိုးနှင့် စိန်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် လောကတိက ရင်ညွန့်
အောက်မှာ လွှဲခါနေသည်။

လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်မှာ စက်ဖြတ် လက်ကောက်တွေက
ညည်း စိန်တွေ မဟုတ်ပေမယ့် ပြုံးပြက်လက်နေကာ တစ်ဖက်မှာ ဆယ်
လွှင်းကျော်လောက် ရှိလျက် .. တစ်ဖက်မှာတော့ သုံးကျပ်သားလေးက
ချနိုင်သည့် ပန်းဆွဲလက်ကောက်ပြား တစ်ကွင်းနှင့် ...

“ဖအေဆီ ရောက်လာတဲ့ တစ်ခါတလေတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် လောက် ထိုင်ပါလား သမီးရယ် ..”

ကိုယ့်သမီးလေးကို ကြည့်မဝနိုင်သည့် ဝိတိစိတ်နှင့် ဦးငြိမ်း ထ ထပ်ပြောသည်။ ထိုအခါကျမှ စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာနှင့် အငြိုး ထ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခြေချင်းချိတ် ကျောမှီကာ လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကို ရင်ခွင် ထဲမှာပဲ လက်ပိုက်သလို ပွေ့ထားလိုက်ပြီး ...

“ကဲ .. ဘာတွေမို့လို့လဲ .. ပြော ..”

မေးလိုက်ရင်း လက်ဖျားလေးနဲ့ ယပ်ခပ်သလို တဆတ်ဆတ်ခါ၍

“အဲကွန်းနဲ့နေတာ ကြာလာတော့ ပူလာရင် မနေတတ်တော့ဘူး ရဲ့မဲ့မလေး ညည်း၏။ ဦးငြိမ်း က ထိုင်မည်ပြင်ပြီးမှ ပြန်ထကာ ယပ်တောင်သွားရှာပြီး သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းပေးသည်။ အငြိုး က လက် လှမ်းလိုက်ပြီး မကိုင်ဘဲ ယပ်တောင်ကို ကြည့်ကာ ...

“ဟင်!... မသာယပ်ဟောင်ကြီး .. ကျက်သရေယုတ်လိုက်တာ..”

ဟု ပြော၍ လက်ပြန်ရုတ်သည်။ ထို့ပြင် ...

“အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း ကျက်သရေယုတ်အောင် မလုပ်ဘူးတဲ့၊ သမီးဆို အိမ်မှာ အသုဘပိတ်စာတောင် လက်မခံဘူး၊ လမ်းသွားရင်း မသာချလာတာ တွေ့ခဲ့ရင်လည်း အိမ်ရောက်တာနဲ့ ခေါင်းလျှော်ပစ်ရတယ်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားက အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး လုပ်နေတာ၊ ကိုယ့်ကြောင့် ထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့ ..”

“အင်း .. ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ နေဦး .. အဖေ သွားရှာဦးမယ်”

ဦးငြိမ်း က ကော်ယပ်တောင်တွေရော၊ စက္ကူလုပ် ဘောင်တွေပါ စုပြုံ ယူလာကာ အထဲမှာ မှောင်နေသောကြောင့် အငြိမ် ခိုးပေါ်မှာပဲ ချရွေးနေခဲ့၏။

“အဖေ မျက်လုံးမကောင်းဘူး .. ဒီယပ်တောင်လေး ကြည့်ပါဦး။ ခွာန်းဒေသနာတော်စက်ဝိုင်းပါတော့ .. ရှင်ပြုများလား ..”

ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ခြေချင်းချိတ် ထိုင်ရင်း လှမ်းကြည့်ကာ အငြိုး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရွေးသည်။

ပြီးတော့မှ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ရသွားခဲ့ပြီး ...

“မဖြစ်သေးပါဘူး .. စားပွဲတင်ပန်ကာလေတစ်လုံးတော့ ဝယ်ပေးဦးပါ၊ မဖြစ်မနေ လာရတဲ့အကြောင်းတွေက ရှိတော့ ဒီလို ပူနေရင် သေရော ..”

ယပ်တောင် အဆင်ပြေသွားမှ ဦးငြိမ်း က ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“သမီးယောက္ခမ ကျန်းမာရေး ကောင်းရဲ့လား ..”

“အမလေး .. မလိုတာ ရှုနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမိန်းမကြီးအကြောင်း အဖို့ အဖေ သမီးကို ခေါ်တာလား ..”

“ဪ .. သမီးရယ် .. ကိုယ့်မှာလည်း အဖေ ခေါ်စရာရှိခဲ့တာမှ ဟုတ်တာ၊ လိမ္မာအောင် ကလည်း သူ့အဖေကို တန်ဖိုးထားတဲ့သား ဟုတ်ဘူးလား .. သမီးက သူ့အဖေကို ကိုယ့်အဖေလို သဘောထားပြီး ခြံစုပေးလိုက်ရင် သူ့အတွက် ပါရမီဖြည့်ဖက် ဇနီးကောင်းဖြစ်သလို ညည်းလည်း ကူသိုလ်ရတာပေါ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..၊ ရွေးမဆိုတာ သမီး ဖြစ်လာဘူး ဆိုတဲ့ စကား ကွဲ ရှိနေသေးရင် ဝေသာကွမကရော အဖေ ဖြစ်လာမှာလား၊ အဖေမှ ဟုတ်တော့ အမေလို သဘောမထားနိုင်ပါဘူး .. ပြီးတော့ သူက သမီး လိုလိုလားလား လက်ခံခဲ့လို့လား ..၊ စိတ်ထားမြတ် လင်နောက် ခိုက်ပြေးလို့ .. သူ့သားက သေလုမြောပါး ဖြစ်ပြလို့သာ ..”

“အဖေပြောတာက ..”

“အဖေအရက်ဖိုး လောက်အောင် ရဖို့ပဲ ပြောစမ်းပါ၊ အခု သမီး

လစဉ် ပေးနေတဲ့ပိုက်ဆံ နည်းလို့ အဖေ ပိုလိုချင်တာမို့လား ... စဉ်းစား ပေးမယ် .. အခုတော့ မရဘူး ..

“အဖေက အရက်သောက်နေတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ စေတနာသဒ္ဓါတရားမပါဘဲ ဘာကိုမှ မရမက မတောင်းဘူး”

“ဟွန်း ..”

ရယ်သလိုမဲ့သလို မျက်နှာလေးနှင့် အငြိုး က ယပ်တောင်တဖျစ် ဖျစ်ခတ်၏။ ထိုအခါ လက်ကောက်သံတွေ တချင်းချင်း ဖြည့်နေကာ-

“တစ်သက်လုံးက တောင်းလာခဲ့တာပဲ အဖေရယ် .. ခုမှ လူကြား ကောင်းအောင် ..”

ဦးငြိမ်း မျက်နှာမှာ ကြေကွဲခြင်းတွေ အရိပ်ထင်လာ၏။ သမီးလေး ခိုးတတ်ပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ သူ ဒီလောက် မနာကျင်ခဲ့ရဘူးပါ။

ဟိုအရင်တုန်းတည်းက တောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် အရင်က သမီးလေးက ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုလှုံ ရပ်တည်နေခဲ့တဲ့အချိန် ..

အပျိုအရွယ်လေးဆိုပေမယ့် အိမ်ထောင်မကျသေးတော့ ကလေး သာသာ အရွယ်လေးလို့ပဲ စိတ်က ထင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အသက်လေး ငယ်ငယ်ဖို့ ဘာပြောပြော ဘယ်လို ဆူဆောင့်နေနေ နာကျင်ရမုန်း မသိရင်ထဲမှာ ထိရှသွားတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ ..

ခုကျတော့ သမီးသာ တကယ်တမ်း ယူမယ်ဆိုရင် သားနဲ့သမီးနဲ့ ဖြစ်လို့ မိခင်ဆိုတဲ့နေရာကို ရောက်နေရမယ့်အရွယ် ..

ထို့ပြင် ကိုယ်သည်လည်း ပူဇော်ခံထိုက်နေပြီဆိုသည့် သက်ကြီး တိုးဘွားအရွယ် မဟုတ်ဘူးလား ...

နောက်ထပ် ပြောဖို့ရှိတဲ့ စကားတွေက လည်ချောင်းထိ တက်လာဘဲ အလိပ်လိုက် ပြန်ပြိုဆင်းကုန်၏။

ထပ်ပြောလည်း နောက်ထပ် သာယာနှစ်ပျော်ဖွယ်မရှိသည့် စကားတွေသာ ကြားရဖို့ ရှိသည်မို့ ...

“အေးပါ .. အခု ဒေါ်တာကတော့ အရက်ဖိုးမလောက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေက ..”

“ဒီလိုဟေ့ .. ညည်းအဖေက မပြောလည်း ငါပဲ ပြောပြလိုက်မယ်” ဒေါ်သီတာက ဝမိုင့်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို သယ်၍ ထဘီတစ်စုံစုံ၍ တရင်းတနှီးပြောရင်း ဝင်ချလာ၏။

လူတွေကို ခွင့်မတောင်း ဘာမတောင်းဘဲ ဝင်လာသဖြင့် အစည်းက မယဉ်ကျေးခဲ့သော အငြိုး ရဲ့မျက်လုံးတွေက စူးစူးရဲရဲ ထခြစ်၏။

“ဒေါ်သီတာက အလုပ်မရှိဘူးလား ..”

“ရှိတာပေါ့အေ .. ဒါပေမယ့် ညည်းအဖေအတွက် အဆင်ပြေအောင် ပြောပြချင်လို့ ညည်း ရောက်နေတယ်ကြားတာနဲ့ တက်လာရတာ ..”

ဝင်ထိုင်လိုက်တော့လည်း ဦးငြိမ်း ရဲ့ဘေးမှာ တရင်းတနှီးကြီး... “အဖေက ဘာတွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေလို့လဲ ..”

“ဪ .. ဒီလိုပေါ့၊ အသက်ကလည်း ကြီးပြီမို့လား .. မနစ်က ရင်တွေကျပ် .. လေးဖက်နာဖြစ်နဲ့ .. လူက ခပ်ချိုချိုရယ် .. ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က နှုတ်၊ မနေ့က တစ်ရက်.. ညဘက် အပေါ့အပါး ထမသွားနိုင်လို့ ငါအိမ်က ဖိုးတိုး ကို လှမ်းနှိုးနေရတာလေ၊ ငါကလည်း ညညဆို ဒေါ်အိပ်လို့ ဘာထားနာပါ၊ အဲဒါ ဖိုးတိုး အိပ်တဲ့ညတွေဆို မဖြစ်ဘူး၊ အိပ်တဲ့ညဆို ဖြစ်ပြီ ..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

စိုးရိမ်စိတ်နဲ့မေးတာ မဟုတ်မုန်း မျက်နှာက သိသာနေသဖြင့် ဒေါ်သီတာ ၏ အားတက်သရော ပြောနေသည့် အမူအရာတွေ ယုတ်ချွတ်သွားခဲ့လျက် ...

“နေထိုင်မကောင်းလို့ပါအေ ..”

“အရက်သောက်လွန်တိုင်း အဖေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာ၊ မရှိတုန်းကတောင် ရှိသမျှ အရက်ဖိုးပဲ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ အခု ပိုက်ဆံရှိတိုင်း အရက်တွေချည်း နှင်းသောက်နေမှာကိုး ..”

“အငြိုး ရယ် .. ညည်းပေးတာ သူ စားသောက်ဖို့အပြင် သိပ်မပိုလျှံပါဘူးအေး၊ ညစောင့်လေး လုပ်နေရင်တောင် ဟုတ်ဦးမယ် .. အခု ညည်းက မကြိုက်လို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေတာလေ၊ ငါ ပြောချင်တာက ဖိုးတိုး ကလည်း ငါ့အိမ်မှာ လာကပ်နေရတဲ့ မိဘမဲ့လေးပါ၊ ကိုငြိမ်း လည်း အဆင်ပြေအောင် ဖိုးတိုး ကို ဒီမှာပဲ ခေါ်ထားပါလားလို့ .. ငါက မကျွေးနိုင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကောင်လေးက ဖင်ပေါ်တော့ ငါ့မုန့်ဆိုင်မှာ အများကြီး အကူအညီ ရပါတယ်၊ ငါက ညည်းအေး ညမူညတာ အဆင်ပြေဖို့ တမင်ပေးတာပါ၊ နောက်ပြီး နေ့ဘက်လည်း ကိုယ် နေထိုင်မကောင်းရင် ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွပ်ခိုင်းလို့ ရမယ်၊ ကိုယ် အဖေအတွက် ညည်းလည်း ဒီလောက်ဆို လုပ်ပေးနိုင်မှာပါ ..”

ဒေါ်သီတာ ပြောသမျှကို စိုက်ကြည့်နားထောင်နေတာ သဘောတူလက်ခံလို့ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်တိုနေလဲဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း မဲ့ရွံ့နှီရဲလာသည့် အငြိုး ရဲ့မျက်နှာက သက်သေပြနေ၏။

ထို့နောက် သူမက ပြုံးလိုက်ကာ ...
“အဖေအတွက် ဒေါ်သီတာ က တော်တော်သိတတ်တာပဲ .. အဟွန်း .. မုဆိုးဖို့ မဆိုးမ အိမ်ချင်းကပ်နေလို့ ထင်တယ် ..”
“ဘာရယ်အေ ..”

ဒေါ်သီတာ လည်ပင်းပါ ရှည်ထွက်သွားပြီး မျက်လုံးပြူး၏။
အငြိုး က ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ်နှင့် မျက်နှာလေးမော့၍ ...

“လူဆိုတာ နေတတ်အောင် နေဖို့တော့ လိုတယ်၊ အမြင်မတော်လို့ ပြောတာဖြစ်ဖြစ် .. သွေးထွက်အောင် မှန်နေတယ်ထင်လို့ပဲ ပြောပြော .. စကားကို ပြောလို့ရတိုင်း မပြောရဘူး ..”

“ငါက ..”

“ပြောပါ .. အခု ကျွန်မနဲ့ အဖေကြားက ပြဿနာလို့ ထင်ရတဲ့ ခြေတစ်ခုအတွက် ဒေါ်သီတာ ဝင်မရှင်းပေးရင် ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ ..၊ ဒေါ်သီတာ ရော ဘာတွေ ထိခိုက်သွားဖို့ရှိလဲ ..”

“ညည်းအေး ..”

ဒေါ်သီတာ ရွေ့ရွေ့ခုန်မတတ် ဖြစ်နေရသည့် ဒေါ်သမီးနှင့် ဆတ်ဆတ် ထရပ်၏။ ကိုယ်ကလည်း ဝင်ပါခဲ့မိသည်မို့ စော်ကားခံရရုံအပြင် ...

“အေးပေါ့အေး .. ငါက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောမိပြီကိုး၊ ညည်းထံ မိန်းကလေးမျိုးက ဆုံးမခံပါ့မလားဆိုတာ ထည့်တွက်သင့်ရက်နဲ့..”

“နောက်ကို မမေ့မလျော့ ထည့်တွက်ပေါ့ ..၊ ဆုံးမစကားတွေကို မျက်လွှာချ နားထောင်နေတတ်တဲ့လူမျိုးထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူးဆိုတာ ညည်း ထည့်တွက်ဖို့ မမေ့နဲ့ ..၊ ကျွန်မစီးတဲ့မြင်း အထီးမှန်း အမမှန်း တွန့်မ သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မအတွက် ဆရာ မလိုဘူး၊ ပြောဆိုင်း ခေါင်းညိတ် .. ခိုင်းလို့ကောင်းတဲ့ ကျွန်ုပ် လိုတာ ..”

“တောက်!...”

“ဟွန်း ..”

ဝန်းဝန်းခြုံပြီး ဆင်းသွားသည့် ဒေါ်သီတာ ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ခြေကြည့်နေပြီးမှ အငြိုး က ကိုင်ထားသည့်ယပ်တောင်ကို အသာလေး ခုသည်။

ပြီးတော့ လက်ပွေ့အိတ်ကိုကိုင်၍ နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ ဒီတိုင်း ခြေဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည့် ဦးငြိမ်း ကို ငုံ့မိုးကြည့်သည်။

“အဖေက အခိုင်းအစေနဲ့ နေချင်တယ်ပေါ့ ..၊ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ဆတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပြောခိုင်းရတာလဲ ..”

“မပြောခိုင်းပါဘူး သမီးရယ် .. ခုလည်း အဖေက ပြောဖို့ လုံးဝ

စိတ်မကူးပါဘူး ..”

“ဟွန်း .. အငြိုး ဆိုတဲ့မိန်းမ အခု အတင်းတုပ်စရာ ပါသွားပြန်ပြီလေ။ လမ်းဘေးမှာ ရုပ်ထားတဲ့ကား ပြန်မထွက်ရသေးခင် အဲဒီသတင်းတစ်ရပ်ကွက်လုံး ပျံ့နေမှာပဲ ..”

“ညည်းစိတ်က ထင်နေတာပါ သမီးရယ် .. ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်ကြီးဖြစ်ပြီး ကြည့်ကြတာပါ”

“တော်ပါတော့ အဖေ .. အထင်ကြီးတဲ့မျက်လုံးတွေလား .. ကဲ့ရဲ့နေတာလေးဆိုတာတော့ သမီး သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လဲ .. သူဌေးနဲ့ညည်းသွားပြီး လိုက်သွားတယ်။ ဖအေကို ခေါ်မထားဘူး .. အဲဒါရော ဘာဖြစ်လဲ ..။ အခု အဖေ့ကို အိမ်ပြင်ပေးထားတယ် .. လစဉ် ထောက်ပံ့တယ် အဲဒါ သမီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြောက်ပြီး ပေးနေတယ် ထင်လို့လား..”

ဦးငြိမ်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ခေါင်းငုံ့သွားခဲ့၏။ သမီး မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လွန်းလို့ ပိုက်ဆံပေးပြီး လှည့်ပြန်သွားမယ့်ဟာကို အိမ်ပေါ်ရောက်လာအောင် ခေါ်လိုက်မိသည်။

ဒီလိုလုပ်လိုက်မိသည့်အတွက် သမီးကို အပြစ်တွေ ခေါ်ပေးမိသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီလား ..။

လူကြီးမိဘအပေါ် ပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်ပြီးရင်းဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်က သမီးလေးကို ကဲ့ရဲ့ကြတော့မည်။

အငြိုး ကတော့ ဦးငြိမ်း ခေါင်းငုံ့နေလေ .. ဝန်ခံနေသည်လို့ထင်ပြီး ဒေါသတွေထွက်လေ ..။

“အဖေ့လုပ်စာကို သမီး ဘယ်တုန်းကမျှား ငြိမ်းချမ်းစွာ စားသုံးခဲ့ရလို့လဲ ..။ အမေမရှိတဲ့ သမီးလေးဆိုပြီး အဖေ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့တာရော ဘာရှိခဲ့လဲ ..။ သမီးအလှည့်ကျတော့ အခုကစပြီး အဖေ့ကို မသေမချင် ကျွေးမွေးထောက်ပံ့သွားရမှာပါရော .. အဲဒါကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ကြသလား။ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို အရမ်း မုန်းတယ် .. အရက်တွေ

တစ်သက်လုံး သောက်လာခဲ့ပြီး အရက်သမားသရုပ်နဲ့ သမီး ဂုဏ်သိမ်ညှိုးငယ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖေကိုလည်း သမီး ဒီထက် ဘာမှ ပိုမပေးနိုင်ဘူး .. အဲဒါ အရှင်းဆုံး ပြောတာ ..”

“အေးပါ .. အေးပါ .. ကဲ .. အဖေက ရပါတယ် .. ညည်း ပြန်တော့လေ။ ဒရိုင်ဘာ စောင့်နေရတာ ကြာရောပေါ့ ..”

“ပြန်မှာပါ .. အဖေ နှင်ထုတ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“နှင်တာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် .. အဖေ့သမီးကို အဖေ တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပဲ ..။ ခုလို အကြာကြီး ခွဲနေကြပြီးမှ တစ်ခါတလေလေးလာတာ ဘာဖြစ်လို့ နှင်ရမှာလဲ ..”

“ပြောသေးတယ်နော် .. တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်လာတယ်ဆိုတာကို ..”

အငြိုး က မျက်နှာလေးမော့၍ ပုံဖော်ပြီး သေချာချထားသည့် နဖူးဆီက ဆံပင်တွေကို တယုတယ ပွတ်ထိ ကိုင်တွယ်ရင်း ...

“နောက်ကို ဒီရပ်ကွက်ထဲကိုရော .. အဖေ့ဆီကိုရော သမီး လုံးဝ မလာဘူး။ ပိုက်ဆံ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ် ..”

“သမီး မလာချင်လည်း အဖေ လာခဲ့မယ်လေ ..။ တို့သားအဖ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ .. ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်ကြီးတော့ မနေပါနဲ့”

အမြဲတမ်းလည်း အိမ်ထဲကိုတော့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ပိုက်ဆံပေးတဲ့လူလာပြီဆို ကားပေါ်မှာ သမီးပါလာမှန်း သိလိုက်သဖြင့် သူ့သာ အိမ်ထဲကနေ ဟိုတံခါးက ပြေးချောင်း။ ဒီတံခါးက လိုက်ကြည့်နှင့် အရိပ်လေးပဲ မြင်ရရင်လည်း ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

လုံးဝ မမြင်မတွေ့ရဘူးဆိုလျှင်တော့ ...

“မတွေ့တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ တွေ့ကြရင် သမီးကလည်း ပြောချင်တာ ပြောမှာ .. အဖေကလည်း အရက်သမားမျက်နှာကြီးနဲ့ ပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံ .. အဲဒီတော့ သမီးပဲ အပြစ်ဖြစ်ရမှာ။ ဟိုတုန်းကလည်းက

သမီး ဘယ်လိုနေနေ .. အရက်ကလွဲပြီး အဖေ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခုကျမှ လုပ်မနေပါနဲ့ ..

စိန်တွေ ရွှေတွေနဲ့ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဖြစ်နေကာမှ ကြည့် မဝဖြစ်နေတာမျိုးပဲ နေမှာပေါ့ ..

ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် အငြိုး က မဲ့လိုက်ပြီး ...

“သမီးဆီလည်း မလာနဲ့ .. အဖေ အရက် လုံးဝ ပြတ်သွားရင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

ဘယ်တော့မှ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်မှန်းသိလို့ ဒီတိုင်းပြောပြီး ထွက်ခဲ့ သည်။

ဦးငြိမ်း သမီးရဲ့ကျောပြင်လေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် မျက် ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့် စိမ့်ထွက်လာကြ၏။

ဒါကို သမီး မြင်ရင် ပြောဦးမှာလား ..

အရက်သမားပီပီ ငိုလွယ်ရယ်လွယ် အရှက်မရှိဘူး .. လို့ ..

အခန်း (၁၈)

“ဘာလုပ်မှာလဲ အငြိုး .. အစတုန်းက တခြားကို တစ်ခါတည်း မြောင်းလိုက်ကြရင်လည်း ဟုတ်သေးတယ် .. အခု ဒီမှာပဲ အခြေကျနေ တာမှ ..”

“အခြေကျတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပဲ အခြေချခဲ့တာပါ မောင်ရယ် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ.. အဲ့ဒါလည်း အငြိုး ရဲ့သဘောကျ မောင် ခေါင်း ညိတ်ခဲ့တာပဲ၊ အငြိုး ပဲ ဒီလောက်တောင် အထင်မြင်သေးခံခဲ့ရတဲ့မြို့မှာ ကိုယ့်အကြောင်း သိသွားအောင် နေပြချင်သေးတယ်ဆို ..”

“အခု ကျေနပ်သွားပြီလေ မောင်ရဲ့ ..”

ကလေးဆန်လွန်းသည့် အငြိုး ကို ကြည့်၍ လိမ္မာအောင် က ပြုံး သည်။ ပြီးတော့ အနားမှာ ပူးကပ်ချွဲနေသော ဇနီးလေးကို တယုတယ ခက်ထားလိုက်ရင်း ...

“အငြိုး မြို့တက်ပြီး စီးပွားရေး ထူထောင်ချင်တယ်ဆိုတာ ထား တို့ လင်မယားကို အားကျနေလို့မှန်း မောင် သိတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲ့ဒါရောပဲ .. ပြီးတော့ ထား လိုမိန်းမကိုတောင် သူယောက်ျားက ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ထားတယ်ဆိုရင် မောင်က အငြိုး ကို ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်လျောရမှာလဲ ..”

မွေ့ရာအစပ်မှာ လိမ္မာအောင် က ထိုင်နေတာဖြစ်ကာ အငြိုး က မွေ့ရာပေါ်မှာ လှဲနေရာကနေ သူ့ခါးကို နောက်ကနေ ဖက်ထားတာဖြစ် သည်။

ထို့ပြင် လက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်လိုက် .. ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်နေ လိုက်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေး စုထားတာကလည်း အသည်းယားရော ကောင်း နေ၏။ ဇနီးဖြစ်သူကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ရင်း နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖွလေး ပွတ် သပ်ပေးမိ၏။

“အငြိုး ရယ် .. မောင် ပြောတာက ..”

“ဟင့်အင်း .. ထား က အငြိုး နဲ့အပြိုင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ ..။ သူ့ကို ယူပြီးတာနဲ့ ဆေးလိပ်ခုံတောင် ဖျက်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ ကံကြမ္မာက အငြိုး ဘက်မှာ ရှိနေလို့ပေါ့.. မဟုတ်ရင် အငြိုး ဘယ်လောက်ထိ ဂျမ်း ပြန်သွားမလဲ ..”

“အပြိုင်မဟုတ်ဘူးလို့ မောင်တော့ ထင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အငြိုး နဲ့ ထား က’ဘာမှမှ မဆိုင်တာ ..”

“ဘာ!... ဘာမဆိုင်တာလဲ ..”

‘အရိုင်းနဲ့ အယဉ် ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး’ ဆိုသည့် စကားတွေ ကြားရ လွန်းတော့ အငြိုး ဒေါကန်သွားမိသည်။

ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ်တိုင်က ဒီလိုမျိုး ပြောနေတာလား ..။

“မဆိုင်ဘူးဆိုတာက ထား က အငြိုးလောက်မှ မလှတာ၊ အချော အလှ သတင်းကြီးတာက အငြိုး ပါကွာ ..။ နောက်ပြီး အငြိုး ပဲ ပြော တယ်လေ .. အငြိုး နဲ့ ညားချိန်တန်လို့ မောင်တို့က ချမ်းသာလာခဲ့တာ ဆို ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“သူ့ ကံကောင်းသလို အငြိုး လည်း ကံခေတာမှ မဟုတ်တာ ..။ သူတို့က မြို့မှာ ချမ်းသာတယ်။ မောင်တို့က ကိုယ့်နယ်မှာ ကိုယ် ချမ်း

သာတယ် .. ဘာမှ မကွာပါဘူး”

“ဟာ .. ကွာတာပေါ့ မောင်ကလည်း ..”

အငြိုး က ကိုယ်ပေါ်ကစောင်ကို ခွာ၍ လဲနေရင်းကနေ လူးလဲထ ထာ လိမ္မာအောင် ပခုံးတစ်ဖက်မှာ နောက်ကနေ မေးဖျားလေး လှမ်း တင်၍ ..

“မြို့ကြီးက သူဌေးနဲ့ နယ်ပိုင်းက သူဌေး တူကို မတူဘူး။ နောက် ပြီး ဟိုမှာဆို နိုင်ငံခြားဈေးကွက်တွေဘာတွေထိ မောင် ခြေလှမ်းကျလို့ ရတယ်လေ ..။ တောမှာ ဘာရှိလို့လဲ .. တစ်ဆိတ်ရှိ ဒီလူ ဒီမျက်နှာတွေနဲ့ အကြီးဆုံးလုပ်ငန်းက စူပါမားကတ်လောက်ပဲ ..”

“ဒါကတော့ ..”

“မောင် တစ်ခုခု ဖြေရှင်းဖို့ချည်းပဲ ကြိုးစားမနေပါနဲ့။ အငြိုး က မောင်ကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. ဇနီးမယားက လိုချင်တာ တစ်ခုခုဆိုရင် သူ့ယောက်ျားကိုပဲ ပူဆာမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ အငြိုး ဖြစ်ချင်တာကို မောင် လိုက်လျောဖို့ပဲ ပြောနေတာ။ ထား တို့ လင်မယား ဆို ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားလိုက် .. မြစ်ကြီးနားကို ပြန်လာလိုက် .. အချိန် မရွေး လေယာဉ်လေးနဲ့ ရွတ်ခနဲပဲ ..”

“လေယာဉ်နဲ့ပဲ သွားမှ အဆင်ပြေမယ့်လမ်းပဲ အငြိုး ရယ် ..”

“လေဆိပ်ကနေ သွားကြိုနေရတဲ့ကားတွေလည်း ကြည့်ပါဦး။ အရှိန်အဝါကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြုံချီလာတာကျနေတာပဲလေ။ လေယာဉ် ပေါ်ကဆင်းလည်း အထိန်းတော်၊ အချီတော်တွေက အဆင်သင့်၊ အဲဒါ တွေက မြို့က သူဌေးဆိုတဲ့ လူတန်းစားတွေရဲ့ ဟန် အဆင်အတန်းပဲ။ မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသားတွေ ကြံဖန် ဖိစိခံတယ်။ ကောင်းကောင်း နေ တယ်၊ ကောင်းကောင်း စားတယ်၊ တောနယ်ဆိုရင် သေလောက်အောင် ချမ်းသာလည်း ဘယ်ဟာသုံးသုံး တန်တယ် .. မတန်ဘူးနဲ့ တိုတိုထွာထွာ တိုင်းတာနေကြတာ ..”

အငြိုး ပြောနေပုံလေးကို ကြည့်၍ လိမ္မာအောင် က ချစ်စနိုးအငြိုး နှင့် ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“အဲဒီလို နေထိုင်ကျင့်ကြံတဲ့လူကျတော့ အငြိုး ဘယ်လောက်ထိ ကဲ့ရဲ့ခံနေရသလဲ မောင် မမြင်ဘူးလား။ ဘာပဲပြောပြော.. အငြိုး မျက်လုံး ထဲမှာ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ စွဲနေတယ်။ အထူးသဖြင့် ထား ထက် တော့ သာမုဖြစ်မယ် မောင်.. မောင်တို့သားအမိ လျှိုထားတာပါ.. အငြိုး သိတယ်။ အဲဒါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေတုန်းကလေ .. အခု အငြိုး တို့လည်း လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ မြို့မှာ ဒီထက်ကြီးတဲ့လုပ် ငန်းတွေ ထူထောင်ခွင့် ရှိနေပြီလေ .. မဟုတ်ဘူးလားလို့ ..”

လိမ္မာအောင် က ရယ်လိုက်ရင်း သူမကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သဖြင့် နဖူး ပြင်လေးနဲ့ သူ့ပါး ထိကပ်သွား၏။

ဒါလေးကိုပဲ သူ့မှာ ကြည့်နူးနေမိလျက် ...

“မောင်တို့က ကုန်သည်တွေပဲ အငြိုး ရယ် .. ကုန်သည်ဆိုတာ လည်း ရိုးရိုး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ထားတာမျိုးထက် အများ ကြီး သာပါတယ်။ မောင်တို့ ပတ်ဝန်းကျင် တောပိုင်းက ကောက်ပဲသီးနှံ စိုက်ပျိုးရေးသမားတွေအားလုံး မောင်တို့နဲ့ ဘယ်သူမှ မကင်းနိုင်သလို ကျယ်ပြန့်တဲ့ လွှမ်းမိုးမှုတစ်ခုတော့ ပိုင်ဆိုင်နိုင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား...”

“အငြိုး ကတော့ ..”

“အငြိုး ကို မောင် နားလည်တယ် .. ဒါပေမယ့် ဦးကောင်းမျိုး လို မြို့ကြီးမှာတက်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ စီးပွားရေးတွေ ထူထောင်ဖို့ က ငွေရှိနေရုံနဲ့ မဖြစ်ဘူး .. နိုင်ငံခြားထိ ပေါက်ရောက်အောင် ဖြစ်ဖို့ဆို ပိုပြီး ခက်ခဲဦးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်က အမြဲတမ်း ကိုယ့်မြို့ လေးမှာ ကိုယ် စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ပဲ ခြေဆင်းလာခဲ့တဲ့သူ။ ဦးကောင်းမျိုး က ငယ်ငယ်တည်းက မြို့ကြီးပေါ်မှာ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းပြီး လူကုတ် တွေ ကြားမှာ ကျက်စားလာခဲ့တာ။ သူ့လို ဘာသာစကားတွေလည်း

အင် မကျွမ်းကျင်ဘူး။ မြို့ရဲ့နယ်ပယ်မှာ အရင်ဝင်ဆံ့အောင် လုပ်ဖို့ ဆောင် အချိန်ယူရဦးမှာ ..”

သူ ရှင်းပြနေသမျှ ဒေါသတွေ ကြိတ်ဖြစ်နေရတာက အငြိုး ဖြစ် သည်။ စိတ်ထားမြတ် က ဒီလိုလူကို ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ပြီး သူမကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးခဲ့ရတာလဲ ...။

ပြီးသွားခဲ့တာတွေကို သတိမရချင်ပါ။ ခေါင်းထဲကို ရောက်လာ ဘိုင်း ဖြစ်ရတဲ့ ခံခက်ခြင်းဝေဒနာက ဘာနဲ့မှ မတူ ...။

ထား တို့ လက်ထပ်သွားပြီး မကြာခင် ဆေးလိပ်ခုံကို ဖျက်သိမ်း ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ရရှိလိုက်သည့်သတင်းက လိမ္မာအောင် တို့ သားအမိအတွက် သေသွားသည့်ဖခင်က အမွေအနှစ်တွေ ပေးထားရစ်ခဲ့ သည့်အကြောင်း ...။

ထို့ကြောင့် သူမကပဲ ကြိုးစားခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ကြားဝါနေကြတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် လိမ္မာအောင် တို့ သားအမိ ၏ ခြေဆန့်လာသည့် စီးပွားရေးခြေလှမ်းတွေကြောင့် ဒီသတင်း အမှန်ပဲ ဆိုတာ အတည်ပြုရင်း ဒေါ်ယဉ်မေ လက်ခံသည့် ချွေးမဖြစ်အောင် သူမ ကြိုးစားခဲ့သည်။

အထူးတလည် စည်းရုံးဖြားယောင်းခဲ့ရတာတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမယ့် အငြိုး ကို လက်မခံနိုင်သော မဲလိုလားခြင်းက ရင်ထဲမှာ အမာရွတ် ထင်၏။

ဒါကြောင့် ဒီမိန်းမကြီးကိုလည်း မုန်းသည်။ ကိုယ် ဘာလုပ်လုပ် မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး ကဲ့ရဲ့ခြင်းတွေသာ ဖြစ်လာတတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မလိုချင် ...။

အငြိုး ရင်ထဲမှာ ဘယ်အရာ ...။ ဘယ်လိုလူကိုဖြစ်ဖြစ် ချစ်ခြင်းဆို တာ တစ်စိုးတစ်စုံမှ မဖြစ်ခဲ့ဘဲ အမုန်းတွေသာ ရှိခဲ့လေသည်။ သူမ ဒေါ်သ တွေကို လိမ္မာအောင် က ဘာမှမသိခဲ့ဘဲ အငြိုး ရဲ့ ပန်းလေးကို သိမ်းဖက်

ထားလိုက်ကာ ...

“ဒီမှာပဲ .. အငြိုး ကြိုက်တာ လုပ်ပါကွာ .. မင်းယောက်ျားက တောသားရယ်၊ ဟိုးအဝေးကြီး မော့ကြည့်ပြီး အရမ်းတွန်းတင်မပေးပါနဲ့ .. တော်ကြာ အကျနာပြီး ခါးကျိုးလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး ရယ်လိုက်သေးသည်။ သူကတော့ လင်မယားချင်းမို့ ပြောတာပေမယ့် ဒီစကားတွေကြားလေ .. သူ့အပေါ် အထင်သေးခြင်းတွေပဲ ဖြစ်လေ ရှိနေသော အငြိုး ကတော့ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့နေခဲ့လျက် ..

“မြို့တက်ပြီး စီးပွားရှာတာ ငွေရှိဖို့ပဲ လိုတာပါ မောင်ရယ် .. ကိုယ့်မှာ ငွေရှိမှန်းသိရင် လက်တွဲခေါ်ချင်တဲ့လူတွေ ပေါ်လာမှာပါ၊ မောင် မှန်မှန်ပြော .. လက်ထဲမှာ ရှိထားသလောက် မောင် အားလုံးကိုင်ရတာ မဟုတ်ဘူးမို့လား ..”

“လာပြီ .. ငါ့မိန်းမကတော့၊ ဘာစကားပြောပြော .. ဒါ၊ မပါရင် မပြီးဘူး ..”

“မောင်ကရာ ရေလည်အောင် ဖြေခဲ့ဖူးလို့လား .. အခုထိ မောင်တို့သားအမိရဲ့ လျှို့ဝှက်မှုတွေကို အငြိုး သေချာ ဘာမှ သိခွင့်ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ဒါကိုပဲ မေးနေရတာက မေးတိုင်း မပြောပြခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်သည်။ လိမ္မာအောင် ကို ရအောင်ယူတော့မည်လို့ သူမ ကြိမ်းဝါးကတည်းက နီလာ အစ်မက ရယ်သလို နောက်သလိုနှင့် ပြောခဲ့ဖူး၏။

“သားလိမ္မာတွေက လင်ကောင်း ဖြစ်လာတတ်ဘူးနော် .. လိမ္မာရေးခြားရှိလိုက်တာဆိုပြီး သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ဦး .. သူတို့ လိမ္မာနေတာ ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေမှ ပေးစာကမ်းစာ စားနေရလိမ့်မယ်..”

“အဲဒီလို အငြိုး ဖြစ်မလား စောင့်ကြည့်ပါဦး မမညို ရယ် .. ကျွန်မက ရာဇဝင်သစ်မှာ နာမည်တွင်ရစ်မယ့် မိန်းမ”လို့ သူမ ပြန်လည် ရှေ့ပခဲ့တာတွေ ..

ဒါတွေကို ပြန်တွေးကြည့်တော့ ခုနေသာ ဒီစကားတွေ ပြန်ပြော ဖြစ်လျှင် ‘ကိုယ့်လေလုံးနဲ့ကိုယ် ပိပြားနေဦးမယ်’လို့ မမညို ပြောပြီး နှည်နိုင်၏။

သူမ ဖြစ်ချင်တာ ဘာများ ဖြစ်ခဲ့သေးလို့လဲ .. ဒါပေမယ့် .. “မောင်က မောင့်ပစ္စည်းတွေကို အငြိုး ထင်သလို သုံးစွဲပစ်မှာစိုးလို့ ထား .. ဟင် ..”

မေးခွန်းကို ခါးလယ်က ဖြတ်မေးလိုက်သဖြင့် ရှေ့က အားလုံးဟာ အငြိုး သိပြီးသားတွေလို သဘောရောက်သွားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လိမ္မာအောင် ကို ရိုက်စစ်ဖို့ မလိုတော့ဘဲ ...

“မဟုတ်ပါဘူး အငြိုး ရယ် .. မောင်တို့မှာ မိဘအုပ်ထိန်းသူ ရှိနေတဲ့ဟာ .. အမေ့ကိုပဲ အပ်ထားရတာပေါ့၊ အခု မောင် လုပ်နေသမျှ စီးပွားရေးတွေ၊ အဲဒီက ဝင်ထွက်သမျှ လည်ပတ်ငွေအားလုံး .. ဒါတွေကို အငြိုး ကိုင်ထားတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ့ လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ကျန်သေးတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို အငြိုး သေချာ သိလိုက်ရ၏။

မိဘအုပ်ထိန်းသူ ဟုတ်လား .. ဘာအုပ်ထိန်းသူလဲ ..။

ဒီမိန်းမကြီးက အရူးသာသာပဲရှိတဲ့ မျက်မမြင်ကြီး ..

ဒေါသက လူးလွန့် ခေါင်းထောင်လာကာ ...

“အငြိုး ကို မောင်က မယုံဘူးနော် ..”

ဒေါသကို သိမ်းဆည်းကာ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှ ပါးလေးနဲ့ ဖိကပ်တိုးတိုက်၍ ကြေကွဲသံလေးနဲ့ ဆိုမိသည်။ ထိုလေသံထဲမှာ ဒေါသ၏ အရိပ်ငွေ့ လုံးဝ မပါစေခဲ့ဘဲ ...

“အမေကလည်း အငြိုး ကို အစတည်းက လိုလားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ထား က တခြားလူနဲ့ ပါသွားလို့သာ ..”

“မဟုတ်တာ အငြိုး ရာ .. ထား ကို သမီးလေးလို မေ့အံ့ရလို့

ပိုပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့တာ ရှိရင် ရှိမယ်။ အငြိုး က မောင် သိပ်ချစ်တဲ့ နေ့နီး .. သူ့ရဲ့ချွေးမလေးလေ ..၊ ပြောရရင် ထား ကလည်း တစ်မိန်းလူပဲ ကွာ .. ဟိုးအရင်အစက လွမ်းရင် လွမ်းနေလိမ့်မယ်။ အခု မတွေ့ဖြစ်ကြ တာလည်း ကြာပြီ။ အငြိုး ကချည်းပဲ ပြုစုလာခဲ့ရတဲ့ နွေးထွေးမှုတွေက အနီးကပ်ပဲ။ ထား နေရာမှာ အငြိုး ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ .."

ဒီကများ ထား နေရာကို ယူဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ထင်လို့လား မောင် ..၊ အငြိုး ရဲ့ရာဇဝင် ပျက်သွားမှာပေါ့ ..။

ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေနဲ့ တွေးမိတိုင်း အငြိုး ရဲ့အသံလေးက ပို၍ ပို၍ နဲ့ ကျသွားခဲ့လျက် ...

"လက်တွေ့ ဖြစ်နေတာတွေက သက်သေပါပဲ မောင် ရယ် .. အငြိုး အမေ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ပြုစုခဲ့သလဲဆိုရင် ကိုယ့်အဖေ တစ် ယောက်လုံးကိုတောင် ပစ်ထားသလို ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အမေက ဝေဒနာသည်လေ .."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အငြိုး ရယ် .. အမေ့အခြေအနေက အခု မျက်လုံးကွယ်သွားတော့ ပိုဆိုးတယ် ..၊ အဲဒါကြောင့် အမေ့ကို မောင် အရမ်းသနားတယ် .. အားငယ်သွားမှာလည်း စိုးလို့ အမေ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ ထပ်တောင်းပြီး ဘာမှ မသုံးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတာ .."

တကယ့် သားလိမ္မာကြီးပါလား ..၊

ရင်ခွင်ထဲမှာ နဲ့ လျှော့ စိုတွယ်နေသည့် အငြိုး နှုတ်ခမ်းလေး ညွတ် ခနဲ မဲသွား၏။

"ဟိုတုန်းက အမေ ပြောဖူးတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ် အငြိုး ရဲ့..၊ လူကြီးတွေ အသက်ကြီးသွားတဲ့အခါ အိုစာမင်းစာလေးမှ မရှိရင် သား သမက် မြေး မြစ်ကတောင် မလေးစားဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဒီတိုင်းသာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဘဝဆုံးရမယ်ဆိုရင် တွေးတောင် မတွေ့ရဲဘူးတဲ့။ ဒါ

အိုထောက်ကြည့်ပြီး အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာမှုလေး ရှိနေစေချင်တာ.."

"အငြိုး ရဲ့အဖေကတော့ ဒီလို လောဘတွေ မရှိဘူးထင်တယ်။ အခု မပြောဖူးဘူး .."

"လောဘတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အငြိုး ရယ် .. အိုမင်းတဲ့အခါ အခု မရှာမဖွေနိုင်တော့ဘူးလေ။ ဝင်ငွေရှိဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ .. ဒီလို ပူပန်တာ သဘာဝကျပါတယ်။ အငြိုး ရဲ့ အဖေလည်း အောက်ျားမို့သာ မိန်းမသားတွေလောက် ထောင့်စေ့အောင် မပူပန် ပြောဆိုတတ်တာရှိရင် ရှိမယ် .. သူလည်း တွေးမိနေမှာပါ။ အဲဒါ ကြောင့် မောင်က ပြောတာ .. သူလည်း တစ်ယောက်တည်းနေရတာ။ အဲဒီ မိသားစုလို အတူတူ ခေါ်ထားပြီး နေလိုက်ကြရအောင်လို့ .."

"အို .. မဟုတ်တာ မောင်ကလည်း .. မုဆိုးဖို့နဲ့ မုဆိုးမ .. ပတ် ကျင်က ဘာပြောကြမလဲ .."

"နေရာတကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုချည်း ထည့်တွက်နေဖို့ မလိုပါ .. အငြိုး ရယ် .. ဒါတစ်ခုအတွက်နဲ့ သူ့မမျှာ သမီးနဲ့ ခွဲနေရတယ်။ အလောက်လည်း ဘယ်ပြည့်စုံပါ့မလဲ၊ နောက်ပြီး ဒီအသက်အရွယ် ကို ပုတ်ခတ်ပြောတဲ့လူကလည်း လူစိတ်မရှိလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ မောင် တွေထဲတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ဦးလေးကို မောင်ကိုယ်တိုင် ခေါ်လိုက်မယ် .."

အငြိုး ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို မော့ ကြည့်၍ ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၏။

"မလုပ်နဲ့ မောင် .. မခေါ်နဲ့၊ တစ်မြို့တည်းမှာ နေကြတာ သိပ် ခြည်း ဝေးကြတာ မဟုတ်ဘူး .. နောက်ပြီး အမေ အားငယ်သွားမှာပေါ့"

"ဘာဆိုလို့လဲ အငြိုး .."

"ဆိုင်တာပေါ့ မောင်ရယ် .. အမေ့ဘက်ကကြည့်ရင် အငြိုး လာ အလေ ..၊ အမေက အငြိုး ရဲ့ယောက္ခမ၊ အမေ့ကျတော့ အငြိုး ရဲ့

အဖေ .. ယောက်ျားမနဲ့ အဖေအရင်း အတူရှိနေရင် အမေ အားငယ်သူ မှာပေါ့ ..”

“အငြိုး ရယ် ..”

လိမ္မာအောင် ဝိတိဖြစ်ရသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် အငြိုး နဖူးလေး နှင့်နမ်းသည်။ လိုချင်တာလည်း ဒီအကွက်ပဲ ဖြစ်၏။ အငြိုး က ဘီလူး ခုလို့ ခေါ်ထိုက်သော အေးစက်စက်မဲ့ပြုံးလေး မျက်ခနဲ ထင်သွားပြီးမှ ..

“အဖေက ကျန်းမာရေးကောင်းနေသေးတဲ့လူ ..၊ ယောက်ျားတယောက်လည်းဖြစ်တော့ အငြိုး အမေ့ကိုပဲ ဦးစားပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် .. ကိုယ့်အဖေနဲ့ ကိုယ် အတူမနေချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား မောင်ရယ် .. အငြိုး မောင်ကို ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားတော့ ရှိပါတယ်။ အမေ့ကို အရမ်းသနားတယ် မောင် ..၊ မော့ပြောသလိုပဲ အမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ အငြိုး က အထင်လွဲပြီး အေးစက်စက် ဆက်ဆံခံနေရတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အမေ့မေတ္တာကို အငြိုး ရအောင် ယူရဦးမှာ၊ အဖေ့အိမ်မှာခေါ်ထားပြီး နောက်ထပ် အထင်လွဲမခံနိုင်လို့ပါ .. နော် .. မောင် အဖေ့ဆီကို မောင် မသွားပါနဲ့ ..”

“ဒါက အငြိုး ရယ် ..”

“ဟင်အင်း .. အငြိုး ရဲ့ခံယူချက်တွေ ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ မောင် သိရဲ့သားနဲ့၊ အဖေ့ဆီကို အငြိုး မသိဘဲ မောင် မသွားပါနဲ့ .. ဘာမှလည်း မပို့နိုင်ရဘူး၊ ပြောတာ ကြားရဲ့လား မောင် ..”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ .. ဘာတွေ ကျန်သေးလဲ .. ပြောပါဦး”

ကိုယ့်မိဘကိုပဲ သိတတ်စေချင်တာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သိတတ်လွန်းသည့် ဇနီးအလိမ္မာလေးကိုတော့ မြတ်နိုးမဝနိုင် ..။

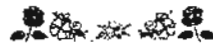
ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည့် လိမ္မာအောင် ရင်ခွင်ထဲမှာ အငြိုး က ပြန်ဖက်ထားတာ ...

“အမေ့ကျန်းမာရေးအတွက် ဆရာဝန်နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ရအောင်နော် .. မောင်၊ မျက်လုံးတွေက အရေးကြီးတယ် .. အလင်းအမှောင် ခံနိုင်လောက်ပဲ မြင်ရတော့တာဆိုတော့ ဘာမှမမြင်ရတာနဲ့ အတူတူပဲ..၊ အက်ဆုံး ကိုယ်စားချင်တာလေးကို ထယ့်စားနိုင်တယ်ဆို တော်သေးတယ်လေ .. အမေ့ကို သနားလို့ပါ ..”

“အင်းပါ .. မောင် စဉ်းစားထားပါတယ်”

အငြိုး ကျေနပ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးသံကိုတော့ ဘယ်သူ ကြားနိုင်မည် မထင် ..။

ဒီနေ့ကစပြီး ဝင်လိုက်တဲ့ အငြိုး ရဲ့ခြေတစ်လှမ်းပဲ မောင် ..၊ အဲဒီခြေလှမ်းကို ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်မဆုတ်ဘူးဆိုတာ ..၊

အခန်း (၁၉)

“ဒီမုန့်ဘူးကို ဘယ်သူ ယူပေးထားတာလဲ ..”

“ဘုန်း .. ဒုန်း ..”

ဘာကို ပစ်ချလိုက်မှန်း မသိ ..။ ဘာနဲ့ ထိခတ်၍ ဘာတွေ လဲပြန် ကုန်မှန်းလည်း မမြင်ပါ ..။

သို့သော် ဒေါ်ယဉ်မေ ကိုင်ထားသည့် သောက်ရေခွက်က ကြမ်း ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားခဲ့၏။

ဒီအသံကြားတိုင်း ရင်ခုန်သံ တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်တက်လာခဲ့ပြီ။ ကလေးလိုပဲ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ဒါမှမဟုတ် ထာဘီစထေး ဖြစ်ဖြစ် ပြေးဆွဲပုန်းချင်၏။

“စန်းရီ .. ဟဲ့ .. ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား ..”

“လာပါပြီ မမလေး ..”

အဖြိုးက ရေခဲသေတ္တာရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် ဒေါ်ယဉ်မေ ကို တောက်မတတ် မျက်လုံးတို့နှင့် လှမ်းကြည့်ကာ စန်းရီ ရောက်လာ စားပွဲပေါ်က မုန့်ပုံးဆီ ပြန်ကြည့်၍ ...

“ဒီမုန့်ပုံး ဘယ်သူ ချပေးတာလဲ ..”

“ဟဲ့ .. မေမေကြီးက ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့လေ ..။ မမလေးက လည်း ဘယ်သူမှ မစားရသေးဘဲနဲ့ ကျွေးမထားရဘူးဆိုလို့ ..”

“တော်တော့ ..”

လွယ်ထားသည့် စလင်းဘက်စ်ကို ဖြုတ်၍ ဆိုဖာပေါ် ပစ်တင် လိုက်ကာ ...

“ထမင်းစားချိန်ကျမှ ဒါတွေကို နင်းကန်သိပ်နေတော့ရော ထမင်း ကျတော့ စားနိုင်ဦးမှာလား ..။ မစားနိုင်တော့ ထမင်းဟင်းတွေက တစ် ယောက်စာ ပိုပြန်ရော .. ညလယ်စာ ဝယ်ခြမ်းမလွယ်တဲ့အချိန် စားဖို့ ထားတဲ့ မုန့်ပုံးထဲက မုန့်တွေလည်း စားချင်တဲ့အချိန် စားဖို့ ရှိပါတော့ မလား ..။ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး .. ဒီမှာ လာစမ်း ..”

“အား!..”

အဖြိုးက စန်းရီ ရဲ့နားတစ်ဖက်ကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ် လိမ်ဆွဲကာ နောက်ဖေးရောက်တဲ့အထိ တွန်းထိုးခေါ်သွားပြီး ...

“ငါ ဒီလောက် မှာထားတာတောင် နင်က ဘယ်သူ့ကိုကြောက် ပြီး မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်ပြနေတာလဲ ..”

“မ .. မဟုတ်ပါဘူး .. မမလေးရယ် ..”

“အေး .. မဟုတ်ရင် နောက် မှတ်ထား ..။ ငါ နင့်ကို လခတွေ ပိုပေးပြီး ငါ့ညီမတစ်ယောက်လို အခွင့်အရေးတွေ ပေးထားတာ၊ ငါ သဘောနဲ့ တစ်ထပ်တည်းရှိနေတဲ့ အလုပ်သမားဖြစ်ဖို့ပဲ ခိုင်းတာကို လုပ် ..။ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အလိုက်သင့် လှုပ်ရှားရုံပဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“ဒေါ်ယဉ်မေ ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးအတွက် သူ့သားကိုလည်း နင် ကြောက်ဖို့ မလိုဘူး.. သူ့သားက ငါ့ယောက်ျား၊ ငါ့ယောက်ျားက ငါ့ကို ကျော်ပြီး ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ တစ်ချက်မှ မျက်လုံးတွေ ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါကို အသေမှတ် ..”

“ဟုတ် ..”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ .. နောက်ကို ဒါမျိုး ထပ်လုပ်လို့ကတော့ ဒီ အိမ်ပေါ်ကနေ ဖိနှပ်ကောင် ပြန်စီးချိန်မရဘဲ ဆင်းပြေးရမယ် .. မယုံ ခဲ့နဲ့ ..”

အိမ်ထဲကို မှန်တိုင်းရွှေ့လျားသွားတာ ဒေါ်ယဉ်မေ သိနေသည်။ ကိုယ့်ကို မှန်ကျွေးသည့်အဖြစ်ကြောင့် စန်းရီလေး အရိုက်ခံနေရပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် အစာငတ်ရေငတ် တစ်မနက်ထုံးစံနှင့် အပြစ်ပေးခံရပြီလား။

လွတ်ကျသွားသည့် ရေဘူးကို ကြမ်းပြင်မှာလိုက်စမ်းနေရင်း အငြိုး ပြန်ထွက်လာမည့် ခြေသံကိုပါ နားစွင့်ထားမိသည်။ ဟိုတစ်ယောက် ပြီးရင် ကိုယ့်အလှည့်လား ..

“မိဘဆိုပေမယ့် ကျွန်မအဖေကိုတောင် ကျွန်မဘက်က လိုတာ ထက်ပိုပြီး နွေးထွေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ပာဖွဲ့ဖွဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ အဖေခေတ် .. အဒေါ်လို ငါးမရ ရေချိုးပြန်တာမျိုး .. ကျွန်မကို မဖြစ်လို့ ချွေးမအဖြစ် လက်ခံလိုက်ရတဲ့ ယောက္ခမမျိုး မဟုတ် သေးဘူး” တဲ့ ..။

သားနဲ့ တခမ်းတနား လက်ထပ်ပေးလိုက်ရပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အငြိုး စတင် ကြွေးကြော်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ပြလိုက်တာ က အိမ်ကို ပြန်မပြင်ဘဲ တခြားမှာပဲ သပ်သပ် ထပ်ဝယ်ပြီး ဘဝသစ်စဖို့ သူမ အကြံပေးတုန်းက ..

“ဒီခြံလည်း အကျယ်ကြီးပဲ .. သမီးကတော့ ဒီမှာပဲ တိုက်အကြီး ကြီး ဆောက်မယ်၊ ဒီမှာပဲ နေမယ် ..”

လို့ အငြိုး က ရေးကြီးခွင်ကျယ် ထလုပ်၏။

တကယ်တော့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ရခြင်းသာ သူမအတွက် အဓိကဖြစ်မှန်း ဒေါ်ယဉ်မေ သိသည်။ ကိုယ်က ဒီအိမ်လေးကို ပုံစံ မပျက်စေချင်သည့်ဆန္ဒတွေ ပြုပြီး အရေးဆိုလိုက်ကာမှ ဒီအိမ်မှဒီအိမ်

ထက်ညှိုးထိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကတော့ ခင်ပွန်းသည်ကိုယ်တိုင် အခြေချ ဆောက်လုပ်ခဲ့ သည့် အိမ်လေးမို့ပါ။ သားကလည်း အစကတော့ ‘အမေပြောတာလည်း ဘာအဆင်မပြေတာ ရှိလို့လဲ’ လို့ ပြောဖော်ရသေးသည်။

နောက်တော့ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မှန်း မသိဘဲ ‘အဟောင်းကို အသစ်ပြန်ပြင်တာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါ အမေရယ်’ ဆိုတဲ့စကား ထွက် လာ၏။

အိမ်ကို လုံးဝ ဖျက်ချပြီး နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဟီးနေအောင် ထ ဆောက်၏။ ဒီအချိန်မှာ သူဌေးဆိုသည့်လူတွေနဲ့ လက်တွဲနေပြီဖြစ်ကာ ပြစ်ရာလုပ်ငန်းတွေလည်း ရှိနေပြီမို့ ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုမှ ငဲ့ကွက်နေ ရော မလိုခဲ့ ..။

သို့သော် မျက်စိမှန်မှန်နှင့် ဆောက်လုပ်ရေးနားမှာ တစ်ခါတလေ သွားပြီး မတ်တတ်ရပ်မိကာ ဒေါ်ယဉ်မေ ခြေထောက်မှာ သံစူးခဲ့၏။

အပြင်းအထန် ဖျားနာခဲ့ပြီး လူကသာ ပြန်ကောင်းလာခဲ့သည်။ ချက်လုံးတွေက ဝါးသထက် ဝါးကာ ကဖြည်းဖြည်း အဖြစ်ဆိုးခဲ့တာ ဒီအခြေအနေ ရောက်ခဲ့ရတဲ့အထိ ..။

အကောင်းကနေ အကန်းဘဝကို ရောက်သွားသည်နှင့် ခေါ်တာ တိုက် သားရှေ့မှာ အမေ .. ကွယ်ရာကျတော့ အဒေါ် ..။

“ကြားသုံးကြား မဝင်ရဆိုတဲ့စကား မှန်ပေမယ့် ချွေးမတို့ ရာဂဝင် မှာတော့ ဒါက လိုက်နာသင့်တဲ့ ဆုံးမစကား မဟုတ်ဘူး အဒေါ်၊ ဒီဆုံးမ စကားကို လိုက်နာရမှာက အဒေါ်ပဲ၊ အဒေါ်တို့ သားအမိကြားကို အငြိုး ဝင်ရဲတယ်၊ အခုရော .. နောက်ရော ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဘာကိုမှ ဂရု မစိုက်ဘူး၊ အဲ .. မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ လင်မယားကြားကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစား ရင်သာ .. ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့် ..”

သူမက ဤကဲ့သို့ စိန်ခေါ်ခဲ့၏။

“ငဲ့စရာမျက်နှာ မလိုချင်လို့ .. ကျွန်မ အဖေကိုတောင် အိမ်မှာ
ခေါ်မထားဘူး၊ အဲဒါ သူလည်း သူ့အမေကို ငဲ့ဖို့မလိုဘူးဆိုတာ သိတယ်
စေချင်လို့ပဲ။ အိမ်မှာ ကိုယ့်သားနဲ့ အတူတူ နေခွင့်လေးပါ ဆုံးရှုံးမသွား
စေချင်ရင် လင်မယားကြားမှာ အတိုအထောင်တွေ မလုပ်ဘဲ .. အေး
ဆေးနေပါ။ မဟုတ်ရင်တော့ အဒေါ် လူအိုရုံရောက်သွားမယ် .. ကျွန်မ
တို့ မြို့ကြီးတွေမှာ သွားပြီး အခြေချမယ်၊ မောင့်မျက်နှာကို အဒေါ်
လုံးဝ ပြန်မမြင်စေရဘူးဆိုတာ အငြိုး က လက်တွေ့ သက်သေပြပေး
လိုက်မယ်”တဲ့ ..။

ပြန်ကောက်လိုက်နိုင်သည့် သောက်ရေခွက်ကို အင်္ကျီနဲ့ ပြန်စွဲ
ပွတ်တိုက်သုတ်ရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ဆိုးကိုပဲ ပြန်တွေးပြီး နာကျင်နေမိသည်။

အငြိုး ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှန်း သူ မသိခဲ့လို့ မဟုတ်ပါ။
ဒါပေမယ့် သားက သူမကိုမှ ချစ်ပါသည်လို့ လက်ညှိုးတိုးနေသည့်
အတွက် လက်ထပ်ပေးခဲ့ရသည်။

ခုတော့ သူ ချစ်တဲ့ဇနီးနဲ့ သူတို့ကတော့ သာယာလို့ပါ။ ‘အမေ
ဘယ်လိုနေရှာသလဲ’လို့ မိခင်မျက်နှာကို တစ်ချက်လေးမှ ပြေးကြည့်တာ
မရသည့်အဖြစ်ကတော့ ‘သားဆိုတာ အပြင်လူ’ဆိုသည့် ရှေးစကားရှိ
တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အမေ ငိုနေရတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ပြေးကြည့်
တတ်တဲ့သားမျိုး ဘယ်လိုအမေမျိုးက မွေးနိုင်ခဲ့သလဲ ..။

သေချာတာက ကိုယ်ကတော့ အဲဒီလိုအမေမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။
ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုကတည်းက လူရောက်မလာတော့ဘဲ နှစ်စဉ်
သီတင်းကျွတ်တိုင်း ကန်တော့ခြင်းလေးတော့ ရောက်အောင် ပို့ပေး
တတ်သည့် သမီးလေး ထား ကို သတိရမိပြန်၏။

“သမီး လာချင်ပါတယ် အမေ .. ဒါပေမယ့် အငြိုး နဲ့ သမီး
မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ အဆင်မပြေဘူး၊ အမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ပါ”တဲ့

ပြီးတော့ ...

“သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ .. ကိုကြီးကလည်း ခရီးဝေးသွားတာ
မကြိုက်တော့ဘူး အမေ၊ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် .. အမေ့ ကျန်းမာရေး
ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု အခက်အခဲရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”တဲ့ ..။

အခက်အခဲတွေ အများကြီး ရှိနေတာက သားကို မစွန့်လွှတ်နိုင်
ခြင်းမှ အခြေခံခဲ့တာမို့ ..။ ဒါတွေကို ဘယ်လို ရင်ဖွင့်ရမလဲ ..။

အငြိုး ကို သင့်မြတ်အောင် သည်းခံနေနိုင်မှ သားရဲ့ အသံလေးကို
အမြဲ ကြားနေရမည် ..။ ကိုယ့်နားမှာ သားကြီးရှိနေပါလားဆိုပြီး ချမ်းမြေ့
ရမည်။

ရှိပါစေတော့ ..။

ဒီဝင့်ကြွေး မကုန်သေးသမျှ ..။

အခန်း (၂၀)

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကောင်း .. နတ်သမီးလေးတွေကို ကျောခိုင်းကြီး ထိုင်ပြီး ကင်းလှချေလား ... နည်းနည်းပါးပါး စောင့်ငဲ့ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက် ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းလဲ ..”

“မလုပ်နဲ့နော်.. ကိုကောင်း က သူ့လေးဒီလေးကလွဲပြီး တစ်လောက လုံးမှာ မိန်းမ မရှိတော့ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့လူ ..”

“လှလည်း လှတယ်လေဗျာ .. ဒေါ်စိတ်ထားမြတ် က ဘယ်မိန်းမ နဲ့ရော တူလို့လဲ ..”

မိတ်ဆွေတွေ တွေ့ပြီး ပွင့်လင်းခွင့်ရတဲ့အချိန်လေးတွေဆို အလုပ် အကြောင်းဟော၊ အချိန်ဇယားတွေ ဘာမှမပါတော့ဘဲ စားသောက်ရယ် မောရင်း ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လှည့်ပတ် စနောက်နေကျ။

မီးရောင်စုံတွေ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေသည့်အောက်မှာ တစ်ဆိုင် လုံးက စည်ကားနေသည်။ စင်မြင့်ထက်က သီချင်းဆိုနေသည့် ကောင်မ လေးတွေကလည်း လှချင်တိုင်း လှနေကြ၏။

ဒါပေမယ့် ကောင်း က စင်မြင့်ကို ကျောခိုင်းထားသည့်ဘက်မှာ ထိုင်နေလျက် ... အနည်းအကျဉ်းပဲ စားသောက်လျက် နာရီကြည့်မိတာ နှစ်ခါရှိပြီ ...။

“တွေ့လား .. နာရီကြည့်တာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ မသိဘူး၊ ဒီမှာ စိုကောင်း နော် .. ခင်ဗျား မသွားချင်ဘူးဆိုလို့ အဝယ်တော်နဲ့ ကျုပ်က သွားတွေပေးရတာ၊ ဒီပွဲလေးတက်ပေးရတာတောင် ဖင်တကြွကွနဲ့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုလင်းထွန်း ရာ .. ဒီမှာ ပြီးမှ ပြန်မှာပါ၊ မိန်းမ နန်းဆက်မယ်ဆိုတာ မဆက်သေးလို့ ..”

“သိတယ်.. ခင်ဗျားရဲ့အချိန်တိုင်းက ချစ်ဇနီးနဲ့သားလေးပဲဆိုတာ..”

“ခင်ဗျား မမွေးနိုင်တိုင်း ကိုယ်ချင်းမစာ မပြောနဲ့လေ ကိုလင်း...”

“မမွေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ကလေး တတန်းတန်းနဲ့ အလုပ် မလုပ်ချင်လို့ မယူတာပါ၊ ဟဲ .. ဟဲ ..”

“အေးပေါ့ .. သူ့ခမျာ နို့တိုက်ရ .. နှပ်သုတ်ရနဲ့ ပုဆိုးမနိုင် ပဝါ မခိုင် ဖြစ်ရမှာကိုးကွ ..”

“ဟား .. ဟား ...”

အားလုံး ပွဲကျနေကျတာတောင် သူ သိပ်မရယ်နိုင် ...၊ လူစုခွဲကြလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည ဆယ်နာရီ ထိုးတော့မည်။

သူ ထင်တဲ့အတိုင်း အိမ်ရောက်တော့ ထား က ဆိုဖာပေါ်မှာ တစောင်းလေး ဖိုလျက် ...၊ ပေါင်ပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ...၊

“ကိုကြီး ..”

တံခါးသော့ကို ကိုင်လိုက်တာနှင့် သူမ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်ကာ ချက်ချင်း အနားရောက်လာ၏။

“ကိုကြီးက နောက်ကျလိုက်တာ ..”

“ဆောရီးပါကွာ ..”

ထား လက်ထဲက သော့ကိုယူပြီး သူပဲ တံခါးပြန်ဖိတ်ကာ ပန်း လေးကို ဖက်၍ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ ...၊ သား နေကောင်တွေ့ပြီး လား ..”

“သား နေကောင်းနေရင် မဆက်တော့ဘူးလို့ ကိုကြီးကို ပြောထားသားနဲ့ ..”

“ကောင်းရင်လည်း ကောင်းတယ်ပေါ့ကွ .. ကိုယ်က မင်းဖုန်းကို မျှော်နေတာ ..”

“ကိုကြီးကလည်း .. အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ယောက်ျားဆီကို သိပ် အရေးမကြီးတာလေးတွေနဲ့ ဖုန်း ခဏခဏ မဆက်ချင်ပါဘူး၊ တော်ကြာ ကိုကြီးကို သူများ ပြောစရာဖြစ်မှာစိုးလို့ ..”

“ဘာ .. အရေးမကြီးတာလေးနဲ့ .. ဟုတ်လား ..”

အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဝိုင်းဖြတ်ပေးနေသည့် ထား ရဲ့ခါးလေးကို သူ ဆွဲဖက်ထားလိုက်ကာ သနပ်ခါးရေကျ ပါးကွက်လှလှလေးနဲ့ မျက်နှာလေးကို စီးမိုးကြည့်သည်။

“ကိုယ့်အတွက် မင်းထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ပြောရတာတွေလည်း အခါတစ်ရာမကတော့ဘူး၊ မင်းတို့သားအမိက ကိုယ့်ဘဝ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် မင်းတို့ကို ပိုချစ်တယ် .. မယ့်ဘူးလား..”

“ယုံပါတယ် ကိုကြီးရယ် ..”

“ယုံရင် ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ မပြောသေးတာလဲ ..”

ထား အသံတိတ်သွားပြန်သည်။ သူမဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းလည်း မသိခဲ့သေးပါ။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုအရာကို အချစ်လို့ ခေါ်သလဲဆိုတာ မသိ ..။

ကိုကြီးကို ထား ချစ်သည်လို့ပဲ ထင်သည်။ ဒါပေမယ့် ချစ်တယ်လို့ ပြောစမ်းပါလို့ မေးလာတိုင်း ချစ်ပါတယ်လို့ မဖြေရဲဘဲ ရှိနေ၏။

ဒါဆို မချစ်လို့လား ..

မဟုတ်ပါ .. ကိုကြီးကို ထား ယုံကြည်မြတ်နိုးသည်။ အားလည်း ကိုးသည်။ ကိုကြီးလိပ် မနက် အလုပ်ထွက်သွားတာနဲ့ စပြီး မျှော်လိုက်ရ

အပြန်လာကာမှ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်း၏။

“မင်းကိုပဲ မြင်နေချင်တာ ..၊ မင်းအသံလေးကို ခဏခဏ ကြားချင်လို့ .. အကြောင်းတစ်ခုခုရှိတိုင်း ဖုန်းဆက်ဖို့ကို လက်က သွက်ပြီး

ဖြစ်နေတာ ..”

“မင်းလည်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆက် ကွာ ..၊ ကိုယ် ဘာလုပ်နေနေ နဲ့ဖုန်းကြောင့် လုံးဝ မငြိုငြင်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးတယ်၊ နောက်ဆို နီးဆက်ပေးရမှာလေးကို မတွန့်တိုနဲ့ ..”

စသဖြင့်သော ပြောသမျှ သူ့ရဲ့တမ်းတခြင်းတွေ ထား ရင်ထဲမှာ ညည်း ဒီတိုင်း ထပ်တူရှိနေခဲ့သည်သာ ..။

ကိုကြီး အလုပ်ကနေ ဖုန်းဆက်ပြီးဆို ခလုတ်တိုက်မတတ် ပြေးနိုင်ရည်။ ဖုန်းချသွားပြီဆို ဟာတာတာကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်၏။ သို့သော် ..

ထား ရင်ထဲမှာလည်း ဤသို့ ရှိနေပါသည်ဆိုတာကို ကိုကြီးလို တော့ မပြောတတ်ပေ ..။ ဒါဆို ကိုကြီးက သူ့အပေါ် ကိုယ်က မချစ်ဘူး ဆင်ပြီး ငြိုငြင်သွားမလား ..။

“ဟေ့ ပြေလေ ..”

“ကိုကြီးကလည်း .. ဟို ..”

“ကိုယ် အတင်းအကျပ် သိမ်းပိုက်ထားလိုက်တာကို ခုထိ မဖြေနိုင်တာလား ..”

“ဟင့်အင်း .. အဲလို မဟုတ်ပါဘူး”

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားနှစ်ခွန်းကလွဲ၍ ကိုကြီးကို ချစ်တဲ့စိတ်တွေထဲမှာ အပြည့်ရှိနေပေမယ့် ပြောလို့ မထွက် ..။

ရှက်လို့ပါ ဆိုတော့လည်း ကိုကြီးက ကလေးဆိုးကြီးလို ခေါင်းခါ ညည်း ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ၊ လင်မယားချင်းပဲ ရှက်စရာ တဲ့ ..။

“ရပြီ .. ရပြီ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် နားလည်တယ် .. ဟုတ်ပြီလား”

နဖူးတိုက်၍ ပါးလေးကို ဖွဖလေးနမ်းပြီးမှ လွှတ်လိုက်တော့လည်း
ထား စိတ်မဖြောင့်နိုင် ...၊ တို့ကြောင့် သူ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတဲ့အထိ
နောက်က လိုက်သွားမိကာ ...

"ကိုကြီး အရက်သောက်လာတာလား .. ဟင် .."

"မသောက်ပါဘူး ထား ရယ် .. အလုပ်သဘောအရ ဆိုတာတွေ
တော့ ရှိတာပေါ့၊ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မူးအောင် မသောက်ခဲ့ဖူးဘူး
ဘယ်လိုလဲ နမ်းကြည့်မလား .."

"ဒီတိုင်းပဲ အနံ့ရနေတဲ့ဟာကို .."

ထား ပြောတော့ သူက ရယ်ကာ ရေချိုးခန်းတံခါး ဖွင့်ထားပြီး
ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ...

"ကိုယ့်ယောက်ျားကို တစ်ခါတလေလောက် နမ်းကြည့်ပါလား
လောက်ကြီး ပိုသာယာသွားအောင် .."

"ကိုကြီးကလည်း .."

ထား က ရယ်မလို ပြုံးမလိုလေး ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာလေး ငုံ့စွဲ
၏။ ကောင်း က ထား လက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်၍ တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

"ကိုကြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ .."

"အတူတူ ရေချိုးမယ်လေ ...၊ မင်းပဲ လိုက်လာပြီးတော့ .."

"ဟာ .. ထား ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရေမချိုးတတ်ပါဘူး၊ ကိုကြီး
လည်း မချိုးခဲ့တော့လေ .. ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ .."

"မသိဘူးကွာ .. မင်းဆီက ဘာရရ ရနိုင်မယ့်အချိန်မှာ ယူထား
ဖြစ်မှာ .."

"အို .. မ .. မလုပ်နဲ့ .. ကိုကြီးနော် .."

ကောင်း က ထား မျက်နှာလေးပေါ်က သနပ်ခါးလေးတွေ ပျံ
ကုန်အောင် နမ်းသည်။

ပြီးတော့ ကျောနောက်မှာ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ စည်းထားသည့် ဆံပင်
တွေကို ဖြည့်ချပ်လိုက်ပြီး ရေတွေ ဖွင့်ချလိုက်လျှင် ...

"အမေ့!..."

စိန်ခနဲ အေးသွားသည့်အဖြစ်ကြောင့် ကောင်း ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်
ကာ ထား အတင်းဖက်ထားမိသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာတစ်ခုကို ဘယ်လို
ညှိရမှန်း မသိဘဲ ရေစက်တွေကို ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားတာက သူ့ရင်ဘတ်
ကို ပွတ်တိုက် နမ်းမိနေသလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

ကောင်း ကိုယ့်ရင်ခန့်သံတွေကို ပြန်ကြားနေရင်း ကြည်နူးနေခဲ့
သည်။

အေးစက်စက် နေနိုင်လွန်းသည့် ထား ရဲ့အချစ်တွေကို ရရှိ တစ်ခါ
လေ ဒီလို ရမ်းကားကြည့်မလားလို့ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးခဲ့ပေမယ့်
အောင်မြင် ...။

ပြန်လည် ပွေ့ဖက်ထားသည့် ထား ရဲ့တုံ့ပြန်မှုကြောင့် အေးစိန်ခနဲ
ညှော့ရေတွေက နွေးနေသလို ထင်၏။

ရေစိုတင်းကပ်နေသည့် ကိုယ်လေးဟာ သူ့ရင်ခန့်သံတွေကို ဖြား
သောင်းနိုင်ဆုံး ...၊

ချစ်တယ် ထား ရယ် ...၊

အခန်း (၂၁)

“ဟတ်ချိုး ..”

မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့အုပ်၍ တစ်ဖက်လှည့် နှာချေရင် သားကို သိပ်နေသည့် ထား မျက်နှာလေးက အနီရောင်သမ်းနေ၏။

“သားက မအိပ်ချင်ပါဘူးကွာ .. သိပ်မနေပါနဲ့ ..”

“အို .. ကိုကြီးကလည်း သားကို နေ့လယ် သိပ်နေကျ ..”

“ဒီနေ့ မသိပ်နဲ့ကွာ .. ကိုယ် အိမ်မှာရှိနေတုန်း သားအဖ ဆေးရမှာ .. အမေက နားမလည်ဘူး”

ထား မိုးလင်းတည်းက ခေါင်းတွေအုံ့ကာ နှာချေနေသဖြင့် ဆရာဝန် ခေါ်ပြရသည်။ သူ့အဖြစ်မို့ ကောင်း လည်း အလုပ်မသွားနိုင်တော့ပေ ..။ ပြီးတော့ ထား သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်၍ တောင်ပန်လို့ မဆုံး ..။

“သား .. သားသား မအိပ်နဲ့ .. ဖေကြီး ပျင်းလို့နော် ..”

ထား ရဲ့နောက်မှာ လှဲလိုက်ပြီး ထား ကိုယ်လေးကို ကျော်၍ သာလက်လေးကို ဆွဲကိုင် လှုပ်သည်။ နဂိုတည်းက သိပ်လို့မရသည့် သားဖအော့အသံကြားတာနှင့် မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ထာက သူ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်ကာ ...

“တွေ့လား .. ကိုကြီးက ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“သား မျက်လုံးပြူးသွားပြီ ..”

“မင့်သား အစတည်းက ပြူးနေတာပါ ထား ရယ် .. သူ့အဖေ အိမ်မှာရှိတဲ့နေ့ အမေက မသိပေမယ့် သားက သိတတ်တယ် ..”

“ထား က ဘာမသိလို့လဲ ..”

“သိတဲ့လူက အဲဒီလို ကျော့ခိုင်းနေမလား ..”

ပြောပြီး ထား ကို နောက်ကနေ အတင်း သိမ်းဖက်ထားကာ ...

“ညက ကိုယ် ဒုက္ခပေးလိုက်တာ စိတ်ဆိုးနေလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“မင်းရဲ့ဆံပင်တွေက အရှည်ကြီးဆိုတော့ ရုတ်တရက် ပြန်မခြောက်ဘူးဆိုတာ လုံးဝ မေ့သွားတာကွာ ..။ အထပ်ထပ် တောင်းပန်ပါတယ်.. ကျေနပ်ပေးပါ”

“ကျေနပ်ပါတယ် ကိုကြီးကလည်း ..”

ထား သူ တစောင်းလှည့်နေသည့်ရှေ့မှာ ပက်လက်လေး ဖြစ်သွားပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သူ နမ်းနေသည့် သူ့လက်က ထား ရဲ့ဆံပင်တွေကို အသာလေး ဆွဲဖယ်ကာ ...

“ထား .. ကိုကြီးအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့တာ မရှိဘူး ..”

“ဟုတ်လို့လား ..”

“အင်း .. ဟို အရင်တုန်းကတော့ ထား ဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်မကူးရဲခဲ့တဲ့အဖြစ်ကြောင့် ကိုကြီးကိုလည်း ထား မမှန်းရပါဘူး..။ အဲဒါကြောင့် ..”

“ဆက်ပြော ..”

“အရမ်း ဝမ်းနည်းသွားတာ .. ထား ဘဝ ဖျက်ဆီးခံရပြီဆိုတော့”

“ကိုယ့်ရပ်ကြီးက အဲဒီလို လူယုတ်မာပုံစံကြီး ပေါ်နေသလား -
“အရမ်းချောတဲ့လူပါ .. ပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်၊ ထား ကို ချစ်
နေမယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် ထင်မှာလဲ ..”

“ခွရော ..”

“ထား ရဲ့ပုံတွေ ကိုကြီး..ရိုက်ယူထားတာ မြင်လိုက်ရတော့ ထုံ
သွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ထား အတွက် ကိုကြီး ဘယ်လို စောင့်ကြည့်
တာ၊ ဘာတွေ လျှို့ဝှက်ခံစားနေတာ ကိုကြီး ပြောပြတော့ သိသွားတယ်
လေ ..၊ ထား ကိုကြီးကို ..”

သူ့အကြည့် စူးခနဲ ဖြစ်သွားတော့ ထား ဆက်မပြောရဲဘဲ ဖြစ်သွား
သည်။

“ပြောလေ .. ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ဟို ..”

“ပြောကွာ .. အသည်းယားလာပြီ၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြော
မလို့များလား ..”

“အင်း ..”

“ဘယ်လို!...”

မေးနေကျလို ရယ်ကျဲကျဲ မေးလိုက်ပြီးမှ ပြန်မဖြေလိုက်တော့ ဖျာ
ပျာသံလဲ ဖြစ်သွား၏။ ထား ပါးပြင်လေးတွေပါ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားကာ-

“လန့်လိုက်တာ ကိုကြီးကလည်း ..”

“ဒါ လန့်စရာ မဟုတ်ဘူး .. ရင်ခုန်စရာ ..၊ ပြန်ဖြေစမ်း ချာတိတ်
ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ..”

“ဟင့်အင်း .. အဲလိုဆို မပြောရဲတော့ဘူး ..”

သူ မရမက အတင်းမေးနေသဖြင့် ‘ချစ်တယ်’ ဆိုသည့် စကားတွေ
ထား ပါးစပ်ထဲကနေ ပြည့်စုံစွာ ပြောထွက်ခဲ့ခြင်း အထမြောက်၏။

“မိန်းမက လိမ္မာလိုက်တာကွာ ..၊ အဲဒါကြောင့် ဒီတစ်ခေါက်

ဆင်ကာပူသွားရဖို့ကိစ္စ ပေါ်လာတာတောင် မသွားချင်ဘဲ မိန်းမနားက
အော့နိုင် ဖြစ်နေတာ ..”

“ကိုကြီးပဲ ဖြစ်နေတာပါ ..၊ ထား ပုံစံက ကိုကြီးကို မကြည်မဖြူ
ဖြစ်နေတဲ့ပုံများ ပေါက်နေလို့လား ..”

“သိနိုင်မလား .. မင်းက အစတည်းက အရမ်းနူးညံ့တဲ့ မိန်းကလေး၊
ကိုယ့်ကို မချစ်ပေမယ့် မထူးစိတ်ပိုက်ထားတာမျိုး ..၊ သားကို သခင်..
ဆင်ကို ဘုရားလို ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလို ကိုးကွယ်ချင်တာလည်း မေတ္တာစိတ်
အပြည့်နဲ့ပဲလေ ..၊ ကိုကြီး မေးတိုင်း မဖြေတာက ဟို .. ချစ်နေပြီသားကို
ချစ်တယ်လို့ ပြောပြရမှာကို မထွက်တာ ..”

“ရပြီ .. ခု ယုံသွားပြီ၊ အဲဒီတော့ ..”

သူ ချက်ချင်း ထသွားပြီး ဗီဒီယိုကင်မရာ ထုတ်ယူလာသည်။
နောက်က ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းတွေ လုပ်တတ်လွန်းသဖြင့် ထား က
ဘောင်း ကို ကြည့်ရင်း ရယ်နေ၏။ ဒီနေ့တော့ ထား ဆီက အဖြေရတဲ့နေ့
အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်မှာပါ ..။

“မိန်းမ .. ဒီဘက်လှည့် ..”

“အို .. ကိုကြီး ..”

“မရဘူး .. ကိုယ့်ကို တစ်ခါတော့ နမ်းကွာ ..၊ ဗီဒီယိုထဲမှာ ကိုယ်
အချည်းပဲ နမ်းရတာတွေ၊ မိန်းမက တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် နမ်းသင့်
တာပေါ့ ..”

“ရှက်စရာကြီး ..”

“ချစ်တယ်ဆိုရင် မရှက်ရဘူး .. ဟိုမှာ ကင်မရာချိန်ထားတာနော်၊
ကိုယ်တို့မိသားစု ခုတင်ပေါ်မှာ ဘာတွေလုပ်လုပ် အကုန်ရိုက်နေမှာ..”

“အဲဒါကြောင့် ပြောနေတာ ကိုကြီးကလည်း .. ဟင့်အင်း

“မနမ်းရင် ကိုယ် မင်းကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီတွေ တစ်ခုချင်း ခွာချ

ပစ်မှာနော် .."

"ဟာ .. မရပါဘူး .."

ထား က ခေါင်းခါ၍ ထပြေးဖို့ ပြင်သည်။ ကောင်း က အတင်းမဲ့ ဖက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ အတူလှဲချလိုက်သည်။

"ကိုကြီးနော် .. သားရှေ့မှာ .."

"သားက ရယ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား ..။ သူ့အဖေကို အားထုနေတာ .."

ထား ကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်လေးဖြစ်အောင် ဖက်ထားကာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပေး၏။

"ပါးကို မဟုတ်ဘူးနော် .. ကိုယ် နမ်းသလို နမ်းရမှာ .."

"ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .."

အိမ်မှာ အိမ်အကူ ကောင်မလေးတွေလည်း ရှိသည်။ နေ့လယ်ခင်း မို့ အချိန်မရွေး အခန်းရှေ့ ရောက်လာနိုင်သည်။

ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်တာမို့ ထား အတင်းရုန်းနေရင်း ချွေးတွေ ပြန်၏။ အအေးပတ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည့် နှာစေးချောင်းဆိုးတွေလည်း ဘယ်ဆီ လွင့်ပြေးကုန်မှန်း မသိတော့ပါ ..။

ဂိတ်လွန်အောင် ရှက်နေသည့် ထား မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ကောင်း က မြတ်နိုးစွာ ရယ်ရင်း လွှတ်ပေးလိုက်၏။

"တော်ပြီကွာ .. မိန်းမနား မကပ်ရဘူးဆိုရင်တော့ .."

"ကိုကြီး ဘာလုပ်တာလဲ .. သားက သိပ်ရင် အိပ်တော့မှာ .."

"မရဘူးကွာ .. အမေကို မနှောင့်ယှက်ရရင် သားကို နှောင့်ယှက်မှာပဲ .."

ကောင်း က သားကို ရင်ဘတ်ပေါ် မှောက်တင်လိုက်ပြီး နှာစေးလေးတွေကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းပစ်၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေကိုပါ ဖိနမ်းကာ ...

"သားက အမေတူသားဆိုတော့ ချောလိုက်တာကွာ .."

"ကိုကြီးနဲ့ တူတာပါ .."

ထား ကိုကြီး ဘေးမှာ ဝင်လဲ့ကာ သားကို အတူတူ ဖက်ထားမိ၏။

ကောင်း က အဲဒါကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

"တွေ့လား .. ခုနကတော့ ရုန်းကန်နေပြီတော့ ..။ သားကိုခေါ်မှ အမေ ပါလာတယ်"

သူ့ဟာသူ ပြောရင်း ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ...

"သိလား သား ..။ မင်းမေမေ့ကို ဖေကြီးက ချစ်ခဲ့ရတာ၊ သူ့ကို ချီချင်လို့ ဖေကြီး ဘာလုပ်ခဲ့ရလဲ .. သိလား .."

"လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ .."

"ပြောရမှာပဲ .. ကိုယ့်မှာ တိုးတိုးဖော်ဆိုလို့ သားပဲရှိတာ .."

"သားက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ .."

"ဒါပေမယ့် သူ သိပါတယ် .. နားထောင်နေတာ မတွေ့ဘူးလား။ မောင်တစ်ချိန်ဆိုရင် သားသမီးတွေ ကြီးပြင်းလာတော့ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် မတင့်တယ်တာတွေ များလာမှာ .."

"ခု ပြောတာတွေ ကျတော့ရော .."

"ကိုယ့်မှာ ပြောခွင့်ရှိသေးတဲ့အချိန်လေ ..။ ကိုယ့်အချစ်တွေကို သား သိမှ ဖြစ်မှာပေါ့"

သူက ထား ကို ပြောလိုက်၊ သားကို နမ်းလိုက်နှင့် ...

"ဖေကြီးက သားကို လိုချင်လွန်းလို့ ကိုယ်တို့သားလေးက လာ ချင်လွန်းလို့ စောင့်နေပြီလို့ မင်း မေမေ့ကို ခဏခဏ နားပူရတာကွ .. ဒါတောင် မင်းအမေက .."

"မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုကြီးနော် .. ထား တားထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး"

"မသိဘူး .. ကိုယ်တော့ အကြာကြီး စောင့်လိုက်ရတယ် ထင်တာပဲ။ တကယ်ဆို ကိုယ်က ညားတာနဲ့ ကလေး တန်းလိုချင်တာ .."

“သူဟာသူ မရှိတာပါဆိုမှ ..”

“ဒါဆို သားသားအတွက် နောက်ထပ် ညီလေးဖြစ်ဖြစ် ညီမလေး ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်လေ .. ဘယ်တော့လဲ ..”

“ကြည့်ပါလား ..”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး .. ကြည့်မိတိုင်း နှမ်းချင်နေတော့ ခင်ဗျားက ကြည့်ဖြူတာ မဟုတ်ဘူး .. ကိုယ့်သားကမှ လိမ္မာတာ ..”

ကလေးဆိုးကြီးလိုဆိုရင်း သား မေးဖျားလေးကို ငိုထားသေးသည်။

“ကိုကြီး ..”

“ပြော ..”

“ဟိုလေ ..”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တာတွေ ထပ်ပြောမလို့လား ..”

“ကိုကြီးကလည်း .. ထား ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟင် ..”

သူက ထား ကို ထူးဆန်းသည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် လှည့်ကြည့်ကာ ပက်လက်အတိုင်းပုံစံနှင့် ခေါင်းအုံးပေါ် တိုးတက်လိုက်၏။

“ပုံစံကြည့်ရတာ ကိုယ် မကြိုက်တာ တစ်ခုခု ပြောတော့မယ့်ပုံစံ”

ထား က ဖားလျားပြေကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို သပ်၍ တောင် ပန်သလိုလေး ပြုံးသည်။

“ထား .. ထား .. အမေ့ကို ခဏ သွားတွေ့ချင်လို့ ..”

“ဟာကွာ ..”

သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်းပျက်ကာ ဘာမှတော့ ရှေ့ဆက်မပြော ..

“အမေ့မျက်လုံးတွေ မမြင်ရတော့ဘူးဆိုကာမှ ထား တစ်ခေါက်မှ မရောက်တော့လို့ပါ။ နောက်ပြီး အမေက သူ့မြေးကို တွေ့ချင်လိုက်တာ လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ အဖြိုး ကလည်း ကလေးမယူသေးဘူးတဲ့လေ ..”

“အဲဒါ သူတို့ကိစ္စကွာ ..၊ ပြီးတော့ .. ကျွတ်!...”

ကောင်း က သားကို ပန်းပေါ်မှောက်ချီထားရင်း အိပ်ရာပေါ်ကနေ လှမ်း၍ ဗီဒီယိုကင်မရာကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ပြောရင်တော့ ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲနဲ့ ထား ..၊ မင်းနဲ့ သူတို့က တကယ်တမ်း သွေးသားတော်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဖြိုး စကား ခြေ ပက်စက်တာလည်း မင်း ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ ..”

“သူ့ကြောင့်ပဲ ထား မသွားဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီလေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဂရုစိုက်သင့်ဆုံးကလည်း သူတစ်ယောက်ပဲ ထား”

ထား ကို သူ စိတ်မချနိုင်ပါ။ အဖြိုး ဆိုသည့် မိန်းကလေးက လည်လွန်းသည်။ သူမ လည်ပုံက ပါးနပ်ထက်မြက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကောက်ကျစ်လှည့်ပတ်ခြင်းတွေပဲ ဖြစ်၏။

သူမ ပြောရတဲ့စကားမျိုးတွေကို ထား ပြောရမှာ မဟုတ် ..၊ ထို့ပြင် သူမ လှည့်ပတ် ကောက်ကျစ်နေတာတွေကိုရော .. ထား ရှောင်ရှားတတ် ခဲ့မလား ..။

“ဆရာ .. အစ်မကို ဟိုအမျိုးသမီးက ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ ဘူး၊ အစ်မကလည်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားထဲ ပြန်ရောက်တော့ မျက် ချည်တွေနဲ့” တဲ့ ..။

အလည်သွားပါရစေဆိုလို့ လွှတ်လိုက်တိုင်း သူ ဒရိုင်ဘာကို မှာ လိုက်တာမို့ ပြန်လာလို့ မေးလိုက်တိုင်း ကြားလိုက်ရတာတွေက စိတ် ချမ်းမြေ့ဖွယ် မရှိ။ တစ်ခါက ပါလာသေးသည်။

“သူဌေးကို လိုချင်လို့ ကုတ်နဲ့ကော်ချတာတောင် မဆင်းဘဲ ကပ် တွယ်နေတော့ သိက္ခာကျမခံနိုင်တဲ့ လူကြီးတွေက ပေးစားလိုက်ရတော့ တာပေါ့၊ အဲဒါတွေကို ဒေါ်မြမြစ် ကိုယ်တိုင် ပြောသွားတာနော် .. မယုံ ခင် ပြန်မေး” တဲ့ ..။

ဒါတွေကိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားအောင် အော်ပြောတာမို့ ဒေရိုင် ဘာက သေချာ ကြားလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ သက်ရှိထင်ရှား

ရှိနေသူတွေကိုပါ သက်သေပြု၍ အခိုင်အမာ ပြောရသည့် မိန်းကလေး...
သူ စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် ထား က ကြီးကြီးတို့ကို တစ်ခွန်း
တစ်ပါဒမျှ ပြန်မမေးခဲ့သလို ငြိငြိပ်လည်း မရှိ ..။ ကြည်ညိုပျက်တာ
မျိုးလည်း မရှိ ..။

တကယ်တော့ ဘာမှမဟုတ်သည့် စကားတွေပါ မဟုတ်တမ်း
တရားတွေပြောဖို့ သူမ ပါးစပ်ဖို့ ရသည်။ သူမပဲ ပြောတတ်လွန်း၏။
ဒီအိမ်ကို သွားလိုက်တိုင်း ထား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်လာခဲ့ဖူးတာ
ဘယ်နှစ်ခါ ရှိခဲ့သလဲ ...။

“ကိုယ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်း စိတ်ဆိုးမှာလား ..”
သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း နုတ်တင်မှာ တင်ပါးလွှဲပြန်ထိုင်ရင်း မေး
သည်။ သားက မအေကို လက်ကမ်းနေသဖြင့် ထား က သားကို ပွေ့ယူ
လိုက်ကာ ...

“ထား အတွက် ပြောတာမှန်း ထား သိပါတယ် ..။ မသွားသင့်မှန်း
လည်း သိတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေ သေတဲ့အထိ မတွေ့လိုက်ရမှာတော့
စိုးမိတာ အမှန်ပဲ ..”

“ဒီမှာ မင်းလည်း အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားဖို့ ကိုယ် ပြောသားပဲ။
သူ ဘာဖြစ်လို့ မနေတာလဲဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား ..”

ကိုကိုကြောင့်ပါ ..။ ကိုကိုကို မခွင့်နိုင်လို့ဆိုတာ ထား သိသည်။
ဒါပေမယ့် ထား က သမီးအရင်းမှ မဟုတ်ခဲ့တာ ...။ ကိုကိုနဲ့ပဲ နေချင်
တယ်ဆိုတဲ့ အမေ့ကို ထား နားလည်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့။ သူမ ဘယ်လို
တွေ့လိုက်တာကို ကောင်း ကလည်း ရိပ်မိကာ ...

“သွားရပါမယ် ..။ ဒါပေမယ့် ကလေးလည်း ငယ်သေးတယ်ကွာ
မင်းကို ကိုယ်တိုင် လိုက်မပို့နိုင်ဘဲ မလွှတ်ချင်ဘူး .. နောက်ပြီး ..”

သူ ထား နဲ့ သားကို နောက်ကနေ သိမ်းကူးပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ကာ
ဆံပင်တွေကို နှမ်းရင်း ...

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ မင်းကို ကိုယ့်အလုပ်ထဲ ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ဟင် .. ထား ကို ခေါ်မယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. သားလည်း ပါမယ်ကွာ ..။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့နာနီ
နဲ့ပေါ့။ မင်းနဲ့ကိုယ် အတူတူ အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် မင်းကို တက်ခိုင်း
အားတဲ့ သင်တန်းတွေလည်း ပြည့်စုံသလောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အခု
အ ခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ကြ၊ ပြောထား ပြထားရုံပေါ့။ ကောင်းမျိုး
အ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ တောသူလေးကို ယူလာပြီး ဝှက်ထားရတယ်ဆို
တာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး ..”

“အဲဒါ ဘာလဲ ကိုကြီး ..”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ပွဲမတိုးဝံ့တဲ့ မိန်းမမျိုးလို့ ကွယ်ရာမှာ ပြော
ရောဖြစ်မှာမျိုးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို တော်စေချင်တယ်။ ကိုယ့်
အလုပ်တွေကို မင်း ရင်းနှီးနေရမယ်။ ကိုယ် မရှိခိုက်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်စား
လက်မှတ်ထိုး လွှဲယူထားနိုင်တဲ့ အနေအထား ဖြစ်တဲ့အထိ ..”

“ထား ကလည်း ဝါသနာပါပါတယ် ..”

“အိုခေ.. အလုပ်မှာ အာရုံစိုက်မိသွားရင် ကျန်တဲ့ ဘာကိစ္စညာကိစ္စ
တွေလည်း မင်းခေါင်းထဲမှာ လျော့ပါးသွားမယ်၊ ရဲရင့်တဲ့စိတ်တွေလည်း
အလိုလို ဖြစ်လာမယ်။ ကိုယ် မင်းကို ခိုင်းချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ထား ..။
အဲဒါကိုတော့ မင်း ယုံမှ ဖြစ်မယ် ..”

ပြောနေရင်း သားကို သူပဲ ပြောင်းယူ ချီထားလိုက်ပြန်ကာ ...

“ကြင်စဦးတုန်းကလည်း ကြင်စဦးမို့လို့ .. ကလေးငယ်တော့
လည်း ငယ်သေးလို့၊ ကိုယ်တို့ဘက်က အချိန်မတန်သေးတာတွေမှာ
ကာလဆိုတဲ့ ယန္တရားစက်ကြီးကတော့ ရပ်တန့် စောင့်ဆိုင်းနေမှာ
မဟုတ်ဘူး ..”

သား မျက်နှာညိုကာ ပွတ်သပ် ငိုက်မျဉ်းလာသည်နှင့် တောင်
က လမ်းထလျှောက်ရင်း သားကို ပန်းတစ်ဖက်မှာ ထမ်းထား၍ ...

“ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ မင်း ရှိနေသရွေ့ ကောင်းမှူး ရဲ့ဇနီးအဖြစ် မင်းအတွက် အစစအရာရာ တင့်တယ်နေပေမယ့် ကွယ်ရပ်ရောက်တာနဲ့ မင်းနဲ့ ကောင်းမှူး က တခြားစီလို တိတ်တိတ် ဝေဖန်ကြမှာလည်း မလိုချင်ဘူး ... အဲဒါကြောင့် မင်းလည်း တော်နေစေချင်တယ်။ အမှားသားက ငယ်သေးပေမယ့် ခဏတဖြုတ်ဆိုတာတွေ မကြာမကြာ ရှိမယ်။ ကိုယ့်နဲ့အတူ လိုက်လာတာမျိုး ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်နောက်လိုက် လာတာမျိုးတွေပေါ့ ...”

ထား က ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်သည်။ လည်ကပ်ဆွယ်တာ အနီရဲရဲလေးနှင့် ဆံပင်တွေ ဖားလျားဝေဖြာနေသည့် ထား မျက်နှာလေးက ဟိုတုန်းက စိတ်ထားမြတ် နဲ့ ဘာမှကို မဆိုင် ...။

အသားတွေ ဖြူနုဝင်းမွတ်ကာ ပါးပြင်လေးတွေ ပိုပြည့်လာသည်။ အသားဖြူလာတော့ မျက်ခုံးထူထူလေးတွေ၊ မျက်တောင်နက်လေးတွေလည်း ပိုထင်းလာ၏။

သွယ်သလိုရှိခဲ့သည့် မျက်နှာလေးက ပါးရိုး မေးရိုးလေးတွေပါ တင်းပြည့် ခိုင်ကြည်လာတော့ စိတ်ထားမြတ် ဆိုတာ မှတ်မိနိုင်ဖွယ်ပင် မရှိ ...။ အပျိုတုန်းကထက် မယှဉ်သာအောင်ကို ပိုလှလာပါသည်ဆိုလျှင် ယုံကြည်မလား မသိ ...။

ထား မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ကောင်း က ပြုံးလိုက်သည်။ ဘာပြောပြော နာခံတတ်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ အမြဲ ခေါင်းညိတ်ဖို့ အသင့်ရှိနေတတ်သည့် ကောင်မလေး ...။

“ကိုယ့်ကို မလွန်ဆန်ချင်လို့ မျှီသိပ်ထားလိုက်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား ...”

လို့ ထပ်မေးမိကာ ...

“ကိုယ့်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု အံ့ဖွဲ့ထားမှာမျိုးတော့ မလိုချင်ဘူးနော် ...”

“မဟုတ်တာ ကိုကြီးကလည်း ...။ ထား က ကိုကြီးနဲ့အတူ သွားတာနေရာမှာကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်ရမှာလဲ ...။ ပြီးတော့ စီးပွားရေးဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကြီးကြီးငယ်ငယ် ထား စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ယုံပါတယ် .. ယုံပါတယ် ...။ သင်တန်းတက်ခိုင်းမိတဲ့ လတွေတုန်းက ကိုယ့်ထဲက ဖွဲပေးခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေလေ။ ကျက်လွန်း မှတ်လွန်း ဆိုဒီမှာ ကိုယ့်အတတ် ကိုယ်စူးပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်စိတ်တွေတောင် ဆက်နေတာ မသိလိုက်ဘူးမို့လား ...”

“ဟင့်အင်း ...”

“ကျေးဇူးပါပဲ ...။ အဲဒီလို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိခဲ့တာကို ...”

ထား က ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ လာရပ်သည်။

“ကိုကြီး ညောင်းနေမှာပေါ့ .. ပေးလေ .. ထား သိပ်လိုက်မယ်”

“နေပါစေ .. ညောင်းချင်လွန်းလို့ပါ”

“အဟွန်း ...”

ထား က ကောင်း ရဲ့ လက်မောင်းကို ဖက်၍ ပါးလေးကပ်ထားတာ ...

“ကိုကြီးကို ချစ်တယ် ...”

“ဟော .. တွေ့လား ...”

“ဟင်!...”

ထား လွှတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ သတိရသွားကာ မျက်နှာလေး ရဲသွား၏။ ကောင်း က ကြည့်နူးပီတိ ဖြစ်နေသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ငုံ့ကြည့်ရယ်ရင်း ...

“သေချာတယ် .. ခုမှ ချစ်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟင် .. မဟုတ်ဘဲနဲ့ ...”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ ...။ ချစ်တဲ့စိတ်ဆိုတာ နှိုက်ထုတ်ယူဖို့ ထည်း မရဘူး၊ ရှာဖွေ စားသုံးလို့လည်း မရဘူးတဲ့။ အခု မင်း ကိုယ့်ကို

ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ဖုံးဖိမရတော့လို့ ထွက်လာတာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဖုံးဖိမရတော့ဘူးဆိုမှတော့ အစတည်းက ချစ်ခဲ့လို့ပေါ့၊ အခု .. ဟို .. အခု ပိုချစ်လာတာလားမှ မသိတာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ကိုကြီးနော် ..”

သူ ရယ်ချလိုက်တာမျိုး တစ်ခါမှမမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒါပေမယ့် ကောင်းက ရယ်နေလေ ချောလေ ..။

သားတစ်ယောက်အဖေဆိုတဲ့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုမျိုး ရှိလာတာ ရှိမလာတာ မသိ ..။ ထား မြင်နေရတာတော့ ကိုကြီးကို မြင်စတုန်းက အတိုင်းပါပဲ ..။

“ဒီနေ့ တော်တော် မင်္ဂလာရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ အခု သားကို သိပ်လိုက်မယ် .. သား အိပ်နေတုန်း အမေကြီးက အလှပြင် ..”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေရဲ့ စိန်တိုက်ကို အရင်သွားမယ် ..၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ကိုယ်ကလည်း လက်ဆောင်ပြန်ပေးချင်တာပေါ့၊ ကြိုက်တာတွေ ကြိုက်သလောက် ဝယ်၊ ပြီးရင် အပြင်မှာပဲ ဒင်နာစားမယ်၊ ပြီးရင် ကန်ဘောင်ကြီးထဲမှာ ကားပတ်မောင်းရင်း အပန်းဖြေမယ် .. ပြီးရင်တော့ ..”

သူ ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးစို့ ထား မျက်နှာလေးက နားမလည်သလို ရှိကာ ..

“ပြောလေ .. ပြီးတော့ .. ဘာလဲ ..”

“ကိုယ်ရယ် .. မင်းရယ် .. သားလေးရယ်ပေါ့ ..၊ သားလေး ဒီအရွယ်ကျမှ ကိုယ် မင်းဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို ရပါတယ်ဆိုတာ ဝီဒီယိုမှတ်တမ်း လုပ်ရမယ် ..”

“လုပ်ပြီ .. ကိုကြီးက ..”

“လုပ်ရမှာပဲ ..၊ သားကြီးလာရင် ဒါကိုပြပြီး သူ့အမေကို အပြစ်ဆင်အောင် အတိုအထောင်လုပ်မယ် ..၊ ဖေဖေ ဒီလောက်ချစ်နေတာ ဆောင် မင်းမေမေက ချစ်ပါတယ်ဆိုတာလေးကို ပြောမပေးခဲ့ဘူးလို့..”

ထား အသံထွက်အောင် ရယ်ကာ ကောင်း ရဲ့ခါးကို ဖက်ထား ဆိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ထား က ညကျရင် တစ်ခါတည်း ပြောထားမှာပေါ့၊ ချစ်နေတာကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောမှ သိတဲ့လူကရော ကောင်းသေးရဲ့ ထားလို့ ..”

“ဟာ .. လည်တယ် ကြည့်စမ်း ..၊ မထင်ရဘူး ..”

ကောင်း သဘောတွေကျကာ အိပ်ချင်မူးတူးလေးဖြစ်ပြီး လူးလွန့်နေသည့် သားရဲ့ကျောပြင်လေးကို ပုတ်၍ ချောသည်။

ပြီးတော့ ထား ကို တံတောင်နဲ့ တွန်းတိုက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ထား ဆိုယ်လေး မွေ့ရာပေါ် အိမ်နဲ့ ပစ်လဲသွား၏။

ကလေးက အိပ်ချင်နေလျက်နှင့် လူကြီးတွေရဲ့ ကျီစယ်သံတွေ ကြောင့် မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေရကာ လူကြီးတွေက ဘယ်လိုပဲ မသိသာအောင် ရယ်နေပစေ ရယ်သံတွေက ထွက်နေဆဲနှင့် ..

“မင်း .. တွေ့မယ် ..”

လမ်းလျှောက် ကလေးသိပ်ရင်း ကောင်း က ပြုံးလက်စနှင့် ကြိမ်းပါးသည်။

သူ့ရဲ့ ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီးကာမှ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသွားခဲ့သည့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် အပျော်တွေပဲ ရှိနေသလိုပင် ..၊ ဒါပေမယ့် ..။

ခွဲခွာခြင်း ဆိုတာကတော့ ..၊

အခန်း (၂၂)

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်မှာလဲကွ ... စကားကို ကြည့်ပြော ... အလိုက် ကမ်းဆိုး မသိ ... တောက်!...”

အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါသဖြစ်ခဲ့သူဖို့ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတွေ ခေါက်ထည့်ပေးနေရင်း ကောင်း ဖုန်းပြောနေတာကို လှည့်ကြည့်လိုက် မိသည်။

“မန်နေဂျာကို ကိုယ်စားလှယ် ခေတ္တလွှဲပြောင်းထားဖို့ ငါ စိစဉ်ပြီး သား...”

“... ..”

“မင်း လုပ်ရမှာက အခု လုပ်မယ့် အစည်းအဝေးနဲ့ ငါ ခရီးသွားမှာ နဲ့ မဆိုင်ဘူး...”

“... ..”

“အစည်းအဝေးကို ငါ့ကိုယ်စား မန်နေဂျာ တက်လိမ့်မယ်၊ ငါ ပြန်မလာမချင်း နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေကိစ္စကို ထားလိုက်... မန်နေဂျာ က ရုံးမှာပဲ ထိုင်မှာ ... ဒါပဲ လေဆိပ်ရောက်ရင် ငါ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်...”

ဖုန်းပြောပြီးတော့လည်း သူ့မျက်နှာ မကြည်လင် ...၊ ပြီးတော့ စီးကရက် မီးညှိုရင်း အဲကွန်းအောက်မှာ သွားထိုင်၏။

“ခုနကပဲ ခေါင်းလျှော်ထားတယ်၊ ဒီဘက်မှာ လာထိုင်ပါ ကိုကြီး ... ခရီးသွားလာခါနီး...”

“နေပစေကွာ ... အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပဲ”

စီးကရက် မီးခိုးတွေ တစ်ဂိုက်ကြီးသွင်းပြီးမှ ရှည်လျားစွာ မှုတ် ထားသည်။ ပြီးမှ ထိုင်ရာကနေ ပြန်ထ၍ ထား ရဲ့ရှေ့မှာ လာရပ်၏။

ဒီနေ့ကျမှ ငှက်ရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုလေးနှင့် ထား ရဲ့ပါးပြင် ... နှစ်ဖက်က ဝင်းနဲ့ နုပွတ်နေကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကလည်း ...

ထား ကို သူ ဘယ်လိုချစ်နေမှန်းကို မသိတာပါ။ ထို့ကြောင့် ခွဲ ...

သူမနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကာမှ အတိုအရှည် ဘယ်လိုခရီးဖြစ်ဖြစ် ...

သူမနဲ့ ခွဲခွာထွက်သွားရခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ...

သူ ထား ရဲ့ပခုံးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်၍ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ထား ...

“ကိုယ် မင်းကို စိတ်မချဘူး...”

ထား လက်လေးတွေ သူ့ခါးကို ပြန်လည် ဖက်တွယ်လာခဲ့လျက်...

“တစ်လလောက်ပဲမို့လား...”

“ထား...”

ရင်ခွင်ထဲမှာ အတင်း ဖိကပ်နေသည့် မျက်နှာလေးကို သူ မော့ယူ ...

“ကြည့်စမ်း ... မင်း ငိုနေတယ်...”

“ကိုကြီးက အဲဒီလို လုပ်ပြနေတော့ မို့ပြီး ငိုချင်တာပေါ့၊ ဘာမှ ...

ဖြစ်သလို ထွက်သွားလိုက်ပါလား...”

ထား မျက်ရည်စက်တွေ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းကျလာခဲ့ပြီး မေးဖူး

မှာ ကိုင်ထားသည့် သူလက်ပေါ်ကနေ ထပ်ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“သွားခါနီးမှ ထား မခံချင်အောင် တစ်ခုခု ပြောဆို ဆူပူပြီး ထား လိုက်ရင်လည်း ကောင်းသေးတယ်။ ခုတော့ ..”

“ထား ရယ် ..”

သူ ထား ရဲ့ မျက်ရည်တွေကို တယုတယ သုတ်ပေးရင်း ဖက်ထား လိုက်မိ၏။

“ကိုယ် ဒီလောက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်နေရတဲ့ ကောင်း လေးကို မျက်နှာညိုသွားတာတောင် ကိုယ့်မှာ ဘယ်လောက် နေရခက်သလဲ”

ထား ကို ဖက်ထားရင်း ပြင်ဆင်နေဆဲ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးအကြည့်တို့ ရောက်သွားပြီး ...

“မသွားမဖြစ်လို့ပါ .. ကိုယ် တကယ်ကို မသွားချင်ခဲ့တဲ့ ခရီးဆောင် ထား ရယ် .. ဒါပေမယ့် အခု ကိုယ်သွားမှဖြစ်မယ့် အလုပ်ကိစ္စ ရှိနေ တယ်။ အဲဒါကြောင့် မငိုပါနဲ့ကွာ ..”

“ထား နားလည်ပါတယ် ကိုကြီး ရဲ့ .. ငိုချင်တာကတော့ ငိုမှာပေါ့။ ကိုကြီး စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘဲ သွားပါ။ ကိုကြီးပဲ တစ်လမကြာပဲ ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားလို့ရတယ်ဆို ..”

“အင်း ..”

“အဲဒါကြောင့် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် သွားပါ..။ ထား ကလည်း ကြီးကြီး တို့ဆီမှာ ရှိနေမှာပဲ။ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာ မဟုတ်တာ .. နော် ..”

သူ ထား ရဲ့လက်လေးကို ဆွဲကာ မွေ့ရှာစပ်မှာ အတူတူ ယှဉ်တွဲ ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုတော့ ယုံကြည်ပါ”

“ဘာလဲ .. ဟင် ..”

မျက်ရည်တွေ ရှိနေသေးသည့် မျက်ဝန်းအိမ်လေးတွေကို စိုက်

ကြည့်ရင်း ကောင်း က ထား ရဲ့မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ပိတ်ကျသွား အောင် သူ့ရဲ့လက်မနှစ်ဖက်နဲ့ အသာလေး ဖိတင်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက မျက်ရည်လက်ကျန်တို့က အောက်စပ် မျက်တောင်ဖျားတို့၏ အစပ်ကို လှုပ်လှီလှုပ်လှီ ကျော်ဖြတ်ဆင်းလာကြ၏။

မျက်ရည်တွေကိုငေး၍ တဖြည်းဖြည်း ထိကပ်ပူးယက်သွားသည့် ကောင်း ရဲ့မျက်နှာသည် မျက်ရည်တွေခြောက်သွေ့ကုန်မှ နောက်ပြန်ဆုတ်ခွာရင်း...

“မျက်ရည်မကျနဲ့တော့ ..”

ထား က မဲ့တဲ့တဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ပြုံး၍ သူ့ပခုံးစွန်းမှာ မှီလေ သည်။ ကောင်း က ခါးလှလှလေးကို ပြန်လည် ဖက်ထားလျက် ...

“မင်း အခါခါ ခွင့်တောင်းနေတုန်းက ကိုယ်က ပြန်ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး ဆယ် ..။ အခု ကြီးကြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုမှ ပြန်ဖို့အကြောင်းက ဆိုက်ဆိုင်လာတယ်။ ကိုယ် တကယ်ပါ .. မင်းကို ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း မကျန်ခဲ့စေချင်တာ ..။ သားလေးနဲ့ မင်း ..”

“ကိုကြီးရယ် .. ထား ကိုကြီးကို ဘယ်တော့မှ မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဟိုအရင်တုန်းကလည်း အမေ မကျန်းမာပေမယ့် ကြီးကြီး အပြင်းအထန် ဖျားနေတော့ ထား ပြုစုပေးခဲ့တယ်လေ ..”

“အင်း .. အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားမှု နည်းနည်း နဲ့ခဲ့ပါတယ်။ မင်းကိုလည်း ဝန်ခံထားပြီးပြီလေ ..”

ထား က ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညှိတ်သည်။ ကြီးကြီးကို ပြုစုဖို့ လူ ဆိုပေမယ့် ထား ကိုပဲ ကြီးကြီးက ပြုစုစေချင်ပါသည်ဆိုတဲ့ ရွေးချယ်မှု တာ ကိုကြီးက လက်ညှိုးထိုး တောင်းဆိုထားခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ..။

“ထား သိပါတယ် ..။ ကိုကြီး ခရီးသွားဖို့ ဖြစ်လာလို့ ထား ကို စိတ်မချလို့ ကြီးကြီးနဲ့ ပြန်နေခိုင်းတယ်ဆိုတာ ထား ကလည်း ကိုကြီး ဆိုတဲ့အချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း လွမ်းဆွတ်တမ်းတပြီး မကျန်ခဲ့ရ အောင် .. အကြောင်းဖန်လာတာလို့ တွေးပြီး ကျေနပ်သွားခဲ့တာ ..”

“ထား ..”

“ဟင် .. ကိုကြီး ပြောလေ ..”

“သားလေးကို ဂရုစိုက်နော် ..”

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ် ..”

“ပြီးတော့ကွာ ..”

ပြောရခက်နေသလို ဆံပင်သပ်လိုက်၊ မျက်ခုံးခြစ်လိုက် ဖြစ်နေသဖြင့် ထား က ယဲ့ယဲ့လေးပြီး၍ ...

“အမေတို့အိမ်ကို သိပ်တော့ မသွားပါနဲ့လို့ ကိုကြီး ပြောမလို့မို့လား ..”

“အဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် ကိုယ် နည်းနည်းလွန်သွားမယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မချဘူး ထား ရယ် .. တတ်နိုင်ရင် အငြိုး ရဲ့ လေသံစက်ကွင်းတွေထဲမှာ သားကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာရှိခဲ့ဖူးတာမျိုးတောင် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးက ဘယ်လိုပတ်ဝန်းကျင်မှာမှ .. ကျွတ်၊...”

သားသမီးနဲ့ပတ်သက်လာတော့ လောဘတွေ အဆိပ်ဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခွဲခြားချင်သည့်ဆန္ဒတွေ ..၊ လူတွေအပေါ် တိုင်းတာ သတ်မှတ်ချင်လာသည့် သံသယတွေ ..။

ဆန္ဒတွေအားလုံးဟာ သားအတွက် အကောင်းဆုံးတွေပဲ လို့ချင်တာလာ ဖြစ်၏။

“ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ ချာတိတ်ရယ် .. မင်းနဲ့ သားလေးက ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အနာဂတ်ပါ။ ကိုယ် လောဘတွေ ကြီးလာတယ် ထင်ရင် နားလည်ပေးပါ။ အငြိုး ကို ကိုယ် ..”

“ထား တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်မှာပါ။ ကိုကြီးကို ကတိပေးပါတယ်။ အမေ့ဆီ သွားဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ..”

သားလေးကို ခေါ်မသွားပါဘူးလို့ သူ စိတ်ချအောင် ကတိပေး လိုက်ချင်ပေမယ့် ဒါက လွယ်ပါ့မလား ..။

ကောင်း က ထား အခက်တွေ့သွားတာကို နားလည်သလို ခေါင်းလေးကို ပွတ်၍ ဖက်ထားလိုက်ကာ ...

“ဆောရီးပါ .. မင်းလည်း သားရဲ့အမေပဲ .. ကိုယ် စိတ်ချပါတယ်။ အဲဒါ ကိုယ့်ပြင်ဆင်မှု နောက်ကျသွားတာလည်း ပါတယ်ကွ ..”

“ဘာကိုလဲ .. ဟင် ..”

“ကိုယ် ဘယ်သွားသွား .. ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်စား မင်း ကျန်ခဲ့အောင် တိုယ့်စီးပွားရေးတွေထဲမှာ မင်းကို ကျွမ်းကျင်စေဖို့ပေါ့။ အဲဒီလို တွေးမိရင်း ကိုယ်တို့ ကလေးယူတာ နည်းနည်းစောသွားသလားလို့ တွေးမိလာတယ် ..၊ အဲဒါ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ .. သိရဲ့လား ..”

ထား ရဲ့ပန်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဆွဲဖက်၍ ငုံ့ကြည့်ကာ...

“ဖုန်းဆက်တုန်းက ကိုယ့်ကောင်လေးက ဘာပြောလဲ သိလား..၊ တိုယ်စားလှယ်လွှဲမယ်ဆိုတာ ဆရာကတော့ကိုလားတဲ့ ..၊ အဲဒါကြောင့် တိုယ် စိတ်တိုသွားတာ .. ဒီလိုလုပ်မယ်လို့ ကိုယ်ပဲ ပြောထားခဲ့တာ..”

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးကလည်း .. ကိုကြီး ဒီတစ်ခါ ပြန်လာရင် ထား ကြိုးစားမယ်၊ ခုလည်း ..”

“နေပါစေကွာ .. ဟိုမှာ ချာတိတ် အေးဆေး အပန်းဖြေပါ။ ကိုယ့်ရဲ့မွေးရပ်မြေကို အလည်အပတ်သွားသလိုပဲ နေ ..၊ အလုပ်ကိစ္စ ဘာမှ ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ပြန်ရောက်လာပြီးရင်တော့ နောက်ဆပ် အဲဒီလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ပြန်ရောက်ဖြစ်ဖို့ သိပ်မရှိတော့ဘူး ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

အပြင်ဘက်က တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူတို့ စကားစ ပြတ်သွားကြ၏။

“မမထား .. အစ်ကိုလေး ခေါ်ထားတယ်ဆိုလို့ ဘာချစ် ရောက်နေပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဪ .. အေး .. လာပြီ ..”

ကောင်း က နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဘုရား က စိတ်ချရတယ် .. အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ခြံစောင့်ထားမယ်လေ။ နုနု ကိုတော့ ကလေးထိန်းဖို့ မင်း ခေါ်သွား ..။ ဟိုမှာ ဘာမှ လိုလဲလေးသေး မရှိစေနဲ့ .. ငွေလိုရင် ရုံးကို ဖုန်းဆက်လိုက် .. သူတို့ ချက်ချင်း ရောက်အောင် လာပို့လိမ့်မယ်။ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဘဏ်သွားတာတွေ ဘာတွေ မလုပ်နဲ့နော် ..။ တခြားလူကိုလည်း မခိုင်းနဲ့။ ငွေလိုရင် ကြိုမှာ နာရီပိုင်းအတွင်း ရောက်လာလိမ့်မယ် ..”

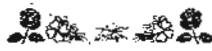
“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ထား မှာလည်း ပါတာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ .. ဘာဖြစ်လို့ အသေးစိတ်ထိ လိုက်ပူနေတာလဲ ကိုကြီးရယ် .. အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားပါ။ ထား က ကိုယ့်နိုင်ငံထဲမှာ ကျန်ခဲ့မယ့် သူ .. ကိုကြီးသာ ..”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ သွားလာနေကျပါ .. ဘာမှ ပူစရာ မရှိဘူး မင်းကို ထပ်မှာချင်တာက နေရာတကာ စိတ်အလိုမလိုက်ပါနဲ့။ မင်းက ဟိုအရင်တုန်းက စိတ်ထားမြတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ .. သွားတာလာတာ ဆင်ခြင် ..”

ထား မျက်ရည်တွေ ဝေလနဲ့ပြန်ပြီ ..။ ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီ လောက်တောင် မှာနေရတာလဲ ..။

ရင်ထဲမှာ အစကထက် ပိုပြီး ပူလောင်လာခဲ့၏။ သူ စိတ်မချလို့ မှာနေလေ .. ကိုယ့်မှာ အရိပ်မဲ့သွားသလို ခံစားရလေ ..။

ဝေးသွားတော့မှ ချစ်မှန်း သိတယ်ဆိုတာမျိုးလား ..။ ဒါပေမယ့် ထား တို့က ဝေးမှ မဝေးကြသေးတာ ..။

အခန်း (၂၃)

“သမီးရေ .. အပြင်မှာ ညည်းအစ်ကို ရောက်နေတယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး ..”

သားကို အင်္ကျီဝတ်ပေးနေတုန်းဖို့ ချက်ချင်း မထွက်နိုင်သဖြင့် အပြင်ရောက်တော့ လိမ္မာအောင် က ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ အဝါရောင်စပွယ်လက်တို့ .. ဘောင်းဘီရှည်အညိုနှင့် လိမ္မာအောင် ပိုပြီး ရင့်ကျက် ချောမွေ့နေသလိုပင် ...။

“ကိုကို ..”

“ဟား .. ငါ့ညီမက ဖြူဖြူသန့်သန့်ကြီးဖြစ်ပြီး အရမ်းကို လှလာ တာပဲကွ ..။ ဒါ နင့်သားလား .. သားကလည်း မအေတုပဲနော်။ သူ့အဖေ နဲ့တူတာဆိုလို့ မျက်နှာကျပုံနဲ့ အရပ်အမောင်းပဲ ..။ ခြေတံလက်တံကြီး တွေ ကြည့်ပါဦး .. တကယ် ထွားမယ့်ကောင် ..”

ညီမနဲ့ တူဖြစ်သူကို အားပါးတရ ချီးမွမ်းရင်း သားကို ဆွဲယူချီ၏။ ဦးတော့ မျက်နှာလေးကိုရော လည်ပင်း ဂုတ်သားလေးတွေက အစ အတင်း ဖိကပ်နမ်း၍ ...

“ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ ..၊ လူကို မျက်လုံးပြူးလေးတွေ ကြည့်နေပြီး ငိုလည်း မငိုဘူး ..”

သားကို တင်းခနဲ ဖက်လိုက် ..၊ နမ်းလိုက်နှင့် အားလုံးကို မေ့မေ့ ပေါ်သည့် ကိုကိုကို ကြည့်ကာ ထား စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ၏။

ကိုယ်ကတော့ ပေးခဲ့တဲ့ကတိအတိုင်း မနေ့တည်းက ရောက်တာတောင် ခုချိန်ထိ ကိုကိုတို့ဆီ မရောက်ခဲ့သေးဘဲ ကိုကိုကတော့ မနေနိုင်ဘဲ ရောက်ချလာသည်။

မောင်နှမ ပြန်ဆုံကြတာကို ငဲ့ကြည့်ကာ အန်တီစု က ဆိုင်ထဲထွက်၍ အိမ်ပေါ် တက်သွားသည်။ ပဒုမ္မာဆေးလိပ်ခုံကနေ မိဘမေတ္တာ ဆေးမျိုးစုံဆိုင်ကြီး ဖြစ်သွားပေမယ့် ဒီအိမ် ဒီနေရာမှာပဲရှိ လူကြီးတွေ အတွက် အိုးမကွာ အိမ်မကွာ လုပ်လို့ရတဲ့ စီးပွားရေး ဖြစ်သည်။

ဆေးပစ္စည်းတွေအတွက်က ကောင်း က အားလုံး လုပ်ပေးသွားတာမို့ ဒီမှာ အဆင်မပြေတာ ဘာမှမရှိ ..၊

“အမေ နေကောင်းလား ကိုကို ..”

“ကောင်းတယ်ပဲ ပြောပါတော့ဟာ ..”

အမေ့ကို မေးလိုက်မှ ကိုကိုနဲ့ သားရဲ့ ပွေ့ဖက်နမ်းနှိုက်ခြင်းတွေ ရပ်တန့်ကာ သားက ထား ကို လက်လှမ်းတော့ ပြန်ထည့်ပေးရင်း ..

“အမေကလည်း မြေး သိပ်လိုချင်တာ ..၊ ငါ့ကို အိမ်ထောင်ပြုချင်တာလည်း မြေးနဲ့ သားနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေချင်လို့လေ ..၊ တော့ဟာ ..”

လိမ္မာအောင် က ထား ရောက်မလာတာကို အပြစ်တင်ချင်သည့် အမူအရာ တစ်စက်မှ မရှိဘဲ သူ့အခက်အခဲတွေကိုသာ ရင်ဖွင့်လာ၏။

“အငြိုး ကလည်း စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကလေး မပျံ့ချင်သေးဘူးဆိုတာ သဘာဝတော့ ကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေ့ဘဝက ကြည့်တော့လည်း ခုတောင်မှ ဘာမှ မမြင်ရရှာတော့ဘူး၊ သူ့ အဲဒီ

ဗြစ်စခင် မြင်သွားချင်တဲ့ဆန္ဒတော့ မပြည့်ဝတော့ဘူးပေါ့၊ အသံလေးပဲ ကြားရကြားရပါ မြေးလေး မွေးပေးပါလို့တောင် ထပ်ပြောခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒါလည်း ..”

“ကိုကိုရယ် .. စီးပွားရှာတာလည်း ရှာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ရှာဖွေရတာက ဆင်းရဲတဲ့လူတွေထက်တော့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါတယ်၊ ကလေးရှိတော့ အိမ်ထောင်ရေးလည်း သာယာတာပေါ့”

လိမ္မာအောင် က ထား မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ မိုးမိုးလေး သိမ်းလှန်ကာ နောက်မှာ ကလစ်နဲ့ ညှပ်ချထားသည့် နက်မှောင်သော ဆံကေသာတို့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၏။

“နင့်ကို ကြည့်ရတာ ငါ တကယ် စိတ်ချမ်းသာသွားတယ် ..၊ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို မြင်တာနဲ့ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အရည်အချင်းကို မှန်းလို့ရတယ်တဲ့၊ အဲဒီစကား မှန်တယ် .. နင့်ကို မြင်တာနဲ့ နင့်ဘဝ ဘယ်လောက် အေးချမ်းတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်.. သိလား ..”

ဒါဆို ကိုကိုနဲ့ အငြိုး ရဲ့ဘဝက မအေးချမ်းလို့လား ..၊ ကိုကိုတို့ အိမ်ထောင်ရေး ဘာတွေများ ဖြစ်ပျက်နေကြပြီလဲ ..။

အမေ့ဘဝ ငြိမ်းချမ်းခြင်း .. မငြိမ်းချမ်းခြင်းဟာ ကိုကိုအိမ်ထောင်ရေးနဲ့သာ သက်ဆိုင်တာမို့ ...

“ကိုကိုတို့ အဆင်မပြေဘူးလားဟင် ..”

“ပြေပါတယ် .. အငြိုး အကြောင်း နင် သိရသားနဲ့၊ သူက အပြောနည်းနည်းဆိုးတယ်လေ ..၊ အဟွန်း.. စိတ်တိုလာရင် လူကြီးမှန်း လူငယ်မှန်း သိပ်ခွဲခြားနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

အဲဒါကို ရိုင်းစိုင်းတာလို ခေါ်တာပါ ကိုကို ..၊

ရင်ထဲမှာ ပြောမိရင်း ကိုကို သူ့မိန်းမအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ

မြတ်နိုး ယုံကြည်နေသည်ကို ခန့်မှန်းလိုက်မိ၏။

“ထား လေ .. သားလေးနဲ့ အမေ့ကို ပေးတွေ့ချင်ပါတယ် ..
ရောက်လာတည်းက အမေ့ကျန်းမာရေးကို စုံစမ်းရင်း စိတ်ကလည်း
အဲဒီလိုပဲ ရောက်နေခဲ့တာပါ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ရပါတယ် ..”

လိမ္မာအောင် က ထား ရဲ့ခေါင်းလေးကို ကလေးလို ပုတ်လိုက်ပြီး
နားလည် ခွင့်လွှတ်သည့်အပြုံးနှင့် ...

“ငါ နားလည်ပါတယ် .. နင်လာရင်လည်း စိတ်ချမ်းသာရဖို့မှ
မရှိတာ ..”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

စကားပြောလို့ ကောင်းနေတုန်း သားက လက်လှမ်းမီရာ မြင်သမျှ
ကို လိုက်ဆွဲနေသဖြင့် လက်ကလေးတွေကို ပြန်ဖမ်းထားရင်း ထား
အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ထိုအရာကိုမြင်မှ မလှမ်းမကမ်းမှာ အမြဲရှိနေတတ်သည့် နုနု ရောက်
လာပြီး သားကို ခေါ်သွား၏။

“နုနု .. ညနေစောင်းနေပြီနော် .. သားနဲ့ အပြင်မထွက်နဲ့တော့..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမထား ..”

လိမ္မာအောင် က ထား တို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ကြည့်နေပြီး ...

“နင် ရောက်လာတည်းက ငါ ကြားတယ် .. ရှင်လောင်းလှည့်
တာ ကျနေတာပဲတဲ့၊ ကားနှစ်စီးနဲ့ ဧည့်သည်တွေလည်း ပါတယ်တဲ့၊
ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေက ချက်ချင်း ပြန်သွားကြတယ်တဲ့၊ နင့်ကို လိုက်
ပါစောင့်ရှောက်သူတွေလား ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို ..”

“အဟွန်း ..”

ထား ပုံစံလေးကို မြင်ရတော့ အငြိုး ကို သူ တွေးမိသွားသည်။

အဲဒီလို အထိန်းတော်၊ အချီတော်တွေနဲ့ နေချင်တဲ့ သူမပါ ...။

တခမ်းတနားလည်း နေချင်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးဆောင်ချင်
တဲ့ဆန္ဒတွေလည်း ပြင်းပြ၏။ ထိုအခါ ထီးဟန်နန်းဟန်တွေနဲ့ နေချင်ပေ
မယ့် မနေတတ်တော့လည်း ‘မဟာ’မဆန် ...။

တကယ်ဆို အငြိုး ကို သူ ထားချင်တာက ခုလိုမျိုး ...။

“ကိုကို ..”

“ဟင် ..”

“ညီမလေး ရောက်နေတာ အမေ သိလားဟင် .. အမေ စိတ်
ကောင်းဖြစ်နေမှာပဲနော် ..”

“အင်း .. ဒါပေမယ့် ..”

“စောစောက ထား လာရင်လည်း စိတ်ချမ်းသာရမှာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာကရော .. ဘာကို ပြောတာလဲ ..”

“အမေက စကားပြောရင် သိပ်မဝီတော့ဘူး ..”

“ဟင်!...”

ထား ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခါသွား၏။ လူကြီးတွေ ကိုယ်
ဆောင်တာ၊ လေဖြန်းတာတွေ ဖြစ်လာပြီဆို ဒီအခြေအနေက မကောင်း
နိုင်တော့ပေ ...။

တွေးလိုက်မိတာနှင့် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်သိပ်လာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားလို့လဲဟင် .. အအေးပတ်သွားတာလား၊ ပါး
ဆွတာတွေ ရွံစောင်းသွားတာလား .. ပြောပါဦး၊ အမေက အိပ်ရာထဲမှာ
ကော်လက်နေရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားပြီလား ..”

“ဖြည်းဖြည်း မေးပါ မိထား ရယ် ..”

ထား မျက်တောင်ခတ်လိုက်တာနှင့် မျက်ရည်စက်တွေ လျှော့နေ
ပြီးဆင်းကုန်ကြကာ ...

“ပြောပြပါ ကိုကိုရယ် .. အမေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“မသိဘူး .. မျက်လုံးကွယ်သွားပြီးမှ ဆက်တိုက် ဖြစ်လာတာပဲ။ ငါ့ကိုတောင် ဘာစကားမှ မပြောဘူး .. ခေါ်လိုက်ရင် မော့ကြည့်ဖို့ ဟိုကိုင်ဒီကိုင်နဲ့ ပြီးသွားတာ ..”

အမေရယ် ..
ထား ရှိက်ငိုမိလေသည်။ ပြီးတော့ ငိုနေရင်း မျက်နှာလေး မော့လာတာ ...

“ကိုကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ..။ ထား ကြားထားတာက အမေ့ဓညသဉ် ဆိုရင် လူမမာသတင်းမေးလာတဲ့သူကိုတောင် အငြိုး က မချေမငံဆွဲ ပြောတယ်ဆိုတော့ ..”

“သူတို့ကလည်း လာရင် ကောင်းကောင်းလာကြတာ မဟုတ်ဘူးဟာ ..။ အကြံပေးသလိုလို .. စိတ်မကောင်းသလိုလိုနဲ့ မိသားစုကြား သွေးထိုးတဲ့စကားမျိုးတွေ ပြောကြတာ။ အငြိုး က အစတည်းက စိတ်ဆတ်တယ်လေ .. ညမူညတာ အမေ့ကို ချေးကလူ သေးကလူ သူ့ ပြုစုရတာကို၊ ခဏတဖြုတ် ရောက်လာပြီး ဆရာကြီး လုပ်ကြတာတွေ သူ ဘယ်ခံချင်မလဲ ..။ သူ့ဘက်ကလည်း မမှားပါဘူး ..”

ကိုကို ပြောသမျှ အငြိုး ဘတ်က သဘာဝကျနေတာတွေ၊ မမှားတာတွေချည်းပါလား ..။

ဒါဖြင့် အငြိုး ရယ် .. အမေရယ် .. ပတ်ဝန်းကျင်ရယ် .. ဘယ်မှမှန်ပြီး .. ဘယ်သူ မှားနေသလဲ ..။ ထိုစဉ် ...

“တီ .. တီ ...”

“ဟော ..”

ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်ကာ ဟွန်းတီးသံက ခပ်ဆော့ဆော့ ..။ လိမ္မာအောင် က မျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ကာ ...

“ငါတူကြီးကို ပြပြီး အငြိုး ကလေးလိုချင်သွားအောင် လုပ်ဖို့ဟာ ကလေးက အထဲရောက်နေပြီ ..”

ထား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အငြိုး က မာစတာဂျစ်လေးကို နှိပ်တိုင်မောင်း၍ လက်ပြတ်လည်ဟိုက် အပျော့သားကိုယ်ကျပ်ကို ဆတ်ထားသည်။

မွေးနှစ်နေသည့် လက်မောင်းသားတွေက လှသည်။ ဟိုအရင်က ဆက် ပို၍ တိုအောင် ဖြတ်ချထားသည့် ဆံပင်တွေကို ကော်ဖီရောင် ဆင်ထားသဖြင့် ဈေးစောင်း နေရောင်ပျော့ပျော့အောက်မှာ လက်နေ၏။

ပြီးပြည့်စုံသော ပြင်ဆင်ခြင်းကြောင့် အငြိုး ဟိုတုန်းကထက် လှနေလေသည်။ လိမ္မာအောင် က ထား နဲ့ အငြိုး လှမ်းကြည့်နေကြတာကို ဆတ်ထားမိကာ ...

“နေဦး .. ငါ အငြိုး ကို ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

သူ ပြောပြီး ထမလို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ဟွန်းသံက တီခနဲ ထပ်မြည်လာသဖြင့် ...

“မခေါ်နဲ့တော့ ကိုကို ..။ ကိုကိုကို လာဖို့ ခေါ်နေတာ .. ကိုကို ငြိန်တော့နော် ထား နဲ့သူ တွေ့ကြရင်လည်း သိပ်အဆင်ပြေမှာမှ မဟုတ်တာ ..”

“မဟုတ်တာ ထား ရာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. လိမ္မာအောင် ..”

အန်တီစု က နောက်ကနေ တည်ငြိမ်သည့်ခြေလှမ်းများနှင့် ဝင်လာကာ ...

“အားတော့နာတယ် .. မင့်မိန်းမက သတင်းကြီးလွန်းလို့ ငါတို့တောင် လန့်နေရတာ ..။ နောက်ထပ် ဟွန်းမတီးခင် မင်း ပြန်လိုက်ပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ လိမ္မာအောင် မျက်နှာပျက်၏။ စိတ်ဆိုးသွားလို့ တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ ဘယ်အဆင့်ထိပဲ မြင့်မားတိုးတက်နေပါစေ .. အန်တီစု တို့လိုလူတွေက ကိုယ် မှီခိုခံစားသော ကျေးဇူးမကင်းတဲ့လူတွေ ဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် ငယ်နိုင်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လွန် မတုံ့ပြန်ရဲဘူးဆို သည့် စကားအတိုင်း ရင်ထဲရောက်လာတာက စိတ်ဆိုးခြင်းမဟုတ်ဘဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားခြင်းသာ ..။

ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်ဇနီးအကြောင်း တစ်ယောက်တလေက အကောင်းပြောသံ မကြားရခြင်းအတွက် နာကျင်သွားသလိုလို ..။

"ဟွန်း .."

လိမ္မာအောင် ပြန်ပါသွားသည့်ကားကို အန်တီစု က တစ်ချစ် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသလို မဲ့သလိုနှင့် ...

"သားလိမ္မာကို နွားလိမ္မာဖြစ်အောင် တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ် တစ်လောကလုံးကို ခါးစောင်းတင်မယ့်မိန်းမ" တဲ့ ..။

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း အလုပ်လုပ်နေသည့် အန်တီစု စကားကို ကြားကာ ထား ဖုံးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်သွား၏။

အမေ ဘယ်လိုနေရှာမလဲ ..။

အခန်း (၂၄)

"လောကကို ခါးစောင်းတင်ထားရင် ခါးလေးသေးတယ် မောင်၊ နဂါးမျက်လုံးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက်ပဲ ထိုးလိုက်ချင်တာ .. တစ်လောကလုံး ပြာကျသွားအောင် .."

စာရွက်ဖြူဖြူကို စိတ်ရှိလက်ရှိ လုံးချေပစ်ပေါက်ကာ အငြိုး က ဆက်ခေါက်သည်။ လိမ္မာအောင် က စာရွက်လုံးလေး သူ့ရဲ့ခြေဦးထိပ်ကို ထွလာပြီး ရပ်တန့်သွားတဲ့အထိ ကြည့်နေပြီးမှ ...

"သူတို့ဘာသာ အချိန်တွေပိုနေလို့ ရေးချင်တာရေးပြီး လာကပ်ထားတာကွာ ..၊ 'အမြင့်ရောက်လေ လေတိုက်လေ' တဲ့ ..၊ အဲဒါတွေ ဆီရဲ့သားနဲ့ .."

မဟုတ်ဘူး .. တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် စာတွေရေးပြီး အလုပ်ရုံ ဆွဲမှာ လာလာကပ်နေတာ တစ်ခါ နှစ်ခါ မကတော့ ..၊

'ဆီးသီးသည် မပျိုင်း (သို့) အငြိုး' ဆိုတာတွေ..၊

'ဘုရင်က ရွှေတစ်ပဲသား လည်ပင်းမှာ ချိတ်ပေးပြီး ဆုချလိုက်လို့ အန်တီစုပြီး နောက်နေ့မှာ ခေါင်းညိတ် ဦးညွတ်ရမုန်းမသိတဲ့ ပုတ်သင် ဆို (သို့) အငြိုး' ..၊

‘တို့ယောက်ျားများ သတိထား .. အငြိုး ကို ရှောင်ကာ ရှား’ ..
‘လောကကို ခါးစောင်းတင် .. မြင်းမိုရ်တောင်ကို ခေါင်းနဲ့တိုက်
မိုက်လိုက်တဲ့ အငြိုး’ ..

‘စသဖြင့်သော စာတမ်း အတိုအရှည်တွေ ..။
“တောက်!...”

အငြိုး တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်တွေးကာ ပေါက်ကွဲခွင့်မရှိသည့်
ဒေါသတွေက လိမ္မာအောင် ဆီကို ဦးတည်၏။

“နေပါဦး .. မောင်က အစောကြီးထွက်သွားပြီး အိမ်ပြန်တာလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“မောင်က အိမ်ပြန်စရာလား အငြိုး ရယ် .. ညီမလေး ရောက်နေ
တယ် ကြားကတည်းက တွေ့ချင်နေတာ .. အခု ကုန်ကားသွားပြော
ရင်းနဲ့ လမ်းလည်း ကြုံလို့ ဝင်လိုက်တာ ..”

အငြိုး မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး နီရဲတင်းမာနေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေး
တစ်ချက် ဖိကိုက်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ထစ် ပြန်လျှော့၏။

“သူ့မှာ ကလေးလေး ပါလာတယ်ဆိုလို့ အငြိုး တောင် မြင်ချင်တဲ့
စိတ် ပေါက်လာသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်က အကြီး မဟုတ်ဘူး
လား .. ငယ်တဲ့လူက လာတွေ့ရမှာလေ မောင်ရဲ့ .. မောင် မပြောနဲ့
အမေတောင်မှ အဲဒါကို နားလည်နေသေးတယ် ..”

“ဘယ်လို ..”

အငြိုး ရင်ထဲမှာ မဲ့ရွဲ့လှောင်ရယ်ရင်း မျက်နှာလေးကိုတော့ နာ
ကျင်ဟန်တို့နှင့် ..

“သူ ရောက်တယ်လို့ ကြားတည်းက အမေ သိတယ် ..၊ မောင်
သိရဲ့သားနဲ့ .. ပတ်ဝန်းကျင်က ဒါမျိုးဆို သာသာထိုးထိုး သိပ်ပြောချင်
တာလေ၊ သူ ဘယ်လို တခမ်းတနားရောက်လာတာ၊ သူ့အဒေါ် ယောက်ျား
တွေနဲ့ ဘယ်လိုသာယာပြီး မအေကို လာမတွေ့တာတွေ ..”

“ဒီကို ဘယ်သူ လာပြောသွားတာလဲ ..”

သူ သိထားတာက ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်နီးချင်းတွေ အိမ်ကို အရင်လို
လာကြတော့ဘူးဆိုတာပင် ..။

အငြိုး မျက်နှာလေးက အံ့သြ ကြေကွဲဟန်တွေနှင့် သနားစဖွယ်
သေး ဖြစ်သွားကာ ...

“မောင်က အငြိုး ကို မယုံကြည်တာလား .. ဟင် ..၊ ဒီအိမ်ကို
အငြိုး ကြောင့် ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်ကမှ အဆက်အသံ အဝင်အထွက်
မလုပ်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. မောင်လည်း ဘာမှ မပြောရသေးဘဲနဲ့ကွာ ..”

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုမှတော့ ဘယ်သူ လာပြောတာလဲဆိုတာကို
အငြိုး က ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ ..၊ အမေ ဝမ်းနည်းနေတာကိုမြင်လို့
ဘေး မလာလို့များလားလို့ တွေးပြီး အငြိုး မေးလိုက်တယ်၊ ထား ကို
သွားခေါ်ပေးမလို့ပါ..၊ အမေအတွက်နဲ့ အငြိုး ကပဲ မောင့်ညီမကို သွား
ခေါ်ပေးမလို့ ..”

အငြိုး က လက်လေးတခါခါနှင့် ပြောရင်း ငိုတော့မလို့ အသံတွေ
ထွန်လာ၏။ လိမ္မာအောင် နေရာမှ ပျာယိပျာယာ ထလာကာ ...

“အငြိုး ကလည်းကွာ ..”

ပန်းလေးကို ဖက်ပြီး ချော့ဖို့ ကြိုးစား၏။ အငြိုး က ခေါင်းလေး
ခါ၍ သူ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်သည်။

“အမေက အငြိုး လက်ကိုဆွဲထားပြီး ခေါင်းခါပြတယ်..၊ ပြီးတော့
အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်သွားတယ်၊ အမေကတောင် အိမ်ထဲမှာနေပြီး
သူ့ရဲ့အေးစက်မှုကို ခံစားမိတယ်၊ မောင်က အစ်ကိုဖြစ်ပြီး သူ့ကလေးကို
ချီဖို့ သူ့ရှိတဲ့နေရာထိ လိုက်သွားတာ တွေးကြည့်ပါဦး ..”

အငြိုး ပြောလိုက်မှပဲ စိတ်ထဲမှာ ရှက်မိသွားသလိုလို ခံစားမှု
သာ၏။

“ဟို ဥစ္စာခွဲမိန်းမကြီးကပါ မောင်ကို နှင်ထုတ်လိုက်သေးတာ
မို့လား .. မောင် အဲဒီလောက် မောင့်ညီမကို ချစ်ရင် မောင် သွားချင်
နေရာ အငြိုး သွားပေးမှာပါ။ မောင်ကို အပြောခံရမယ့်အစား အငြိုး
ပဲ အပြောခံမယ် သိလား .. မောင်ကို အငြိုး က ဘုရားလို ကိုးကွယ်တာ
တာ..။ သူတို့ကတော့ မောင်ကို ဟိုတုန်းက ဆေးလိပ်ဖက်ပို့တဲ့ ဆင်
သားကောင်လေးဆိုတာထက် ပိုမြင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်စုစု ရဲ့ မျက်နှာတင်းတင်းကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ကာ လိမ္မာအောင်
ရှက်ပြီးနှင့် မျက်နှာငုံ၏။

အငြိုး က စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“အငြိုး အပြင်ကနေ လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ မောင်ကို ဘာပြော
လိုက်ပြီဆိုတာ သိတယ် ..။ အငြိုး မောင်ကို အဲဒီလို သူများပြောတာ
မခံနိုင်ဘူး သိလား ..။ အငြိုး ကိုယ်တိုင် ချစ်လို့ ဘယ်လိုပဲ ဆုံးနဲ့အနိုင်
ယူပေစေ .. သူများ မျက်စောင်းထိုးကြည့်တာတောင် မကြိုက်ဘူး ..”

“ကဲ..ပါ .. မောင် နားလည်ပါတယ် အငြိုး ရယ် ..”

“မောင် နားမလည်ပါဘူး .. မလည်လို့ အဲဒီထိ ရောက်အောင်
သွားတာပေါ့။”

“နောက်နေ့ မသွားတော့ဘူးကွာ .. ရပြီလား၊ ထား ကလည်
လာချင်တာပါ .. ဒါပေမယ့် အငြိုး နဲ့ ထား က သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်
သလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကတောက်ကဆလေးတွေ ရှိခဲ့တာ
တာဆိုတော့ ..”

“ဘယ်တုန်းက ကတောက်ကဆလဲ မောင် ..”

ပြန်မေးလိုက်တော့ လိမ္မာအောင် မဖြေတတ်ပြန် ..။

သူ သိထားသမျှဟာ အငြိုး ဘာမှ မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ သတင်းမှားတွေ
ပဲ ဖြစ်နေခဲ့တာလား ..။

အငြိုး မျက်နှာလေးကလည်း သူ့ကိုပဲ မေးခွန်းများစွာနှင့် ငေးနေ

သူလျက် ...

“ထား .. ဒီကိုလာတုန်းက အငြိုး က နှင်လွှတ်တယ်၊ အိမ်ပေါ်က
တုန်းချတယ်ဆိုတာတွေကို ပြောတာလား ..”

“အဲဒါတွေက .. ဟို ..”

အငြိုး မျက်နှာလေး ငုံ့ကျသွားကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြောနေကြတာဆိုတော့
အောင် ယုံကြည်ထိုက်ပါတယ် ..”

အငြိုး အသံက အေးစက် ထုံခဲနေသလား ..။ နာကျင်မှုကြောင့်
တုန်ခါနေတာလား ..။ တစ်ခုခု ထိခိုက်မှုရှိနေမှန်း သိသာလျက် ...

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ မောင်မှ အနားမှာမှ ရှိမနေခဲ့တာ၊ အဲဒီတုန်း
က သူ .. သူ ဘာပြောလဲ .. မောင် သိလို့လား ..”

မေးသလိုလို ပြောပြီး သူမကပဲ ဆက်၍ ...

“မောင်ကို သူ မလိုချင်လို့ အငြိုး က ရတာတဲ့၊ သူ့ကိုပဲ ယောက်ျား
တွေက ခူးတုပ် ခယကြတာတဲ့ ..”

လိမ္မာအောင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။ ထား ဒီလိုစကားတွေ
ပြောခဲ့သလား ..။

မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ စိတ်က သိနေပေမယ့် မျက်စည်ဝေနေသည့်
မျက်နှာလေးကို ဥပေက္ခာထားပြီး ယုံကြည်ပေးရဖို့အထိလည်း မပြတ်
ထားနိုင် ..။

ထို့ကြောင့် ထား ဒီလို တကယ်ပြောသွားသလားဆိုတာပဲ ခေါင်း
ထဲမှာ အထပ်ထပ် မေးနေမိဆဲ ..။

“အငြိုး က ဘယ်သူမှ မလိုလားတဲ့ မိန်းမပါ..။ ခုချိန်ထိ အခွင့်သာ
တာနဲ့ စာကပ် ဒေါက်မြှတ်ချင်တဲ့လူတွေလည်း ဝိုင်းလို့ပါ .. ဒါပေမယ့်
အောင် တစ်ယောက်ကတော့ အငြိုး ကို ယုံသင့်ပါတယ်..”

အငြိုး ရုံးပွဲချ ငိုလေသည်။ ဆိုမှာမှာ မဟုတ်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ

ပုံခနဲ ထိုင်ချကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပေါ် လက်ဖဝါးတို့ ဖိကပ်အုပ်ထားရှိ ကိုင်ခဲ့သည်။

“ခက်တော့တာပဲ အငြိုး ရာ .. စာကပ်ခံရတာကို အငြိုး အရမ်းခံစားနေရမှန်း မောင် သိပါတယ်။ ထား ကိစ္စတွေ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ တစ်လောကလုံး ဘာပြောပြော အငြိုး ကို မောင် ချစ်ခဲ့တာ သိသာအံ့ကွာ ..”

“ချစ်နေတဲ့စိတ်ကလည်း ယုံကြည်မှုမရှိရင် ပျက်ပြယ်တတ်တာပဲ မောင် .. အငြိုး ကို ရှေ့လျှောက် မောင်ကမှ ယုံကြည်မှု မရှိရင် ..”

“ဘာလို့ မယုံရမှာလဲ အငြိုး ရယ် ..၊ ရဲဘော်ရဲဖက်ဆိုတာ လင်မယားချင်းကို ပြောလို့ရတာပဲ။ လင်မယားချင်းမှမယုံရင် ဘာကို ဆိုကြည့်စရာ ရှိတော့မှာလဲ ..၊ တိတ်တော့နော် .. ညီမလေး သူ့ဘာသာ ရောက်လာချင်လာ .. မောင်က သွားခေါ်ဖို့ လုံးဝ မကြိုးစားတော့ဘူး ကတိပေးတယ် ..”

“အငြိုး က မောင်တို့ မောင်နှမကို အဆက်အသံ မလုပ်ရဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်ကုန်ရင်လည်း အငြိုး ကိုပဲ လူတွေက ပြောကြဦးမှာ။ ကိုယ့်အဖေအရင်း တစ်ယောက်လုံးကို အဝေးကပဲ ပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့ပြီး ယောက္ခမကို အမေလို ပြုနေတာတောင် မောင်ပါးစပ်ထဲ အငြိုး ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆိုတဲ့ ယုံကြည်တဲ့အကြည့်တစ်ချက် မလာခဲ့ဘူး ..”

“အငြိုး ကလည်းကွာ ..”

သူ့အငြိုး ရဲ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း ဆိုဖာပေါ်မှာ အထူထိုင်ဖို့ ပခုံးလေးဖက်ထားရင်း ခေါ်သည်။

“လင်မယားချင်းဆိုတာ ကျေးဇူးတင်တာတွေ .. ကျေးဇူးဆပ်ရုံတွေ လိုလို့လား ..၊ အငြိုး ဘယ်လောက် လိမ္မာတယ်ဆိုတာ မောင်က ယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အမေ့ကို အငြိုး လက်ထဲမှာ အပ်ပြီး

ဆင် စိတ်ချလက်ချ အလုပ်လုပ်နေနိုင်တာပေါ့။ ကံပါကွာ .. မျက်ရည်တွေ မကျနဲ့တော့နော် ..၊ စန်းရီ ညီစာ ပြင်ဆင်ပေးထားတွေ အေးကုန်ဆီမှိမယ် .. စားရအောင် ..”

“မောင် ..”

“ဟင် ..”

အငြိုး က လိမ္မာအောင် အင်္ကျီစကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ဆွဲထားကာ ...

“အမေ့ကို ပြနေတဲ့ ဆရာဝန်က အဆင်မပြေဘူး ထင်တယ်ဆင် ..”

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားပြီမို့ လိမ္မာအောင် စိတ်ချမ်းသာသွားကာ ထမလှိုပြင်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဒေါက်တာ ဗိုလ်ထွန်းဦး လား .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ဒေါက်တာဗိုလ် က လိမ္မာအောင် နဲ့ ရင်းနှီးသည်။ ထို့ကြောင့် အမေ့ကို ဒေါက်တာဗိုလ် နဲ့အပ်ပြီး အပတ်စဉ် ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးနေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“အငြိုး သူနဲ့ မပြတော့တာ နှစ်ပတ်ရှိပြီ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. မောင်ကိုတော့ မပြောဘူး”

“ပြောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးမရှိဘဲနဲ့ အဲဒီဒေါက်တာကို စိတ်ပျက်တာနဲ့ တိုင်းရင်းသမားတော်နဲ့ ပြကြည့်လိုက်တာ ..၊ အဆင်ပြေမပြေ ကြည့်ချင်သေးလို့ပါ”

“အခု ဘယ်လိုနေလဲ .. ကိုယ် အမေ့ကို သွားကြည့်ဦးမယ်”

“နေပါဦး မောင်ရယ် .. ပြောတာတောင် မဆုံးသေးဘူး ..”

အငြိုး က လက်မောင်းကို ထပ်ဆွဲထားကာ ...

“အမေကလည်း ဆေးထိုးရမှာ အရမ်းကြောက်တယ် .. သူနဲ့ ပြတာမှ အမေက မသက်သာဘဲနဲ့ ဒေါသတွေ ပိုကြီးလာသလိုပဲ။ တစ်နေ့ကလည်း စန်းရီ ကို ဓာတ်ဘူးနဲ့လှမ်းပေါက်သေးတယ်လေ။ စားသောက်

စရာကို မနှစ်မြို့ရင်လည်း ထိပ်ခေါက်လိုက် .. ကျောကုန်းထုလိုက်နဲ့-

“အဲဒီလောက်တောင်လား ..”

“အစတည်းက ပူရလောင်ရမှန်းမသိအောင် သူ့စိတ်က ကယောင်ကယက် ဖြစ်ထားတာမို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဖေ့ကိုမျှော်ရင်း သေမှန်းမသိ ရှင်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့အချိန် .. ကျိုးပေါင်းက ဖြစ်..၊ သွေးဆုံးကိုင်တဲ့ဒဏ်နဲ့ အမေ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာ ..၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်လာတာမျိုးတော့ မဖြစ်ဘူး အငြိုး ..”

“ဒါပေမယ့် ခု ဖြစ်နေပြီလေ ..၊ အငြိုး ကလည်း မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတာ မောင် သိသားနဲ့ .. ဒေါက်တာဗိုလ် နဲ့ အငြိုး စကားများသေးတယ်၊ သူက ရူးရှူးရှားရှား ထဖြစ်တာပေါ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အငြိုး က မစိုက်ပါဘူး၊ ဒီအမေတစ်ယောက်ကို မောင့်အတွက် အငြိုး ပြုစုပေးတာ .. ပြီးတော့ ခုလို အသက်အရွယ်မျိုးမှာ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်မှုဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ပြန်ကောင်းလာဖို့ ခက်တယ်၊ အဖေ့ကို အငြိုး ထိခိုက်စေနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဆေးခန်းပြောင်းလိုက်တာ ..၊ မောင်လည်း ဒေါက်တာကို ဘာမှ သွားမမေးပါနဲ့တော့ ..၊ ဒေါသမထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အငြိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ စိတ်ညစ်မိတယ် ..၊ အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်မိလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အငြိုး ကို ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းမမြင်တာ ..”

အငြိုး ပခုံးလေးကိုဖက်၍ ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်တွေက မြစ်နီးမှုများနှင့် ...

“မောင် ဘာမှမမေးပါဘူး ..၊ ကိုယ့်မိန်းမ ကောင်းမယ်ထင်လို့ လုပ်ပေးနေတာကို ကိုယ်က ဖြည့်စွက်နေဖို့မှ မလိုတာ ..”

“ပြီးတာပါပဲ ..၊ အငြိုး ကတော့ အဖြည့်ခံသက်သက်လို နေပေမယ့် အကောင်းမြင်လည်း မခံရပါဘူး-

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အငြိုး ရယ် .. အငြိုး စေတနာထားတာ

ဆို မောင် နားလည်နေရင် ပြီးတာပဲလေ ..”

“ဒါပေမယ့် မောင်နဲ့ အမေတို့ စကားပြောနေကြတိုင်း အငြိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်တယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“အမေက သတိတွေလည်း မကောင်းတော့ဘူးလေ ..၊ ဘယ်သူ ဆုံးတယ်၊ ဘယ်သူကောင်းတယ်ဆိုတာတွေလည်း သူ့အသိထဲမှာ ခွဲခြား နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“နေဦး အငြိုး .. အမေ့အခြေအနေက ဒီလောက်တော့ မဆိုးသေးပါဘူး၊ ဟိုနေ့က ထမင်းစားနေတုန်း မောင်ကို တွေ့တော့ စကား သိပ်မဝီပေမယ့် အဆင်ပြေရဲ့လား ..၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦးလို့ ပြောတာ ဆွဲအားလုံး ကောင်းနေတာပဲ”

“ဆိုးဝါးနေပြီလို့လည်း အငြိုး က မပြောသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ အငြိုး ကို မကြည်လင်ဘူးဆိုတာ အငြိုး သိတယ်၊ ထားနဲ့ မောင်နဲ့ လွဲခဲ့ပြီးမှ ..”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ ..၊ အငြိုး က ထား ကိုပဲ အမေက ချစ်နေတာလို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲထားမိလို့ပါ၊ မောင်တို့သားအမိ စကားပြောရင်လည်း အငြိုး အကြောင်း အမေ ဘာမှမပြောဘူး ..”

အငြိုး က မျက်နှာလေး မကြည်ဘဲ အတင်းငုံ့ချထား၏။ လိမ္မာအောင် ဒီမျက်နှာလေး ကြည်လာအောင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ပူပန် ချပ်ကော ...

“မော့ပါကွာ .. ခက်တော့တာပဲ၊ ကဲ .. ကဲ .. နောက်ဆို အငြိုး ခွဲကွယ်ရာမှာ မောင် အမေနဲ့ စကားမပြောဘူး .. ဟုတ်ပြီလား ..”

ငုံ့ထားသည့် အငြိုး နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ခနဲ ညွတ်ကျသွားသည်။ ဒါက နောက်ထပ် ဆုပ်ဖမ်းရရှိလိုက်တဲ့ လိမ္မာအောင် ဆီက တစ်စုံတစ်ရာ ...။

ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီး ပြုံးပြီးမှ အပြုံးတွေကို ချက်ချင်း ဖျက်ချင်
မော့သည်။

အလွန် သနားစဖွယ်ကောင်းသည့် မျက်နှာလေးမှာ စုခံအားမဲ့ပါပြီ
လို့ အားကိုး တောင်းခံနေသလိုမျိုးမို့ လိမ္မာအောင် နှစ်သိမ့်သော
အနမ်းတစ်ပွင့်က နူးညံ့စွာ ကျ၏။

သို့သော် ..

သူမ ရယူလိုက်တာ အနမ်းတစ်ပွင့်မဟုတ် .. ကျည်ဆံတစ်
တောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၂၅)

"ငါ .. ငါ ဆေးခန်းမလိုက်ပါရစေနဲ့ .. ငါ့ကို ကယ်ပါဦး စန်းရီ
ရယ် .."

"ဟင် .."

"မ .. မ .. လိုက်ချင်ဘူး .."

စကားကို ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်လျှင် ပီပီသသ ဖြစ်သွားတာရှိ
သည်။ ဘာတွေ ပြောလိုက်မှန်း မသိအောင် လုံးထွေးသွားတာလည်း
ဖြစ်၏။

စန်းရီ နားမလည်တော့ ဒေါ်ယဉ်မေ က ကြိုးစားပြီး ပြောပြရှာ
သည်။

"ငါ မလိုက်ချင်လို့ပါ .."

"ဆေးခန်းမလိုက်ချင်လို့လား .. ဟင် .. မေမေကြီး .."

"အင်း .. အင်း .."

စန်းရီ နားလည်သွားမှန်း သိတော့ ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညှိတ်ပြ
သည်။ ပြီးတော့ မသွားချင်ကြောင်း ခေါင်းခါပြပြန်၏။

စန်းရီ ခေါင်းလေးကုတ်၍ ဒေါ်ယဉ်မေ ရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

"အဲဒါကို ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မမလေးကို ပြောရဲမှာလဲ မေမေကြီးရယ် ... မေမေကြီး အစ်ကိုလေးကို ပြောပါလားဟင် ..."

"မ .. ရ .. ဘူး .."

ဒေါ်ယဉ်မေ ငိုတော့မယ့်မျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားကာ မမြင်ရသည့် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာ၏။

"ငါ့ .. ငါ့သား .. ငါ့သားက ငါ့ဆီ မလာတော့ဘူး .."

"အစ်ကိုလေး လာစကားပြောရင် မေမေကြီးက အခု ကျွန်မကို ပြောချင်သလိုမျိုး စကားတွေ အများကြီး ပြောပြပါလား .. အစ်ကိုလေးက နားလည်သွားရင် .."

"စန်းရီ .."

"ရှင် .. လာပါပြီ မမလေး .."

စန်းရီ အပြင်ကို လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား၏။ ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်နှာငဲ့၍ မျက်ရည်တွေ ကပျာကယာသုတ်သည်။

ပြီးတော့ ဒီတစ်ခါတော့ မလိုက်တော့ဘူးလို့ ငြင်းမည် မာန်တင်းကာ အခန်းထောင့်မှာ ချောင်ကပ်နေခဲ့သမျှ အငြိုး အသံ ကြားလိုက်တာနှင့် ခုတင်ရှိတဲ့ဆီ ခပ်စမ်းစမ်း ပြန်သွားထိုင်၏။

မဖြစ်သေးပါ .. အငြိုး ကို ခုခံတုံ့ပြန်ဖို့ သူမဘက်မှာ ဘာခွန်အားမှ မရှိ ..

ယောက်ျားကို မေ့မှူး ရူးသွပ်နေအောင် ဖြားယောင်းစည်းရုံးနိုင်စွမ်းသည့် မိန်းမမျိုးမှန်း အငြိုး ကို နားလည်လိုက်ကတည်းက အရာရာကို အရှုံးပေးဖို့ အသင့်ပြင်ထားခဲ့ရသည်။

အမေနဲ့ မိန်းမ ..

သူ သိပ်ချစ်နေတဲ့ ဇနီးမယားနဲ့ တူပြိုင် ရင်ဆိုင်ခြင်းဖြင့် ကိုယ်သာ

ချင် အမှန်းများနှင့် ဆုံးရှုံးခြင်းကို ရရှိမှာ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ...

"ကျွန်မ ပြောတဲ့ စကားတွေထဲက တစ်ခွန်းတလေ .. ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု တိုင်းတာတောတာ လုပ်ကြည့်၊ အဒေါ်သားနဲ့ အဒေါ် တစ်ဆက်လုံး ရန်သူဖြစ်သွားရမယ် မှတ် .." လို့ ကြိမ်းဝါးခဲ့သည့်မိန်းမ ..

"ဒေါ်ယဉ်မေ .. ရှင်က ဘာအမျိုးမျိုးတာလဲ .."

"ဟင်! .."

တိုက်ကြီးပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ အပြင်ဖိနပ် မစီးကြပါ။ ဒါပေမယ့် အငြိုး ဒီအခန်းထဲကို လာတိုင်း ဒေါက်ဖီနပ်သံက ပြင်းရှုရှာ ..

"ဆေးခန်းပို့ဖို့အတွက် ကျွန်မက အလုပ်ကနေ တကူးတက ပြန်သွားရတာ .. ခုထိ အင်္ကျီလဲပေးတာကို မခံဘဲ ခေါင်းတခါခါ လုပ်နေတာ ဘာအားကိုးနဲ့လဲ .."

"မ .. မဟုတ်ပါဘူး .. ငါ .. ငါ .. အရမ်းနာတယ်၊ နာလို့ပါ .. စပ်လည်း စပ်တယ် .."

ဒေါ်ယဉ်မေ က နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိကိုင် ညှပ်ပြတာ မျက်သုံးတွေကိုပါ မှိတ်၍ အော်သည်။

"မသွားချင်ဘူး .. ငါ .. ငါ့ကို .. ချမ်းသာပေးပါ"

"ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ .."

အငြိုး ရှေ့ကို တိုးကပ်လိုက်မှန်း သိတော့ ဒေါ်ယဉ်မေ နောက်ကို ဆုတ်သည်။ ခြေထောက်တွေကို ခုတ်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ခွေးကိုယ်စက်၍ ခေါင်းခါရင်း ...

"ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. ငါ .."

"ကုလား .."

"ဗျာ .. မမလေး .."

"လာစမ်း .."

အငြိုး က ကုလား ရောက်မလာခင် ခုတင်အစပ်မှာ တင်ပါးလှဲ

ထိုင်ချ၍ ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ ...

“ဒီမှာ .. ကားပေါ်ကို ကြည့်ကြည့်သာသာ လိုက်ခဲ့ပေး .. ကျွန်ုပ်တို့ ဒီထက်ဒုက္ခပေးဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကလည်း ဒီထက်ဆိုးပြတော့မယ် ..”

ပြောချင်တာတွေ ရှိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ပင်ပန်းခြင်းက မောဟိုက်လာတဲ့အထိ နှိပ်စက်၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဆန္ဒကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောဖို့ဆိုတာ ဒေါ်ယဉ်မေ အတွက် ကြိုးစားဖို့မလွယ်သော ရလဒ်တစ်ခုသာ ..

ဆေးခန်းကို သွားနေရသည်။ ဟိုရောက်တာနှင့် နားထင်နှစ်ဖက်မှာ ဒေါက်စွလို့ ဖိညှပ်ပြီး ဘာနဲ့ဘယ်လို တိုက်ဆောင့်ပစ်လိုက်မှန်း မသိ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ၍ သတိလစ်သွားခဲ့ရတဲ့အထိ ...

ထို့ပြင် ပါးစောင်ထဲကို ဆေးတွေ ထိုးသွင်းပေးသည်။ အဖြိုး နဲ့ ဆေးဆရာကြီးကတော့ တစ်ခုခုကို တိုင်ပင်ထားကြသလို သူတို့ချင်းတော့ တရင်းတနီး ...

ဘာဆေးတွေထိုးပြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကုနေတာလဲ .. ကိုယ့်မှာ ဘာရောဂါဆိုးတွေ ရှိနေလို့ ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းသည့်နည်းတွေနဲ့ ကုနေတာလဲ ...

သူတို့ချင်း ရင်းနှီးနားလည်နေပေမယ့် ဒေါ်ယဉ်မေ ဘာမှ မသိပေ။ ပထမ သွားပြခဲ့သည့် ဆရာဝန် ခပ်ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ညဘက်ဆို အိပ်ကောင်းလာသည်။ အိပ်ရာထတိုင်း ကိုက်တတ်သည့်ခေါင်းကလည်း အခြေအနေ ကောင်းလာ၏။

နောက်မှ ပြောင်းလဲသွားသည့် ဒီဆရာဝန်ကတော့ ..

“သူ ဒီတစ်ခါ ပြန်မနိုးတာ ကြာတယ်နော် ဆရာ ..”

“အင်း .. သူ မနိုးပေမယ့် အားလုံးကို သိနေတယ်၊ မအိပ်ဘဲ

အိပ်မက်မက်နေတာမျိုးပေါ့ ..”

ဆရာဝန်က ခုတင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည့် ဒေါ်ယဉ်မေ့ကို ကြည့်ကာ ...

“အသက်ကတော့ သိပ် အိုမင်းတယ် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝေဒနာအခံကရှိတော့ သူ ဒီထက် ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် နောက်အပတ်တွေ ရှော့မရိုက်တော့ဘူးလေ ..”

“ပြောရရင် ကျုပ်ကလည်း တိုင်းရင်းဆေးဆရာအနေနဲ့ ဒါတွေ ဆုပ်နေရတာ အပြစ်မကင်းဘူး၊ လူတွေ သိကုန်တာနဲ့ ကျုပ် ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်”

“ဆရာရယ် .. ကျွန်မကလည်း ဆရာ ညည်းတွားမလာအောင် ပေးထားတာပါ ..”

“ဒါပေမယ့် ဒီမှာတင်ပဲ ရပ်မှဖြစ်မယ် အဖြိုး .. ကျန်တဲ့အပိုင်းကို ခင်ဗျား လည်သလို ဆက်လှုပ်ရှားတော့ ..”

အဖြိုး က ဒေါ်ယဉ်မေ ဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး ခဏ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ပြီလေ .. ဒီလောက်ဆိုလည်း ရပါပြီ၊ တစ်ခုရှိတာက ဆရာလည်း အပြစ်ကြောက်သလို ကျွန်မမှာလည်း ကြောက်ရတာတွေ ရှိသေးတယ် .. အဲဒီတော့ ..”

“မပူပါနဲ့ .. ခင်ဗျား ကြောက်ရတာက ကျုပ်ထက် မဆိုးနိုင်ပါဘူး၊ စိတ်ချ .. လုံးဝ မပေါက်ကြားစေရဘူး”

ဒီလိုပြောပေမယ့် အဖြိုး က အထက်စီးဆန်သည့်မိုးပြုံးနှင့် ငွေအထပ်လိုက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“သဘောကျတယ်ဦးလား .. ရော့ပါ .. ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းဖို့က ပါးစပ်နဲ့ ပြောနေလို့ အပိုပဲ၊ ဒါပဲ လိုတာ ..”

ဆရာကြီးဆိုသူက အေးစက်စက်အပြုံးနှင့် လက်ခံယူ၍ ..

“ရဲရင် မင်းဖြစ်တယ်တဲ့ .. ခင်ဗျားလို မိန်းကလေး ကျန်းမိုးမိုးပါဘူး”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

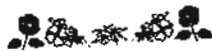
အငြိုး ရယ်ပစ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ဆဲ ကယောက်ကယက် လွင့်မျောနေသော ဒေါ်ယဉ်မေ့ မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ခမ်းစပ်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ၏။

သူမ၏ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့်အသံမှာ အငြိုး ၏ရယ်သံကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပြီး ...

အငြိုး .. အငြိုး .. ဝင်လာပြီ ..

ငါ့ဆီကို လာနေပြီ .. သွား .. သွားပါ .. မလာပါနဲ့ ..

မှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းထောင့်နှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်စက်နှစ်စက် ဆံပင်တွေကြားထဲကို လှိမ့်ခနဲ ..

အခန်း (၂၆)

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးရဲ့ .. သားလည်း နေကောင်းတယ် .. ကြီးကြီးတို့နဲ့ ပြောဦးမလားဟင် ..”

“... ..”

“သားက အိပ်နေတယ် ကိုကြီး ..”

“အမလေး .. သူ့သားအသံကို ကြားချင်သေးတာ သူက .. ပေးစမ်း .. ဒီလောက်သည်းတဲ့ကောင် ..”

ဒေါ်မြမြစ် က ထိုင်နေရာကနေ ဖုန်းလှမ်းယူပြီး တူဝရီး စကားပြောနေတာ သူငယ်ချင်းချင်း ရန်တွေ့နေတဲ့အတိုင်း ..

“မိဖုရေ .. အဲဒီကလေးကို ခြင်ကိုက်ရာ မထင်စေနဲ့၊ ဒီကောင်တာကယ်မလွယ်ဘူး ..”

“ကလေးကို သည်းချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား မမစ် ရယ် .. တစ်ရက်ခြားနဲ့ တစ်နေ့ နှစ်ခါလောက် ဆက်နေတာ .. ကလေးကို အကြောင်းပြုနေတာ ဖြစ်မှာပါ”

ဒေါ်မြမြစ် နဲ့ ဒေါ်စု တို့ စိတ်မဆိုးဘဲ ဆိုးသလိုလုပ်၍ ရန်လိုပုံပြောနေကြသဖြင့် ထား က သနပ်ခါးသွေးနေရင်း ရယ်သည်။

ဒေါ်စု က ထား ရဲ့ စင်းချထားသည့် မျက်တောင်များလေးတွေထိ
ထိုင်ရာကနေ ငဲ့မိုးကြည့်ကာ ...

“ကိုယ့်ကို ဒီလောက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြိတ်ပိုးနေတဲ့ လူမို့
ကြီးကို နည်းနည်းမှသတိမထားမိခဲ့တာများ အံ့ရော ထား ရယ်..၊ ကျုပ်တို့
တူက ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက် .. ဇွတ်အတင်း ခိုးယူရတဲ့အဖြစ်နော်..”

“ကဲ .. ကဲ .. သားတောင် လမ်းလျှောက်တော့မယီ၊ ငယ်မူပြန်
စရာတွေ ပြန်ဆွပေးမနေနဲ့ ..၊ ထား က သမီးအမေဆီ ဒီနေ့ သွားမလို့ဆို..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အဖြိုး အလုပ်က ပြန်မရောက်ခင် ခဏလောက်
သွားလိုက်ချင်လို့ပါ ..”

သနပ်ခါးတွေထည့်ယူလာသည့် ခွက်လေးကိုင်၍ ထား က ဒေါ်မြ
မြစ် ဘေးမှာ လာချထားကာ ...

“အမေ့သတင်းတွေ ကြားနေရတာ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘူး
ကြီးကြီးရယ် ..၊ အဲဒါတွေ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် သမီး သွားကြည့်ပါ
ရစေ ..”

“ပြောပါဦး .. ဘာသတင်းတွေ ကြားတာလဲ ..”

ထား က ဒေါ်မြမြစ် ရေချိုးပြီး လဲဖို့ အင်္ကျီတွေ ထုတ်ယူမလို့
လှည့်ထွက်မည်ပြင်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ ...

“အမေ့ကို .. ဟို ..”

“သမီးယောက်မ နှိပ်စက်နေတာတွေလား ..”

“အဲဒီလိုပုံစံမျိုး ပြောနေကြတာပဲ၊ ပြောတဲ့လူတွေကလည်း အဖြိုး
ဘာတွေလုပ်သလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ ဂယဇနာ မပြောနိုင်ကြဘူး ..”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ..၊ လိမ္မာအောင် ကို တစ်နေ့ကျန် အိမ်မကပ်ရ
အောင် အလုပ်တွေ ခိုင်းတယ်၊ သူက အေးဆေးထိုင်လို့ရတဲ့ အလုပ်မှာ
နေပြီး သူ့ရဲ့ဒရိုင်ဘာကိုရော အိမ်အကူ မိန်းကလေးတွေကိုပါ ထိန်းချုပ်
ထားတာလေ၊ သူ့အိမ်ကို တခြားသူစိမ်း ဘယ်သူမှမှ ဝင်ထွက်ခွင့်မရှိ

တာ .. ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း ဘယ်သူ သိမှာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် ထား ..၊ သူ့သားကိုယ်တိုင်က မိန်းမကို ယုံကြည်
နေတာ၊ သားကမှ မအေကို ဂရုစိုက်ရမှန်း မသိရင် သမီးက နေသွားပါ
တယ်၊ အန်တီစု က မစာမနာ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် ..၊ ဒီအိမ်နဲ့
ဆက်သွယ်ရဘူးလို့ မတားရက်လို့ မတားခဲ့တာ၊ ကောင်း ကလည်း
လုံးဝ ဆက်သွယ်ခံချင်ဘူး ..”

“ထား လည်း သိပါတယ် ..၊ ဒါပေမယ့်လေ အမေရင်း မဟုတ်
ပေမယ့် ဒီအမေ လက်ပေါ်မှာ သမီးဘဝ ကြီးပြင်း ရှင်သန်ခဲ့ရတာပါ၊
အမေနဲ့ ကိုကိုရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုသာ မရှိခဲ့ရင် ထား ဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်
သွားမလဲဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးရဲပါဘူး၊ အခု ထား ရောက်လာရဲ့
သားနဲ့တော့ မတွေ့ဘဲ ပြန်မသွားပါရစေနဲ့နော် ..”

“သွားပါ .. ကြီးကြီးတို့က ညည်းကို မတားပါဘူး၊ ကောင်း က
လည်း သူမိန်းမ ဘယ်သွားသွား ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ပဲ မှာ
တာ .. ဘယ်မှ မသွားပါစေနဲ့လို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့
ရှိတယ် သမီး .. အဖြိုး မသိအောင်တော့ မသွားပါနဲ့ ..၊ အဲဒါက ပခုမ္မာ
မိသားစုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်၊ စကားနည်း ရန်စဲဆိုတာ မှန်
တယ်၊ ရှောင်တာက ချောင်ခိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားရာ
ကျတယ်လေ၊ ကြီးကြီးပြောတာ သဘောပေါက်လား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“သမီးဆန္ဒရှိရင် ဒရိုင်ဘာ ရှိတယ် .. မောင်းပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ အချိန်
နဲ့အခါနဲ့ ကြိုက်တဲ့အချိန် သွား ..၊ ကိုယ်က ရှောင်ကာမှတော့ သူ တမင်
လက်တို့ပြီး စိန်မခေါ်လောက်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးကွယ် အဲဒီလို ရင်ဆိုင်မိ
ရင်တောင် သမီးကပဲ လူလိမ္မာကျင့် ကျင့်ပြီး ရှောင်ပါ၊ အဖြိုး နဲ့ ဘာမှ
တုဖက်ပြိုင် မပြောနဲ့ .. သူပြောတတ်သလောက် ကိုယ် ပြန်မပြောနိုင်ဘူး
ဆိုရင်လည်း ရှက်စရာ မလိုဘူး၊ လူစင်စစ်က ခွေးလို မဟောဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

ဘာဆန်းလဲ ..

ကြီးကြီးတို့ မသွားစေချင်မှန်း သိပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။ သားထောင့်တော့ နောက်မှ ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးကာ ကြီးကြီးက အချိန်ရှိတုန်း သွားဆိုတော့ ထား ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အပြာရောင်နုနုနှင့် မှန်နက်တွေ များများသုံးထားသည့် တိုက်ထဲ ကြီးက ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အလှဆုံး အကြီးဆုံးပဲ ဖြစ်မည် ထင်၏။ ခြံရှေ့မှာ မြေကွက်လပ်က မကျဉ်းမကျယ်ရှိလျက် ..။ ကား နှစ်စီး သုံးစီးစာ ခြေရင်းဘက်မှာ ပါကင်လုပ်ထားသည်။

ပေါ်တီကို ခပ်နိန့်နိန့်ချထားပြီး ပန်းခြံလုပ်ထားပုံကလည်း လှ၏။ ထား ကို မြင်တာနှင့် ဘဲလ်သံကြောင့် ပြေးထွက်လာသည့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့စနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မမ ..”

ထား ကို စန်းရီ သိသည်။ တံခါးဖွင့်မပေးဘဲ နေလိုရမယ့်လို့ မဟုတ် ..။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးဖွင့်မပေးရလို့ မှာထားသည့် တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်က တစ်ဖက် ..။

“စန်းရီ .. အစ်မကို တံခါးဖွင့် ပေး ..”

“မမ .. ဟို ..”

စန်းရီ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ခြံထဲကို မော်ဒယ်အမြင့်ဆုံး ကားလှလှလေးတစ်စီး လိမ့်ဝင်လာ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အငြိုးနေလယ်ခင်း ကားမောင်းတိုင်း မျက်မှန်တပ်ထားတတ်သဖြင့် နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံကပ်ကပ်နှင့် မျက်မှန်နက်တပ်ထားသည့် မျက်နှာလေးက ဖွေးနုနေ၏။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးက မင်းသမီး ရုံးလောက်ပါပေသည်။

နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ အိမ်နေရင်း .. အလုပ်လုပ်ရင်း .. ဒီလိုပုံစံ နေတဲ့လူ သိပ်တော့ မရှိလှပါ။ အငြိုး ကတော့ ခြွင်းချက်ဖြစ်မည်။ “ဖွင့်မပေးဘူးဆိုလည်း လှည့်ပြန်သွားပါလား ထား ..”

အငြိုး က ကားတံခါးကို လှလှပပလေး ပြန်ပိတ်၍ မျက်မှန်ကိုပါ နှိပ်ပါ။ ချွတ်၏။

“လုပ်ငန်းရှင်သူဌေး ဦးကောင်းမျိုး ရဲ့မိန်းမက ဘယ်နှယ် ငါ့ဆီရှေ့မှာ သူခိုးကြမ်းပိုးလို လာချောင်းနေတာလဲ ..”

“ငါ .. အမေ့ဆီလာတာ ..”

ဟိုအစတုန်းက ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးမှန်းသိကာ ကိုကို ချစ်နေသူမို့ မမ လို့ ခေါ်ခဲ့ဖူး၏။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုက် ချစ်ချက်မှမပါဘဲ ရိုသေလေးစားလိုစိတ် အလျဉ်းမရှိတော့သည်ဖြစ်ရာ...

“နင် တံခါးဖွင့်မပေးရဘူး မှာထားတဲ့လူတွေထဲမှာ ငါပါ ပါနေလား အငြိုး ..”

“အို .. ရှေ့ဆုံးကပေါ့ ..”

အငြိုး ကမြေရင်း ထား ရပ်နေသည့် လှေကားသုံးထပ်ထိပ်ထိ ခပ်နဲ့ ထောင့်၏။ ပြီးတော့ ဘာကျာတံခါးကိုမှီ၍ လက်ပိုက်ထားလိုက်ကာ...

“နင်လည်း ကလေးတစ်ယောက်သာ မွေးလိုက်ရတယ် .. အလှအပျက်ဘူးပဲ၊ ဆံပင်တွေတောင် အုံ့ကောင်းပြီး ပိုရှည်လာသလိုပဲ...”

ထား ရဲ့ဆံပင်တွေက ရှည်သလောက် ထူခဲနေသည်မို့ ပေါင်လယ်ထက်ထိ ကျနေပေမယ့် အဖျားရှူးသောဆံပင်ရှည်တွေလို မဟုတ်ဘဲ ခဲ ဝေဝေနေ၏။ ရွှေလို ဝင်းအိနေသည့် မျက်နှာကိုတော့ အငြိုး က ချက်ပဲကြည့်ပြီး မဲ့ကာ ...

“ဒါပေမယ့် ငါ နင့်ကို ဒီလောက် မျက်နှာပြောင်လိမ့်မယ်လို့ ဆင်ဘူး ..”

ထား မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်သွားပြီး စိုက်ကြည့်၏။ အငြိုး က တစ်ကိုယ်လုံးကို မောက်မာရိုင်းစိုင်းသော အထက်စီးဆန်သည့် ခြည့်တို့နှင့် ...

“သူဌေးတွေကြားထဲ မတန်မရာ ရောက်သွားပြီး ခြေသုတ်မသုံး

မြေစွယ်ကျိုးသလို ပြားပြားဝပ် နေနေရတာ ငါကသိနေတော့ သူ့
မယားဆိုပြီး မြို့ကို ဟန်ဟန်ပန်ပန် ပြန်လာပြလည်း လုံးဝ အထင်မရှိ
ဘူး ..

“ငါ ဘယ်လိုနေရတယ်ဆိုတာ နင်က ဘာဖြစ်လို့ သိနေတာလဲ
အဖြိုး မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်၏။

“ငါကတော့ ဘယ်သူ ဘယ်လိုနေရတယ်ဆိုတာကို မီးခွက်ထဲ
ပြီး လိုက်ချောင်းဖို့ ဝါသနာမပါဘူး။ ငါသိတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲ
အမေနဲ့ ကိုကိုက ငါ့ရဲ့မိသားစုလည်း ဟုတ်တယ် .. ကျေးဇူးရှင်
လည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ ကမ္ဘာ
သွားသလို မနေနိုင်ဘူး။ အမေနဲ့ ငါ စကားပြောပါရစေ .. ဖွင့်ထား

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. အဲဒါပဲ ထား .. နင် ဒီနေရာမှာ
လူးသလို လူးနေလည်း ငါ တံခါးဖွင့်မပေးဘဲ ဝင်လို့ မရဘူးဆို
နားမလည်သေးဘူးလား ..”

“နားလည်တယ် .. ဒါက နင် ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပိုင်နက်ပဲ။ ကို
ထဲ ရောက်လာတိုင်း ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ပစ္စည်း သူများ
ရောက်သွားရင်လည်း ငါ ပြန်တောင်းယူခွင့် ရှိသေးတယ်။ အဲ
သက်မဲ့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“ငါ အမေနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တယ် ..”

“အမေက ငါနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘော ပြောလိုက်
စကားပြောရဖို့တစ်ခုအတွက်ပဲလား ..”

မျက်လုံးချင်း ခဏကြာအောင် ဆုံသွားခဲ့၏။ ပြီးမှ ထား
ခေါင်းခါ၍ ..

“မဟုတ်ဘူး ..”

တုံးတိတိ ဖြေလိုက်ပြီး အထဲကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ကာ -

“ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို အချိန်မရွေး ဝင်ထွက် တွေ့ဆုံခွင့်တွေ
ရတော့ ငါတို့ ဘာစကားမှ ပြောဖို့ မလိုပေမယ့် နင်က အဲဒီလို
ဆုတ်တဲ့အတွက် ငါ အမေ့ကို မေးသင့်တာတွေ မေးရတော့မယ် ..”

“သိပြီ .. နင် ဘာမေးမှာလဲဆိုတာကိုပါ သိလိုက်ပြီ။ အဟွန်း ..
ဆိုပြောလို့မှ ငါက တံခါးဖွင့်မပေးရင် ကြောက်တတ်ရာ ကျသွားမှာ
ပါ .. စန်းရီ ..”

“ရှင် ..”

မလှမ်းမကမ်းထိ ဆုတ်ရပ်နေသည့် စန်းရီ က ချက်ချင်း တံခါး
ခွေရောက်လာ၏။

“တံခါးဖွင့်လိုက် ..”

စန်းရီ ကို ပြောပြီးသည်နှင့် အေးစက်စက်မျက်နှာက ထား ဘက်
ကို ပြန်လှည့်လာပြီး ..

“လုပ်စရာရှိတာ အပြီးသတ် လုပ်သွား .. ဟိုမှာ တွေ့လား ..”

အဖြိုး က လက်ညှိုးလေးနဲ့ ခြံရံပတ်လည်ကို ဝှေ့ဝိုက် ညွှန်ပြကာ ..

“ဟောဒီ ခြံတွေကို ဆယ်နှစ်ပေထိ တံတိုင်းခတ် ပိတ်လိုက်ပြီးရင်
တာ့ ငါ့ခြံထဲမှာ နှင့်ရဲ့အသက်ဘူး ကျန်ခဲ့ပါတယ်ဆိုရင်တောင် ပြန်
ညှဉ်းကောက်ခွင့် မရတော့ဘူး .. အဲဒါ မှတ်ထား .. ပတ်ဝန်းကျင်
ထဲလုံးတွေကို ဂရုစိုက်မနေချင်လို့ .. ပြီးတော့ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ဘာမှ
ဆက်စပ်ဘဲ ခဏခဏ မျက်ရည်ခံလာထိုးနေမယ့် နှင့်ကို မမြင်ချင်လို့ ..”

အဖြိုး က ထား ဘာမှ ပြန်မပြောရသေးခင် အထဲကို လှည့်ဝင်သွား
တာ ..

“စန်းရီ .. လိုက်ပို့လိုက် ..”

အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းနှင့် ဟီးထနေအောင် ဆောက်ထားပြီး
ထဲဝင်သွားလေ မှောင်သွားလေမို့ အပြင်ကကြည့်တော့ လှနေသည့်
စိုက်ကြီးက အထဲမှာ စိတ္တစဆန်နေ၏။

“အမေ့ဆီကိုပဲ သွားမယ် စန်းရီ .. ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”

အခန်းတစ်ခန်းကို သော့ဖွင့်နေသဖြင့် ထား က စိတ်မရှည် - အပြင်မှာ ပြဿနာရှင်းနေရတာပဲ အချိန်တွေ ကြာခဲ့ပြီမို့ ကံထူး ထားခဲ့ရတာကို နောက်ကြောင်းက မဖြောင့်နိုင် ..

ထိုပြင် ကြီးကြီးတိုက်က စိတ်ချလက်ချ လွှတ်လိုက်ကြတာ မဟုတ် စန်းရီ က တံခါးကို သော့ဖွင့်ရင်း လှည့်ကြည့်ကာ ...

“မေမေကြီးက ဒီထဲမှာ မမ ..”

“ဘာ!...”

မရဲတာရဲ ပြောလိုက်သည့် စန်းရီ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ နောက်ထပ် မမေးဖြစ်တော့ဘဲ မှောင်မိုက်နေသည့် အခန်းတစ်ခုလုံးကို တအံ့တသြ ဝေကြည့်ကာ အထဲကို အလျင်စလို ဝင်လိုက်မိသည်။

“အမေ .. အမေ .. သမီး ထား လေ ..”

အခန်းက သိပ်မကျယ်ပေမယ့် မွေ့ရာနှင့် ခုတင်တစ်လုံးအပြင် စာကြည့်စားပွဲနဲ့ ထိုင်ခုံတစ်လုံး ရှိသည်။ အမေ့အတွက်ကတော့ ထမင်း စား စားပွဲပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရေချိုင့်ရယ်၊ သစ်သီးတွေအစရှိသည့် ပလတ်စတစ်ခြင်းလေးရယ် ..

“အမေ့ ..”

“ထား .. ငါ့သမီး ..”

မွေ့ရာပေါ်မှာ စောင်ပုံလေးလို ကွေးကွေးလေးခွေနေသည့် အမေ့ ကိုယ်လေး လူးလဲထလာတာ မြင်သည်နှင့် ထား ပြေးသွားမိ၏။

“အမေ ..”

“သမီးလေး ..”

နေရက်လိုက်တာလို့ မပြောပေမယ့် ထား ဆီကို လက်လှမ်းထား က ကြောက်ရွံ့ ကြေကွဲနေသည့် ဒီကိုးရာမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို လက်ချင်း ထိစပ်မိကာ ထား ကို ကိုင်တွယ်မိတာနှင့် တင်းတင်း

ထုပ်ကျပ် ဖက်၍ ရှိုက်ငိုလေသည်။

“အမေရယ် ..”

ထား အမေ့ကို ဖက်၍ အတူတူ ရှိုက်ငိုမိကာ ...

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေရယ် .. သမီးလေ ..”

“အမေ သိတယ် .. အမေ သိတာပေါ့ .. ငါ့သမီး ငါ့ဆီကို လာ ချင်နေတယ် .. လာလို့ မရဘူးဆိုတာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ် .. အခုလေ .. အခု အမေ ဒီမှာနေရတာ အဆင်မပြေရင် သမီးနဲ့ လိုက်နေပါလား ..”

“ဟင်!...”

“မငြင်းပါနဲ့ အမေရယ်နော် .. ကိုကိုကို လွမ်းရင် ကိုကိုဆီ တစ် ခါပြန်နေ .. ငြိမ်းရင် သမီးဆီ ပြန်လာ .. အမေ့သားနဲ့ သမီးက အမေ့ကို တစ်လှည့်စီ ပြုစုမှာပေါ့၊ အမေ့ဆီကို သမီး လာချင်တိုင်း လာလို့ မရ ဆဲမယ့် သမီးဆီမှာ အမေ ကြိုက်သလို နေ .. ကြိုက်သလို ပျော်လို့ ရတယ်၊ မပျော်ရင်လည်း ပြန်ရမှာပါ .. နော် .. အမေ .. နော် ..”

ဖက်ထားသည့် ဒေါ်ယဉ်မေ့ လက်တွေ့ လျော့ရဲကုန်ကာ ထား ချွေချက်နှာကို ဟိုစမ်းဒီစမ်းနှင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မဖြေ ..

“အမေ အရမ်းကို ပိန်ကျသွားတာပဲ .. ဒီတစ်ခါတော့ လိုက်ခိုပါ အမေရယ် .. အမေ့ကို ဒီတစ်ခါမှ ပါအောင် မခေါ်နိုင်ရင် အမေ့နဲ့ သမီး နောက်ထပ် အဆင်ပြေပြေ ထပ်တွေ့ရဖို့က သိပ်မလွယ်တော့ သို့ပါ၊ လိုက်မယ်မို့လား .. ဟင် ..”

“ဆေးခန်း .. ဆေးခန်း ကို .. မလိုက်ဘူး .. လိုက်ဘူး ..”

“အမေ ..”

ဗလုံးဗလွှေးနှင့် ပြောင်းလဲသွားသည့် အမေ့အသံကြောင့် ထား နှစ်ထဲမှာ ဆိုနှင့်သွားသည်။

စကားသံတွေက ပီတစ်ချက် မပီတစ်ချက်နှင့် ..

အမေ အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားတာလား ..

“ဆေးခန်း မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် .. ထားနဲ့လေ ..”

“ထား .. ဟုတ်တယ် .. ငါ သူ့ကို စောင့်နေတာ၊ ငါ့သမီး ငါ့သမီး လာချင်နေတာမှာ .. ဒါ .. ဒါပေမယ့် .. မရပါဘူး ..”

“အမေ .. အမေ .. ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ .. ဒီမှာ ထားလေ .. အမေ့သမီးပါ အမေရဲ့ ..”

ထား ချောက်ချားစွာ ပြောရင်း အမေ့မျက်နှာလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ငိုမိ၏။ အမေ့စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်ပြီဆိုသည့်အသံနှင့် ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့သလို လှိုက်ဟာ ပူလောင်သွားခဲ့ပြီး ..

“အမေရယ် .. သမီးလေ .. ထား ကို မေ့သွားပြီလား ..”

“ဟင့်အင်း .. ငါ .. ငါ သိတယ် ..”

“ထား ပါ အမေရဲ့ ..”

“ထား .. သမီးလေး ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ့ အသံတွေ နူးညံ့သွားပြန်ကာ ..

“ငါ့သမီးကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ မမြင်ရတာလဲ .. အမေ့ကို မီးဖွင့်ပေးစမ်းပါ။ လုပ်ပါ .. အမေ .. သမီးမျက်နှာလေးကို ကြည့်ချင်တယ် ..”

“မီး ပျက်နေတယ် .. မီး ပျက်နေလို့ပါ အမေရယ် .. ဟို .. လာရင် ဖွင့်ပေးမယ်နော် ..”

“ငါ .. ငါ ပြန်ချင်တယ် ..”

“သမီးနဲ့ ပြန်လိုက်မှာလားဟင် ..”

“သမီးနဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ အမေ .. ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့နော် .. အမေ့ပြန်ချင်ရင် သမီး ပြန်ပို့ပေးမှာပါ ..”

“မဖြစ်ဘူး .. မဖြစ်ပါဘူးအေ ..”

အမေ စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာလား .. စိတ်နဲ့ကိုယ် ကပ်ရဲ့လားလို့

ထား သေချာကြည့်မိသည်။ အမေ့ရှိုက်သံသဲ့သဲ့နှင့် ခေါင်းခါခြင်းက ကြွေကွဲဖွယ်ပါ ..။

“ငါ့သား .. လိမ္မာအောင် .. လိမ္မာအောင် က လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အငြိုး က သူက .. သရဲလိုပဲ ..”

“အဲဒီလိုထင်ရင် အမေ လိုက်သွားလိုက်ပါလား ..”
အခန်းထဲမှာ မီးရောင် ချောက်ခနဲ လင်းသွားသည်။ နေ့ခင်းဘက်

ကြိုးပေမယ့် မီးရောင်ရှိမှ ပြည့်စုံသောအခန်းထဲမှာ ဒေါ်ယဉ်မေ က မီးရောင်ကြောင့် မျက်လုံးကို အုပ်၍ မျက်နှာငုံ့ပစ်၏။

မမြင်ရဘူးဆိုသည့် မျက်လုံးတွေက အလင်းအမှောင်ကို ကောင်းကောင်း ခံစားနိုင်နေတာကို ဖော်ပြလိုက်သလိုမျိုး ..။

“ဟန်ဆောင်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. အငြိုး က အပြောသမား မဟုတ်ဘူး ..”

လက်ဝိုက်ဝင်လာပြီး ထား တို့ ရှိနေသည့် မွေ့ရာဘေးမှာ နီးကပ်စွာ ရပ်လိုက်သည်။

“အ .. အငြိုး ..”

အမေ့မျက်နှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတာကို ထား သေချာ ကြည့်နေမိသည်။

“အမေ့သားက တားမှာလည်း မပူနဲ့ .. လိမ္မာအောင် က အငြိုး ရှိနေရင် သူ့အတွက် တခြား ဘာမှ မလိုတဲ့လူ ..”

သားကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းခြင်းဖြင့် ကပ်တွယ် ငိုကြွေးနေခဲ့သည့် အမေ့အိုတစ်ဦးရဲ့ရင်ထဲကို .. နှလုံးညာကို ဖိညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းနှင့် တူသော စကားလုံးတွေ ပစ်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ..

“ခေါ်သွားတော့ ထား .. ငါက သားရဲ့မျက်နှာနဲ့ အမေ့ကို ဒုက္ခခံစောင့်ရှောက်ထားတာ .. ပြောရရင် သူ့အတွက်နဲ့ ငါ့မှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်စကားတွေနဲ့ နာမည်ပျက်လှပြီ ..”

"မခေါ်နဲ့ .. ဟင့်အင်း .. မလိုက်ဘူး .. မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့သားနဲ့ ငါ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ငါ့သားကို မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး .. သွားပါအေ .."

ထား ရဲ့လက်တွေကိုပါ ပွတ်သပ်ခါချပြီး နောက်ကိုလည်း ဆုတ်သည်။ ကျောခိုင်းထိုင်ပစ်၍ ပခုံးတွေ လှုပ်ခါနေအောင် ခိုလေသည်။

အငြိုး မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ထား ခုတင်ပေါ်ကဆင်း၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်သည်။ အမေ ပခုံးတွေလှုပ်အောင် ခိုကြွေးနေပေမယ့် အငြိုး ကတော့ ပခုံးတွေလှုပ်အောင် ရယ်လို့ပါလား ..။

ရှိက်သံဟာ ကလေးလို စာဟီးဟီး ပွင့်အံ့ထွက်ပေါ်နေကာ ရယ်သံတွေက အသံတိတ် သရုပ်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။

"နင် ပျော်နေလား .. အငြိုး .."

"ရူးနေတဲ့သူကို ထိန်းရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းပါ့မလား .. အဟွန်း.. ဟွန်း .."

ဒါက မုသားသုံးလိုက်တာ မဟုတ်ပါ။ သည်းမခံ စိတ်မရှည်တတ်သည့် ကိုယ်ဟာ ဒီမိန်းမကြီးကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေခဲ့တာ အမှန် ...

သတ်ပစ်လိုက်လို့လဲ ရနေပေမယ့် လိုချင်တာက ရှိသေးသည်မို့ မဖြစ်သေး ..။

သားသမီး မြေးဖြစ်တွေ ရှိသေအောင် အိုစာမင်းစာ ချန်ရမည်ဆိုသော သင်းလက်ထဲမှာ မက်လောက်စရာတွေ ရှိနေသေးသည်။

ဒါတွေကို မရသေးသရွေ့တော့ ..။

အခန်း (၂၇)

"ဟိုရှေ့မှာ အဖေပါလား .."

မိုးဖွဲ့တွေက ကျနေသည်။ ကိုယ်ကလည်း အဖေဆီကိုပဲ လာတာဖြစ်ကာ အဖေလက်ထဲမှာ ကန်စွန်းရိုးတွေ အမြောင်းလိုက်ကို စုစည်းကိုင်ထားလျက် .. ထီးမပါ။

စိတ်က ပြေးလွှား ယောက်ယက်ခတ်နေတုန်း ကားက အဖေရှေ့ကို ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ ကားကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဦးငြိမ်း က ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကြီးနှင့် လမ်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တက်၍ ရပ်စောင့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အငြိုး ကားရပ်လိုက်ရကာ ...

"အဖေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..။ ကန်စွန်းရွက် လည်ရောင်းမလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရာ .. အလကားနေရင်း ကန်စွန်းခင်းလေးကို ကန်ထရိုက်ပြန်ယူမလားလို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ .."

"ဘယ်လို .."

မိုးစက်တွေ စိပ်လာပေမယ့် အငြိုး က အဖေ ကားပေါ်တက်ပါလို့ မခေါ်သလို ဦးငြိမ်း ခြေလှမ်းပြင်နေပေမယ့်လည်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်တံခါးဖွင့် တက်ထိုင်တဲ့အထိတော့ မလုပ်ရဲ ..။

“ဒီအခင်းပိုင်ရှင်က ဦးမြသောင်း ပဲ။ သူက အဖေကို ပြန်ပေးလား ..”

“အေးလေ .. အများကြီး ကြိုပေးထားရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး အဖေက ကိုယ်တိုင်ပျိုး .. ကိုယ့်ဖာသာ ထုတ်ရုံပဲ။ သူ့ဖောက်သည်တွေက ရှိပြီသားဆိုတော့ ဒါက သေချာပေါက်မြောက်မယ့် အလုပ်ပဲ သမီးရဲ့ .. ကိုမြက သူ့သား ရန်ကုန်မှာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ဖြစ်သွားလို့ ဖအေထံ လှမ်းခေါ်တာလေ။ သူကလည်း ဟိုမှာ အပြီးနေဖို့ထိတော့ စိတ်မကူးဘူး ထင်တယ် .. အဲဒါကြောင့် အဖေကို ပြန်ငှားတဲ့သဘောပဲ ..”

“အိုကြီးအိုမနဲ့ အဖေရယ် .. ရေထဲ မိုးထဲကို .. ခုပဲ အဖေ တစ်ကိုယ်လုံး စုံရွှေနေပြီ”

ဦးငြိမ်း က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ငုံကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“ဒါက စောစောလေးက မိုး စတင်သည်းသွားလို့ စိုတာပါ။ ကန်စွန်းရွက်လေး နည်းနည်း ခူးဦးမယ်ဆိုပြီး အဖေ ကန်စပ်ပဲ ဆင်းတာ”

မိုးမိတာရော .. ကန်စွန်းရွက် ဆင်းခူးတာရော .. ဘာမှ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါ။ လူကြီးပေမယ့်လည်း နေပူမိုးရွာဒဏ် ခံနိုင်အောင် နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ် သွားလာ ထိတွေ့ပေးရတာလည်း ရှိမှ ..

ရှက်စရာကောင်းနေတာက အခု သမီးရဲ့ ကားအသစ်ကြီးဘေးမှာ မိုးတွေလည်း ရွာလာတာကို ဒီတိုင်းရပ်ပြီး အပေါ်နဲ့အောက် စကားပြောနေရတဲ့အဖြစ် .. ထို့ကြောင့် ဦးငြိမ်း ရှက်ရယ်ရယ်ရင်းနဲ့ပဲ သမီးရဲ့ဘေးကို ထပ်တိုးလိုက်ပြီး ..

“အဖေ ကားနဲ့လိုက်လို့ မရဘူးလား သမီး ..”

“ဟာ!.. အဖေခြေထောက်မှာလည်း ရွံ့တွေနဲ့၊ ကန်စွန်းရွက်တွေက ရေတွေ တတောက်တောက် ကျလို့ .. မဖြစ်ပါဘူး .. သမီးလည်း သွားစရာရှိသေးတယ် .. အဖေကို လိုက်ပို့အားမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

အငြိုး က ပြောပြီးတာနှင့် မတ်မတ်ပြန်ထိုင်၍ မောင်းဖို့ ပြင်၏။

ဆိုယ့်ရဲ့ လာရင်းကိစ္စကို ဦးတည်ချက်ပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ..။

“သမီးက အဖေဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဪ .. လာတယ်ဆိုရင်တောင်မှ အဖေမို့ ပြောရက်တယ် ..။ ဆိုယ့်ပုံစံလည်း ကိုယ် ပြန်ကြည့်ပါဦး..။ ဒီလိုကားပေါ်ကို တက်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့မလားဆိုတာ ..”

ဦးငြိမ်း မျက်နှာဟာ ပြုံးနေရင်း ငိုမလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ငိုချင်သွားတာကို ဖော်ပြချင်တာ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ဟန်ဆောင်ပြီး နေလို့မှ မရတော့တာ ဖြစ်သည်။

အငြိုး က ကားကို ဘီးလိုမိုစပရိုနေကာမှ မှန်ကို အကုန်မတင်သေးဘဲ ပြန်ရပ်ကာ ..

“ဒီမှာ .. အဖေကို ပြောရဦးမယ် ..”

မှန်ကို ထပ်ချလိုက်တော့ မိုးစက်မှုန်တွေ ကားထဲကို စင်သဖြင့် မှန်နားကပ်လာသည့် သူမမျက်နှာလေး တွန့်ခနဲ နောက်ပြန်ဆုတ်၏။

ပြီးတော့ မှန်ကို စကားပြောသာရုံလေး ချန်၍ တင်လိုက်ကာ ..

“ဟိုပုဂ္ဂိုလ် အဖေကို လာပြီး လောကွတ်ချော်လိမ့်မယ် ..။ အိမ်မှာ လိုက်နေပါ .. ဘာညာနဲ့၊ အဖေ အဲဒါကို လုံးဝ လက်မခံနဲ့နော် ..။ သူ့အပေါ်မှာ သမီး အဖေကြောင့် မျက်နှာအောက်ချ မနေနိုင်ဘူး ..”

ဦးငြိမ်း က မျက်နှာပေါ်ထိ စီးကျရန် စလာသည့် မိုးစက်တွေကို လက်နဲ့ သပ်ချ ဝါပစ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီး ရှင်းစရာရှိတာတွေ ရှင်းရဦးမယ် .. အဲဒီထိတော့ စောင့်..”

သိမ့်ခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားသည့် ကားလေးကို ကြည့်၍ ငေးမောမိမလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ဦးငြိမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းလိုက်သည်။ သားအဖ ခဏစကားရပ်ပြောတာမျိုး မနီတီးဖို့က သူသွားရင် ကိုယ်လည်း သွားမယ်။

ခြေလှမ်းတွေကို ပေါ့ပါးစွာ လှမ်းထွက်သလို ပြုပြင် ဟန်ဆောင်ရင်း မိုးတွေသည်းလာတော့ သမီးရဲ့ကားဆီကို တစ်ချက်တော့ ပြန်ကြည့်

မိသည့်။ လှမ်းခေါ်ရင်တောင် ကြားနိုင်သေးသည့် အကွာအဝေးပေမယ့် ကားလေးက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်သွားခဲ့တာ လှည့်မကြည့် စတမ်း ..။ သူ့လို ဟန်ဆောင် ဖုံးဖိသွားခဲ့တာလား ..။

ဦးငြိမ်း မျက်ရည်ငွေနေသည့် မျက်နှာကို ငုံ့ပစ်လိုက်မိ၏။

“ဦးလေးငြိမ်း .. နေပါဦး ..”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သိပ်မကြာလိုက်ခင် ဦးငြိမ်း ကိုယ်ပေါ်ကို ခုန် ဆင်းနေသည့် မိုးစက်တွေ တိခန့် ပြတ်တောက်သွား၏။

ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်နီးချင်းက ဆယ်တန်းကောင်လေးတစ်ယောက် ..။ သူ့ကို ထီးမိုးပေးလိုက်တာ ဖြစ်ကာ ..

“ခုနက မမအငြိုး ကား မိုးလား ..”

“အေး ..”

“ဘာလို့ လိုက်မပို့ခိုင်းတာလဲ ..။ အိမ်က သိပ်မှမဝေးတော့တဲ့ဟာ”

“သူတို့က အလုပ်များနေတဲ့လူတွေကွာ .. မခိုင်းချင်တော့ပါဘူး”

“ဦးလေးကလည်း ခိုင်းခိုင်း မခိုင်းခိုင်း မမအငြိုး က ပို့သင့်တာပေါ့၊ မိုးတွေ သည်းလာတာတောင် ဒီတိုင်း ထားခဲ့ရသလား ..”

“လိုက်ပို့မယ်လို့ ဇွတ်ပြောနေလို့ အတင်း ပြန်လွှတ်လိုက်တာကွ၊ ငါ့ကိုယ်မှာလည်း ရွှံ့ပြီးသားဖြစ်နေပြီ ..သူ့ကားကြီးပေါ်လည်း မတက် ချင်တော့လို့ပါ ..”

လူငယ်လေးမို့ ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတွေလို သားသမီးဝတ်တွေ ဘာတွေ ရေရွတ်ပြီး အငြိုး ကို ကဲ့ရဲ့ ရဲ့မို့တော့ တွေးမိပုံ မပေါ်ပေ..။

ငယ်သူပီပီ ပွင့်လင်းစွာ ဝေဖန်လိုက်ပြီး ဓဏအတွင်းမှာ တခြား ကိစ္စတစ်ခုသို့ အာရုံရောက်၏။

“မမအငြိုး တို့ တိုက်ကြီးက ခြံစည်းရိုးထိပ်ပိုင်းတွေ ဘာထပ်လုပ်တာလဲ ဦးလေးငြိမ်း ..။ သူများတွေက ပြောတော့ တံတိုင်း ထပ်တက်မလို့ဆို ..”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ..။ ငါလည်း အဲဒီဘက်ကို ခုတလော မသွားဖြစ်လို့ သတိမထားမိဘူး ..”

ကောင်လေး နာမည်က ဆန်းမင်းထွတ် ပါ။ သူက ဦးငြိမ်း ကို ဆုံအောင် ထီးမိုးပေးရင်း စလွယ်သိုင်းထားသည့် လွယ်အိတ်ကို ရှေ့ကို တွင်တွင်ဆွဲယူလျက် ..

“သားကတော့ သတိထားမိတယ် ..။ မမအငြိုး စိတ်ကူးနဲ့ ဆောက်ထားတာဆိုလို့ တိုက်ကြီးက လှတော့ အရမ်းအားကျနေတာ၊ အခု တံတိုင်းတွေ ထပ်တက်လိုက်ရင် အလှအပတွေ မြုပ်ကုန်မှာပေါ့၊ အဝေးကကြည့်ရင် ဘယ်လိုလုပ် မြင်ရတော့မှာလဲ ..”

ဦးငြိမ်း ရင်လေးသွားမိသည်။ သမီး ဘာတွေလုပ်နေပြန်ပြီလဲ ..။

“ရှင်းစရာ ရှိတာတွေ ရှင်းရဦးမယ် .. ဓဏစောင့် ..” လို့ ပြောသွားတာ ဘာကိုလဲ ..။

တွေးမိလိုက်တာနှင့် ဦးငြိမ်း ရင်ထဲမှာ မီးစနဲ့ အထိုးခံလိုက်ရသလို နူးလောင် တင်းကျပ်သွား၏။

သမီးစိတ်ကို သူ သိသည်။ ထို့ပြင် သမီး ဘာကိုမကျေနပ်နေတာ.. ဘာလုပ်ချင်နေတာ ..။ အားလုံးကို အတိအကျ မသိပေမယ့် သူ သိတော့ သိနေခဲ့သည်မို့ ..။

မဖြစ်သေးဘူး .. ဒါကို ရအောင် မေးကြည့်ဦးမှ ..။

ကိုယ့်သမီးကို မနိုင်ပေမယ့် ..။

အခန်း (၂၈)

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား မောင် ..”

“ကောင်းတယ် .. ဒါတွေ အပြီး ချက်ထားတာလား ..”

“အင်းပေါ့ မောင် ရဲ့ .. ဒီနေ့ မောင့်မွေးနေ့နို့လို့ အပြီး တစ်ခါ ကုန် အိမ်မှာနားပြီး ဒါတွေ စီစဉ်နေတာပေါ့ ..”

စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းအမယ်တွေက စုံနေသည်။ ဆီပြန်တွေ၊ ချဉ်နီတွေ အားလုံးကို တို့တိတိစားရင်း ဟင်းတစ်ခွက်အရောက်မှာ လက်တွေ တဲ့သွား၏။

“ဒါ .. ငါးရဲ့အူဟင်းလား အပြီး ..”

“ဟုတ်တယ် မောင် .. မောင် ကြိုက်မှန်းသိလို့ မန္တလေးကနေ ကြိုမှာထားတာ၊ ဟိုတယ်လ်ကြီးတွေမှာတောင် အမြဲရှိတတ်တာ မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့ .. မောင့်မိန်းမက မောင့်အတွက် ..”

လိမ္မော်အောင် က အပြီး ပြောနေတာကို ကျေနပ်နေပေမယ့် အမေ့ကို သတိရသွားသဖြင့် ပြုံးနေသည့်မျက်နှာက အပြုံးရိပ်တွေ မပီပြင်တော့ပေ ..။

“ငါးရဲ့အူဟင်းကို အမေက သိပ်ကြိုက်တာ ..၊ မောင်တို့ တစ်ခါ စာလေ ထမင်းလက်ဆုံစားရအောင် အပြီး ရယ် .. မောင် အမေ့ကို သွား ခေါ်လိုက်မယ်နော် ..”

အပြီး မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမ အမူအရာတွေ ပျက်သွားမိတဲ့အတိုင်းပဲ ထားကာ .. ကြေကွဲခြင်းတို့ ထပ်ဆင့်လောင်း ခဲ့ ..

“မောင်ရယ် .. အမေက တစ်ချက်တစ်ချက် သတိလွတ်ပြီး ပြော ချင်သလို ပြောတော့ အပြီး လေ .. အမေနဲ့ အပြီး နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေရင် ဆံပင်ဆွဲဆွဲ .. ပါးကိုပဲ ရိုက်ရိုက်ပါ .. မောင့်ရှေ့မှာတော့ ..”

“အပြီး .. အပြီး .. ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ .. အမေက ..”

သူ ကိုင်ထားသည့် ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းကိုတောင် ချထားလိုက်မိတဲ့ အထိ ..။

“အပြီး ကို မမေးပါနဲ့ မောင် ..၊ မောင့်ကို စိတ်မညစ်စေချင်တဲ့ အတွက် အပြီး ရဲ့စိတ်ရင်းကို ချိုးနှိမ်ပြီး အစွန်းကုန်ထိ သည်းခံခဲ့တာပါ။ ဒီတိုင်းပဲလည်း ဆက်သွားနေဦးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မောင့်ကို မမြင်စေချင်ဘူး၊ အပြီး က ပတ်ဝန်းကျင်မှာသာမက မောင့်အပေါ်မှာပါ မိန်းမဆိုး တစ်ယောက်လို နေခဲ့တာ၊ အမေ့ကိုတော့ ပြားပြားဝပ် ရိုကျိုးနေရတယ် ဆိုတာ ..”

“အပြီး ရယ် .. အပြီး ရိုသေနေတာ မောင့်အမေလေ ..၊ အပြီး ကို မောင်က အထင်သေးမယ့်သူလား ..၊ ကျေးဇူးတင်ပြီး ပိုတောင်ချစ်ရဦးမှာပါ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သူ့သား သူ့ဌေးကို လက် ဂ္ဂွတ်ရမှာစိုးလို့ မအေ့ကို သေလောက်အောင် ဒူးတုပ်နေရတယ်လို့ပဲ ပြောကြမှာ ..”

“မဟုတ်တာပဲ အပြီး ရယ် ..”

အငြိုး မျက်ရည်တွေ ဝေနေပြီဖြစ်ကာ ထမင်းတွေကို အစိတ်စိတ် ဖြေနေတာနဲ့ပဲလေးက သနားစဖွယ်ပါ ...။

"အငြိုး ခြံအုတ်တံတိုင်းတွေ အမြင့်ကြီး ထပ်တက်ဖို့ လုပ်နေတာ အဲဒါကြောင့်ပါ မောင် ...။ ပတ်ဝန်းကျင်ပြောစကားတွေကြောင့် အခု ကို အငြိုး မပြောရဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်အောင် အငြိုး ကာကွယ်တာပါ။ အငြိုး လုပ်တာ ပေါကြောင်ကြောင် နိုင်နေ ပြီလား ..."

အငြိုး ရယ် ...။

သူ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။ အငြိုး ကို သနား သလို အမေက အငြိုး အပေါ်မှာ မိမိမူတစ်စုံတစ်ရာနှင့် အနိုင်ယူနေ တယ်ဆိုတာမျိုးကို မယုံနိုင် ...။

အမေဟာ ရန်ကုန်မြို့နယ်တစ်ခုတည်းက မဆိုထားနှင့် တစ် ဖက်သားအပေါ် တင်းမာပြတ်တောက်သည့် စကားမျိုးသော်မှ ပြောခဲ့တဲ့ သူ ဖြစ်သည်။

"မောင်ရဲ့အမေ အငြိုး ကို ဘယ်လိုလက်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာလည်း မောင် သိပါတယ် ..."

တွေးနေမှန်း သိသောကြောင့် အငြိုး က မီးလောင်ရာလေပင် လုပ်လိုက်သည်။ သူမ စကား တကယ်ပဲထိရောက်ပါသည်။ လိမ္မာအောင် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ကာ မျက်လွှာချလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်လျက် ...

"ဒါပေမယ့် အငြိုး ရယ် ... ဟိုကွာ ... မောင်အမေရဲ့သဘောကို မောင် သိတယ် ...။ သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်း မချစ်ခြင်းကြောင့် အငြိုး ကို ထိခိုက် နစ်နာအောင် ..."

"တော်ပါတော့ မောင် ... မောင်ကိုယ်တိုင်က အမေက ဘယ်လို လုပ်လုပ် ဘယ်လိုနေနေ အငြိုး ကပဲ သည်းခံပါလို့ စီရင်ချက် ချချင်တာ လား ...။ အဲလိုတော့ အငြိုး ကို မခိုင်းပါနဲ့ ... အခိုင်းခံရရင် အငြိုး က

ပိုချင်တာ ..."

"မဟုတ်ဘူး ..."

"အခု အမေ့ကို အငြိုး တကယ် သနားတာ ...။ တကယ်ချစ်လို့ ပြုစုပေးနေတာပါ။ မောင်ရဲ့မေးနေမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပြီး ပြဿနာ အကြီးအသေး တစ်ခုခုကြောင့် မောင်မျက်နှာပျက် စိတ်ညစ်သွားရမှာမျိုး မလိုချင်လို့ ... အဲဒါ တစ်ခုတည်းပါ မောင် ...။ အဲဒါတောင် မောင်က မောင်အမေနဲ့ လက်ဆုံစားချင်တယ်ဆိုရင် အငြိုး သွားခေါ်ပေးပါမယ်"

အငြိုး က ဇွန်းတွေကို ချထားလိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်ဖို့ ပြင်သည်။

"မောင်တို့သားအမိပဲ စားဖြစ်ကြရင်လည်း ပျော်စရာလေး ဖြစ်မှာ ပါ။ အငြိုးနဲ့ ညလယ်စာကျမှပဲ စားမယ်လေ ..."

"ဟာ ... အဲလို မလုပ်နဲ့လေ ...။ မောင်က မိသားစု စုံစုံလင်လင် စားချင်လို့ ပြောတာ။ တစ်ယောက်ကိုမှ မပဲ့စေချင်ပါဘူး ..."

"အငြိုး နားလည်ပါတယ် ...။ အမေက အငြိုး ကို မတွေ့ရရင်တော့ မောင်နဲ့ ဘာမှ အဆင်မပြေဖြစ်ဖို့ မရှိဘူးလေ။ မောင်မေးနေလည်းဖြစ် တော့ ဒီည ဒင်နာကိုတော့ အမေနဲ့ပဲ စားလိုက်ပါ။ ညလယ်စာ ပြန်ဆာ ကြတော့မှ အငြိုး တို့ အတူတူ စားမယ်လေ။ အမေက ရောဂါသည်ပါ ... အငြိုး အမေ့ကို ဦးစားပေးရမှာ ကြည့်ဖူးပါတယ် မောင်ရဲ့ ..."

ဝေဝနေဆဲ မျက်ရည်လက်ကျန်တို့ဖြင့် ပြုံးနေရာသည့် အငြိုး မျက်နှာလေးက သူ့နှလုံးသားကို ဆုပ်ညှစ် ကိုင်လှုပ်နေသကဲ့သို့ ...

"အငြိုး ရယ် ..."

ရင်ထဲမှာ နွေးထွေး လှိုက်တက်လာရင်း အငြိုး လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ အလွန် မာနကြီး၍ စိတ်ဆတ်လွန်းသည့် မိန်း ကလေး ...။ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့က တောနေ တောအထာနဲ့တောင်မှ ထမင်းဟင်းကို လက်နဲ့မစားဘဲ ဇွန်း ခက်ရင်းနဲ့ အကျင့်လုပ် စားရ အောင်လို့ သူမပဲ ပူဆာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးပြကြီးတွေက လူနေမှုအဆင့်အတန်းမျိုးကို လိုချင်သည့်
ဟိုးအရင် မချမ်းသာခင်တည်းက ချမ်းသာကြီးပွားလိုစိတ်တို့ဖြင့် မာန
ကြီး မာကျောခဲ့တာ ..။

ခုကျမှ အမေ့ကို ယောက္ခမလို သဘောမထားဘဲ ပျော် ရိုကျိုးစွာ
ပြုနေခဲ့ရှာသည်။

“အငြိုး ကို မောင် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ .. အရမ်းလည်း ချစ်
တယ်၊ အမေက ရောဂါ ခံစားနေရလို့ပါ အငြိုး ရယ် ..၊ ပုံမှန်စိတ်နဲ့ဆိုရင်
အငြိုး အပေါ်မှာ သူ ပြောမှားဆိုမှားတွေ ရှိခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါကို
တော့ မောင် ယုံကြည်တယ်၊ အငြိုး လည်း နားလည်ပေးပါကွာ..နော်..”

နားလည်လို့ ခက်နေတာပေါ့ မောင် ..၊ ဒါပေမယ့် အငြိုး နား
လည်သလို ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ရင်ထဲက စကားသံတွေကိုတော့ မောင်
ဘယ်တော့မှ ကြားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..။

ကြားခဲ့ရင်လည်း မောင် ယုံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ အငြိုး ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တတ်လို့..။

အခန်း (၂၉)

“စန်းရီ .. အမေ အိပ်နေလား ..”

“အစ်ကိုလေး ..”

စန်းရီ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကာ တံခါးဖွင့်ဖို့ ခပ်သုတ်သုတ်
ထသွား၏။ အစ်ကိုလေး အလုပ်မသွားခင်အချိန်ဆို မေမေကြီး အခန်း
ကို သေချာခတ်မထားသေးပေ ..။

ဒါပေမယ့် သူမကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ရခြင်းက
မမလေး ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်မလာသေးမှန်း သိလို့ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ပါးစပ်က ပြောပြခွင့်မရှိသည့် စကားတွေကို မေမေကြီး
ကိုယ်တိုင် အစ်ကိုလေးကို ပြောပြစေချင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ...

“နီးနေတာကြာပြီ အစ်ကိုလေး..၊ အထဲမှာ ထိုင်နေတာထင်တယ်”

“အမေ့ကို မနက်စာ ကျွေးပြီးပြီလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဒါဆိုလည်း ခြံထဲမှာ လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ဖို့ ခေါ်ထုတ်
လေ ..၊ အမေက အခန်းထဲမှာချည်းပဲ တစ်နေကုန် နေရတာ၊ တစ်နေ့
နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ အိမ်ပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် .. ခြံထဲဖြစ်ဖြစ် နင် တွေ့ခေါ်မှ
ပေါ့”

တံခါး တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း စန်းရီ စိတ်မသက်သာစွာ တစ်ချက်တော့ မော့ကြည့်မိသည်။ တကယ်ကို အစ်ကိုလေး ဘာတစ်ခုမှတို့ အကဲမခတ်မိတာပါလား ...။

“အမေ ..”

ခုတင်ပေါ်မှာ ခေါင်းတွေ မဖြိုးသင်ဘဲ ဒီတိုင်း လျော့ရိလျော့ရဲ ပြေလျက်နှင့် ထိုင်နေသည့် ဒေါ်ယဉ်မေ က သားအသံကြားတော့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“သား .. အမေသား ..”

သူရီရာကို ထပြေးလာပြီး အနားရောက်မှ ကမ်းထားသည့် လက်အစုံက တလွဲချော်သွား၏။

“သားက ဒီမှာ အမေ ..”

လိမ္မာအောင် က လက်တွေကို ဆွဲယူကာ အမေ့ကို ဖက်ထားလိုက်၏။ စားပွဲပေါ်မှာ ကြည့်လိုက်တော့လည်း လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းစွာ ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် သစ်သီးတွေက အစုံ ...။

ထို့ပြင် မုန့်ပုံးနှစ်ပုံးနှင့် ကွက်ကီးမုန့်ထုပ်တွေလည်း ရှိ၏။ အငြိုးစီစဉ်ပေးထားတာတွေ ပြည့်စုံနေသားပဲ ...။

သူ တစ်ဖက်က စိတ်ချမ်းသာသွားမိကာ အမေ့ရောဂါကြီးသာ ပျောက်သွားခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ပါ ဆက်တွဲ တွေးဖြစ်၏။ အမေ့ရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ဆို အငြိုး ကို ကြည်ဖြူ လိုလားမှုတွေနဲ့ နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံမှာ သေချာပါသည်။

ဒါဖြင့် အမေ တကယ်ပဲ စိတ်ရောဂါသည်လို ဖြစ်နေပြီလား ...

“အမေ ..”

“သား ..”

“အမေ နေကောင်းလားဟင် .. အခန်းပြင်လေးဘာလေး ထွက်ပါလား အမေရယ် .. အထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အနေကြာလာရင် စိတ်

ဒီးမှတော့ ပြင်းထန်လာတတ်တယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း ..”

အမေ့ မျက်လုံးတွေ လှုပ်ရှား လည်ပတ်နေလျက် ခေါင်းတွင်တွင် ခါ၏။

“အမေ့အတွက် ထားပေးထားတဲ့ မုန့်တွေရော အမေ စားရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ..”

စကားက မပီ ..။ ရှင်းလည်း မပြနိုင်ဘဲ ဒေါ်ယဉ်မေ ခေါင်းခါ ပြူးပြဲ ဖြစ်နေသမျှ စန်းရီ တံခါးနားကနေ ရပ်ကြည့်နေရင်း အသည်းထားနေမိ၏။

မုန့်တွေ ထားပေးထားတာက နည်းနည်းမှ မထိတို့ရဲ့အောင် ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုထားပြီးမှ ထားတာတွေပါ။ ပြီးတော့ မုန့်ပုံးတွေကို အစ်ကိုလေး သွားဖွင့်ကြည့်ပါဦး .. အားလုံးက အခွံတွေ ...။

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ အမေရယ် .. ပိန်သွားလိုက်တာလည်း မျက်လုံးပဲ ရှိတော့တဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“သား .. အမေသား ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ သည် ဘာမှမပြောဘဲ လိမ္မာအောင် မျက်နှာနဲ့ လည်ပင်းတွေကို ကတုန်ကယင် ပွတ်သပ်ရင်း ဒီတိုင်းပဲ တဖွဖွ ပြောနေ၏။

“ငါ မမေ့ဘူး .. ငါ့သားကိုတော့ ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အမေ ..”

“မပြောပါနဲ့ .. မေ့သွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ငါ ထား ကို မေ့နေခဲ့လို့လေ .. ဘာမှကို မပြောလိုက်ရဘူး .. ငါ့သားကို မေ့လို့ မဖြစ်ဘူး ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ကျလာ၏။ လိမ္မာအောင် ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ အမေ့ကို ဒီလိုဝေဒနာဆိုးမျိုးနှင့် သူ မမြင်ရက်ပေ ...။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ အမေ အခြေအနေ ဆိုးသွားတာလဲ ..

“စန်းရီ ..”

“ရှင် .. အစ်ကိုလေး ..”

စန်းရီ ကပျာကယာ ရှေ့တိုးလာ၏။ လိမ္မာအောင် က အမေ့ကို ဖက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေကို တယုတယ သုတ်ပေးနေလျက် ...

“အမေ့ကို ဆရာက ဘာပြောသေးလဲ ...”

“ရှင်!...”

“ဆေးစန်းပြောင်းထားတာ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ..”

“ဟဲ့ ..”

“ဆေးစန်းသွားတိုင်း နင် ပါတာပဲ ..”

“ခုနောက်ပိုင်းမှာ ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး မောင် ..”

ရေမွှေးနဲ့ တလှိုင်လှိုင်နှင့် အငြိုး က အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဝတ်ထားတာက အနီရဲ့ဝတ်စုံ၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ နားဆွဲပိုင်းက အနီရောင် ရင့်ရင့်ဖြစ်ကာ ဆံပင်တိုတိုတွေကို အနီရောင်ခေါင်းပတ်နဲ့ သိမ်းတင် ထားသဖြင့် နဖူးလေး ရှင်းနေတော့ တစ်မျိုးလှ၏။

ဒါပေမယ့် ဒီပုံစံမျိုးကတော့ ထင်းလွန်းပါသည်။ လိမ္မာအောင် ကိုယ့်မိန်းမလှနေတာကို သဘောကျပေမယ့် ဒီနေ့ မျက်နှာပျက်လေသည်။

ဝင်လာသည့် ခြေလှမ်းတို့အတိုင်း အငြိုး ရဲ့အကြည့်တစ်ချက်မှာ စန်းရီ အခန်းပြင်ကို လှစ်ခနဲ ရောက်သွား၏။ ဒေါ်ယဉ်မေ ၏ တတွတ် တွတ် စကားသံတွေပါ တိတ်ကျသွားခဲ့ပြီး ...

“အမေက စိတ်မထင်ရင် ဆံပင်ဆွဲ .. အင်္ကျီဆွဲနဲ့ စန်းရီလေး ကို ရစရာမရှိအောင် လုပ်တာ ..”

“မ .. ဟုတ် .. ဘူး .. ငါ မဟုတ်ဘူး ..”

အမေ့ စကားသံက ဗလုံးဗထွေး ပိုဖြစ်လာကာ သူ့ကိုယ်ကို ပို၍ တင်းအောင် ဖက်ထား၏။

“ဒါပေမယ့် ခဏလောက်လေးပဲ ထ ထ ဖြစ်တတ်တာဆိုတော့ စန်းရီ ခမာ သည်းခံရှာပါတယ် ..”

ကြားရပြန်ပြီ ..။ အမေ့ရဲ့ရောဂါ အခြေအနေဆိုး တစ်ခု ..။

လိမ္မာအောင် အမေ့ကို ယူကျုံးမရသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ငုံ့ကြည့် သည်။ အမေ့မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်မှုတို့ နည်းပါးကာ ပြောနေရင်း ယောက်ယက်ခတ်လာသဖြင့် အငြိုး ပြောပြောနေသည့် အမေ့ အခြေ အနေကို သူ မယုံလို့ မရတော့ပေ ..။

“မောင် ပြောသလို လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ဖို့လည်း အငြိုး နီစဉ်ပေးပါတယ်။ အိမ်မှာ စန်းရီ တစ်ယောက်ပဲ လူယုံရှိတာလေ၊ စန်းရီ တိုယ်တိုင်က အမေ့နား မကပ်ရဲဘူး ဖြစ်နေတာ၊ အငြိုး လည်း ဘာလုပ် ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ် ..”

“မောင်တို့ စပါယ်ရှယ်နာစ် ငှားရမယ် အငြိုး ..”

“မောင်ရယ် ..”

အငြိုး က သူ့လက်မောင်းကို ဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် အမေ့ကိုပါ သနားကြင်နာစွာ ကြည့်၍ ...

“အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ပိုလာရင် ပြောမယ့် ပါးစပ်တစ်ပေါက် တိုးတယ်၊ အငြိုး အဲဒီ အတင်းအပျင်းတွေကို ကြောက်လို့ အမေ့ကို ကိုယ်တိုင် ပြုစုပေးနေတာပါ၊ အငြိုး မှာ ဘာလိုအပ်ချက်တွေ ရှိနေသေး လို့လဲ ..”

“ဒီလိုရှိတယ် အငြိုး ရဲ့ ..”

“ကဲပါ မောင်ရယ် .. အမေ့အကြောင်း ညစာ ထမင်းပိုင်းကျမှ ဆက်ပြောရအောင်နော် ..။ အငြိုး တို့ ဒီနေ့ နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူးလေ..”

“သား အမေ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ .. အမေ့နဲ့ နေပါ သားရယ် .. ဒီထဲမှာလေ .. အမေက သားကို ဖက်ပြီး နဖူးလေး သပ်ပေးချင်လို့နော် .. သွားပါနဲ့ ..”

အမေ့ကို လူချင်းပြန်ခွာဖို့ ကြိုးစားတာ မရ .. အမေ့စကားတွေ
ပီပီပြင်ပြင် မဟုတ်ပေမယ့် နားလည်နေတာမို့ လိမ္မာအောင် မတွန်းရဘဲ
မခွာရက် ဖြစ်ရပြန်သည်။

“အမေရယ်.. အမေ့သားက စီးပွားရှာနေတာလေ .. နော် .. အ
စားဖို့ .. အမေ့ဆေးဖိုးတွေ ရအောင်လို့လေ .. လွှတ်လိုက်ပါ အမေရယ်”
“မသွားပါနဲ့ .. မသွားပါနဲ့တော့ .. ဟီး .. ဟီး ...”
“အမေရယ် ..”

လိမ္မာအောင် က အမေ့ကို ပြန်ဖက်ထားကာ သူ့မျက်ဝန်းတွေ
ပါ စိုစွတ်လာခဲ့၏။ အငြိုး နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

အကြည့်စူးစူးတစ်ချက်က ဒေါ်ယဉ်မေ့ မျက်နှာပေါ် ကျရောက်
သွားခဲ့ပြီး နှစ်ယောက် ခွာထုတ်ဖို့ နည်းလမ်းကို စဉ်းစားလိုက်သည်။

“တွေ့လား .. အမေကလေ .. တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီလိုပဲ လူကြားသူ
ကြားထဲမှာလည်း ငိုချင် ငိုတာ ..၊ မောင်ကို ဆေးခန်းပို့ပေးပါလို့ အငြိုး
အခုနောက်ပိုင်း မပြောတော့တာ အဲဒါကြောင့်လေ ..၊ စီးပွားရေးက
တစ်ဖက် .. အမေ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲရတာ ပိုမှာစိုးလို့၊ ခုတောင် မောင်
ငိုချင်နေပြီမို့လား ..”

“အငြိုး ရယ် .. အမေ့ကို .. မောင် ..”
“အငြိုး သိပါတယ်”

အငြိုး က လိမ္မာအောင် ကို ဘာမှ ပြောခွင့်မပေးဘဲ သူမ လုပ်
ဆောင်ခဲ့သမျှတွေသာ အမှန်ဖြစ်အောင် စကားလုံးတွေအဖြစ် ထည့်သွင်း
အချို့သတ်သွားကာ ...

“လာနော် .. အမေ .. အငြိုး ခေါင်းဖြီးဖြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး
ထုံးပေးမယ် .. အမေ့သား အလုပ်သွားပါစေ ..”

‘မောင် သွားတော့’ ဆိုသည့် နူးညံ့သည့် အပြုံးလေးနှင့် မသိမသာ

ဆတ်ပြလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဒေါ်ယဉ်မေ့ ကို လက်မောင်းလေး အသာဆွဲသလိုနှင့်
အပြည့်သုံးပြီး ဖိညှစ်ပစ်လိုက်၏။

“အား!... ဘာလဲ .. သွား ..”
“အမလေး!...”
“ဒုန်း ..”

ဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်လုပ်လိုက်တာမို့ ဒေါ်ယဉ်မေ့ ဆောင့်တွန်း
နိုင်တာနှင့် အငြိုး နှစ်ပတ်လိမ့်သွားအောင် ကိုယ်ကို ပစ်စလက်ခတ်
ဆွဲပစ်ကာ စားပွဲခြေထောက်နှင့် နောက်စီ ဒုန်းခနဲ ဆောင့်၏။

“အငြိုး ..”

လိမ္မာအောင် အော်သံကြီး ဟိန်းသွား၏။ တယုတယ ပွေ့ပိုက်ရင်း
ခွာရက်နိုင်အောင် သနားနေခဲ့မိသည်။ အမေ့ကို ဘယ်လိုအင်အားနဲ့
ဆယ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိမှန်း မသိ ...။

အငြိုး ဆီ ပြေး၍ ပွေ့ယူလိုက်ကာ ...
“အငြိုး .. အငြိုး ရယ် .. မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ..”

“အား!.. အရမ်းမှူးတာပဲ မောင် ..”

“ထ .. မောင် ပွေ့လိုက်မယ်နော် .. အခန်းထဲရောက်မှ ဒဏ်ရာ
ခုကြည့်ရအောင် ..”

သူ အငြိုး ကို သေချာပွေ့၍ ထရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်လုံးအပြူး
သားနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာရပ်၍ နားစွင့်နေသော အမေ့ကို လှမ်းကြည့်မိ
သည်။

မျက်ဝန်းမှာ ထိတ်လန့်သော .. မယုံကြည်နိုင်သော .. ပြီးတော့
ကားလည်သွားပြီဖြစ်သည့် စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့ပြီး

“အမေ .. အဲဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး အမေရော ..”
“ဟင်!...”

သူ့အသံ ကြားလိုက်တာနှင့် ဒေါ်ယဉ်မေ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ အသံလာရာကို မမြင်မစမ်း မျက်လုံးတွေ ပို့၍ ...

"သား .."

"အမေ ကျွန်တော့်ကိုတောင် သိနေသေးတာ သူ့ကို ဒီလိုလုပ်ဖို့..."

"ဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. အမေက .."

"အား .. အငြိုး အရမ်းမူးနေပြီ မောင် .. အမေ့ကိုလည်း အပြစ် မတင်ပါနဲ့တော့ .. အခန်းထဲကို ပို့ပေးပါ .."

အငြိုး ကို ပွေ၍ လိမ္မာအောင် ထွက်လာတာကို ကြည့်ကာ စန်းစို မျက်နှာက တအံ့တဩ ..

ဝုန်းဒိုင်းကြသွားသည့် အသံတွေကိုလည်း သူမ ကြားပြီးပြီမို့ လိမ္မာ အောင် ထွက်သွားသည့် ခြေလှမ်းကျတွေကို စိတ်ထဲမှာ နားလည်နေမိ၏။

မမလေး တော်တော် တတ်နိုင်ပါလား ..

အသံပြောစာတ်တစ်ပုဒ်ထဲက ကြားဖူးခဲ့သည့် စကားနဲ့တော့ တူ နေပါပြီ ...

'မမြတို့ ဇာတ်ကနေတာ မိုးလင်းပိုင်းတောင် ရောက်တော့မှာပဲ..'

အခန်း (၃၀)

"အဲဒါတော့ မတောင်းဆိုပါနဲ့ အငြိုး ရယ် .. ရန်ကုန်ဖြစ်ဖြစ် .. မန္တလေးဖြစ်ဖြစ် ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေကို မောင် လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားချင်ဘူးကွာ .."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .. မောင့်ကို ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ .."

"မဟုတ်ပါဘူး .. ဘယ်ယောက်ျားမဆို ကိုယ့်မိန်းမက ပူဆာလာရင် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ကြတာပဲ .."

"အဲဒီထဲမှာ မောင် မပါဘူးမို့လား .."

"အားလုံးကို မောင် ဖြည့်ဆည်းခဲ့တာပဲကွာ .."

"အားလုံးဆိုတာ လင်မယားတိုင်ပင်ပြီး အတူလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ စီးပွားရေးပဲ မောင် .. အငြိုး ဆန္ဒနဲ့ တောင်းဆိုဖူးတာ ဒါပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"အငြိုး ရယ် .."

"ဟင့်အင်း .. မကိုင်နဲ့ .."

ရေချိုးပြီးစ ပန်းသားလေးပေါ်မှာ ပတ်ခြုံထားသည့်စောင်ကို လိမ္မာအောင် က ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျှင် အငြိုး က လက်ကို ပုတ်ချပစ်၏။

ပြီးတော့ ဘယ်လိုထိထိ ငြိမ်မနေဘဲ အတင်း တွန်းဖယ် ပုတ်ချပစ်တာ မှန်ရေ့မှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

"ဒီတောမှာ ဒီလောက်ထက် ဘာမှ ပိုဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး အငြိုး အားမရနိုင်ဘူး မောင် .. အငြိုး ရန်ကုန်ကိုပဲ အားသန်တယ် ရန်ကုန်မှာ အခြေချချင်တယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်တိုင်း ထား ကို အငြိုး က ပြိုင်နေတယ်လို့ပဲ မောင် ထင်တာ။ အဲလို မဟုတ်ဘူး သိလား - ယောက်ျားချင်းပြိုင်လိုက်ရင် မောင်က အတော်ဆုံးဖြစ်နေစေချင်လို့ အဲဒီယောက်ျားတွေထဲမှာ ထား ရဲ့ယောက်ျား ပါချင်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အငြိုး ပြောတာက စီးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်နေတဲ့ ယောက်ျား တွေ အားလုံးကိုပဲ .."

"အဲဒီယောက်ျားတွေထဲမှာ မောင်က အတော်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရတာလဲ အငြိုး ရယ် .."

"သူတို့က ဘာတွေမို့လို့လဲ မောင်..."

"မောင်ထက် အများကြီး တော်နေကြတဲ့လူတွေဆိုတာ အငြိုး လက်မခံလို့ မရဘူးလေ။ ပညာရှိတွေ အမျိုးမျိုး ပြဋ္ဌာန်းကြတဲ့ ဒဿန တွေက ကောင်းပါတယ် .. လှလည်း လှတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ သန် ပေါင်းများစွာတွေထဲမှာ ဒီလို ဒဿနတွေကို ဆုပ်ကိုင် ဟစ်ကြွေးနိုင်တဲ့ သူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ။ စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့က တစ်ထပ်တည်း ကျခံပါတယ်ကွာ .."

"ခွဲလုံ့လ ကုန်ဆုံးနေတဲ့ စကားသံတွေ မပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်။ အငြိုး ရဲ့ယောက်ျားက တိုးတက်ကြီးပွားဖို့ အမြဲ ကြိုးစားနေတဲ့လူအဖြစ် ရှိနေစမ်းပါ .."

"ခုရော .. မောင်က လုံ့လမစိုက်ဘဲ အချိန်ဖြုန်းနေမိတာများ လို့လား အငြိုး .. ပြောစမ်းပါ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင် .. ဒီဒေသတစ်ခွင်မှာ မောင်တို့ ဘယ်အခြေအနေမျိုးနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်ပြီလဲ ..။ ဘယ်လောက် ဖြစ်လာလား ရန်ကုန်ကို မသွားရမချင်း အားမရနိုင်တာက ဘယ်သူလဲ..."

"အငြိုး လေ .. အငြိုး သံပါတယ် .."

ပြောနေကြရင်း အခြေအနေတွေက တင်းမာစ ပြု၏။

"မောင်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်က တောကြိုအုံကြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်ကြီး ကြီးသလောက် ကြွက်ကို ကဲ့ရဲ့နေလို့တော့ မရဘူးလေ။ ဘယ် ဆတ္တဝါဖြစ်ဖြစ် သူ့အတောင်နဲ့သူတော့ ရှိကြတာပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ်ပိုင် ဆိုင်ထားတဲ့ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးထားတတ်ရတယ်။ တခြားကို လှမ်းကျော် ပြီး အထင်ကြီး မျှော်ကိုးနေမယ်ဆိုရင် ဘာမှ ရလာမှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် ခီတ်ဆင်းရဲတာတွေပဲ အဖတ်တင်မှာ။ ဒီလိုပဲ .. လူပျားရုန်းကန်ရင်းနဲ့ အခြေအနေ အချိန်အခါတွေ တိုက်ဆိုင်လာရင် သူ့အလိုလို ဖြစ်လာမှာပါ အငြိုး ရယ် ..။ ထိုင်နေလို့ ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်ပေမယ့် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူအတွက် အခွင့်အရေးဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ရှိလာမှာပါ။"

"အခွင့်အရေးကို ထိုင်စောင့်နေတာကမှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အချိန်ဖြုန်း ဘာ မဟုတ်ဘူးလား မောင် .. အငြိုး တို့မှာ ငွေရှိတယ်လေ .."

"ငွေတွေကို ရင်းနှီးထားတယ်လေ အငြိုး ရဲ့ ..။ ခုမှ လည်ပတ်လို့ ဒီလျှံရုံပဲ ရှိသေးတာ .."

အငြိုး က မှန်ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး လိမ္မာအောင် ဘက်ကို လှည့် သည်။

တကယ် ဦးတည်ပြောချင်သည့် အကြောင်းအရာဆီ ဘယ်လို ဆွဲ ဆွဲရမှန်း မသိဘဲ ရုတ်တရက် ပြန်ပြောဖို့ ခက်နေ၏။

"မောင် ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင် .. အငြိုး တို့မှာ ဒီ လည်ပတ်ငွေ အလွဲရင် ရင်းနှီးစရာ ထပ်မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား။ တကယ် ထား မောင် .."

အငြိုး ပုံစံလေးက တကယ်ကို ချောက်ချားသွားသည့် မျက်ဝန်း လေးတွေနဲ့ ဖြစ်သည်။

"မောင် ပြောပြနေတဲ့ အရင်းအနှီးတစ်ခု လုပ်ပြီဆိုရင် တစ်ထောင် နှုန်းထားရင် တစ်သောင်း၊ တစ်သောင်းမှန်းရင် တစ်သိန်းရှိမှ ဆိုတာတွေ

က ..

“ဪ .. အဖြိုး ရယ် .. မောင် ရင်းနှီးထားတာ တစ်ဝက်ပဲ နှိပ်သေးတယ်၊ ချမ်းသာသမျှ ချပြီး ရင်းနှီးထားတာမျိုးတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့၊ ကျန်တာတွေကို အမေ ကိုင်ထားတာလေ၊ အဖြိုး ကို မောင် ပြောထားဖူးပါတယ်၊ အုပ်ထိန်းသူ မိဘဆိုတာဆိုမှာ အပ်နံ့ရာလည်း ရောက် ..၊ အမေလည်း အားမငယ်အောင်ပါ”

“အခု .. အခု အမေက ဘာပြောမိလို့ ပြောမိမှန်း မသိ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်လိုက်လို့ လုပ်မိမှန်းမသိတဲ့ အခြေအနေလေ ..၊ အမေလက်ထဲမှာ ထားတာ မောင် ဘယ်လို စိတ်ချမှာလဲ ..”

လိမ္မာအောင် တစ်ချက်လောက် တွေ့ဝေသွားတာနှင့် အဖြိုး ထ ပိုင်ကွက်နင်းကာ ...

“သူပြောချင်တာ ပြောနေမယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်သူနဲ့မှ အတူထားလို့ မရတော့ဘူး မောင် ..၊ အချိန်မရွေး သူများလက်ထဲ ထည့်ပစ်လိုက်နိုင်တာ သိရက်နဲ့ မောင် ဒီတိုင်းပဲ ထားဦးမှာလား ..၊ အဖြိုး ထ အမေ ကိုင်ထားတာကို မကြည်ဖြူလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး..”

“မောင် နားလည်ပါတယ် ..၊ ဒါပေမယ့် အမေ့ကို ဒီလိုရောဂါသည် တစ်ယောက်ဆိုတာ မောင် လက်ခံလို့ မရဘူးကွာ ..”

“မောင့်ခံစားချက်ကို အဖြိုး ကလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေ့အတွက် အဖြိုး တို့ ရှိနေရင် အမေ အဖြိုး တို့ လက်ပေါ်မှာ ပြည့်စုံချမ်းသာစွာ ရှိနေသရွေ့ သူ့အတွက် ဘာလိုတော့မှာလဲ ..၊ ပြီးတော့ ထား လည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီ၊ အားလုံးထ အမေ့ကို ချစ်ခင်ကြင်နာကြတဲ့လူတွေချည်းပဲ .. ဒီလူတွေက မစောင့်ရှောက်ကြဘဲ နေမလား ..”

အဖြိုး နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ပရုံးပေါ်မှာ ခြုံထားသည့် တဘက်ကို ရုတ်ဖယ်၍ လိမ္မာအောင် လည်ဝတ်ကို ဆွဲပတ်ယူလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာ နှိမ့်ကျလာတော့ မော့နေသည့် သူမမျက်နှာလေးနဲ့ နီးကပ်သွားကာ ...

“မောင် တွေးကြည့်ဖို့ပါ ..၊ ဆုံးဖြတ်တာက မောင့်သဘောပဲလေ၊ တစ်ခုတော့ ယုံကြည်ပါ မောင်ရယ် .. အဖြိုး က အမေ့အတွက် သမီးနဲ့ တူတဲ့ ချွေးမဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာပါ၊ အမေက မူမမှန်တော့တဲ့စိတ်နဲ့ မယုံကြည်နိုင်ဘူးဆိုရင်တောင် မောင်ကတော့ ..”

“ဘာကို မယုံကြည်စရာရှိလို့လဲ အဖြိုး ရယ် ..”

တင်းပြည့် ဖြူဝင်းနေသည့် အဖြိုး ရဲ့ ပရုံးသားလေးတွေက ထဘီ ရင်လျားလေးနှင့်မို့ နဂိုနေအတိုင်းနှင့် အစွမ်းကုန် လှပကြ၏။ ပြီးတော့ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ မျက်ဝန်းတို့က နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေနဲ့အတူ သူ့ရင်ရစ်သံတွေကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်စွမ်းလျက် ...

“အဖြိုး ကို မောင် ယုံပါတယ်၊ မောင် ကြိုးစားကြည့်မယ်ကွာ.. နော် ..”

ကတိတစ်ခု ရလိုက်တိုင်း ပြုံးလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို လိမ္မာအောင် ဘယ်တော့မှ မြင်ခွင့်ရမှာမဟုတ် ..၊

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်စုံတစ်ရာ ရယူလိုတိုင်း နွေးထွေးလှုပ်ခတ်သွားအောင် ဖြားယောင်းနိုင်စွမ်းသော ထိတွေ့ နမ်းရှိုက်မှုများက သူ့လည်တိုင်းကို ရစ်သိုင်း ပူးယက်ပြီးမှ ကြွေလေရာ ..၊

ကျေးဇူးပြု၍ပါ ..၊

အဖြိုး ဟာ လူကို မခင် ..၊ ငွေကိုသာ ခင်သူမို့ ..။

အခန်း (၃၁)

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“အား!...”

“ဒုတ် .. ခွပ် ..”

“သား .. သားလေး ..”

လူတွေ ဝိုင်းချုပ်ထားပြီး ထိုးကြိတ်နေကြသည်။

လိမ္မာအောင် နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းမှ စီးကျသော သွေးတွေက မြင်လို့မကောင်းတော့ပေ။ အငြိုး က လက်ဝိုက်ရယ်နေလိုက်တာ အားရ ပါးရ ..

“မမလေး .. ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ..”

“အပြတ်ရှင်းလေ .. ငါ လိုချင်တာ ရပြီးပြီ .. ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘုန်း ..”

“အား!...”

“မလုပ်နဲ့ .. မလုပ်ပါနဲ့ အငြိုး .. ငါ့သားလေးကို မလုပ်ပါနဲ့ .. ညည်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားပါ ..”

“အချစ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ .. ကျွန်မ လိုချင်တာ အချစ် မဟုတ် နဲ့၊ နောက်ထပ်လည်း သူ့ဆီမှာ ကျွန်မအတွက် မက်လောက်စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ပျော်လိုက်တာ .. အငြိုး တို့ လွတ်လပ်ပြီ .. ဟား .. သား .. ဟား ...”

“ညည်း ရက်စက်လှချေလား .. ဟင် .. လူတစ်ယောက်ကို သွေး ဆေးအေးနဲ့ ဒီလောက်တောင်မှ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြီးရင် ရှင်ကြီးအလှည့် ရောက်တော့မှာ မပူနဲ့... မဟုတ် .. အသေသတ် ..”

“အား!...”

“အမလေး!... ငါ့သား ..”

ဓားရောင်လက်သွားတာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အငြိုး တကယ်လုပ် ကြိုက် သိလိုက်ကာ ဒေါ်ယဉ်မေ တအား အော်လိုက်မိသည်။

“မေမေကြီး .. မေမေကြီး .. ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဟင် .. လန့်လိုက် တာ .. အင်္ကျီတွေထည့်နေတုန်း ပီရိုတံခါးနဲ့တောင် တိုက်မိတယ် ..”

“သား .. ငါ့သားလေး ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်နှင့် ပြတင်း တောင်ကို နှိမ့် အိပ်ငိုက်သွားတာ ဖြစ်သည်။ သတိရလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလန့်တကြား လိုက်ကြည့်မိပေမယ့် ကန်းနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့တော့ ဘာမှမမြင် ..

“သားရော .. အငြိုး နဲ့ .. ဟိုလူဆိုးတွေ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ ဗလုံးဗထွေး ပြောနေတာပေမယ့် စကားသံတွေက ပိပြင်နေသဖြင့် စန်းရီ အံ့သြနေမိသည်။ ပြီးမှ ရေတစ်ခွက် ပြေးယူကာ...

“ရော မေမေကြီး .. ရေ အရင်သောက်လိုက်နော် .. အိပ်မက်ဆိုး တွေ မက်နေတာလား ..”

“ဘာ အိပ်မက်လဲ .. မဟုတ်ဘူး .. တကယ် ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ ထိုင်ရာကနေ ထရပ်လိုက်တာ တကယ့် လူကောင်း အတိုင်း .. ပြီးတော့ စကားသံမြန်နေပေမယ့် ပီသလာတာက အထူး အဆန်းပင် ..

ဒေါ်ယဉ်မေ ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မှန်း ရုတ်တရက် မေ့နေခဲ့လျက် စိတ်ထဲမှာ လောလောဆယ်. ဖိစီးနေသည်က သားမှာ အန္တရာယ်ကြီးမားစွာ ရှိနေခြင်း ..

“ငါ့သားနဲ့ ငါ တွေ့မှ ဖြစ်မယ် ..”

“အမေ ..”

ဟင်!..

ဒေါ်ယဉ်မေ ခြေလှမ်းလိုက်သည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သားက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသလို ရောက်လာသဖြင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေတာ မြင်နေရတဲ့အတိုင်း ..

ပြီးတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ကို တိုးလာပြီး သားမျက်နှာကို ကတုန်ကယင် လက်လှမ်း၏။ လိမ္မာအောင် က လိုနေသော အကွာ အဝေးအတွက် ရှေ့ကို တိုးကာ အမေ့လက်တွေကို ကိုင်၍ သူ့ပါးမှာ ကပ်ထားပေးလိုက်ကာ ..

“အမေ နေကောင်းလား ..”

“သား .. သား ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့နော် ..”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အမေရယ် .. ဒီနေ့ အမေ့ကို မပြောစရာရှိလို့ အလုပ်က စောစော ပြန်လာတာ ..”

သူ့အလုပ်က တောဝိုင်းက ထွက်သမျှ ကောက်ပဲသီးနှံတွေကို ကုန်လှောင်ရုံခွဲတွေ ထား၍ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ပတ်ဝန်းကျင်မြို့တွေမှာပါ ပွဲရုံကြီးတွေ ထူထောင်ထားနိုင်တဲ့အထိလည်း တွင်ကျယ်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ချစ်စနိုးချောက မရောင့်ရဲနိုင်သည်မို့ ..

“ဟင် .. မဖြစ်ဘူး .. မဖြစ်ဘူး သား ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ က သူ ပြောပြလိုက်တာနှင့် အထိတ်တလန့်ကြီး ဖြစ်သွားကာ ပွတ်သပ်ကိုင်နေသော ယုယခြင်းတွေပါ ရုတ်ခြည်း ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့၏။

မမြင်ရသည့်မျက်လုံးတွေဟာ မျက်တောင်တစ်ချက်မှ မခတ်တော့ဘဲ ခေါင်းတခါခါနှင့် စကားသံတွေပါ တဒဂံ ပျောက်ဆုံးလေသည်။

သူမ မြင်မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်လိုလို တကယ့်လိုလို ဖြစ်သွားခဲ့တာတွေက နာရီပိုင်းလေးပဲ ရှိပါသေးသည်။ ပြီးတော့ ငုတ်တုတ်ကနေ အိပ်ပျော်သွားသလား .. မပျော်သေးဘဲနဲ့လား .. မသေချာသည့် ခဏအတွင်းမှာ မြင်ခဲ့ရတာတွေ ဖြစ်၏။

ခဏလေးပဲ ရှိသေးတာကို သူ သိနေရသည့်အကြောင်းရင်းက စန်းရီ မီးပူတိုက်ပြီးသားအဝတ်တွေ ဝီရိထဲထည့်နေတာတောင် မပြီးသေး ..

“ကျွန်တော်က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာပဲ အမေရယ် .. အမေ့ကိုပဲ စိတ်ပူလို့ ပြောနေတာပါ။ အမေ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘဲနဲ့ ဒါတွေကို ..”

“အမေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. အမေ့ ကျန်းမာရေး မကောင်းပေမယ့် ငါ့ .. ငါ့သားအတွက် သူ့ရဲကောင်းလုပ်နိုင်သေးတယ်။ အမေ့မှာ ဒါတွေရှိမှ ဖြစ်မှာ သား .. အမေ့မှာ ရှိမှ မင်းမှာ ရှိမှာ .. မင်းမှာ ဒါတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားမှ မင်း .. မင်းရဲ့မိန်းမ ..”

ပြောနေရင်းနဲ့ ကိုယ် ဘာအကြောင်းပြောမလို့ စလိုက်မိမှန်း မသိတော့ဘဲ ဟိုမရောက်ဒီမရောက်နှင့် စကားစပြတ်၏။

“အငြိုး က အမေ့ကို ..”

“အမေ့ကို မဟုတ်ဘူး .. မင်းကို သတ်မှာ ..”

“အမေရယ် ..”

“မင်းကို သူ သတ်လိမ့်မယ် .. သတ်မှာ .. မင်းမှာ ဘာမှမရှိတော့ရင် သတ်ပစ်တော့မှာ ..”

အမေ့စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတာကို မြင်ရကာ ထင်ရှားမြင်စရာ ပြောနေပြီဟု တွက်၍ လိမ္မာအောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ၏။

ဒါတွေကို အမေ မက်မောလို့ ယူထားတာ မဟုတ်မှန်း သူ သိသည်။ “ပိုက်ဆံဆိုတာ ကိုင်ထားရင် ကုန်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် လည်ပတ်ငွေက သပ်သပ် .. တုံးလုံးစာ .. မတ်တတ်စာဆိုတာလည်း မပျောက် ရှိရမှာပဲ ..”

“တကယ်ဆို အမေက မင်းတို့မောင်နှမ တစ်ဝက်စီပေးဖို့ ခွဲခြမ်းထားပြီးသား .. ဒါပေမယ့် ထား က ဘယ်လိုမှ လက်မခံဘူး။ သူ ယောက်ျားကလည်း ချမ်းချမ်းသာသာဆိုတော့ အမေလည်း စိတ်ချပါပြီ”တဲ့ ..။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောဆိုနေနိုင်တုန်း .. အမေ ပြောခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားမိလေ ‘ပစ္စည်းတွေကို သား ပြန်သိမ်းတော့မယ်’ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောလို့ မထွက်လေ ..။

သားအမိနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်မျိုးသော အတွေးတို့နှင့် ခဏ ငြိမ်ကျသွားခဲ့ပြီး ...

“သားရယ် .. ဟီး .. ဟီး ...”

“အမေ ..”

ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်သဖြင့် လိမ္မာအောင် ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ တန်းပေါ်မှာ လွှားတင်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ကို လှမ်းယူကာ အမေမျက်နှာကို မော့ယူ၍ တယုတယ သုတ်ပေးမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေရယ် .. အမေ မကြိုက်ရင် သား မပြောတော့ပါဘူး။ သားက အမေ့အတွက် အပန်းကြီးမှာစိုးလို့ပါ ..”

“ဟင်.. ဘာကိုလဲ သား.. အမေ့ကို အပန်းကြီးမှာစိုးတာ ဘာလဲ..”

“အမေ့မှာ စိတ်လက်မကြည်သာတာက တစ်ဖက်၊ ဒါတွေကို ထိန်းသိမ်းနေရတာနဲ့ဆိုရင် ..”

“ဒါတွေဆိုတာက ဘာလဲ ..”

အမေ သူ့ကိုယ်သူ ဘာကြောင့်ငိုမှန်း မသိ .. ဘာတွေ ပြောမိမှန်း မသိနဲ့ပါလား .. ဒါပေမယ့် လာရင်းကိစ္စအကြောင်းကိုတော့ ရှေ့ဆက်ပြောဖို့ သူ စိတ်မကူးတော့ပါ။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ ဝင်လာတည်းက အပြင်ထွက်သွားခဲ့သည့် စန်းရီ က တံခါးဝမှာပဲ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်မို့ ပစ္စည်းဆိုတာတွေ ခဏခဏ ထည့်ပြောနေလို့ မကောင်း ...။

“အမေ မငိုနဲ့တော့နော် .. နေ့လယ်ခင်းကြီး ခဏ အိပ်လိုက်ပါလား ..”

“အိပ်ပြီးပြီ .. အိပ်လို့ အိပ်မက်မက်နေတာ သားရယ် .. အို .. မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ အာရုံရနေတာ .. ဟုတ်တယ်.. အငြိုး သားကို သတ်နေတာ ..”

“မဟုတ်တာ အမေရာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြောင့် အမေ ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းမှာ ကုန်ရင် သူ မင်းကို ..”

“အမေ ..”

“ဟင်!..”

“ကြားလို့မကောင်းတာတွေ အမေရာ .. အဲဒါတွေ မိထား လာရင် သွားမပြောနဲ့နော် .. ထား နဲ့ အငြိုး က အစဉ်းက သိပ်အဆင်ပြေကြတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မပြောပါဘူး.. ထား က သတ်မှာမှမဟုတ်တာ၊ မင်းကို အငြိုး..”

“သား အလုပ်ပြန်သွားရဦးမှာ ..”

စကားစပြတ်စေချင်သည်ရှိ သူ နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ လှိုက်လှဲကြေကွဲသွားသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် မမြင်ရပေမယ့် ရင်ထဲထိ စူးရောက်စေသော ထောင်ပေါင်းများစွာသော စကားတို့ကို ဆိုရင်း သူ့မျက်နှာအတိုင်း ကပ်ပါလာခဲ့ပြီး ...

“ပြန်သွားမယ် ..”

လို့ တစ်ခွန်းချင်းဆို၍ မျက်ရည်နှစ်စက် တစ်ဖြိုင်တည်း ကြွေ၏။ ထို့ပြင် ...

“အမေ့ကို ယုံပါ .. အမေက ငါ့သားကို ကာကွယ်သွားမှာ၊ သားအတွက် အမေက သူရဲကောင်း လုပ်နိုင်ပါသေးတယ် ဟု တီးတိုးဆိုရင်း ကျန်ရစ်လေသည်။

လိမ္မာအောင် ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ ပါမလာခဲ့တော့သလို ဟင်းလင်းပွင့်နေသည့်အတိုင်း ...

အမေ့ကို သား အရမ်းချစ်ပါတယ် .. အမေ ..

အခန်း (၃၂)

“ထား ရောက်မလာပါဘူး ထင်နေတာ .. သူ့ယောက်ျား မြေထဲသက်ထိပြီး တစ်ဖွဲ့လုံး အသက်မရှင်ဘူးတဲ့၊ မင်း သိလား အဖြိုး..”

“ကြားတော့ ကြားတယ် .. ဟုတ်လို့လား ..”

သေချာကြီးကို သိထားတာပါ ..၊ ကောင်းမှူး တို့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်စု ဟိုဘက်က နှစ်နိုင်ငံအကူးနယ်စပ်မှာ မြေလျှင်ဒဏ်ကြောင့် ထွေရော ကားတွေပါ ပျောက်ရှု သေဆုံးကုန်တဲ့သတင်း ..

“သူတို့က သူများ မနာလိုအောင် ချမ်းသာကြတာလေ ..၊ မလိုတဲ့ သတင်းတွေ များလားလို့ ..”

“ဒီလိုသတင်းကို မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတဲ့လူ ရှိပါ့မလား အဖြိုးနယ် .. ဒါဆို မိထား ဆီ မောင် သွားတွေမှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ့ညီမလေး ဘယ်လောက် အားငယ်နေရှာမလဲ ..”

“မောင်ညီမက ဒီမှာရှိနေတာတောင် အိမ်ကို တစ်ချက်မှ မလာခဲ့နဲ့ မောင်ရယ် ..”

“ဘာကြောင်းတွေရှိရှိ ဒါက နာရေးလေ မိန်းမရယ် .. ခဏပဲကွာသွားလို့လိုက်ဦးမယ် ..”

“သွားမနေနဲ့ မောင် ..။ သူ ရန်ကုန်ကို အရေးတကြီး သွားရမယ် ပြန်မလာသေးဘူး”

“ဟင် .. ဘာ!...”

အဖြိုး က ခေါင်းညှပ်ကလစ်လှလှလေးတွေကို ကော်ဘူးထဲ ထည့်စီထည့်နေရင်း သူ့ဘက် လှည့်လျှောက်လာ၏။ ဘူးကို ရင်ခွင်ထဲမှ ပိုက်ထားရင်း အဖုံးကို သေချာပြန်ပိတ်၍ ...

“သူ့အလုပ်တွေထဲမှာ ဘာကိစ္စညာကိစ္စပြောဖို့တွေ ရှိမှာပေါ့ မောင်ရဲ့ ... ကိုကောင်းမျိုး က အဖြိုး တို့လို တောကြိုအုံကြားက သူ့တွေ့ မဟုတ်တာ ..”

ဒီစကားမှာ လိမ္မာအောင် မျက်နှာ ပျက်သွားခဲ့သည်။ မြို့နဲ့ နယ်စပ်စီးပွားရေးလမ်းကြောင်းတွေကို အဖြိုး ခုချိန်ထိ နှိုင်းယှဉ် မက်မောတုန်းလား ...။

“ပြောပြတာပါ ..”

အဖြိုး က ပြုံးထေ့ထေ့မျက်နှာလေးနှင့် ဘူးကို ခုတင်ခြေရင်းမှ ချထားလိုက်ကာ ...

“အဖြိုး ကတော့ ခုချိန်မှာ မောင် ကို မသွားစေချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ထိပေါက်သလို သူ့ဌေးထဖြစ်ကြတာက တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုပဲလေ။ နောက်ပြီး ဆက်ဆံရေးတွေလည်း ကျဲပါး ပြတ်တောက်ကုန်ကြတာ အကြာကြီး ..”

“ပြတ်တောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး အဖြိုး ..။ တစ်နေရာစီ ထေသွားလို့ မဆုံဖြစ်ကြတာ ..”

“အခု နီးနီးလေး ရောက်လာတော့ရော မောင်တို့ ဆုံဖြစ်လို့လား” ကိုယ်က သွားမယ်ဆိုတော့ အဖြိုး က တားဆီးသည်။ ထား ဘက်ကလည်း ဒီလိုပဲရှိမှာပါ ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထား နဲ့သူ ရင်ထဲမှာ စိမ်းကားပြတ်တောက်ခဲ့ကြတာ

ဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါသည်။

လိမ္မာအောင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သွားတော့ အဖြိုး က အနားရောက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လက်ပိုက်လေး ရုပ်၏။

“အကြံတူ ရန်သူတဲ့ မောင် ..။ မောင်တို့ ဒီလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဆည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ စီးပွားဘက်တွေလို့ ထင်မှာပဲ။ မောင်နှမတွေ အိမ်ထောင်တွေကျကုန်တာနဲ့ သူ့စီးပွား ငါ့စီးပွား ..။ သူ့သား ချိုသမီး ဆိုတာတွေ ပြိုင်ဆိုင်လာတတ်ကြတာ သဘာဝပဲဥစ္စာ။ ခုနေ့အောင် ပြေးသွားရင် စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလာတယ်လို့ ထင်မယ် မှတ်လို့ထား ..။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်နဲ့ဦး ..။ ဒေါ်မြမြတို့ရဲ့ အထင်လွဲမှုကို အောင် အရင်ခံရမှာ ..”

လိမ္မာအောင် မပြောနိုင်ပါ။ ထား ဒီလိုမဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်ဆမယ့် သူစိမ်းတွေကိုတော့ သူ မသိ ..။

“ရှင် မသိတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် မောင် ..” လို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း မျက်လုံးတွေလွှဲ၍ ငေးနေသည့် လိမ္မာအောင် ကို အဖြိုး ခုခိုက်ကြည့်သည်။

ဒီယောက်ျားအကြောင်း သူမ ဘယ်လောက် သိနေသလဲဆိုလျှင် အဲဒီလို မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်သွားတာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေပြီဆိုတာ တွက်မိပြီးသား ..။

“ကျွန်မ အဲဒီလောက်တော့ မတော်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ရှင်ကိုက ‘အ’တာပဲ ဖြစ်မှာ ..”

တွေးရင်း ရယ်ချင်လာတော့ မျက်နှာငဲ့ချပြီး ပြုံးမိ၏။ တကယ်ဆို ရှင်ရဲ့ညီမ ဒီကို ရောက်လာတဲ့အကြောင်း ရှင် လုံးဝ မသိခဲ့တာ ကျွန်မ ကြောင့် ...။

နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မလာချင်အောင် လက်ဆင်နံပေးလိုက်တာလည်း ကျွန်မပဲ ..။

အဲဒါတွေရဲ့ နောက်ထပ် ရှင် ဘာမှ ရှေ့ဆက်ခွင့် မရအောင်
ဆိုထားဦးမှာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။

အဲဒါလည်း အငြိုး ပဲ လိမ္မာအောင် ..

သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြလွန်းလို့ပါ။

“သားလိမ္မာလေးပဲဆိုပြီး ဝမ်းသာမနေနဲ့ .. သားလိမ္မာက
ကောင်း မဖြစ်တတ်ဘူး” တဲ့။

အငြိုး ကလည်း လင်ကောင်း လိုချင်တာမှ မဟုတ်တာ ..

ဘယ်တော့မှ မယဉ်ကျေးခဲ့တဲ့ပါးစပ်က စိတ်ထဲမှာ တွေး
တာလည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ..။

ကမ္ဘာမှ လိုချင်တာ ကျားတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး .. နွားတစ်ကောင်

အခန်း (၃၃)

“သမီး နိုးနေပြီလား ..”

သတိရပြီလားလို့ မေးသင့်ပါလျက်နှင့် ဒီတိုင်းပဲ မေးလိုက်မိတာ
ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်လိုက်ခြင်းသာ ..။ ဒေါ်စုစု
ရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း နှစ်သိမ့်ပြီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ်
ချင်ပေမယ့် မအောင်မြင် ..။

“တဖူးနဲ့ ဖြေပါလို့ အန်တီ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တာ ဖြေသိမ့်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ ရှိပေမယ့် နည်းအတိုင်း ကျင့်ကြံဖို့က
ခက်ခဲခြင်းမေတ္တာဆိုတဲ့ စကားမျက်ကို ဖိအားတိုင်းတာလို့မှ မရတာ၊ ရင်ဆိုင်
တာရပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့သက်ရောက်မှု မပြီးဆုံးသရွေ့ လူးလိုမိခဲ့ကြရတာပဲ..”

ထား ရဲ့ နဖူးပြေပြေလေးထက်က ဆံယဉ်စလေးတွေကို ပွတ်သပ်
ထားရင်း ဒေါ်စုစု မျက်ရည်ဝေ၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်မျက်ရည်ကို ပြိုမကျ
အောင် တားဆီးရင်း ထား ရဲ့မျက်ဝန်းထောင့်ကနေ လိမ့်ခနဲ လိမ့်ခနဲ
နှုတ်ဆင်းသွားနေကြသည့် မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးတစ်ခုလုံးနဲ့ ပွတ်
သပ် ဖျက်ချပေးနေမိသည်။

“အန်တီ ..”

မျက်ရည်စိုလူးနေသော မျက်တောင်ဖျားတို့ တဖြည်းဖြည်း လာကာ ထား သည် ဒေါ်စုစု လက်ပေါ်ကနေ ထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားလျှင်

“သမီး .. သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ..၊ အန်တီတို့ စိတ်မကောင်း နေကြတာ သိပေမယ့် ထား ကို မငိုစေချင်မှန်း သိပေမယ့်လေ .. သိ မရဘူး ..၊ မရလိုပါ ..”

ထား ရှိက်ကြီးတင် ငိုပစ်လိုက်ကာ ပက်လက်လေးကနေ ဘက်ကို စောင်းလာ၏။ ပြီးတော့ ..

“တကယ်ဆို ကိုကြီးနေရာမှာ ထား ဖြစ်ရမှာ ..”

“သမီးရယ် .. မင်္ဂလာမရှိတာတွေ ထပ်မပြောပါနဲ့ ..”

“ကိုကြီးက အရမ်းတော်တဲ့ ခင်ပွန်းကောင်း၊ ဖခင်ကောင်းတ ယောက်ပါ။ ကိုကြီး မရှိတော့တဲ့ ထား ရဲ့ဘဝက ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မ တော့ဘူး။ သားလေးအတွက် ထား လေ ..”

“မပြောနဲ့တော့ သမီး ..၊ သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရိပ်တန် အောက်မှာပဲ ရှိနေလို့ သတိမထားမိတာ။ သမီးမှာ ခွန်အားရှိတယ် မြေးလေးအတွက် အပေးနေရာရော အမေနေရာမှာရော သမီး ယူနိုင် တယ်။ မြေးလေးအတွက် သမီး အားလျှော့လို့ မဖြစ်ဘူးနော် ..၊ ပြီးတော့ လေ သမီးကြီးကြီးကို ငဲ့ပါဦးကွယ် ..”

ကောင်းမျိုး ရဲ့သတင်းကို ရလိုက်တာနှင့် ထား က ကလေး ချီထားလျက်နှင့် လဲကျ မေ့မြောသွားခဲ့ပြီး ဒေါ်မြမြစ် မပြောနိုင် .. မသိ နိုင်နှင့် ငေးငိုင်သွားခဲ့တာ လူမမာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အထိ ..။

“အားလုံးဟာ သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာပဲ မှီခိုနေရတာ မဟုတ် ပေမယ့် သူက တို့တွေရဲ့ အရိပ်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် အခု ဘယ်သူ ဘာတတ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ ..၊ သမီး ရန်ကုန်ကို သွားရဦးမယ် .. ဒါက သမီး ကိုယ်တိုင် သွားရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်သလို ပြဿနာဆိုတာ ရှင်းရမယ့်အခိုက် မှာ ရှင်းမှ ဖြစ်မှာ ..၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့သောကကို ခဏထားပြီး ရင်ဆိုင်စရာ

အာတွေကို သမီး ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. သမီး သွားမှာပါ”

ထား လဲ့နေရာကနေ ကျွေးထလိုက်လျှင် သားရဲ့ ငိုသံလေးကို ကြား ခဲ့တိရကာ နန က အခန်းတံခါးနားထိ မရဲတရဲ ရောက်လာသည်။ အတော့ ပြန်လှည့်သွားဖို့ပြင်လျှင် ..

“သားလေးကို ခေါ်ခဲ့ နန ..”

သူမ အိပ်ရာထဲမှာ ခွေနေခဲ့တာ နှစ်ရက်နဲ့ တစ်မနက်ရှိပြီဖြစ် သည်။ သားလေးကို ဖက်ထားမိတိုင်း အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်ရ တဲ့ကို မဖြေနိုင် ...။

ကြီးကြီး အခန်းအောင်းနေပြန်ပြီဆိုတာ သိတာတောင် ခဏ မမြတ်လေးဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်ဖို့ကို စိတ်က ရောက်ပေမယ့် မထနိုင်..။ ကိုကြီးကို သူမ အဲဒီလောက်ထိ အားကိုး မြတ်နိုးခဲ့လေသည်။

“မင်းကို ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေအားလုံးနဲ့ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်နေစေ ခဲ့တာ ..”

“ကိုယ် လောဘကြီးသွားတယ် ထင်တယ်၊ သားကို ယူလိုက်တာ အသွားတယ် ..”

“မင်းကို ခိုင်းချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ထား ..၊ အဲဒါကို ယုံပါ.. တော အနေ ကောက်ယူလာတဲ့ နံအအ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ သူများ တွေ မမြင်စေချင်ဘူး ..”

“ကိုယ် သိတာ တတ်တာတွေ မင်း အားလုံး သိရမယ်၊ မကျွမ်း မရင် နေကွာ .. ဘာမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာမျိုး မရှိရဘူး ..”

“တကယ်ဆို ကိုယ် ဘယ်သွားသွား .. မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်စား ကိုယ်အဖြစ် ကျန်ခဲ့ရမှာ ..၊ ခုကျတော့ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်စားလှယ် အပိုအပ်ထားခဲ့ရတဲ့လူက တစ်ယောက် ..”

ကိုကြီးရယ် ..

သားလေးကို လှမ်းယူ ချီပွေ့လိုက်ရင်း ထား အင့်ခနဲ ရှိသကဲ့သို့ သည်။ ကိုကြီး ပြောတာတွေအားလုံးကို မှတ်မိနေသည်။

ဒီလို ပြောခဲ့တာတွေက ဒါတွေ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေခဲ့လား .. ကိုကြီးရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ ထား တိုသားအမိကို ထားခဲ့ဖို့ ထေးထိုင်းမိုင်းနေခဲ့တာလား ...

ခုတော့ .. ထွက်သွားလိုက်တာ လှည့်မကြည့်စတမ်းပါလား ..

“တိတ်ပါ သမီးရယ် .. မြေးလေးကတောင် အငိုတိတ်ပြီး သမီးတအုံတကြ ကြည့်နေပြီ”

“သား .. လေး ..”

သားကို အားရပါးရ ခေါ်မိပေမယ့် ‘သားအဖေ မရှိတော့ဘူး အရယ် ..’ဆိုတဲ့ စကားတွေကို မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ ပြောမိလေသည်။

သားလေး ‘ထွတ်မြတ်မျိုး’ ...

အမေ့လက်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုငိုနေနေ .. သူ့အဖေလက်ပေါ် ရောက်တာနဲ့ တိတ်သွားတတ်တဲ့ ကလေး ..

‘သား မျက်လုံးကျယ်နေပါသည်’ ဆိုလျှင် ‘သားသားက အိပ်လေကွ၊ ဖေကြီး မသိပ်လို့လား’ လို့ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ပန်းတစ်ဖက်မှာ ထမ်း၍ လမ်းလျှောက် ချောသိပ်တတ်သည့်ပညာလည်း ကိုကြီးမှာ ရှိသေးသည်။

ခုတော့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ငိုနေရတာတောင် မျက်ရည်တိတ်အောင် ချောမယ့်သူ မရှိပါလား ...

“သမီး ..”

ဟင်! ...

ကြီးကြီးက ဘယ်တုန်းတည်းက ရပ်ကြည့်နေခဲ့မှန်းမသိဘဲ တံခွန်ဘောင်မှာ ပန်းမှီရပ်နေရာကနေ ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းတို့နှင့် လာကာ ...

“သမီး ရန်ကုန်ကို အရေးတကြီး သွားရမယ်မို့လား ..”

ထား မျက်ရည်တွေကို ကပျာကယာ သုတ်ပစ်ကာ သားလေးအား အံ့အံ့ ဖြစ်နေတာကို ပွတ်သပ်ချောမိ၏။

ဒေါ်စုစု ကပဲ ထိုင်ရာမှထ၍ ကလေးကို ယူချီကာ အပြင်ထွက်သွားသည်။

“သမီး ..”

ဒေါ်မြမြက ခုတင်ဘေးမှာ လာရပ်ကာ ထား ရဲ့ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း မွေ့ရှာပေါ်မှာ ဖေးတင်နေသည့် ဆံနွယ်ရှည်တွေဆီ တစ်စတစ်ဆုံး ငေးကြည့်သည်။

လူကြီးတွေရှေ့မှာတောင် မရှောင်နိုင်ဘဲ ဒီဆံပင်တွေကို ဆွဲယူနှမ်းခဲ့တဲ့ ‘ကောင်း ..’

လူငယ်တွေကို ဖြေသိမ့်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ခဲ့ဘဲ ပေါက်ခနဲ ကြွေဆင်း၏။

“ကြီးကြီး နေမကောင်းဘူးဆို ..”

“ငါတို့ ခံစားရတယ်ဆိုတာက ကျန်ခဲ့တဲ့လူအတွက်ရော ထွက်သွားတဲ့လူအတွက် အားလုံးအတွက်ပေါ့ .. ရင်ထုမနာ ဖြစ်ကြရုံပါ။ ပြာကျ အရည်ပျော်သွားလောက်အောင် လောင်မြိုက်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်မြမြက မျက်ရည်သုတ်ရင်း စာနာစကားကို အရင် ခင်းရှာသည်။

“အဲဒါကြောင့် ညည်းပဲ အရေးကြီးပါတယ် သမီးရယ် .. မငိုပါနဲ့ တော့၊ သူ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာတွေ မတွေးဘဲ သူ့ အများကြီး လုပ်ပေးခဲ့ပါလားလို့ တွေးပြီး ဖြေပါ။ သူ ဘာတွေဖြစ်စေချင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား .. ထား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး .. သမီး ကြိုးစားပါ့မယ် ..”

“ကြိုးစားရမယ် .. လူတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းကို ဖြန်သည်စန့်တီးပြီး ရှင်သန်ခိုင်းလို့ မရပေမယ့် သူ ဖန်တီးခဲ့တဲ့အရာ အားလုံး

ဆက်လက် ရှင်သန်နေရမယ်ဆိုတဲ့ ခွန်အားမျိုး ငါတို့ မွေးနိုင်တာ သမီး ရန်ကုန်ကို သွား ..၊ တစ်ယောက်တည်း အားငယ်မှာပဲ ဆွဲကြီးကြီး တွေးမိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..

“အားငယ်နေခြင်းနဲ့ ဘဝကို ရှင်သန်လို့မှ မရတာ ..၊ သမီး တင်းထားမှာပါ ကြီးကြီးရယ် .. စိတ်ချပါ။ ကိုကြီး ဘာဖြစ်စေချင် ဆိုတာ ထား အသိဆုံးပို့လို့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာ ..”

“အင်း .. မှန်တယ် ..၊ ဒါပေမယ့် ထိုးမယ့်ဆင် ခြေတစ်လှမ်း တယ်ဆိုတဲ့ စကားလို သမီး အချိန်ယူရဦးမှာ၊ အခု သွားပြီး ဆွေဆွေ ပါ၊ ပြီးရင် ကောင်း ရဲ့နာရေးအတွက် ..”

“အဲဒါကြီးကို ထား မကြားပါရစေနဲ့ ကြီးကြီး ရယ် .. ဒါ အတုတရားပေမယ့် သမီး ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့ မရသေးလို့ပါ ..”

ထား မျက်ရည်ပွေ့ ချက်ချင်းပဲ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ရွာချသလို ကျလေသည်။

“ကိုကြီးကို သေဆုံးသွားပြီလို့ ထား လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ လည်း မယုံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါက အဖြစ်မှန်တွေပဲ ..”

ဆံပင်တွေ မရှိမရဲ့ ပြေကျလျက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေပုံသည် ဇာတ်ပွဲထဲက နောက်ပိုင်းမင်းသမီးတွေ အပူရပ်ဖြစ်အောင် ဟန်ပြ ဖြစ် ဆင်ထားသည်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ..။

သို့သော် သူမကတော့ ဟန်ပြ ငိုကြွေးနေခဲ့တာ မဟုတ်ပေ ..၊ “တိတ်ပါတော့ကွယ် ..”

ဒေါ်မြမြစ် သည် ထား ရဲ့ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူမက်ထား ရင်း ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ဝေနေရတာကို မမြင်အောင် ကာကွယ်၏။ “ကြီးကြီး တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် ..၊ ကြီးကြီးကလည်း မလိုက်နိုင် ဘူး .. နာရေး ..”

...ဆင်နိုင်တာပို့ ...

“နာရေးကိစ္စကလည်း ဟိုမှာရော ဒီမှာရော လုပ်ရမှာပဲ၊ သမီးတို့ အားနည်းနည်းနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေလည်း ရှင်းရ၊ ဟိုကိစ္စဒီကိစ္စ ချ ရှင်းရမှာနဲ့ ကြီးကြီး စိတ်မချဘူး ..”

ဒေါ်မြမြစ် က ဆက်မပြောဘဲ ခဏ ရပ်သွားပြီးမှ ... “သမီးအစ်ကိုကို ခေါ်သွားရင် အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်” “ကိုကို ..”

“အင်းလေ .. သူ တောပိုင်းကို ခဏခဏ ဆင်းနေရတယ် ကြား တယ်၊ ဒီသတင်းကို ကြားတာနဲ့ ချက်ချင်း ရောက်လာမှာပါ၊ မောင်နှမ နှင်းတွေကြရင် ပြောကြည့်ပါလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြီးကြီး ခေါ်ပြောရ တား ..”

ထား ခေါင်းခါရင်း မျက်ရည်တွေ သုတ်၏။ အငြိုး မျက်နှာကို ခြုံလိုက်သည်နှင့် အရာရာဟာ မလွယ်ကူဘူးဆိုသည့်အံ့ဖြေ ချက်ချင်း သွက်နေခဲ့လျက် ...

“ထား တွေးမိပါတယ် .. ကိုကိုကို ခေါ်လည်း ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘဲ ထား တို့ဘက်က အကူအညီတောင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထား ..၊ သမီးတို့ မောင်နှမချင်း အထင်မြင်လွဲနေ ခြတာ အငြိုး ကြောင့်ပဲ နေမှာပါ၊ ဒီကိစ္စမှာတော့ သူ သိရင် ရောက် လာဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးကလည်း ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူမျက်နှာ ကိုမှ ဂရုစိုက်နေရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်အခက်အခဲရှိတာကို ပြောရ မှာပေါ့”

ပြောခွင့်ရှိလို့ ကိုကိုက ကူညီချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ဒါ ဘယ်လိုမှ ဆင်သလောက် မလွယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူမ သိပြီးသား ..။

ကိုကိုတို့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ အမေ့ရောဂါ အခြေအနေ ..။

www.burmeseclassic.com

သူမ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အငြိုး ရဲ့ တတ်နိုင်စွမ်းသော အံ့
ပူလက်တို့အကြောင်း .. ကြီးကြီးတို့ကို သူမ ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့
ထို့ကြောင့် မသိတဲ့လူက စေတနာနဲ့ အကြံပေးနေတာကို သိ
မယ့် ခေါင်းခါရုံအပြင် မတတ်နိုင် ..။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး .."

"ထား ရင်ထဲမှာ အတိုက်အခံစိတ်တွေ မထားခဲ့ပါဘူး ကြီးကြီး
ရယ် .. အဲဒါ ယုံပါ။ ဒါပေမယ့် အငြိုး ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ
လည်း ထား လို့ပဲ ကြီးကြီး နားလည်ပေးပါနော် .."

နည်းနည်းပြောလိုက်တာနှင့် ဒေါ်မြမြစ် ကလည်း နားလည်သွား
ပုံပါ။

"အေးပါ .. ကြီးကြီး မခေါ်ခိုင်းတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အ
စိတ်နဲ့ သူ ကူညီပါရစေချိုး ရောက်လာခဲ့ရင်တော့ သမီး မငြင်းနဲ့နော်
ငြင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ် ..၊ ကိုကို ရောက်လာမှာ
မဟုတ်ဘဲ ..။

အခန်း (၃၄)

"အန်တီစံ ဧည့်သည်လာပါတယ် .."

ဆေးဆိုင်မှာထိုင်သည့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက လှမ်းခေါ်သည်။
သူမက ဆေးဆိုင်မှာ ထိုင်ဖို့အပြင် သူများအိမ်တွင်းရေးကို စပ်စု
ထားလည်း မရှိ၊ မေးမြန်းရောနှောနေတာလည်း မရှိခဲ့သောကြောင့် ဒီဆိုင်
ထွက်တည်းက မြဲနေခဲ့တာ ဒီနေ့ထိ ..။

လိမ္မာအောင် ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်မြမြစ် တို့ ဧည့်သည်မှန်း
သိကာ လှမ်းခေါ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူမဘာသာ ထမင်းချိုင့်လေးဖွင့်၍
အေးနေပြီး နောက်ထပ် မော့မကြည့်ပေ ..။

ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ပဲ ထွက်မယ့်လူ ရှိတာမို့ ဒေါ်မြမြစ် စိတ်လက်
မကြည်မသာနဲ့ပဲ အပြင်ထွက်လာခဲ့ရ၏။

ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့်သူကို မြင်လိုက်ရတော့ ပိုဆိုးသွား
သည်။

"လိမ္မာအောင် .."

"အန်တီစံ .."

လိမ္မာအောင် က ရှပ်လက်တိုအဖြူ ဂျင်းဘောင်းဘီနက်ဖြူ ဖြစ်ကာ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ သိမ်းပြီးထား၏။

တို့ပြင် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကြီးက ခြေထောက်မှာ မြင်နေရသည့် တကယ့်လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးတွေ စတုရန်းမျိုး ...

မနာလို မရှုဆိတ်နိုင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ခုချိန်မှာ မျိုးနဲ့ ရောက်လာတော့ ဒေါ်မြမြစ် မျက်နှာက သိသာစွာ တင်းမာသွားခဲ့လျက် ...

“ပြော .. ဘာကိုစွဲလဲ ..”

“ညီမလေး ပြန်ရောက်ပြီလားလို့ပါ”

“ဪ ..”

ဖြစ်ရလေ .. လို့တောင် ပါးစပ်က ထွက်မိတော့မတတ်ပါ။

ညီမ ဖြစ်သူက နှုတ်က ဖွင့်ဟမပြောပေမယ့် အစ်ကို လာမလာဆုံး စောင့်ခဲ့ရတာ လည်ပင်းရှည်ထွက်မလာပေမယ့် မသိဘဲ နေမလား ..

“ထား က မနေ့ကမှ သွားတာ .. ပြန်ရောက်ပြီလို့ မင်းက ထင်တယ်ဟုတ်လား ..”

“ဗျာ!...”

“နာရေးသတင်းဆိုတာ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းအဆင့်လောက်ပဲ ပတ်သက်မှုရှိတဲ့သူတွေတောင် သိတာနဲ့ ပြေးလွှားရောက်လာပြီး ကြေတာပါ .. မင်းက အိမ်ထောင်တွေကျကုန်ကြတာနဲ့ အစတည်းက ဘာမှမှ မတော်စပ်ခဲ့တာပဲဆိုပြီး သိသာအောင် ပြလိုက်တာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီစံ .. ကျွန်တော် ..”

သူ ဘာပြောရမလဲ ..

ခရီးထွက်နေမိလို့ နှစ်ရက် နောက်ကျပြီးမှ သိခဲ့ရသည်။ သူ သိတော့ ထား က ရန်ကုန်ထွက်သွားပြီဆိုပြီး ..

“မင်းလို အစ်ကိုမျိုးကို လာလေမလားလို့ မျှော်နေတာ .. ထား သနားမိပါရဲ့ ..”

“အန်တီစံ .. ကျွန်တော် ..”

သူ ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒေါ်မြမြစ် ကလည်း ဒီတိုင်း ရပ် ညည်းနေပြီး စောင့်ဆိုင်း နားစွင့်နေ၏။

ဒါပေမယ့် သူ ရှင်းမပြနိုင်တော့ပါ။ ‘ကျွန်တော် ဒီလို သိထားခဲ့ပါ’ ပြောလည်း ‘မင်းကို ဘယ်သူက ဒီတိုင်း ပြောခဲ့တာလဲ’ မေးလျှင် ခြေရာ မရှိ ..။

ဒါဖြင့် တရားခံက ဘယ်သူလဲ ..

မေးခွန်း၏နောက်မှာ သူ တစ်ဆက်တည်း ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ မှီခိုင်းတော့ မဖြစ်စေချင် ..။

အခန်း (၃၅)

“ဒါ ပေးလိုက် ..”

“ရှင်!...”

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“ကျွတ်!...”

ခိုင်းလိုက်တိုင်း ပြူးပြူးပြဲပြဲဖြစ်သွားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်တတ်တာ အမြဲမို့ စိတ်ပျက်စွာ ကျွတ်ခနဲ ဖြစ်၏။

ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာတော့ အိမ်ဖော်တွေက အိမ်ရှင်ကို ရိုသေချစ်ခင်လိုက်တာမှ သူတို့လောက် တာဝန်သိ ပျူငှာတာ ပြစရာမရှိ။

လူယုံ တပည့်တွေဆိုလည်း လူလိမ္မာဖြစ်ဖြစ် လူခိုက်တွေပဲ ထားထား .. ကိုယ့်သူဌေးက ညွှန်ကြားသမျှ အရိုးကျေကျေ အရေခန်းခန်း ပါးနပ်လိုက်ကြတာများ တကယ့် လှစ်လှစ်လေး ..။

သူမကျမှ ဒီလိုမဖြစ်ရတာ ဘာတွေ လိုအပ်နေလို့လဲ ...

စန်းရီ လို့ ခေါ်လိုက်တာနှင့် ‘ဘာခိုင်းဦးမလို့လဲ’ ဆိုသည့် ပြူးပြဲရောက်လာသော မျက်လုံးက သူ့ကို သေမိန့်ချတော့မယ့်အတိုင်း ..။

ဒါ လုပ်လိုက် ဆို ‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ ဘယ်တော့မှ ချက်ချင်းဖြစ်မလာ။

“မမလေး .. သံပရာသီးကို ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲဟင် ..
ချော်ပြီးမှ ပေးရမှာလား ..”

“စန်းရီ ..”

“ရှင် ..”

ဒေါသဖြစ်ပါသည်ဆိုမှ ထပ်မေးလိုက်တော့ လက်ကို သွပ်ပစ်လိုက်တာ ရိုက်ချမိတော့မလို့ တည်းတည်းလေး ..။

“တောက် ..”

အပြီး ၏ တက်ခေါက်သံကြောင့် စန်းရီ တုန်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ ဒေါသထိန်းရင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျသွားသည့်လက်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်နေလျက် တုပ်တုပ်မှ မလှုပ် ..။

“ဒီလောက် မတုံးနဲ့ ..။ ကျွန်ဘဝက ဘယ်တော့မှ မတက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်။ ငါ နင့်ကို ပုံပေးထားရပြီး ဘာမှကို တန်အောင် ပြန်မရသေးဘူး .. ငါ ဒီလောက် ပြောရလှပြီ။ ငါ ဘာလုပ်နေသလဲ .. နင် ဘယ်အခန်းကဏ္ဍက ပါရမလဲ ..။ ဘာမှကို မသိဘူးလား ..။ ‘အ’ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား ..”

လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲ အော်ပစ်လိုက်ပြီးမှ သူမ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သံပရာသီးကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြကာ...

“လိမ္မော်သီး စားချင်တယ်လို့ ပြိတ္တာလို တ ‘တတ’ အော်နေတယ်မို့လား ..။ အဲဒါ သွားပေးလိုက် ..”

‘ဒါက လိမ္မော်သီးမှ မဟုတ်တာ... ဘယ်လိုလုပ် ပေးရမလဲ’ လို့များ ဒီတစ်ခါ မေးလိုက်မိလျှင် ခုနကလက်ဝါး ဒီတစ်ခါ ဘရိတ်မိတော့မှာ မဟုတ်တာကို စန်းရီ တွေးမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမမေးတော့ဘဲ ဒေါ်ယဉ်မေ့ အခန်းထဲကို တန်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“စန်းရီ လား ..”

"ဟုတ်ကဲ့ .. မေမေကြီး .."

လိမ္မော်သီး ဘယ်လောက်ထိ စားချင်နေလဲဆိုလျှင် တံခါးဖွင့်ကြားတာနှင့် ခေါင်းထောင်သွားကာ ထိုင်ရာကနေ လက်က လှမ်းပြီး သား ..

"ပေး .."

"ဟုတ်.. ရော့ .."

ဒေါ်ယဉ်မေ လက်ထဲရောက်လာသည့် လိမ္မော်သီးကို သေချာ စမ်းကိုင်ကြည့်နေပြီး နှုတ်ခမ်းက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာပြီး ဘာတွေ ပြောနေမှန်း မသိ ...။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းမှာ ကပ်နမ်းကာ ...

"စန်းရီ .. ဒါ လိမ္မော်သီးလား .."

"ရှင် .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး .. မမလေးကိုယ်တိုင် ဝေးလိုက်တာပါ ..."

"သံပရာသီးနဲ့ တူတယ် .. သေးသေးလေး .."

ပြောရင်း တရွံ့ရှုံ့ နမ်းနေပြန်ကာ ...

"သံပရာသီးနဲ့ပဲ ထွက်တယ် .."

"ဘယ်နှယ် လိမ္မော်သီးကို သံပရာသီးလို့ ပြောနေရတာလဲ အဒေါ်" စန်းရီ မဖြေရှင်းတတ်ဘဲ ရှိစဉ် အငြိုး က အေးဆေးစွာ လှမ်းဝင်လာ၏။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံပေါ်မှာ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီက လက်စက လောက်ပဲရှိတာမို့ ခန့်ညားနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြည့်ကောင်းရုံသက်သက် စတိုင်လ်ကျတာမျိုး ...။

ဖွေးနုနေသည့် အသားရောင်က ပြင်တတ်ဆင်တတ်သည့် ပညာကြောင့် နမ္မတ် ဝင်းသန့်နေသည်။ တစ်နေ့တခြား ပိုပိုပြီး လှနေ၏။ ဒါပေမယ့် ...

"ရှင်!..."

တွေးငေးနေတုန်း မျက်စောင်းလှည့်ထိုးတာ ခံလိုက်ရသဖြင့် စန်းရီ

အထူးသလဲ ခေါင်းညိတ်ကာ အခန်းပြင် ထွက်နေလိုက်ရ၏။

အငြိုး က ဒေါ်ယဉ်မေ ထိုင်နေသည့် ဒရင်းမိဘက်ဒ်ရှေ့မှာ ခြေဖျားဆက်၍ ကြွကြွရွရွလေး ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သံပရာသီးကို လှည့်ပတ်ဆိုင်ရင်း တွေးဆနေပုံရသည့် ဒေါ်ယဉ်မေ ကို မှဲပြုံးနှင့် ကြည့်ကာ ...

"အဒေါ်ကို ကျွန်မက မချစ်ပေမယ့် သံပရာသီးကို လိမ္မော်သီးလို့ ခြာပြီး လိမ်ကျွေးရလောက်အောင်တော့ သဒ္ဒါတရား မခေါင်းပါးပါဘူး။ အဲဒါ လိမ္မော်သီးပဲ .."

ကိုယ်က အကန်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးတစ်ခုပဲ အနီးသွားရုံနဲ့ ကိုယ်ဝါးမယ့် အစားအစာ ဘာမှန်းမသိရလောက်အောင်တော့ အာရုံကြောတွေ အကုန် မပျက်စီးသေးပါ ...။

ဦးနှောက်အာရုံကြောတွေ မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာတောင် အခိုင်းကြောင်းတစ်ခုကို ပျက်ခနဲ သတိရမိပြီး ကြေကွဲလာတဲ့အထိ နှလုံးသားက ခံစားတတ်နေတုန်း ...။

အငြိုး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သံပရာသီးကို ကြိုးကြာဥ လို့ ညာပြီး ကျွေးတဲ့ ချွေးမမျိုးလား ...။

"အဒေါ်က မယုံဘူးထင်တယ် .. စားကြည့်လိုက်ပါလား .."

အငြိုး အသံက အခိုင်အမာမို့ ဒေါ်ယဉ်မေ လိမ္မော်သီးဆိုတာကို အစွဲခွာဖို့ အစရာနေခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှ ဖိနှိပ်ဖို့ခွာလို့ မရသည့်အဆုံးမှာ လက်သည်းနှစ်အောင် အတင်း ဖိကုတ်ကာ ကုတ်ဖို့ထားသည့်နေရာကို လျှာနဲ့ တို့ကြည့်၏။

ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ နောက်တွန့်သွားတော့ တစ်စတစ်ဆုံး စိုက်ကြည့်နေသည့် အငြိုး က တဟားဟား ရယ်၏။ ထိုရယ်သံကြောင့် သူမ တကယ်ပဲ အညာခံလိုက်ရပြီလို့ နားလည်သွားကာ ရှက်ရှုံ့ကြေကွဲခြင်းက မျက်ရည်တွေအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကုန်၏။

"ညည်း .. ညည်း အဲဒီလောက်တောင် ဒုက္ခိတတစ်ယောက်အပေါ်

ရက်စက်တယ် .. ဟုတ်လား .."

မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး အငြိုးက ထိုင်လျက်ကနေ မျက်နှာရှေ့ တိုးလိုက်၍ ...

"ရှင်ကို ရက်စက်နေတော့ရော ဘာအရသာ ရှိမှာမို့လို့လဲ အဒေါ်ရယ် .. အဲဒါ လိမ္မော်သီးတော့ လိမ္မော်သီးပဲ .. ခုခေတ်မှာ ရာသီပေါ်သီးနဲ့ ဆိုတာ သိပ်မှ မရှိတော့တာ၊ ပေါလာတာနဲ့ ရှားတာပဲ ကွာတယ်၊ စားချင်တာ အချိန်မရွေး ရတယ်လေ .. စပါးတောင်မှ နှစ်သီးစား သုံးသီးစားတွေ စိုက်ကုန်ကြတာ မသိတာ ကျနေတာပဲ"

ဒေါ်ယဉ်မေ က နားစိုက်ထောင်၏။

သူမ စကားတွေထဲမှာ ဒီအဘွားကြီး ဟုတ်နိုးနိုး ထင်သွားပြန်ပြီကို သိလိုက်တော့ ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် ပြုံးနေရင်း .. ပါးစပ်ကတော့ ..

"အဲဒါ ယိုးဒယားလိမ္မော်ပဲ .. ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာပဲ စိုက်တာတွေပါ၊ ရာသီပေါ် မဟုတ်တော့လည်း ချိုရမယ့်အသီးက ချဉ်ချဉ်ချဉ်မှာပေါ့ .."

ဒါ တကယ်လား ..

ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေတာကို မျက်တောင်ခတ်၍ ဖိညာစ်ချကာ လက်ခုံနဲ့ ပွတ်သုတ်ပစ်၏။ ပြီးမှ သံပရာသီးကို နမ်းကြည့်ကာ ကိုက်ဖဲ့တော့မလိုလို .. ပြန်ချတော့မလိုလိုနှင့် ...

"ဘာဖြစ်လို့ သံပရာသီးနဲ့ပဲ ထွက်နေတာလဲ .."

"အပြင်က ပြန်လာပြီး အင်္ကျီတောင် မလဲဘဲ ဒီရောက်နေတာလား"

ကျောနောက်က အသံကြားလိုက်တာနှင့် အငြိုးက ဒေါ်ယဉ်မေ လက်ထဲက သံပရာသီးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နေရာမှ အေးဆေးစွာ ထရပ်လိုက်ပြီး လိမ္မော်အောင် ဘက်ကို လှည့်လိုက်တော့ ခွင့်လွှတ်နားလည်သည့် ချစ်စနိုးအပြုံးနှင့် ...

"မောင် .."

"မောင် အခန်းထဲရောက်ပြီးမှ အငြိုး ကို မတွေ့လို့ ပြန်ထွက်လာတာ၊ ဘယ်နှယ် မောင့်ထက်အရင် ပြန်သွားပြီး ခုထိ အင်္ကျီမလဲရသေးဘူး .."

"ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး မောင်ရယ် .. အမေက သိပ်ကလေးဆန်တာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

လိမ္မော်အောင် က အငြိုး လက်ဖျားဖြန့်ပြသည့်ပေါ်မှာ တင်နေသော လိမ္မော်သီးကို ကြည့်၍ နားမလည် ..

"စားချင်တယ် ပြောလွန်းလို့ အငြိုး ဝယ်လာတာလေ၊ ရောက်တယ်ဆို အင်္ကျီတောင် မလဲနိုင်ဘူး ဝင်ပေးတာ .."

"အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

အငြိုး နဲ့ အမေမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ လိမ္မော်သီးကြောင့် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲလို့ တွေးပြီး စိတ်ပူလာမိသည်။ အငြိုး ကတော့ အပြစ်တင် ညစ်ညူးဟန်တွေ မရှိပါ။ .. ထို့ပြင် အမေမျက်နှာကို နောက်ပြန်ကြည့်ပြီး ချစ်စနိုးရယ်သံနှင့် ...

"လိမ္မော်သီးကို သေချာ ကိုက်ဖဲ့ကြည့်နေပြီးမှ သံပရာသီးပါလို့ ပြောနေတယ် သိလား .."

"ဟင်! .."

မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ မော့ငေးငြိမ်သက်နေပုံက သူ့ဆီက တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို စောင့်နေတာမှန်း လိမ္မော်အောင် သိလိုက်သည်။ လိမ္မော်သီးကို သံပရာသီးလို့ တကယ် ထင်နေလား .. ဒါမှ မဟုတ် အမေ အငြိုး ကို သက်သက် ပြဿနာရှာချင်တာမျိုးလား ..

ဒါဟာ သေးနပ်သည့် စွပ်စွဲချက် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အငြိုးကလည်း စိတ်ဆိုးပုံ မရှိ။

"ပြောပြလိုက်ပါဦး မောင်ရယ် .. အမေကတော့ တကယ်ပဲ"

"ဒီမှာ လိမ္မော်သီးစစ်စစ်ပါ အမေရယ် .. ဝင်းထိန်နေတာပဲ"

“မဟုတ်ဘူး .. အမေ ကိုက်ကြည့်တော့ .. အဲဒါက ..”

“အမေရယ် .. ခက်တော့တာပဲ ..”

“မောင် ..”

လိမ္မော်သီးကို ယူ၍ အမေ့ဆီ တိုးလိုက်တာနှင့် အငြိုး က ရှေ့က နေ ပိတ်ကာထားလိုက်ပြီး အသံတိုးတိုးနှင့် ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း ..

“မောင် ထပ်ပြောရင် အမေ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုသွားလိမ့်မယ်၊ ခုနက အငြိုး ကိုတောင်မှ သူ့ကို လှောင်ရလားဆိုပြီး မျက်ရည်တွေဝဲလာလို့..”

သူ့ဆီက လိမ္မော်သီးကိုပါ အသာလေး လက်ပြောင်းယူလိုက်ကာ..

“လာပါ .. ထမင်းစားချိန်ကျကာမှ မစီရိတ်လေးလုပ်ပြီး တိုက် လိုက်မယ်၊ အမေ့ကို အငြိုး ကိုယ်တိုင် ကျွေးမှပေါ့ မောင်ရယ် .. ဒီ နည်းနဲ့ပဲ အမေ့ဆီက ကောင်းမွန်စွာ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို အငြိုး ရယူ ဖို့ရှိတာ ..”

မျက်နှာလေးငယ်သွားရင်း ပြုံးရှာတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ကို အတူတူပြန်ထွက်ခဲ့ရင်း အငြိုး ပန်း လေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ..

“မိဘလိုပဲ သဘောထားပြီး စိတ်ဝေဒနာရှင်အဖြစ်နဲ့ပဲ စိတ်ရှည် သည်းခံပေးပါ အငြိုး ရယ်..နော်.. မောင် အငြိုး ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိဘလို သဘောထားပါ .. ဟုတ်လား ..။

အငြိုး နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့သွား၏။ ထိုစဉ် အခန်းပြင်ရောက်တော့ စန်းရီ ရှေ့ကနေ ဖြတ်အထွက်မှာ လက်ဖဝါးချင်း ထပ်ကပ်၍ တစ်စုံ တစ်ခု ထည့်ပေးခဲ့၏။ ပြီးတော့ ဟန်မပျက် ပြုံးကာ ...

“ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး မောင်ရယ် ..”

ချစ်ခင်အားကိုးသမှုတို့နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်၍ ထွက်သွားကြသည့် အငြိုး တို့ကို ကြည့်လိုက် ..။ လက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့် သံပရာသီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်နှင့် စန်းရီ မျက်စိလည်နေသည်။

အပြင်ကို ထွက်နေရပေမယ့် အထဲက ပြောသမျှကို သူမ ကြားနေရ သည်ပဲ ..။

မေမေကြီးလက်ထဲကို သူမကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးခဲ့ရတာ သံပရာသီး..။ အစ်ကိုလေး ဝင်သွားတော့ ဘာလို့ လိမ္မော်သီးပါလို့ ပြောရတာလဲ ..။

အခု ပြန်ထွက်လာကြတော့ မမလေး သူမလက်ထဲ ကပ်ထည့်ပေး သွားတာလည်း သံပရာသီးပဲ ဖြစ်နေတာရော ဘာကြောင့်လဲ ..။

အစ်ကိုလေးကိုယ်တိုင် မေမေကြီးကို ညာပြောတာတော့ မဖြစ်နိုင် ပေ ..။ ဒါဆို မမလေး ရဲ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ လိမ္မော်သီးတစ်လုံး အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့တာလား ..။

သွားသေလိုက်တော့ စန်းရီ ..။

ဒီလောက်လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စလေးကို နင် ခုမှ တွေးမိတာ မမလေး ပါးရိုက်မသွားခဲ့တာပဲ ကျေးဇူးတင်လိုက်ဦး ..။

စန်းရီ အထိတ်တလန့် ပင့်သက်လေးရှိက်မိကာ .. အခန်းထဲ ပြန် ဝင်ခဲ့၏။

ကြမ်းပိုးကို လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောသည်ဆိုတာ ကြားသာ ကြားဖူးခဲ့ သည် မမြင်ခဲ့ဖူးပေ ..။

မမလေးကတော့ သံပရာသီးကို လိမ္မော်သီးဖြစ်အောင် ပြောနိုင်တဲ့ သူပါလား ..။

တကယ် ရှားပါ၏။

အခန်း (၃၆)

“ဘာ!...”

ဒေါသနှင့် အော်ပစ်လိုက်သည့်အသံက ကုန်လောင်ရုံအတွင်းထဲ ပိုင်းထိ စူးရှ ထွင်းဖောက်သွားခဲ့၏။ အထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသည့် မန်နေဂျာနှင့် စာရေးမတွေပါ ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိကြ၏။

ပြီးမှ အလုပ်သမားတွေ ခေါင်းထောင်နေကြတာကို မေးဆတ်ဖြုတ် ‘ဆက်လုပ်ကြ’ဖို့ အမိန့်ပေးရသည်။ အားလုံးကိုပဲ အလုပ်သာ ဆက်လုပ် နေကြပေမယ့် နားတွေက အပြင်ရုံးခန်းဆီကို ဖြစ်နေကြကာ ...

“ကိုအေးလွင် ကို ဆူနေတာလား ..”

“ဟုတ်မှာပေါ့...။ သူဌေး ရောက်မလာလိုကတော့ ကိုအေး အလုပ် ပြုတ်မှာပဲ ..”

“သူဌေးကရော .. သူ့မိန်းမ သူ နိုင်တာ ကျနေတာပဲ ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ဒီလောက် မောက်မာလွန်းတဲ့ အလုပ်ရှင် မတွေ့ဖူးဘူး” အလုပ်သမားတွေခေါင်းချင်းရိုက်၍ တီးတိုးသံတွေဖြစ်နေကြသည်။

“စာတွေ ဘယ်လောက်ကပ်ကပ် .. တစ်လောကလုံး စားတွေ တုတ်တွေနဲ့ ပိုင်းပစ်တာတောင် ဒီမိန်းမ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ..” ပြောသမျှ စကားတွေထဲမှာ မေတ္တာသံ မပါပေ ...။

ထိုအသံတွေကို ဂရုမစိုက်စွာ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်က အပြီး ရဲ့ စားပွဲ နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ရိုက်ပုတ်ပစ်လိုက်သံ ...။

“ဘုန်း ..”

“ဒီမှာ ကိုအေးလွင် .. အလုပ်က အလုပ်၊ အိမ်မီးလောင် ပြာကျနေတာက သပ်သပ် ..။ ဘာနဲ့မှ မရောထွေးရဘူးလို့ ကျွန်မ အစတည်းက ပြောခဲ့ပြီးသား ..”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ .. ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်မီးလောင် ပြာကျ သွားတာဆို မမတို့ရဲ့ ငြိုငြင်ခံပြီး ဒီလိုလုပ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဟာ အသက်အန္တရာယ်မို့လို့ပါ။ မိန်းမက အသက်လေးဆယ်နားနီးမှ နီးစွားရတော့ .. ခက်ခဲပြီး ..”

“အဲဒါ မလိုချင်ဘူး .. ကျွန်မ လိုချင်တာ ရှင် ပေးမယ့် အကြောင်း ဖြေချက် မဟုတ်ဘူး။ မန္တလေးပွဲရုံက လွှဲလိုက်တဲ့ငွေနဲ့ လက်ကျန်စာရင်း အတိအကျပဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ကျွန်တော် သုံးလိုက်မိတဲ့ငွေကို ကျွန်တော့်လစာ ထဲက ..”

“မလိုချင်ဘူး ..”

အပြီး စားပွဲကို လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ထု၍ ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် ကိုအေးလွင် မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၍ ...

“ရှင်လစာက ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ ..။ ကျွန်မက ရှင်ဆီကနေ ဘယ်နှစ်လလောက် စောင့်ယူနေရမှာလဲ။ အလုပ်ထဲကငွေကို ရှင် အဆင် ပြေသလို ဆုံးဖြတ် သုံးစွဲလာခဲ့တဲ့အပြစ်ကိုက ငွေပြန်လျော်နိုင်ရုံနဲ့ ကျေနပ်ပေးလောက်စရာ မရှိတဲ့ အပြစ်ပဲ။ အဲဒီတော့ ပြော .. ကျွန်မ အခု ရဲခေါ်ရမလား .. ငွေ ပြန်ဆပ်မလား ..”

ကိုအေးလွင် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ ငြိမ်

သက်လျက် .. မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကတော့ နီရဲ ညိုမှောင်နေလေသည်။

“ရှင် ဒါကျတော့ ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ဘူးလား.. ရတနာ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပေးမယ် ..”

“အဖြိုး .. နေဦး ..”

ဖုန်းပေါ်ကို လက်တင်လိုက်သည်နှင့် လိမ္မာအောင် အသံက ထဲလာသည့်လူရိုက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း ..

“အဲဒီကိစ္စ အခု မောင် နှစ်မင်းနဲ့တယ်၊ သူမိန်းမ တကယ်ဖြစ်သွားတာ မောင် ..”

အဖြိုး ၏ မီးတောက်မတတ် မျက်လုံးတွေက လိမ္မာအောင် ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ စူးရောက်သွားခဲ့ပြီး ..

“အဖြိုး တို့ငွေတွေက ဒီမှာရှိသမျှ အလုပ်သမားတွေ လိုအပ်သလို သုံးစွဲခွင့်ရှိနေတဲ့ ငွေတွေလား ..”

“မဟုတ်သေးဘူး အဖြိုး .. ဒါက ..”

“သူတို့ဆီက အသက်အာမခံကြေးတွေရော မောင် ယူထားသလား ..”

“အဖြိုး ..”

“မရဘူး မောင် .. အဖြိုး ကို တားဆီးမယ်ဆိုရင်တော့ ..”

“ဟုတ်ပြီ.. အဲဒီကိစ္စ မောင်တို့ အရင်ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်မယ် .. လာ..”

“ဘာ!... ပြောလိုက်တယ် ..”

“လာပါ .. ခဏပဲ ..”

“မောင်နော် ..”

လိမ္မာအောင် က ဖုန်းပေါ်တင်ထားဆဲ အဖြိုး လက်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ကုန်လှောင်ရုံဝင်းကြီး၏ မျက်နှာစာက တိုက်ပြားလေးထဲတို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး ..

“ကိုအေးလွင် က မောင်တို့ဆီမှာ တောက်လျှောက် အနေမှန်ခဲ့တဲ့

လုပ် အဖြိုး .. အခု သူ သောက်စား လောင်းကစားပစ်လို့ ကုန်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မေးမြန်းကြည့်လို့ အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံနေရင် သူအပြစ်အတွက် လျော့ပေါ့ စဉ်းစားပေးသင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား..၊ ခုပဲ သိ .. ခုချက်ချင်း ဖြေရှင်းခိုင်းတာ၊ ချောင်ပိတ်ရိုက်တာပဲ အဖြိုး..”

“မရှင်းတတ်ဘဲ ရှုပ်ခတ်လှူက မှန်တယ် .. အဖြိုး က မှားတယ်ပေါ့”

“ပြဿနာဆိုမှတော့ ဖြေရှင်းဖို့လမ်းကို သိနှင့်ထားရင် ပြဿနာ ရှိလာပါ့မလား အဖြိုး ရယ် ..၊ မောင်တို့ အလုပ်ရှင်ဆိုတာ အလုပ်သမားတွေရဲ့ လုပ်အားတွေအပေါ်မှာ ရပ်တည်နေရတာပါ၊ သူတို့အတွက် ထည့်မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဖြိုး တို့ မောင်တို့က သူတို့ဘဝကို ပိုပြီး စာနာသင့်တယ်မို့လား ..၊ မောင်တို့လည်း တစ်ချိန်က..”

“တော်တော့ မောင် ..”

ဒီစကားတွေကို မကြားချင် ..၊ ဒီအဖြစ်တွေကို သတိမရချင်ဆုံး..၊ အဖြိုး အသံက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်တော့သလို စူးရှ တုန်ခါလျက်ရှိကာ ..

“မောင်ကတော့ သင့်တော်ကောင်းမွန်တဲ့လူဖြစ်ပြီး အဖြိုး ကတော့ ဘဝမေ့တဲ့မိန်းမတဲ့၊ အဖြိုး ကို ကြားအောင်တစ်မျိုး၊ မကြားအောင်တစ်မျိုး .. အများသိအောင် စာကပ်တဲ့လူက ကပ်၊ မောင်ကပါ အခု ပြောချင်တာလား ..”

“အဖြိုး ကို ပြောရင် မောင် က ပက်လက်လှန်ပြီး တံတွေးထွေးသလို ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ .. အခု မောင်တို့လင်မယားချင်း ပြောနေကြတာလေ၊ ငွေကလည်း ဆယ်သိန်းပဲရှိတာ၊ သူ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဆိုတာကို လက်ခံပေးလိုက်ရင် ...”

“လက်မခံနိုင်ဘူး .. ဘဝမေ့တယ်ပြောပြော မောက်မာလို့ ကောင်းကင်မှာ လွင့်နေတယ်ပဲဆိုဆို လူဆိုတာ မကောင်းခဲ့တာကို မေ့နိုင်ရမယ်၊ ကောင်းနေတာကို လက်ခံ ပျော်မွေ့ရတယ်၊ ကိုယ် ဆင်းရဲခဲ့တာ

ကို တွေးပြီး ဆင်းရဲတဲ့လူတိုင်းအပေါ် စာနာ ခွင့်လွှတ်ပေးနေရလေ ..
လုံးဝ ဆောရီး မောင် ..

“အငြိုး ..”

ရုပ် ဆုံးဖြတ်တော့မလို ပြန်လည်ထွက်တော့ လိမ္မာအောင် ..
လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ကာ ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“မောင် ဝင်လာတုန်းက မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ ..”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ .. မောင် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ..”

“ဒါက မောင် အုပ်ချုပ်တဲ့ရုံ မဟုတ်ပါဘူး ..”

သူတို့မှာ ကုန်လှောင်ရုံခွဲတွေ တစ်ခု နှစ်ခုတည်း မဟုတ်၊ ဘယ်
က ဘယ်ရုံခွဲမှာထိုင်မယ်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်သော်လည်း အမြဲတမ်း
ယောက်တစ်ရုံစီမှာ ထိုင်နေကျ ...

“အငြိုး .. တကယ်လို့ မင်း သူ့မိန်းမလို အရေးပေါ်အခြေအနေ
ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သူ့နေရာမှာဆို မောင် ဒီလိုလုပ်မိမှာပဲ ..”

လိမ္မာအောင် က အငြိုး လက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဒါပဲ ထပ်ပြော၍ -
“သူ့သားသမီးတွေ.. သူ့ဇနီးနဲ့ မိဘတွေအတွက် သူက သူရဲကောင်း

ပါ။ ခုကွရောက်လာပြီဆို ငါ့ယောက်ျားရှိတယ်လို့ မိန်းမက အားကိုးမခံ
အဖေဖြစ်ရင်းပေးမှာလို့ သားသမီးတွေက မျှော်လင့်နေကြမယ်။ ခုဆို သူ့
အားလုံး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေကြမှာ မင်း တွေးကြည့်ပေးလိုက်ပါကွာ-

အငြိုး ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ အရောင်တလက်လက် ဖြစ်နေတာ
လိမ္မာအောင် က နားလည်သလို တောင်းပန် ဖျောင်းဖျသည့် မျက်စိ
ကိုနှင့် စူးစိုက် ဆုံစည်းစေ၍ ...

“သိန်းရာချီတဲ့ ပြစ်မှုမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး အငြိုး ရယ် .. သူ
မိန်းမမှာလည်း သွေးနုသားနုနဲ့ .. မောင်တို့က ခုနေ အတိအကျ အပြစ်
ယူလိုက်ရင် မိသားစုဘဝ ပျက်ကုန်ကြမှာ ..”

“ပျက်ပျက် .. အဲဒီလို မညာတာပါလားလို့ သိကုန်မှ နောင် ဒီလို
ပြစ်မှုမျိုး မကျူးလွန်ရဲမှာ၊ ဒီမှာ မောင် .. အနံ့ဆိုးထွက်လာတာချင်းက
မဟုတ်ပဲ၊ ငါးပိပေတာပဲဖြစ်ဖြစ် .. မစင်ပေလာတာ ဖြစ်ဖြစ် ..”

“အငြိုး ..”

“ရိုင်းလိုက်တာလို့ ပြောမလို့လား ..၊ ဟုတ်တယ် .. အငြိုး က
အတည်းက မိန်းမရိုင်းပဲ၊ မောင်ကို ချစ်လွန်းလို့ မောင်ရဲ့အမေနဲ့
အတူတူပေါ့မှာ အငြိုး ပုံချ ပေးဆပ်ထားခဲ့တာ၊ အဲဒါ မောင်အတွက်
အသိသိပဲ .. အကျင့်ကို ပြုပြင်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ..၊ အငြိုး ကို
အတူတူ မောင် ဘာဖြစ်လို့ နားလည်မပေးရတာလဲ .. ဟင် ..”

“အငြိုး ရယ် .. မင်းလည်း မောင် နားမလည်နိုင်လောက်အောင်
အတိအကျပြင်းထန်တဲ့ စကားမျိုးတွေ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့၊ မောင်တို့
နှင်းက ဘဝတူတွေလေ ..”

လက်ကိုကိုင်၍ ချောမော့ဖို့ပြင်သည်နှင့် အငြိုး က ပုတ်ချပစ်၏။
လိမ္မာအောင် က အားမလျော့ ..

“မောင်တို့ လင်မယားက အလုပ်ရှင် .. အလုပ်သမား မျှတရေး
အတွက် နားလည်တတ်ဆုံး စံပြလင်မယားတောင် ဖြစ်သင့်တာ ..”

“မောင်နဲ့ အငြိုး လုံးဝ မီးဆက်မရအောင် ခြားနားသွားပြီထင်တယ်”
အငြိုး ကလည်း အနည်းငယ်မျှ မလျော့ပေ ..။

“အငြိုး တို့က လူမှုရေးကုညီမှုအသင်းကြီး ထောင်ထားတာ မဟုတ်
ဘူး၊ သူ ငွေတွေ သုံးပစ်တယ် .. ပြီးတော့ ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊
မလွတ်နိုင်မှန်း သိကာမှ လာပြီး ဝန်ခံတာ ..”

“သူ့မိန်းမဆေးမှာ ရှိနေဖို့ ကြိုးစားတာ ရှောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့မိန်းမ မသေအောင် ဒီအလုပ်ကငွေနဲ့ ကယ်လိုက်နိုင်တာကို
ရော မေ့ထားသင့်သလား မောင် ..၊ မသေမပျောက် ရှိနေပြီဆို ပြီးပြီပေါ့၊
တိုယ့်အလုပ်ကို လေးစားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..၊ အခု အငြိုး တို့ကို

မလေးမစားလုပ်တာ ..

“ကျွတ်!...”

သူ စုံစမ်းခဲ့သမျှ ကိုအေးလွင် လုပ်ခဲ့တာ ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ အပြီးက တလွဲပြောနေတာတွေကို အတိုက်အခံ ဆက်ရှင်းနေပြန်ရင်လည်း ပဋိပက္ခတွေ ပိုမို ကြီးထွားလာဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“သူ့ကိစ္စကိုတော့ ထားလိုက်တော့ကွာ .. ကိုအေးလွင် ကို မောင် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ် ..”

“ဪ... အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့တောင် မောင်က ခုမှဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်တာလား .. အံ့ဩစရာပဲ၊ အပြီး က ဒီနေ့ပဲ သူ့ကို အချုပ်ထဲထည့်မှာ...”

ဟင်!...

အပြီး ဒီလောက်ထိ ရက်စက်တတ်နေပြီလား ...

မထင်မှတ်ခြင်း .. မယုံနိုင်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာရတာ အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည့်စိတ်မှာ ပြင်းထန်စွာ ထိရခြင်းဖြစ်၏။ လို့ကြောင့်—

“နေဦး ..”

“မောင် နော် ..”

အပြီး ကလည်း ခြေလှမ်းပြင်တိုင်း တားဆီးခံနေရသဖြင့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲကုန်ပြီဖြစ်ကာ ...

“မောင်နဲ့ အပြီး မျဉ်းပြိုင်တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် သိလား... အပြီးက အဖြူဆို မောင်က အမည်းလား၊ လင်မယားချင်း လူတန်းစားစစ်ပွဲတိုက်ရတော့မယ်ဆိုရင်တော့ ..”

“စစ်ပွဲ မဟုတ်ပေမယ့် မောင်ကတော့ ကာကွယ်ရမှာပဲ အပြီး...”

မထင်မှတ်ဘဲ အေးစက်စက် ဖြစ်သွားသည့်အသံကြောင့် အပြီးတစ်ချက် ကြောင်သွားသည်။

“ခုလို ချမ်းသာလာတဲ့အတွက် မောင် ပျော်ရွှင်ခဲ့တာ အဲဒါ အဓိကလို့ ပြောလို့လည်း ရတယ် ..”

“ဘယ်လို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီထက် မချမ်းသာတော့ဘူးဆိုရင် နေပစေ ..”

“ကြောင့် အနည်းအပါး ထိလာခိုက်လာနိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဖြေနိုင်မယ်၊ မောင်တို့ဘဝ မဟောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေနိုင်ရင် ရပြီကွာ...”

“အဲဒါအတွက် ဘာလုပ်ချင်တာလဲ မောင် ..”

“ဆင်းရဲသားတွေအတွက် တတ်နိုင်သမျှ နားလည်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းရတာ ..၊ မောင် သူတို့ကို ကာကွယ်ပေးချင်တယ် .. မောင် လုပ်တာတွေက စီးပွားရေးနဲ့ မတူတော့ဘဲ ကယ်ဆယ်ရေးဌာနကြီးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်တယ်ဆိုဆို ..”

“ဒါကြောင့် အပြီး တို့ လမ်းခွဲရဖို့အထိ ဖြစ်လာရင်လည်း မောင် ဆိုင်းပဲ ရှိနေမှာလား ..”

မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားပြီး လိမ္မာအောင် က မဖြေ ...။

“အပြီး ဆိုတဲ့မိန်းမ .. ယောက်ျားက ဂရုမစိုက်လို့ တစ်ခုလပ်ဘဝက လောကချေ ပျက်စီးသွားပြီဆိုရင်ရော မောင် ကျေနပ်နိုင်မလား...”

လိမ္မာအောင် မျက်နှာကြီး အိုကျနေလျက် .. တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

အပြီး သူမဗျူဟာ ပြောင်းရတော့မှာကို သိလိုက်ကာ ...

“မောင်ကို အကျပ်ရိုက်အောင် မေးလိုက်မိတယ်ဆိုရင် တောင်းခံပါတယ် မောင် ..၊ အပြီး ဒေါသကြောင့် စကားအမှားတွေ ပါကုန်တာပါ။ ဟုတ်တယ်.. အပြီး ဖြစ်တဲ့ ဒေါသတွေက မောင်နဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ... အပြီး ကို နားလည်ပေးပါ မောင်ရယ် .. နော် ..”

အပြီး ရဲ့လက်လေးတွေ သူ့ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ပေါ် ဖွဖွသာသာလေး ဆက်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် အပြီး ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဒီတစ်ခါလေးတော့ ငဲ့ညှာပေးပါ။ အားလုံးရှေ့မှာ အပြီး ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာလည်း ကြေညာခဲ့ပြီးပြီ၊ မောင် ရောက်လာမှ အပြီး ဒီလိုလုပ်ခွင့်မရတော့ဘူးဆိုရင် မောင်က

တော့ နာမည်ကောင်းတစ်ခု ထပ်တိုးပြီး အငြိုး ကို ပုတ်ခတ် ကဲ့ရဲ့တဲ့ စာတွေ၊ ဟောဒီ ရဲ့ခွဲရှေ့မှာ ငိုတိုးလာတော့မှာ မောင် သိလား .. အငြိုး မောင်ကို နာမည်ကောင်းရမှာ သဝန်တို့လို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒီတစ်ခါပဲ အငြိုး ကို ပေးပါ .. နောက်ဆို မောင့်သဘောနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး အငြိုး ဘာသာ မဆုံးဖြတ်မိအောင် ကြိုးစားမယ် .. ရှောင်ပါ့မယ် ..

“အငြိုး ရယ် ..”

လိမ္မာအောင် က ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မျက်ရည်ခံဆိုးသည့် အလုပ်ကို မကျွမ်းကျင်ခဲ့ဖူးသော မျက်နှာလေးက သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ သနားစဖွယ်ဖြစ်နေတော့ ရင်ထဲမှာ စုတင်းထားခဲ့သမျှ တဝန်းဝန်း အရည်ပျော် ပြိုကျကုန်၏။

သူမနဲ့ ဘာကိုမှ အတိုက်အခံ အဆင်မပြေ မဖြစ်ချင်ခဲ့တာ ဘယ် လောက်ထိလဲဆိုလျှင် ထား နဲ့ပတ်သက်၍ သူ သိလာခဲ့တာတွေ ..

ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောနေကြတဲ့ ဟိုသတင်းတွေ ဒီ သတင်းတွေ သူ ဘာတစ်ခုကိုမှ ပြန်မမေးဘဲ ထားခဲ့တာပါ။

အချစ်ကြောင့် မျက်စိကန်း .. နားကန်း ဖြစ်သွားခဲ့တာမျိုး မဟုတ် ပေမယ့် အငြိုး နဲ့ ခုလို အတိုက်အခံ ငြင်းခုံပြောဆိုရဖို့တွေ ရှိလာတိုင်း သူမပါးစပ်က ရနံ့ရင်းရက်စက်သော အပြောအဆို အယူအဆတွေ ထွက်လာတတ်တာကို မကြားချင် ..။ သူမကို ဒီလိုမိန်းကလေးပါလား လို့ မမြင်ရက်လိုခြင်းလား .. လက်မခံချင်တာလား ..။

အသွင်မတူ အိမ်သူ မဖြစ် လို့ ဆိုရိုးရှိခဲ့တာမို့ ကိုယ့်ရဲ့ဘေးမှာ တစ်သက်လုံး ရှိနေစေချင်သည့် သူမကို ကိုယ်နဲ့ အသွင်မတူတာတွေ ဘာမှ မရှိစေချင်ပေ ..။ ထို့ပြင် ကျန်တာတွေကတော့ ..

အခန်း (၃၇)

“ထား ..”

ခေါ်သံနှင့်အတူ နောက်ကနေ ပန်းပေါ်ကို လက်တင်လိုက်သဖြင့် ထား လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခေါ်သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူး သည့် နွေးထွေးနှစ်လိုသော အပြုံးတို့ဖြင့် ...

“ငါ လူများ မှားသလားလို့ ဒီဆံပင်ကြီးတွေက ထား ဟုတ်ပါ တယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်ပြီး အရဲစွန့် ခေါ်လိုက်ရတာ ..”

“နီလာ ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ငါ့ရှုပ်ကတော့ မပြောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုများ ဆိုးလားသလား ..”

“မဆိုးပါဘူး .. နင်က ဆံပင်ကောက်တော့ မှတ်မိလွယ်လို့ပါ။ အခု အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား ..”

“မကျပါဘူးဟာ .. ငါက ရုပ်ဆိုးတော့ ချစ်မယ့်သူ ရှားတာပေါ့၊ လာပါ .. ခဏလောက် စကားပြောရအောင် ..”

နီလာ က အငြိုး သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဖြစ်ကာ ထား ကို ဘယ် တုန်းကမှ လိုလားတဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ် ..။

“နင် မြစ်ကြီးနားမှာပဲ နေတော့မှာဆို ..”

မေးလိုက်ပုံအရ ကိုယ့်အဖြစ်သနစ်တွေကို နီလာ သိနှင့်ပြီးခဲ့ပြီ ထင်သည်။

“အခုတော့ ရန်ကုန်ပြေးလိုက် .. မန္တလေး လာလိုက်ပဲဟာ .. ကိုကြီး မရှိတော့မှ သူ ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့သလဲ .. ဘာကြောင့် တော်နေတာလဲဆိုတာတွေ ပေါ်လာတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူဌေးက လူလေးငယ်ငယ်နဲ့ တကယ်တော်တာ နော် .. အဲဒါကြောင့် မက်မောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုလည်း အငမ်းမရ ဘဲ ..”

ပြော၍ ထား မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်သည်။ ထား က နေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်တာနှင့် မြီးရှည်နှစ်ပွဲနဲ့ အအေးနှစ်လုံး မှာလိုက်ပြီး ဘာမှ မဖြစ်သလို ..။

“ထား ..”

“ဟင် ..”

“နင့်ကို ငါ လိုက်ခေါ်တာ ထူးဆန်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား .. ဟိုတုန်းကအကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်လေတောင် မမေးဘူး ..”

“ဘာမေးရမှာလဲ .. ငါတို့က အတိတ်ထဲက လူတွေမှ မဟုတ် တော့တာ .. နောက်ပြီး ရန်သူတွေလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“အဟွန်း ..”

နီလာ က မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်ပုံလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး မျက်လွှာချ သည်။ ထိုအခါ အနီရောင် ပုံတော်ဖိနပ်လေးနှင့် ဖြူနုတင်းပြည့်နေသည့် ထား ၏ ခြေထောက်လေးတွေဆီ မျက်လုံးက အလိုလိုရောက်၏။

ထို့ပြင် ကြက်သွေးရောင်ပေါ်မှာ အပြာပွင့်လေးတွေပါသည့် ပိုး ပျော့ထဘီအနားစလေးက ခြေဖမိုးပေါ်မှာ ခပ်နဲ့နဲ့ပုံဆင်းနေပုံက ယဉ် သည်။

“ရော .. မြီးရှည်ပဲ မှာလိုက်တာ ရတယ်မို့လား ..”

မျက်နှာလေးကို ပြန်ငေးကြည့်မိစဉ် မြီးရှည်ပွဲတွေ ရောက်လာ တာ ထား က သူမရှေ့ကို တိုးပေး၏။

ဖြူဝင်းသည့် နားသယ်စပ် စိမ်းမြမြ ဆံယဉ်စလေးတွေရော နီညို နှောင် အင်္ကျီလည်ပင်းဝိုင်းနှင့် ထိစပ်နေသော ရင်ဘတ်ပြည့်ပြည့်လေး တွေ - ထား ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မဟာဆန်သည့်အလှတို့ဖြင့် တင့်တယ် နေသည်။

ပြီးတော့ ပလက်တီနမ်ကြိုးပြားရှည်နှင့် ပတ္တမြားလော့ကတ်လေး တွေ ရင်ညွန့်အောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေ၏။

ဘယ်လက်မှာ နီညိုရောင်ကြိုးပြားလေးနှင့် နာရီလေးတစ်လုံး နှစ်လုံး လက်သူကြွယ်မှာ စိန်ပွင့်လေး လက်နေသော လက်စွပ်လေးတစ် ခုလုံး ဒါပဲ ရှိသည်။

တမင် လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်ထားတာမျိုးနဲ့လည်း မတူပါ။ တစ် နီယံလုံး ညွတ်ဝေနေအောင် ဝတ်ဆင်ထားတာလည်း မဟုတ်။ ဒါပေ မယ့် အများကြီးဝတ်ပြီး ကြွားနေတာတွေထက် ပို၍ ထည်ဝါသည်။

သူမမျက်လုံးထဲမှာ မြင်လိုက်တာက လက်နှစ်ဖက်မှာ ရွှေလက် ဆောက်တွေ ချင်ချင်မြည်သံမပေးနိုင်လောက်အောင် ကျပ်ခဲနေအောင် ခတ်ထားသည့် အငြိုး ..

“စားလေ နီလာ .. ငါမှာလိုက်တာ မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. လူတွေအကြောင်း ပေါင်းမှသိ ဆိုတာကို စဉ်း စားမိလို့ ..”

“ဟွန်း ..”

ထား က မြီးရှည်ကို တူနဲ့ မွှေနေရင်း ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ .. ငါ တကယ်ပြောတာ .. လူအကြောင်း ပေါင်း မှသိတာ မှန်တော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်းတာဆိုးတာကတော့

ကောင်းတဲ့လူကိုရော ဆိုးတဲ့လူကိုရော နှစ်မျိုးစလုံးကို ပေါင်းကြည့် သိတာပါ။ အခု ငါ သိပေမယ့် နောက်ကျသွားတယ် .."

ထားနဲ့ နီလာ အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏။

"ငါနဲ့ အငြိုး အကြောင်း နှင် မမေးတော့ဘူးလား၊ အငြိုး ဆို မသွားဘဲ ဘာလို့ ငါ့ကို လာရောနေတာလဲဆိုပြီးတော့လေ .."

"နီလာ ရယ် .. ကလေးကလား စကားတွေ .."

ကိုယ်က အလေးအနက်ကြီး ခံစားပြောနေတာကို ထား က ဘာမှ မဟုတ်သလို ဖျက်ချလိုက်တော့ စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ တင်းသည်။

"ကလေးကလားဆန်နေတာတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ အဲဒါတွေ ပြောချင်လို့ နှင့်ကို မြင်တာနဲ့ ပြေးလိုက်ခေါ်တာ၊ နှင့်နဲ့ အငြိုး ယောက်မတော်နေကြပေမယ့် သူ့အကြောင်း နှင် ငါ့လောက်တော့ သိ မှာ မဟုတ်ပါဘူး .."

"သိလည်း မသိချင်ဘူး နီလာ .. ငါ သူ့ကို .."

ထား ဆက်မပြောဘဲ အသံတုန်လေးနဲ့ ရပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူမ ထင်သလို မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိသွား၏။

အငြိုး ဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ချမ်းသာမှုပေးမှာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ အစတည်းက သူမ တွေးမိခဲ့ဖူး ကောင်းသည်လို့ ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ် မကျေနပ်ဖြစ်သွားရင်း ...

"ငါနဲ့ သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ထား ..၊ အစတည်းက ငါတို့အားလုံးက သူ့အတွက် ရံရွှေဖော်တွေလို နေခဲ့ကြတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက လှတယ် .. စိတ်ထက်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့်ဟာ ချစ်လို့ဆိုရင် အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ပေါက်ပေါက် .. တုတ်နဲ့ရိုက်ရိုက် ခံနိုင်ပေမယ့် ဒေါသနဲ့ ဆိုရင် မျက်စောင်းထိုးတာတောင် လူကို အက်စစ်လောင်သွားသလိုပဲ၊ သူက နှင့်အစ်ကို ချမ်းသာနေကာမှ ဟိုမရဒီမရ ဖြစ်မှာစိုးလို့ မရမက ကပ်တွယ်ပြီး ရအောင် ယူခဲ့တာလေ ..၊ ဒါတွေ နှင် မသိပါဘူးဟာ.."

နီလာ က မြီးရှည်ကို စိတ်မပါဘဲ ထိုးဖွ မွှေနေရင်း တူးကို ပြန်ချ ဆားလိုက်သည်။

"လိမ္မာအောင် က ယဉ်ကျေးတယ်၊ မအေကို ဂရုစိုက် အလိုလိုက် တယ်၊ နှင် သူဌေးနဲ့ လက်ထပ်သွားတော့လည်း သူ အေးဆေးပဲ နေခဲ့ တာ၊ မအေ အလိုကျဖြစ်စေတဲ့သားမှန်း သိလို့ နှင့်အမေကို ကပ်ပေါင်း ခဲ့တာက အငြိုး ..၊ စားစရာတွေ ဂိုရတာနဲ့ .. ကျန်းမာရေး မေးရတာ နဲ့လေ .."

"အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ နီလာ ရယ် .. စားသောက်ပြီးရင် သွားရအောင် ..၊ ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ်"

"ထူးဆန်းပါ့ ထား ရယ် .. အငြိုး ဆိုရင် သူများမကောင်းကြောင်း၊ သူ့ကောင်းကြောင်း ပြောရမယ်ဆို ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်တာတောင် မရပ်ဘူး၊ သူနဲ့ လိမ္မာအောင် ညားသွားကာစက ငါတို့လည်း တကယ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူက သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမလေ ..၊ လိမ္မာအောင် ကလည်း သူ့ကို အစတည်းက မြတ်နိုးခဲ့တဲ့သူ၊ သူ့အတွက်က သား ရွှေအိုးထမ်းလာတဲ့ ကိန်း .."

နီလာ က မပြောနဲ့ဆိုလည်း မရပါ။ မပြောလိုက်ရမှာစိုးနေသလို စားစရာကိုလည်း ပါးစပ်ထဲ ထည့်နေသည်။ ပြောနေတာလည်း မရပ်...

"ဒါပေမယ့်ဟာ သူ ကြားဝါနေရင် အကောင်း၊ သူများ မကောင်း ကြောင်း ပြောပေးနေရင်လည်း တည့်နေတာပဲ၊ အဲ .. ငါတို့က နှင်တို့ လင်မယား ကောင်းကြောင်းလေး ပြောလိုက်မိတာနဲ့ ရန်သူကြီးတွေ ကျနေတာပဲ သိလား ..၊ ငါတို့ကပဲ .. ငါတို့ကပဲ .. သူပေးစာကမ်းစာ စားပြီး သူ့ကို မဖားတတ်တဲ့သူတွေလိုလို့ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး ငါတို့မှာ အပြောခံခဲ့ရတာ .."

ပြောနေရင်း ဒေါပါလာကာ တူးကို ချမလိုဖြစ်လိုက် ပြန်ကိုင်လိုက် နှင့် ပါးစပ်ထဲကို တစ်လုတ်ရောက်ဖို့က တော်တော်ကြာနေတတ်၏။

www.burmeseclassic.com

“နောက်ပြီးတော့ လိမ္မာအောင် က သားလိမ္မာလို့ ငါတို့က လိုက်တာဟာ နင့်ရှေ့မှာပဲ အားမနာတမ်း ပြောရရင် သူ အပြောပြ လွန်းတာ သိလို့ အထိနာမှာစိုးတဲ့ စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ။ သူ လိမ္မာဆိုတာ လင်ကောင်းဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ပြောမိတာ အပြစ်လား။ အဲဒါကို သူက စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် နင် ပြောသလိုပါပဲ ဟိုတုန်းကလို ကလေးကလားဆန်ဆန် ရန်ဖြစ်လိုက် .. ပြန်တည့်လိုက် ဖြစ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ တွေ့လိုက်ရင် မတူသလို မတန်သလို ခြံသွားတာ ..”

“သူ့အကျင့်ကို အသိဆုံးဆိုရင်လည်း စိတ်ဆိုးမနေနဲ့ပေါ့ဟာ ..”

“မဆိုးပါဘူး .. ငါတို့ သူ့ကိုတွေ့တိုင်း ခေါ်ပြောမပျက် နေကြတာပဲ။ သူ ကြားဝါနေတာတွေကို နားထောင်ပေးနေရတဲ့ဒုက္ခတော့ ရှိသေးတာပေါ့ ..”

နီလာ က ပြောနေရင်း ရယ်သည်။

“ကြည့်လည်း ရယ်ဦး .. စားရင်းနဲ့ သီးကုန်ဦးမယ်”

စားနေတာကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ထား က သတိပေးသည်။ ပြီးတော့ အအေးယူသောက်ရင်း ..

“မစားတော့ဘူးလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါက စကားပြောချင်တာ၊ ဗိုက်မှ မဆာတာ”

နီလာ က ထား လိုပဲ ပန်းကန်ကို ရွှေ့၍ အအေးယူသောက်သည်။ ပြီးမှ ..

“အခု ငါတို့အားလုံး ဆုံဖြစ်ရင် သူ့အကြောင်း ဘာတွေ ပြောမိလဲ သိလား ..၊ ရွံစရာတွေလေ ..”

“ဘာကို ရွံတာလဲ ..”

“ငါတို့ဖြူမှာ အရှင်လတ်လတ် မြေကြီးထဲကို ခေါင်းစိုက်ဆင်းရဲမယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်စာတ်လမ်းတစ်ခု တိုးမှာ ကြိုသိနေလို့လေ၊ အဲဒီမိန်းမ

ဖအေကို စော်ကားတာများ ကြက်သီးထလောက်တယ် သိလား ..၊ သူ့အဖေက အရက်သောက်တတ်ပေမယ့် လူအေးကြီးပါ။ သူ့သမီးကိုလည်း ချစ်ရှာတယ်။ သမီးကို ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့ ဖုံးလိုက် ဖိလိုက်ရတာ အမော ..၊ သမီးကတော့ ဘယ်မိဘကိုဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာကို အားပါးတရ ဟစ်ကြွေး ဂုဏ်ယူနေတာ ..”

“ဘယ်မိဘဆိုတာက ဘာလဲ နီလာ ..၊ သူ့မှာ အဖေပဲရှိတာ ..”

ထား မေးလိုက်ကာမှ နီလာ က ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားကာ ...

“ငါက အဲဒါကို ပြောချင်တာ ထား ..၊ ဘယ်မိဘဖြစ်ဖြစ်ဆိုတာ သူ့မှာ အဖေပဲရှိတာပေမယ့် နင့်အစ်ကိုမှာ အဖေ ရှိတယ်လေ၊ နှစ်ဖက်မိဘ ရှိနေသေးတော့ .. ဘယ်မိဘဖြစ်ဖြစ် သူက စော်ကားရတဲ့သူပဲ..”

“အဖေ ..”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လဆန်းပိုင်းတုန်းက ငါ မန္တလေးမှာ အလုပ်ပြုတ်ပြီး ပြန်သွားတုန်း သူ့ဆီ အလည်ရောက်တယ် ..”

“ခုရော .. နင် ဒီမှာ အလုပ်ပြန်ရပြီလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး .. ပြောတာ နားထောင်ပါ။ ငါ သူ့ဆီကို သွားတာ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ အခေါ်ကို ဆေးခန်းသွားပို့တယ်တဲ့၊ သူ့အဖေအိမ်ကို ရောက်တော့လည်း မဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဟာ ..၊ အထဲမှာ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က အငြိုး မိုက်ရိုင်းတာတွေ ပြောပြီး ဒေါကန်နေတယ်၊ ဦးလေးငြိမ်း က မျက်ရည်တွေဝဲပြီး ငိုသံပါကြီးနဲ့ ..”

“ဟင်!..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီမိန်းမကြီးကတော့ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်အကြောင်းသိ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါ အဲဒီမှာ အငြိုး မိုက်ရိုင်းတာတွေ ဘာတွေ ကြားခဲ့သလဲဆိုတာ မပြောချင်တော့ပါဘူး ထား ရယ် ..၊ အသိမပေးဘဲ

ပြန်လှည့်လာခဲ့တာကိုပဲ တွေးကြည့်တော့ .."

ထား မျက်နှာလေး ငယ်သွား၏။ အအေအေပေါ်မှာတောင် ဒီအထဲက ရက်စက်နေခဲ့လျှင် အမေ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးဝါးပြင်းထန်စွာ စက်နေမလဲ ...။

"ထား .."

"ဟင် .."

"သူ ဆေးခန်းသွားတယ်ဆိုတာရော ရိုးသားတယ်လို့ နင် ထင်လား .."

"ဘယ်လို .."

ထား မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ ဖြတ်ပြေးသွား၏။ နီလာ အပြောလိုက်တာလဲ ...။

"နင် ဘာပြောချင်တာလဲ နီလာ ...။ ဆေးခန်းသွားတာ အမေ့လို သွားပြတာ မဟုတ်ဘူးလား .."

"အဲဒါကြောင့် မေးတာပေါ့ .. သူ သွားတဲ့ဆေးခန်းမှာပဲ ငါ့အမေလည်း ပြတယ်။ သူ ထွက်မလာခင် အမေ ရောက်သွားတော့ ဆေးဆရာကို ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးပြီး မသင်္ကာစရာစကားတွေ ပြောဆိုနေကြတာ တွေ့တယ်တဲ့။ မျက်နှာ အမူအရာတွေက သိသာနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ ...။ အမေလည်း ချောင်းကြည့်လိုက်ရတာဆိုတော့ ပြောတာတွေကို နားမလည်ဘူးတဲ့ .."

ဒါ ဘာမရိုးသားစရာ ရှိလို့လဲ ...။ ဆရာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အမေ့ကို တစ်ခုခု ကြံစရာရော ဘာလိုလို့လဲ ...။

"နောက်ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် ...။ နင့်အမေ ထွက်လာတော့ အရမ်းနာကျင်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ ရူးသလို ကြောင်သလိုကြီး ဖြစ်နေတာတဲ့ .."

ဘုရား! ... ဘုရား ...။

ထား ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။

"သူ့ကို ကြည့်မရပေမယ့် အဒေါ်ကို ပစ်တော့ မထားနဲ့ပေါ့ဟာ။ ပစ်တောင်မှ သူ့အကြောင်း သိနေပေမယ့် ကလေးမဆန်ချင်တော့လို့ ဒီလိုပဲ မျိုသိပ်ဆက်ဆံနေခဲ့ကြတာ၊ ပြောလို့မရဘူးလေ .. လူမမာကို ခြိမ်းခြောက်လို့မရဘဲ ဒီမိန်းမ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရဲတယ်နော် .."

အမေ့နဲ့တွေ့တုန်းက အမေ့ပုံစံကို ထား ဘယ်တော့မှ မမေ့ ...။

အလွန် အေးဆေးတည်ငြိမ်ကာ နူးညံ့စွာနေတတ်သည့် အမေဟာ ကိုတောင် သိသလိုလို မသိတော့သလိုလို ...။ ပြီးတော့ အမေ့စကားများထဲမှာ အငြိုး နာမည်ချည်းပဲ ထပ်တလဲလဲ ပါနေတာဟာ ချစ်ခင်အားတနေတာ မဟုတ်မှန်း ထား သိသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ...။ အငြိုး ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ...။

အမေ့ကို အလိုမရှိဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ်က ခေါ်သွားမယ်ဆိုတုန်း

မကြည်ဖြူသလို လုပ်နေခဲ့တာ ဘာလဲ ...။

ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာ၏။

သူမ ကိုကိုနဲ့ တွေ့ဦးမှ ဖြစ်မှာပါ ...။

အခန်း (၃၈)

“လာ .. မြေးက ဘွားဆီကို ..”

ဒေါ်စုစု က အိတ်တွေ တစ်ဖက်ကဆွဲထားပြီး ကလေးငိုနေတာကို ဝိုင်းချော့ဖို့ ပြင်၏။ ဒါပေမယ့် ကလေးက မအေးလည်ပင်းကို ဖက်ထားပြီး ခေါ်လိုလည်း မရ၊ ငိုတာလည်း မတိတ် ...။

“ဈေးထဲမှာ ပူလို့ဖြစ်မယ် အန်တီ ...။ အပြင်ဘက်တန်းမှာ ဝယ်စရာရှိတာတွေ ထား ဝယ်လိုက်မယ်လေ .. အန်တီ အထဲမှာပဲ ဝယ်လိုက်လို့ ရမလား ...။ ပဲနဲ့ ကြာဆံ နှစ်မျိုးလောက်ပဲ ရှိတော့တာ ထင်တယ်”

“ဘယ်နှစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ဝယ်ပါမယ်အေ .. မြေးလေး ချေးတွေ ပြန်ပြီး ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ကားရပ်ထားတဲ့နေရာက အရိပ်ကောင်းတယ်၊ အေးဆေး သွားစောင့်နေလိုက်တော့ ..”

“ရပါတယ် အန်တီကလည်း .. သားက အပြင်ရောက်ရင် တိတ်သွားမှာပါ၊ ဒီအိတ်နှစ်လုံး ထား သယ်သွားလိုက်မယ် ..”

“ဪ ... ကဲ .. သွားမှာဆိုလည်း သွားပါအေ .. ဘာမှ မသယ်နဲ့၊ ဒါလေးလောက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

သားလေးကို ချောရင်း အပြင်ရောက်လာတော့ ဟိုဒီလိုက်ငေးရင်း သားက အငိုတိတ်သွား၏။ မြစ်ကြီးနားမြို့ဟာ ထား ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိ...။ ခင်တွယ်ရဆုံး မြို့လေးပါ။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်မြေမှာ ဈေးဝယ်ထွက်ရတာက ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီး မှာထက် ပို၍ အဆင်ပြေသည်။ ကိုယ်လိုချင်သည့်ပစ္စည်း ဘယ်ရာမှာ ဝယ်ခြမ်းရနိုင်သည်ဆိုတာ သိပြီးသား ...။

ခုဟာက မနေ့ကမှ မန္တလေးက ပြန်ရောက်တာမို့ ထား သွားလေအတိုင်းနေရသည့် သားလေးခမျာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ပါးပြင်လေးတွေတောင် ပေးပေးသီးလို့ ရဲတွတ်နေရှာ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်က သိလို့ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် အလွယ်တကူ ဖယ်ရုံပဲပေးမယ့် တစ်ဆိုင်ဝင်လိုက်တိုင်း သားက ငိုနေသဖြင့် အဆင်မပြေ...။ နီတံဆံပေး .. ပစ္စည်းကိုသယ်နှင့် သားက ငိုလာတော့ ထား ဒုက္ခရောက်လေသည်။

“ဘုတ် ..”

“အို .. ဒုက္ခပါပဲ သားသားရယ် .. မငိုနဲ့လေ .. မငိုရဘူး ..”

ကလေးတစ်ဖက်နှင့် လွတ်ကျသွားသည့် ပစ္စည်းတချို့ကို ပြန်ဆောက်ရတာ ဖရိုဖရဲ ...။

“ထား ..”

ထိုစဉ် ထား ရဲ့ဘေးကို လိမ္မာအောင် ပြေးလာ၏။

“ပေး .. ကိုကိုကို .. လာ သား ..”

လိမ္မာအောင် က ပစ္စည်းတွေ လွတ်ကျကုန်တာကိုလည်း လိုက်ဆောက်ထည့်သည်။ အိတ်ကို သူပဲဆွဲ၍ သားကို ပြောင်းယူလိုက်၏။

“သားကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲကွ ..။ ကြည့်ပါဦးကွာ .. နှပ်တွေဘာတွေ ထွက်လို့၊ ကလေး သနားပါတယ် ညီမလေးရာ .. နေပူကြီး ဈေးဝယ်ထွက်ရသလား၊ ပစ္စည်းဆွဲဖို့ တစ်ယောက်ယောက်နှာညှပ်ခေါ်

မလာဘူး ..

“ကောင်မလေး ပါပါတယ် ကိုကို ..။ သူလည်း ပစ္စည်းသယ်လိုက် ကားဆီပြေးလိုက်နဲ့ မနားရပါဘူး၊ ဈေးထဲမှာ အန်တီစု လည်း ပါတယ်”

“ဘာတွေ လုပ်မှာလို့လို့ အကြီးအကျယ် ဝယ်ခြမ်းနေတာလဲ ..”

သားကို နှင်သုတ်ပေးပြီး ပွတ်သပ် ချောနေသဖြင့် မျက်နှာစိမ်းတဲ့ သူ့ကို လေးကာ သားက အငိုတတ်သွားပြန်၏။

“ကိုကြီးအတွက်လေ .. တစ်လပြည့်တိုင်း ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ် ဒါနပြုတယ် ..”

ဒီတစ်လဆိုရင် ကိုကြီး ဆုံးခဲ့တာ လေးလတင်းတင်း ပြည့်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သလို စု လောင်နေဆဲ ..။

ထား မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ သည်။ တမင် ရှောင်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲ သူမမှာလည်း နာရေးနဲ့ ကိုယ့်မှာလည်း အမြဲတမ်း ပြောဆိုဖြေရှင်းနေရတာတွေနဲ့ စိတ်ရောလူပါ ခုံးခုံးချ နားရတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ ..။

ညီမလေးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သင့်သည့်ဝတ္တရားတွေ သူ့ဘယ် က ပျက်ကွက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ တကယ်ဆို ကိုယ့်မှာတောင် သွားလာရ ခက်ခဲသည့် အကြောင်းမျိုးစုံ ရှိနေသေးလျှင် ညီမလေးက သူစိမ်းမျက်နှာ တွေကြားမှာ သူ့ထက် ပိုမှာပေါ့ ..။

“နင် .. အဆင်ပြေရဲ့လား ညီမလေး ..။ မျက်နှာလေး ချောင်သွား သလိုပဲ ..”

ထား မျက်နှာလေး ပျက်ခနဲ မော့လာ၏။

‘လင်သေ့ မုဆိုးမ’ တစ်ယောက်ရဲ့ လတ်တလောအပူက အဆင်ပြေ ငြိမ်းချမ်းပါ့မလား ကိုကို ..။

နာကျင်သည့် ဝေဒနာက နှုတ်ဖျားက မထွက်ခဲ့ဘဲ ရင်ထဲမှာ

ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဆိုမိခဲ့၏။

“ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားတဲ့အရာကို ပြန်ရနိုင်တော့တာမှ မဟုတ်တာ ဟာ.. ကျန်ခဲ့တဲ့ဘဝတွေ ထပ်ပြီး လေလွင့်ပျက်စီးမသွားဖို့ပဲ နင် ကြိုးစား မှေးပါ၊ ကြည့်ပါဦး.. သားလေး ဘယ်လောက် သနားဖို့ကောင်းလဲ..”

လိမ္မာအောင် က ထား အသံလေး တိတ်နေတာကို စာနာစိတ်နှင့် ငိုမိုးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သားလေးကို တယုတယ ပွတ်သပ် နမ်းရွိုက် ခဲ့ ..

“အခု အိမ်ပြန်တော့ .. ညနေ ကိုကို လာခဲ့မယ် ..”

“ဟင်!..”

အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားသည့် ထား ရဲ့ခေါင်းလေးကို ကလေးလို ပွတ် လိုက်ပြီး လိမ္မာအောင် က ပြုံးသည်။

“တစ်ယောက် တစ်အိမ်ထောင်နဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေ ကြတုန်းကတော့ တစ်မျိုးပေါ့ဟာ .. အခု နင် ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ တို့ မောင်နှမ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေလို့ ဘယ်ရတော့မလဲ ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုကို .. ထား က ..”

“ကိုကို ကြားပါတယ်၊ သူဌေးရဲ့အလုပ်တွေကို နင် ဆက်ထိန်း ထားနိုင်တယ်ဆိုတာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုကြီးရဲ့ လူယုံတွေက သစ္စာရှိကြလို့ပါ၊ ပြီး တော့ ထား က ကလေးတစ်ဖက်နဲ့မို့ အားလုံးက ညှာကြတယ်၊ ခုချိန်ထိ ထား လေ့လာနေရတုန်းပဲ ..”

“စီးပွားရေးဈေးကွက်ဆိုတာ မျက်ခြည်ပျက်လို့မှ မရတာ၊ ဒီလိုပဲ အမြဲ လေ့လာနေရတာပဲလေ .. ကြိုးစားပေါ့ဟာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မကောင်းဘူး ..”

လိမ္မာအောင် က ကလေးကို ကရုဏာမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့် နေရင်း ..

“ကလေးက သနားဖို့ ကောင်းတယ် ..”

ညီမလေး ခမျာ ကလေးငယ်လေးနဲ့ ဒုက္ခများရရှာတယ်လို့ ထင်လိုက်လျှင် ပါးစပ်ထဲသွင်းမယ့် ထမင်းလုတ်တောင် ပြုတ်ကျချင်သလို အကြောင့် မမြင်လက်စနဲ့ သူ တွေ့ဖို့ မကြိုးစားဘဲ နေလိုက်တာပါ။ ထို့ပြင် မျက်နှာပူစရာကောင်းသည့် ကိုယ့်ဘက်က ပျက်စီးခြင်းတွေကြောင့် နောက်တစ်ခါ အပြောဆိုခံရဖို့ ဒေါ်မြမြစ် တို့ အပိုင်ကို ထပ်သွားမိတာမျိုး မဖြစ်ချင် ...။

“ကိုကို ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

“ကိုကိုကို ထား ပြောစရာရှိတယ် ..”

လိမ္မာအောင် က စဉ်းစားသလို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ခု ပြောမှ ဖြစ်မှာလား ..”

“အင်း .. ဒါပေမယ့် ခဏနဲ့ ပြောလိုပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

အိမ်ထောင်ရေး ဒါမှမဟုတ် အမေနဲ့ပတ်သက်တာ တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မည်မှန်း လိမ္မာအောင် တွက်မိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ...

“ကိုကို လာခဲ့မယ်လေ ..၊ နင် ဒီညနေ အိမ်မှာပဲ ရှိမှာမို့လား ..”

“ဟုတ် ..”

“ဒါဆို ဒီမှာ နေရိန်တယ် .. ကား ဘယ်မှာလဲ ..၊ ကိုကို လိုက်ဖို့ မယ်လေ ..”

“ပိုလို့ မရဘူး မောင် ..”

နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာနှင့် အငြိုး က ဘယ်လို ရောက်လာခဲ့မှန်း မသိ ...။

နေပူပူမှာ အနက်ရောင်ပါတိတ်ကို ခေတ်မီဒီဇိုင်းလေးနဲ့ ဝတ်ထားလျက် ..၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားတာက ရဲတွတ်နေ၏။

“မောင် ..”

သူမက လိမ္မာအောင် လက်ကိုပါ ဆွဲထားလိုက်ကာ ကလေးကို ပြောမဆို ဆွဲယူ ပွေ့လိုက်ပြီး ...

“ဟိုမှာ .. အငြိုး ကားနဲ့ သစ်သီးဆိုင်ကို ချိတ်မိလို့ .. သွားရှင်းပေးပါဦး၊ ဈေးသည်တွေက အရမ်းရိုင်းတာပဲ၊ အငြိုး ရှင်းရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနားမှာ သတ်ပွဲတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာ ..”

“ဟာကွာ .. ဘယ်နားမှာလဲ ..၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒီဘက်တန်းထောင့်မှာလေ .. မောင်ကလည်း အငြိုး စိတ်မြန်သိရဲ့သားနဲ့၊ သူတို့က ဆိုင်ကို လမ်းပေါ်ထိ ဖြန့်ခင်းထားတာကိုး...”

ကိုယ့်မိန်းမအကြောင်း ကိုယ် သိသည်။ ဒီပြဿနာကို သူ မရှင်းမဖြစ် ..၊ ထို့ကြောင့် ဆွဲထားသည့်အိတ်ကို ထား လက်ထဲ ပြန်ထည့် ...

“မိထား ပြန်တော့နော် ညီမလေး ..၊ ကိုကို လာခဲ့မယ် ..”

“ရတယ် ကိုကို .. သွားပါ ..”

လိမ္မာအောင် ထွက်သွားတာတို့ လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ အငြိုး က ဘက် ပြန်လှည့်၍ ခပ်ချဉ်ချဉ်မိပြီးနှင့် ...

“ဒါ .. မှဆိုးမတွေ အားကိုးရှာတဲ့နည်း ထင်တယ်နော် ..”

“ဘာ!...”

“ဟွန်း ..”

အငြိုး ၏ မဲ့ပြီးနှင့် အကြည့်အောက်က သားကို ထား ဝှက် ဆွဲယူချီလိုက်ကာ ...

“နင် ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ ..”

“ထပ်ကြားချင်လို့လား ..၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ယောက်ျားကို ငါက အိတ်ကူးလေးနဲ့တောင် မပေးလိုက်နိုင်တော့ ထပ်လည်း မပြောချင်တော့ဘူး ..၊ နင် ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ”

“မိုက်ရိုင်းလှချေလား အငြိုး .. သာမန်မိတ်ဆွေတွေတောင် လမ်း

တွေ့ရင် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြတယ်၊ ငါတို့က ..”

“သာမန်ထက် ပိုနေကြလို့လား ..”

အပြီး မျက်နှာက အပြင်းထန်ဆုံး ခိုက်ရိုင်းဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီး တင်းမာမှုတွေနှင့် ထား တစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ချိဆန်ချိ ကြည့်သည့် နံသာရောင်ပျော့ပျော့ ဝတ်စုံလေးနှင့် ရှည်လျားသည့် ဆံနွယ်တွေကို နောက်မှာ အဖြူရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ ရိုးရိုးလေး ချည်ထား၏။

ဒီဆံပင်ရှည်တွေနဲ့ ဒီလိုပုံစံတွေ သုံးပြီး ကိုယ့်အပေါ်မှာ အနိုင်ရ ဖြတ်ခုတ်သွားခဲ့တဲ့ စိတ်ထားမြတ် ...။

ကိုယ့်ရဲ့ အလှအပတွေနဲ့ နှုတ်ကျွံ နယ်လွန်ပြီးမှ သင်းကြောင့် သူငယ်ချင်းရှေ့မှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရသည်။

“ငါတို့ ထင်သားပဲ... သူဌေးက ထား ကို သဘောကျနေတာ” တဲ့... မကြားအောင် ပြောကြတာပေမယ့် ကြားခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ကိုယ့်ကိုပဲ တမ်းတမ်းစွဲလိုက်နေသည့်လူက သင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကျေနပ်သွားခဲ့သေးသည်။

“ထား ပျောက်သွားလို့တဲ့ ... လိမ္မာအောင် ဒေါင်ချာခိုင်းနေတာပဲ ဆိုတာတွေ ...”

“သူဌေးနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာကို လိမ္မာအောင် ဖြစ်နေလိုက်တာ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ သိလား ... မောင်နှမလို ချစ်တာ ဆိုပြီးတော့နော် ...”

“ထား ကလည်း သူဌေးကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ... သူဌေးက ဇွတ်ခိုးတာတဲ့ ... အံ့ဩစရာကြီး” စသည့် စကားသံတွေကြောင့် ထားကတော့ နာမည်ကျော် သတင်းမွှေးသွားခဲ့ပြီး .. သူမသည်သာ ...။

“ဟွန်း .. နင် မဖြေနိုင်တော့ဘူးလား၊ အဲဒါတွေကို ငါ သိလို့ ခုလိုမျိုး သစ်သီးဆိုင်ကို တမင် နောက်မြီးနဲ့ချိတ်ပြီး ငါ့ယောက်ျားကို

ထာခွဲထုတ်တာ၊ နောက်ဆိုရင် ဒီလို နူးနူးညံ့ညံ့ ဖြေရှင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါ ကြိုသတိပေးလိုက်မယ် ထား ...။ ရှက်တတ်ရင် နင့်ရဲ့စိတ်ကူးတွေကို ဖျက်လိုက်တော့ ...”

“ငါတို့သားအမိသုံးယောက်ရဲ့ နားလည်ဖြူစင်မှုတွေကို လူတိုင်း သိတယ်၊ လူတွေ ဘယ်လောက် ကဲ့ရဲ့နေနေ အရှက်မရှိ .. အရွဲ့တိုက်နေတာက နင်ပဲ၊ နင့်မှာ ဂါရဝါစတရားဆိုတာ မရှိဘူး၊ လူမှုရေးအကြောင်း တရား ဘာဆိုတာလည်း နားမလည်ဘူး၊ ပြောချင်ရာ ပြောသလို လုပ်ချင်သလို လုပ်တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ဆက်ပြော ..”

“ငါက မပြောနိုင်ပါဘူး .. နင့်ဘဝ စာမျက်နှာတွေကို နင့် ကံကြမ္မာက ဖတ်ရှု ဆုံးဖြတ်သွားမှာ၊ လူဖြစ်လာရင် အမြဲတမ်း ကြိုးစားရန်ကန်နေရမှာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲတွင်းနက်နေပေစေ .. ဘယ်လောက်ထိ မြင့်မား ချမ်းသာနေနေ .. ကံ ကံ၏အကျိုးကို မေ့လို့ မရဘူး ..”

“ဟွန်း ..”

“ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရ ညီညွတ်နေတဲ့အခါ ရေပေါ်မှာ အရပ်ရေးရင်လည်း ထင်တယ်၊ ကျန်းချိန်တန်လာပြီဆိုရင်တော့ တံလျှပ်ကို ရေထင်ပြီး လက်ပစ်ကူးဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ၊ နင့်ကိုယ်နင် အဲလိုမဖြစ်အောင်ပဲ ကြိုးစား ..”

ထား က အိတ်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲထားလျက်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်၏။ အပြီး မျက်နှာ နီရဲတင်းမာနေလျက် ...

“နေဦး ..”

ကလေးချီထားသည့် ထား လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“နင့်ရဲ့ ကြောက်ကန်ကန်သွားတဲ့ စကားတွေကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့လိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ထာဝရ သိမ်းဆည်းသွားဖို့ကို ငါ ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊

သူများယောက်ျားကို ခိုးဖို့ စိတ်ကူးကလည်း ငရဲကြီးတတ်တယ်နော်၊
ငါ့ယောက်ျားကို ခိုးဖို့ စိတ်ကူးဆိုရင်တော့ အဲဒီငရဲက နင် သေတဲ့အထိ
စောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ယုံလား ..”

“တောက်!...”

လက်ကို ဆောင့်ရုန်းကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း ထား မျက်ဝန်းမှာ
မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာ၏။

ဘယ်လို မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမလဲ ...!

ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာခဲ့လျက် ...၊ ညနေ ကိုကို လာခဲ့
မယ်ဆိုတာကို ဘယ်လို တားဆီးရမလဲ တွေးမိလာ၏။

အငြိုး လို မိန်းမက ခြိမ်းခြောက်ရုံသက်သက်နဲ့ ပြောမှာ မဟုတ်
ပေ။ တကယ်တမ်း ပြဿနာဖြစ်လာပြီဆို အရှက်တကွဲ အနာတရ
ဖြစ်ရမှာက ကိုယ်သာ ...။

အားလုံးသော မကောင်းခြင်းတရားများ လွှဲပါစေလို့ ဆုတောင်း
မိလျက် ...!

အခန်း (၃၉)

“ဟုတ်ပြီ .. ပြောတဲ့အတိုင်းနော် .. ငါ ပေးထားတာနဲ့ တန်မှ
ဖြစ်မှာ၊ ဘာပြောရမလဲဆိုတာ သေချာ ကျက်ထား ..”

ဖုန်းပြောပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်
ယောက် ...!

“ကောင်းတယ် .. အင်အားများလေ ပိုကောင်းလေပဲ”

“... ..”

“စိတ်ချစမ်းပါ မိနိုင် ရယ် .. ငါ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်လို့ကတော့
ပစ်စလက်ခတ် ကြံပေးလိုက်မယ် ..”

“မမလေး ..”

နောက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်တုန်းက အနားရောက်နေမှန်း
မသိသော စန်းရီ က သူမ ဖုန်းပြောပြီးတာကို စောင့်နေပုံနှင့် ...

“ရေနွေးဆူနေပြီ .. အဲ့ဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ ..”

ကျောပေးနေရင်းကနေ မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး အငြိုး
က စိုက်ကြည့်၏။

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နင် လာမေးဖို့ မလိုဘူး .. နင့်အလုပ်က
ငါ ခိုင်းတာကို လုပ်ဖို့ပဲ၊ နောက်ကို ငါ မခေါ်ဘဲနဲ့ အနားရောက်လာတာ
မလိုချင်ဘူး .. ရှင်းတယ်နော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

စန်းရီ လှည့်ထွက်သွားကာမှ အငြိုး က လက်ပိုက်၍ ...

“ခဏ နေဦး ..”

“ရှင် .. ဟုတ် ..”

စန်းရီ မျက်နှာ လှည့်လာမှ သူမ ရှေ့ကို လျှောက်သွားပြီး -

“ရေခွေးကို ကြွေလှဲထဲ ထည့်ပြီး ဒေါ်ယဉ်မေ့ အခန်းထဲ ပို့ထားလိုက်၊ ပြီးရင် အပေါ်ထပ်မှာ လိုက်ကာတွေ သွားဖြုတ် .. အသစ်ပြန် ခဲ့ပြီးမှ ဒေါ်ယဉ်မေ့ အခန်းထဲက မွေ့ရာခင်း လာလဲပေး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

မမေးနဲ့ဆိုတော့လည်း မမေးရဲပါ။ ဒါပေမယ့် ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် ရေခွေးလှဲကို မေမေကြီး အခန်းထဲမှာ ထားခိုင်းတာကတော့ အာအတွက်လဲဆိုတာ သိချင်မိ၏။

ရေပတ်တိုက်ဖို့.. ရေခွေးစိမ်ဖို့.. ဆေးအတွက် ဘာအတွက်ဖြစ်ဖြစ် ရေခွေးသုံးရာမှာနဲ့ပတ်သက်သမျှ မေမေကြီးကို သူမ လုပ်ကိုင်ပေးပြီး သားပါ။

ထို့ပြင် မေမေကြီးအခန်းထဲမှာ စားပွဲက တစ်လုံးပဲရှိသည်။ ထိုပေါ်မှာပဲ စားစရာတွေ၊ ရေချိုင့်တွေ တင်ထားတာ ဖြစ်သည်။

ရေခွေးတွေ မအေးခင် မေမေကြီး တစ်ခုခုရှာဖို့ စားပွဲပေါ်မှာ လာစမ်းလျှင် ခက်ပြီ ...။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“အမလေး!...”

အခန်းဝရောက်မှ နောက်ပြန်ကြည့်မိစဉ် အငြိုး နဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြန်၏။ စန်းရီ ပုံစံကိုလည်း အငြိုး မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိတာ ကြာပါပြီ။

ဒါကြောင့် အိမ်ဖော်တွေဘာတွေ လူတိုင်း မထားချင်တာ ဖြစ်မည်။ များသောအားဖြင့် စပ်စုမည်။ အိမ်တွင်းရေးကို အပြင်မှာ ကြည့်သလို

သူ့သလို အတင်းတုပ်မည်၊ ဘယ်မှာလဲ သစ္စာတရား ...။

စန်းရီ လည်း သူမ မကြိုက်သည့်အကျင့်စရိုက်တွေနဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ ခိုင်းလိုက်ပြီဆို ပါးစပ်ကသာ မမေးရဲလို့ ပိတ်ချင်ပိတ်နေသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ မေးခွန်းတွေချည်း အပြည့်အသိပ် ...။

“စန်းရီ လား .. စန်းရီ ..”

အတွေးတွေနဲ့ ဝင်လာတုန်း ဒေါ်ယဉ်မေ့ ဒရင်းခံဘက်ပေါ်ကနေ ထထိုင်ကာ တံခါးကို ကြည့်၍ မေးလာ၏။ ပြီးတော့ နားစွင့်ကြည့်နေသေးသည်။ ဘာသံမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားတော့ သူမဘာသာ ထလျှောက်လာ၏။ အငြိုး က အေးစက်စက်အပြုံးနှင့် စားပွဲခုံနားကို အသံတိတ် လျှောက်သွားကာ ဒေါ်ယဉ်မေ့ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ခဏ ပြန်စောင့်ကြည့်သည်။

ဘီးဆံပတ်ထုံးထားသည့် ဆံပင်တွေ လျော့ရဲရဲ ပြေကျလျက် ...။ ချက်နှာကြီး ခိုးအစ်နေသဖြင့် ဒေါ်ယဉ်မေ့ ပုံစံက အိပ်ရေးမဝသလို ဖြစ်နေ၏။ ဒီမိန်းမကြီးကို အမေ လို့ ခေါ်လိုက်ရတိုင်း မကျေမနပ်စိတ်က အမြဲ ဒွန်တွဲပါနေတာမို့ လူကွယ်တာနှင့် ခေါ်ဖြစ်တာ ‘ဒေါ်ယဉ်မေ့’ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဒါမှမဟုတ် အဒေါ် ...၊ ‘အမေ’လို့ တွင်တွင်ခေါ်ပေးနေရတာက တော့ လိမ္မာအောင် ဆိုသည့်သားလိမ္မာတစ်ယောက် ရှေ့မှာပင်။ ဒါကြောင့် ချစ်ခြင်းနဲ့ အမှန်းတရားတွေ အမြဲတမ်း စစ်ခင်းနေခဲ့ရသည့် ရင်ထဲမှာ ဒီမိန်းမကြီးကို ပညာပေးဖို့ လိုအပ်သည့် သယံဇာတတွေ အပြည့် ...။

“ရေထည့်ထားရဲ့လား မသိဘူး ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ့ စကားသံနှင့်အတူ လက်က စားပွဲပေါ်ကို စမ်းလိုက်လျှင် အငြိုး က ရေချိုင့်ကို အသာလေး ဆွဲယူလိုက်ပြီး လှေကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်ရာ ...

“ဘယ်ရောက် .. အား!...”

“ဒန်း ..”

“အမလေး .. လုပ်ကြပါဦး .. ပူလိုက်တာ ..”

ရေချိုင့်ကို မစမ်းမီဘဲ ရေနွေးဇလုံထဲကို စွပ်ခနဲ ဝင်သွားသည့်လက်က အထိတ်တလန့် ပြန်ရုတ်လျှင် ဇလုံက လက်နဲ့တိုက်၍ ကြမ်းပေါ်ထိုးဆင်းသွား၏။

ထို့ကြောင့် ရေနွေးတွေ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာပါ လောင်ကုန်ကာ ဖင်တိုင်ကျသွားသည့် ဒေါ်ယဉ်မေ သည် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ထဘီအနားစကို ပွတ်ခါ လူးပျံလျက် ...

“သားရေ .. စန်းရီ လာပါဦး .. ပူလွန်းလို့ပါ ..”

ပူမှာပေါ့ ..။ အဲဒါ ရှင် ကျွန်မအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ မေတ္တာရေတွေပဲလေ ..။ ထား မဟုတ်တဲ့ ကျွန်မကို ရှင် မလိုလားခဲ့ဘူးမို့လား ..။

လက်ပိုက်ကြည့်နေရင်း ပန်းတွေ လှုပ်အောင် အသံတိတ် ရယ်မိသည်။ ပူလွန်းလို့ အော်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ လိမ့်နေတာ သင်းအတွက်ကတော့ ပူလှပြီပေါ့ ..။ ကိုယ့်အလိုဆိုရင်တော့ နည်းနေသေးသည်။ မီးဖိုပေါ်ကချတဲ့အချိန်နဲ့ သင်းရဲ့လက် ဝင်တဲ့အချိန်က ကွာနေသေးတာကိုး ..။

ဒီနေရာမှာ တကယ်ဆို ဆီပူအိုးကြီး ဖြစ်ရမှာ ..။

တန့်နဲ့ ထပ်ဖြစ်ရင်း အငြိုး ရယ်နေတာ ရပ်၏။ ပြီးတော့ တံခါးဆီ ပြန်ဆုတ်သွားပြီးမှ ...

“ဟောတော် .. ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ..”

“အငြိုး .. လာပါဦး သမီးရယ် .. လုပ်ပါဦး .. အမေ့ကို ရေနွေးပူတွေ လောင်ကုန်ပြီ ..။ စန်းရီ ဒီပေါ်မှာ ရေနွေးတွေ ဘာလုပ်ဖို့ တင်စားလဲ မသိဘူး ..”

“ဪ .. ရေနွေးယူလာတာ အဒေါ်ကို တစ်ခုခု လုပ်ပေးမလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဧနွေးက သူ့ဟာသူ နေတာ .. အဒေါ် မမြင်မစမ်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုဆွဲဒီဆွဲ လျှောက်ဆွဲတာလဲ ..”

“အမေ ရေသောက်ချင်လို့ပါ .. လုပ်ပါဦး .. ဆေးလိမ်းပေးပါဦး သမီးရယ် ..”

“ဒီရေနွေးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ စန်းရီ .. ဟဲ့ .. စန်းရီ ဘယ်သွားနေလဲ ..။ လူမမာလည်း မကြည့် .. အလုပ်လုပ်ရင်လည်း ဟိုကျန်ဒီကျန် ..။ ဟဲ့ .. စန်းရီ ..”

အငြိုး စိတ်တို ကြိမ်းမောင်းသည့်အသံ ဝေးကွာသွားလျှင် စန်းရီ ရောက်လာတော့မှာလို့ ထင်လိုက်မိ၏။ လူမမာတစ်ယောက်ကို ပြုစုဖို့ အငြိုး စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို နားလည်ပြီးသားမို့ စန်းရီ ကို သွားခေါ်လည်း အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါ ..။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ ရောက်မလာသည့်အခါ ..။

“ရက်စက်လိုက်ကြတာ ..”

အပူလောင်သည့် ဝေဒနာနှင့်အပြိုင် ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်ခြင်းက ဘယ်သင်းက ပိုသာသည် မသိ ..။ ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျလေသည်။

စန်းရီ အနီးအနားမှာ အမြဲရှိနေတတ်တာကို သူ သိသည်။ အော်ခေါ်တာတောင် ရောက်မလာဘူးဆိုတာကိုတော့ ..။

‘ဘုရား တပည့်တော်မ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ဒီဘဝမှာပဲ ကျေပါစေ’လို့ သာ ဆုတောင်းမိ၏။

ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် သားလေး သိအောင် ပြန်မပြောတော့ဘူးဆိုတာ ရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ..။

အခန်း (၄၀)

“ဘယ်လိုမှကို ထွက်လာလို့ မရလို့ပါ .. ငါ မနေ့က ည ဆယ် နာရီထိုးခါနီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်တာ ..”

“ဟုတ်လား .. အဲဒီလောက် အလုပ်များနေတာ ထား ဆီ ဘာလို့ လာရတာလဲ ကိုကိုရယ် .. ထား က ခဏတဖြုတ်နေပြီး ပြန်မယ့်သူစု မဟုတ်တာ ..”

လိမ္မာအောင် က ဝင်လာကတည်းက တောင်းပန်သည်။ ဒေါ်မြမြနဲ့ ဒေါ်စုစု တို့ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတာမို့ ပြန်ဝင်လာတာနှင့် တိုးကာ လိမ္မာအောင် ကို လှည့်ကြည့်သွားသည်။

မလိုလားသည့်မျက်နှာတွေ ရှိသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ တန်းဝင်သွားကြ၏။ ထား မျက်နှာလေး မကောင်းရှာပါ။ ဒါကို သူလည်း သိသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဟိုတစ်ချိန်က ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ကြသလောက် အိမ်ထောင်တွေ ကျကုန်ကာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ခက်ခဲရတဲ့ အခြေအနေထိ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ပြောရာမရှိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မကောင်း ...။

“ညီမလေး .. ကိုကိုတို့ အပြင်မှာ တစ်ခုခု သွားစားရင်း စကားပြောရအောင်လေ ...၊ စောပါသေးတယ် ..”

ထား ကို သူ အားပေးချင်သည်။ ဂရုမစိုက်သလို နေခဲ့မိတာတွေ အတွက်လည်း အားပေးချင်၏။ နောက်ပိုင်းမှာ အရင်လိုပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်းနှီးစွာ တိုင်ပင်၍ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသွားကြဖို့ပါ...။

ညီမလေးမှာ လင်သားမရှိတော့ဘူးဆိုသည့်အသိက ကိုယ့်ညီမလေးအဖြစ် ပြန်ရောက်လာလိုလို စိတ်မှာ နွေးထွေးကာ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုရှိရှိ ဂရုမစိုက်ချင်သောသတ္တိတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်အထိ...။

“ဘယ်လိုလဲ .. လာပါ .. သားကြီးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ .. ကိုကို ချီထားချင်လို့ ..”

အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ထွက်လို့ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ ပိုပြီး သတိထားရမယ့်အချက် ဖြစ်သည်။ ထား တို့အပေါ်မှာ အပြီး ဘယ်လိုသဘောထားလဲဆိုတာ ကိုကို မသိဘူးလား ...။

နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်မမေးဖြစ်ပေမယ့် ထား ပြောရခက်သွားခဲ့၏။ ဈေးမှာတုန်းက ပြောစရာရှိသည်လို့ ပြောခဲ့မိတာ ကိုယ်ပဲမို့ ...

“နေညိုနေပြီဆိုတော့ အေးနေပြီ ကိုကို ...၊ ဒီမှာပဲ စကားပြောရအောင်နော် ..”

ပြောလိုက်တာနှင့် လိမ္မာအောင် မျက်နှာကလည်း နားလည်သွားသည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်သွားကာ ...

“ပြီးရောလေ .. ဒါဆိုလည်း သားကို သွားခေါ်လိုက်ပါဦး။ ကိုကို ကို မချီခိုင်းတော့ဘူးလား ..”

ထား ခေါင်းလေးညိတ်၍ ထသွားပြီး ပြန်လာတော့ သားလေးကို ကိုကိုလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ နောက်က နုနု ပါလာသဖြင့် ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ရတယ် နုနု .. သားကို ငါပဲ ထိန်းလိုက်မယ်၊ အထဲမှာ လုပ်စရာ

ရှိတာ သွားလုပ်..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

"သားကြီးက ဖွေးကစ်နေတာပဲနော်... ကိုကိုသားဆို ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ..."

ကလေးကို ပွေ့ပိုက် နမ်းနှံ့ရင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြောလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ ဆေးဆိုင်ထဲမှာ အရောင်းဝန်ထမ်းမိန်းကလေး ရှိနေတာကို သတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထား ကို ရှက်ရယ်ရယ်ပြမိရင်း...

"အဖြိုး ကို ကလေးယူခိုင်းဖို့ တွေးမိပြီး စကားပြော လောသွားတာ .. ဆောရီးကွာ .."

တောင်းပန်ပြီး ရင်နင့်ခြင်းတွေ ကျန်ခဲ့ရတာ သူပဲဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးကြပြီဆိုတည်းက သားသမီး လိုချင်ခဲ့တာ ရူးလို့ပါ။

ဒါပေမယ့် အဖြိုး က နည်းနည်းလေးမှ စကားစလိုက်လို့ မရ။ သားသမီးယူခြင်းက သူမအတွက် ခလုတ်ကန်သင်းတစ်ခုလို့ မြင်နေခဲ့လျက်... ဘယ်အချိန်ထိ ဒီတိုင်း ယူဆနေမလဲဆိုတာလည်း မသိ ...။

"ကိုကို..."

"ဟင်..."

"အဖြိုး ရဲ့စိတ်ကို ကိုကို သိသားပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ သူ နားလည်လာမှာပါ။ တကယ်ဆိုရင် ချစ်ကြိုက်ကွဲညား ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီး ဇာတ်ပေါင်းခန်းမှာ ကွဲကြတာ .. ညားကြတာဟာ ဇာတ်သိမ်း မဟုတ်ဘူးလေ ...။ အဲဒီကမှ ဘဝက စတာ .. ဘဝတစ်ခုမှာ ရွှေငွေစည်းစိမ်က ချည်း အဓိကကျတာမဟုတ်မှန်း သူ တစ်နေ့ သိလာမှာပါ"

မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ကြပေမယ့် သူ တစ်ချက် ဝိုင်သွားလိုက်တာနှင့် ဘာဖြစ်သွားတာမှန်း ထား က ရိပ်မိနေသဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။ အပြုံးကတော့ မပီပြင်ပါ ...။

"အဖြိုး က အရမ်း ကလေးဆန်တာ .. ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ လန့်မိတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာလည်း မသိဘူး .. သူ့ကို နားလည်နေခဲ့တယ်လို့ ထင်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ဖြစ်သွားတော့ ထန်တယ်။ ဒီလိုကွာ .. ကိုကိုက ချစ်ခဲ့ရတဲ့သူမို့လား .. အဲဒါကြောင့် ချ ငြိငြိမှာကို ရှောင်ရှားချင်တာလေ၊ အရှောင်မတတ်လို့ ငြိမိကြရင် အဲဒါကို မရှင်းချင်ဘူး .. ထူထောင်မိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုကိုဘက်က ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် .. ဒါမှမဟုတ် သည်းမခံနိုင်လို့ ပျက်စီးကြမှာကို ကိုကိုကြောင့် မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည်လည်း ခိုင်မြဲမှာမို့လား ..။ အဲဒါကြောင့် သူ့ဆီက နားလည်မှုကို လိုချင်တဲ့စိတ်က ငါတို့ ဖြစ်ကြပါ့မလားဆိုပြီး ခြောက်လှန့်လာတာ .."

ကိုကိုပြောတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးထဲမှာ မိဘတွေရဲ့အခန်းကဏ္ဍ မပါမိလား ..။ အဖြိုး ရဲ့အဖေ အဖြိုး နဲ့ ဘယ်လိုအနေအထား ရှိသလဲ ...။

အိမ်မှာ အမေနဲ့ အဖြိုး .. တစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စင်မြတ်တဲ့အချိန်က နည်းနေသလား ..။ များရဲ့လား ..။

ကိုကို အမေ့ကိုများ မေ့နေပြီလားလို့ မထင်ချင်ပေမယ့် ထင်လာမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် မမြင်ချင်အဆုံး ..။ မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်လောက်အောင် အမေ အဖြစ်ဆိုးနေတာတွေ ..။ ကိုကို တကယ်ကို မသိမမြင်ခဲ့ဘူးလား ..။

"အမေ့ကျန်းမာရေး ကိုကို သေချာ စစ်ပေးရဲ့လားဟင်..."

အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ညည်းညူမိဆဲမို့ ထား က ကြားဖြတ်မေးလိုက်တော့ လိမ္မာအောင် က မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး ကြည့်၏။

"ကိုကို အမြဲတမ်း စစ်ပေးနေတာပါ၊ အမေ့အတွက်ဆို အဖြိုး ခိုယံတိုင်က လိုက်လျောဖို့ ကြိုးစားပေးတယ်၊ ဒါတော့ ကိုကို သူ့တူဘူးနဲ့တင်ပါတယ်၊ အမေ တစ်ခါတလေ စိတ်လွတ်ပြီး ထင်ရာပြော၊

အော်ငေါက်တာရှိရင်တောင် သူ ငိုမဲ့မဲ့လေးတော့ ပြုံးနေရှာတယ် ..
 အငြိုး အဲဒီလောက် ဟုတ်ပါ့မလား ..။
 ထား သိပ်တော့ မယုံချင်ပေ ..။ သတင်းကြားခဲ့ရတာ မနှစ်တွန့်
 ကသတင်း မဟုတ်ပေ ..။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ သေချာသိကြ
 မဟုတ်တော့လည်း ဘာကိုမှ အမှန်တရားပါလို့ မပြောနိုင် ..။
 “ညီမလေး တစ်ခုလောက် ပြောချင်လို့ ကိုကို ..”
 “ပြောလေ ..”
 မောင်နှမချင်း စကားကောင်းပြောမိကြပြီဆို ကိုကိုတွေ ညီမလေး
 တွေဖြစ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ခင်တွယ်တာသည့် နွေးထွေးမှု
 တွေ့နဲ့ ဆက်ဆံမိကြတာ ဟိုတုန်းတည်းက ..။
 စကြ နောက်ကြည့် ဖိတ်တို အော်ဟစ်ကြပြီဆိုရင်တော့ ကိုကို
 ‘မိထား နော် .. ငါနော် နဲ့ .. ဖြစ်သွားကာ ထား ကလည်း ထား ပဲ
 သွားလေသည်။
 ကိုကိုပေါင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက် လိုက်ငေးနေသည့် သား နဲ့ ကိုကို
 တစ်ချက် ငေးသွားမိရင်း ထား ရင်ထဲမှာ ဘာကို လွမ်းဆွတ် နှစ်သက်
 မှန်း မသိ ..။
 “ဟိတ် .. ဘာကြည့်နေတာလဲ .. ပြောလေ ..”
 “ကိုကို ညီမလေးကို တစ်မျိုး မထင်ရဘူးနော် ..”
 “မထင်ပါဘူး .. ငါတို့က အဲဒါမျိုးတွေ စကားပလွှင့်ခံနေရ
 လှူတွေလား ..။ ဘာလဲ ..”
 “အမေ့ကိုလေ ..”
 “ပြောလေ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 “ညီမလေး တစ်လှည့် ပြုစုချင်လို့ပါ ..”
 လိမ္မာအောင် က စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြုံးကာ ...
 “ညီမလေးရာ .. နင် အဆင်ပြေနေရင်တော့ ဒါကို ကိုကို နဲ့

အပါ၊ အခု ညီမလေးတို့ သားအမိ ..”
 “အဆင်ပြေပါတယ် ကိုကို .. ညီမလေး ကိုကြီးရဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်
 အထိမ်းအမှတ် ဒီမှာ အလှူဒါနလေး ပြုပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာ..
 အဲဒီကျရင် ...”
 “အဲမယ် စိတ်ထား ပါလား .. ငါတို့က ဒီဘက်ကကြည့်တော့
 အငြိုး တို့လင်မယား ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီထဲ ရောက်နေပါလိမ့်လို့ ..”
 “ဟင်!...”
 ဆိုင်ဘက်ကနေ လှမ်းပြောလိုက်သည့် စကားသံတွေကြောင့် ထား
 ချက်နှာလေး ပျက်သွား၏။
 “အေးလေ .. ငါတို့က လိမ္မာအောင် ကိုပဲ လှမ်းမြင်တော့ ကလေး
 နဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ပုံ ပေါက်နေတာနဲ့ မိသားစုလေး တစ်စလို့ပဲ..
 “နင်ကလည်း .. အငြိုး က ကလေးမှ မရသေးတာ ..”
 “အေးနော် .. ကေန္တ လိမ္မာအောင် က ကလေးလိုချင်တာနဲ့ပဲ
 ဒီမှာ ..”
 “ဟေ့ ..”
 အငိုက်မိကာ မျက်နှာတွေ ပျက် ..။ အသက်ရှူမှားနေကြစဉ် ထား
 တို့နောက်က ဒေါ်မြမြစ် အသံထွက်လာ၏။
 “ညည်းတို့ အဲဒီလို မဟုတ်တမ်းတရားပြောပြီး အကုသိုလ်များ
 ချင်လို့ လာကြတာလား ..”
 “မဟုတ်ပါဘူး .. ဆေးလာဝယ်တာ ..”
 ဒေါ်မြမြစ် နောက်ထဲကနေ ဆိုင်ထဲဝင်လာသဖြင့် ဒေါ်ချစ်စုနဲ့ သူ
 ရွေးမတို့ မျက်နှာတွေ ချက်ချင်းလွှဲပစ်ကာ ခြေလှမ်းပြင်၏။ ဒါပေမယ့်..
 “ဆေးဝယ်လာတာ ဝယ်ပြီးရင် ပြန် ..။ စိတ်ထားမြတ် က ငါ့မြေး
 ရွေးမ .. ငါ့သမီး၊ ဘယ့်နှယ် .. ပါးစပ်တစ်ခုရင်းပြီး လေ အလတား
 ရတိုင်း အကုသိုလ် ဝယ်နေတယ်၊ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ အယုတ်နတ်တွေ..”

"မမမြ ကလည်း ဈေးရောင်းနေပြီး ဆက်ဆံရေးက ကျဲလှဲလား .."

"ဟုတ်တယ် .. ဆက်ဆံရေးကို ငါက အရောင်မတင်ဘူး၊ အတိုင်းပဲ .."

ဒေါ်မြမြစ် မျက်နှာက ဒေါသကြောင့် နီရဲနေလျက် ...

"ဈေးရောင်းရဖို့အတွက်နဲ့လည်း စည်းမရှိကမ်းမရှိ ပြောတတ်တဲ့ ပါးစပ်မှန်သမျှကို သည်းခံမျှသိပ်ပြီး လာပါ .. ဝယ်ပါ မခေါ်ဘူး၊ ဝယ် မယ့်လူ မရှိတော့ရင် ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အလှူပေးပစ်လိုက်မယ် .. အဲဒီတော့ ဘာမှမဝယ်ဘဲ ပြန်လို့ရပြီ .."

အခြေအနေတွေက မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ဖြစ်ကုန်၏။ ကိုကိုနဲ့ ထား တို့ကို ဘာမှ မပြောခဲ့ပေမယ့် ထိုညက ကြီးကြီး ခေါင်းမူး သည်လို့ဆိုကာ နောက်နေ့ နေ့လယ်စာစားချိန်အထိ နာလန်မထူခဲ့ပေ။

ဒီအဖြစ်အတွက် စိတ်မဆင်းရဲစဖူး ဆင်းရဲသွားခဲ့သူက လိမ္မာ အောင် ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ဂယက် ဒီလောက်ထိ ပြင်းထန်နေခဲ့ သည်လို့ သူ ဘယ်တုန်းကမှ အလေးအနက် တွေးမကြည့်ခဲ့ဘူးပေ။

ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်မြမြစ် ပြောသလို လူတွေရဲ့ပါးစပ်တွေကပဲ အလွယ်တကူ စည်းကမ်းမဲ့နေကြတာလား ..

အားလုံး၏နောက်ကွယ်မှာ အငြိုး ရဲ့ ဟားတိုက် ရယ်နေသံကို တော့ ဘယ်သူမှ မကြားခဲ့ဘဲရှိရာ ...

အခန်း (၄၁)

"ဘယ်သူ ရယ်နေတာလဲ ... အပြင်မှာ ဘယ်သူလဲ ... ငါ .. ငါ ရေဆာလို့ပါ။ သားရေ .. အမေ့ကို ရေတိုက်စမ်းပါ .."

တံခါးကို ထုနှက်ခေါ်ရင်း လက်တွေက အင်အားမဲ့လာ၏။ ဆေး တွေ လာတိုက်တိုင်း ရေက နည်းနည်းလေး .. ခေါင်းတွေ ကိုက်စံနေ တာ ပြုတ်ထွက်မတတ် ဖြစ်နေလို့ ဆေးတွေ သောက်နေလည်း ဝေဒနာ က လျော့ပါးသွားသည် မရှိပေ။

ဆေးသောက်နေရင်း ရောဂါမပျောက်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အားအင် ကုန်ခန်းကာ ရေပဲ ဆာနေသည်။ လူက နတ်ပူးသလို ဖြစ်လာ၏။

ကြာတော့ သားရေ .. သမီးရေ .. လို့ မခေါ်ချင်တော့ဘဲ 'လာကြ ပါဦး .. ကယ်ကြပါဦး'လို့ အော်ချင်လာ၏။

"အပြင်မှာ လူရှိလား .. ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ"

"ဒုန်း .."

"အမလေး .."

တံခါးကို ပြင်းထန်စွာ ထိမှန်လာသည့် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အား ရှိသမျှနှင့် ထုနှက်နေသည့် ဒေါ်ယဉ်မေ တစ်ကိုယ်လုံး နောက်ကိုအတွန်း ခံလိုက်ရသလို လန်ထွက်သွား၏။

အစက အထိတ်တလန့် ဆုတ်လိုက်မိတာဖြစ်ကာ နောက်တော့ အပြင်မှာ လူရှိနေမှန်း သိလိုက်သဖြင့် တံခါးဖွင့်မပေးတာကို ဒေါသဖြင့် သွားလျက် ...

"ဘယ်သူလဲ အပြင်က .. ဖွင့် .. အခုဖွင့် .. ဖွင့်ပေးနော် .."

ဒေါ်ယဉ်မေ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ချင်နေသည်။ မျက်နှာတွေ အများကြီး အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာနေ၏။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူတော့မှန်း မသိ ...။

လူတွေကို တရင်းတနီး သိနေပါလျက်နှင့် နာမည်ခေါ်ဖို့ကျမှ နှုတ်ဖျားမှာပဲ မေ့လျော့ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည်။

"တံခါးဖွင့်ပါ .. ဟိုကောင် .. ဟိုကောင်လေး .. ငါ့ကို ကယ်ပါဦး၊ ဟိုစုန်းမ .. ဟုတ်တယ် .. သဲရဲမက ငါ့ကို ဒီထဲ ထည့်ထားတာ .."

ကယောင်ချောက်ချား လွတ်ထွက်နေသည့်စိတ်ထဲမှာ သားဆိုတာ မသိ ..၊ သမီးကိုလည်း သတိမရ။ အာရုံမှာထင်နေသော မျက်နှာတစ်ခု သည်သာ တီလူးသရဲသဖွယ် ...။

"ဒုန်း .. ဒုန်း .."

အခန်းထဲက ထုရိုက်သံတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်နှင့် စန်းရီ ခြံထဲကနေ ပြေးတက်လာ၏။

"ဘာလာလုပ်တာလဲ .."

"မမလေး .."

လက်ထဲမှာ ကြေးပန်းအိုးကြီးကို ကိုင်လျက် အငြိုး မျက်နှာက တကယ် ငြိုးသူရန်ဘက်သဖွယ် ...။

"ဟို .. ဟိုလေ .. ကျွန်မက .. မမလေးကို တစ်ခုခုနဲ့ ပေါက်လိုက်တာလားလို့ပါ .."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် လာကြည့်မို့ မလိုဘူး၊ နင့်နာမည် ငါ မခေါ်ဘဲ ခေါင်းမပြုနဲ့ .."

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ .."

စန်းရီ လက်ဖဝါးတွေပါ အေးချင်လာ၏။ မေမေကြီးကို ရေခွေး လောင်ဒဏ်ရာ ဖြစ်စဉ်တည်းက အခန်းထဲက ပေးမထွက်စေခဲ့တာပါ။

ခုတော့ အခန်းပိတ်ထားတဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီမို့ ထိတ်လန့်နေမိသည်။ သူမ ကြားလိုက်ရသော တဒုန်းဒုန်းအသံတွေက အထဲကလား...၊ အပြင်ကလား ...။

အထဲကရော အပြင်ကရော ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေလျက် အထဲက ထုနေတာ ပိုဖြစ်နိုင်၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် အပြင်မှာ လိမ့်နေသည့် ရေအပြည့်နှင့် ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးသာ ကြမ်းပေါ်မှာရှိနေကာ ပန်းအိုးက မမလေး ကိုင်ထားဆဲ ...။

ဆေးတွေ ခဏပြီးခဏ ဝင်တိုက်နေရတာ သူမပဲဖြစ်ကာ စားသောက်စရာကျွေးတော့ မုန့်ပဲသွားရည်စာလောက်ပဲ ရှိသည်။ တစ်နေ့တခြား အဖြစ်ကဆိုးလာနေပြီး ကြာလျှင် မေမေကြီး ရူးသွားမလား မသိ ...။

အစ်ကိုလေးကလည်း မိုးလင်းက ထွက်သွားပြီး ည ကိုးနာရီကျော် လောက်မှ ပြန်လာရတာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီ ထင်သည်။ ဒီတိုင်းဆိုလျှင်...

"တီ ..."

ဆိုင်ကယ်လ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် အစ်ကိုလေး ပြန်လာသလား ဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားကာ စန်းရီ အိမ်ခေါင်းရင်းကပတ်၍ ရှေ့ကို ပြေးထွက်ခဲ့၏။

"အစ်ကိုလေး .."

တကယ်ပဲ အစ်ကိုလေး ပြန်လာတာမို့ စန်းရီ ဝမ်းသာသွားကာ သတိလက်လွတ် ခေါ်လိုက်မိ၏။ လိမ္မာအောင် က အိမ်ထဲဝင်မိပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်လာပြီး စန်းရီ ကို တွေ့မှ ...

"ဘာလဲ .. အထဲမှာ နင့်မမ ရှိလား .. အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်လို့ .. ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ..."

“ရှင်!...”

အစ်ကိုလေးက မမလေး ခေါ်လို့ ပြန်လာတာလား...။

စန်းရီ မျက်လုံးဝိုင်းသွားတုန်း သူမအကြောင်း သိပြီးသားမို့ ထင်မမေးတော့ဘဲ လိမ္မာအောင် က အထဲကို တန်းဝင်သွားသည်။

မမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ...။ တစ်ခုခု အရေးကြီးတာကို သူမကို မခေါ်ဘဲ အဝေးကလူကို လှမ်းမော်ရသလား...။

လိမ္မာအောင် ကတော့ စန်းရီ မျက်နှာပေါ်က အူကြောင်ကြောင် ပြူးတူးပြတ် အမူအရာတွေကို အကဲခတ်မနေပါ။

ပြန်လာနေပါပြီဆိုတာတောင် ခု မြန်မြန် ပြန်ခဲ့ပါလို့ အရေးတကြီးခေါ်သံ ကြားကတည်းက တစ်ခုခုဖြစ်ပြီကို တွေးမိပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြန်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း...

“ဒုန်း...”

“အား!... လုပ်ပါဦး၊ စန်း... စန်းရီ... စန်းရီ လာပါဦး...”

“ဘယ်က စန်းရီ လဲ...။ နင်ကမူ ဒုက္ခပေးတာ... သရဲမ ကဝေမ နင့်ကို မုန်းတယ်...”

“အမလေး!... စန်းရီ ရေ...”

“အမေ... အမေ... မလုပ်နဲ့... လွှတ်လိုက်ပါ... အမေ...”

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပြာသွားသည်။ အခန်းရှေ့မှာ အငြိုးနဲ့ အမေလုံးထွေးနေကြတာ အမေက အပေါ်က ခွစီးထား၏။ အမေ့ဆံပင်တွေ ဖားလျှားပြေကျနေကာ အငြိုး ကို လည်ပင်းညစ်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

“အမေ မလုပ်နဲ့လေ... လွှတ်... လွှတ်လိုက်ပါ...”

“အား... အစ်... အစ်...”

“ဒုန်း...”

ဘယ်လိုမှ ဖြည်မရသဖြင့် အခြေအနေတွေ ဆိုးကုန်မှာစိုးကာ အမေ့ပခုံးကို ဘေးတိုက် တွန်းချပစ်လိုက်ရ၏။

ဒေါ်ယဉ်မေ ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားမှ အငြိုး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် နှင့် ကတုန်ကယင်လေး ထထိုင်ရှာသည်။

“အငြိုး...”

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟင့်... မောင်... အဟွတ်...”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ မှီချလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ငိုနေတာ အသားလေးတွေ ပါ ဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာသည်။

“အငြိုး ရယ်...”

သူ ရင်နှင့်အောင် သနားမိလျှင် အငြိုး ကို ပွေ့ဖိုက်ထားစဉ် ဒေါ်ယဉ်မေ တုံးလုံးလဲနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ထထိုင်ရင်း...

“အား... နာလိုက်တာ...”

တံခါးစောင်းနဲ့ နဖူး တိုက်မိပြီး သွေးစို့အောင် နာသွားသဖြင့် ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေသော စိတ်တို့က နာကျင်မှုတစ်ခုဆီမှာပဲ စူးစိုက်လာ၏။ ထိုအခါ စိတ်သည် ပုံမှန်သွားနှုန်းဖြင့် လည်ပတ်ခဲ့ပြန်ရာ...

“သား...”

“ဘာလုပ်တာလဲ အမေ... တစ်အိမ်တည်းနေနေကြတဲ့ မိသားစုချင်း အမေက ဒီလိုလုပ်ရသလား...”

“အမေ့ကို ပြောနေတာလား... ဟုတ်လား သား... အမေ ဘာလုပ်လို့လဲ...။ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး သားရယ်... ခုနဲ့... အင်း ခုနက...”

ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်လုံးတွေ အထက်လှန်၍ စဉ်းစားသလို မော့ငေးရင်း...

“ခုနက အမေ ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့...”

“အမေ့ကို မပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်... မောင်ကို ပြောသားပဲ၊ အမေက သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်မှ မဟုတ်တော့တာ၊ အဟွတ်... အဟွတ်... အငြိုး... အငြိုး... အမေ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး...”

အငြိုး က လိမ္မာအောင် လည်ပင်းကို ဖက်ထားလိုက်ကာ စကား

တွေ တကွတ်ကွတ် ဆို၏။ ပြီးတော့ ငိုလည်း ငိုနေရင်း ...

“အဖြိုး ကို နောက်တစ်ခါ မောင် မပြန်နိုင်သေးဘဲ ပြန်နှင့်တော့ လို့ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့၊ အဖြိုး ကို အမေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မထားပါနဲ့ တော့ မောင်ရယ်နော် .. အဖြိုး ကြောက်တယ်..”

ငိုရှိုက်ရင်း နားနားမှာ နှုတ်ခမ်းလေးကပ်၍ ပြောနေတာ စကား သံလေးက တုန်ယင်နေ၏။

လိမ္မာအောင် အခြေအနေကို ဘယ်လိုထိန်းရမှန်းလည်း မသိတော့ ပါ။ ဒီလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့သလို မျက်စိအောက်မှာ ဖြစ်နေ တာတောင် သူ မယုံနိုင် ...။

အမေကတော့ ဒီကပြောနေတာတွေကို မကြားသလိုမျိုး မျက်လုံး တွေ တစ်နေရာမှာ စူးစိုက်လျက် နားစွင့်နေ၏။ ပြီးတော့ ...

“သား .. သား ရှိသေးလား ..”

“ရှိတယ် ..။ အမေ့ကို ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ တကယ်ပဲ အံ့သြတယ် အမေရာ ..”

“ဘာ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ် ..”

“အမေ အဖြိုး ရဲ့လည်ပင်းကို အတင်းခွညစ်နေတာ .. ကျွန်တော် သာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲ ..”

“ဟင်!... အို .. မဟုတ်တာ .. အမေ အဲ့ဒါ ..”

ငြင်းဆန်မလို့ ပြင်လိုက်ခြင်းက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည့်အရိပ်တွေ ကြောင့် အာရုံထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့ပြီး ...

“အဲ့ဒါ အမေက ..”

ဟုတ်တယ် လည်ပင်းညှစ်နေခဲ့တာ ..။ အဲ့ဒါ သူမကိုယ်တိုင် ဟုတ် ရဲ့လား ..။ ဟုတ်နေရင်လည်း လူတစ်ယောက်လုံးကို သတ်ပစ်ဖို့ စိတ် ရိုင်းတွေနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင် ..။

ဒေါ်ယဉ်မေ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်လာခဲ့လျက် ...

“သားရယ် .. အမေ အဲဒီလို ..”

“တော်ပါတော့ အမေရယ် ..”

သူ အဖြိုး ကို ဖေးမ တွဲထူလိုက်ရင်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးဟာ စိတ်ပျက်ခြင်း များစွာဖြင့် ...

“စန်းရီ .. စန်းရီ ..”

“ရှင် .. အစ်ကိုလေး ..”

အနားမှာ ရှိနေမှန်း သိလျက်နှင့် အဝေးကြီးကို ခေါ်သလို အော် ခေါ်လိုက်မိသည့်အသံက ပေါက်ကွဲချင်နေသည့် ဒေါသတွေမှန်း သိသာ စွာ မာထန်နေလျက် ...

“နင်က ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ ..။ လူမမာနားမှာ နင်က မရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အဖြိုး ဖြစ်နေရတာလဲ ..။ ပြောစမ်း ..”

“ဟို ..”

စန်းရီ ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးက အဖြိုး ထံ အလိုလို ရောက်သွားခဲ့၏။ ထိုအခါ ပွင့်လာသည့် ပါးစပ်က အလိုလို ပြန်ပိတ် သွားခြင်းသို့ ရောက်လျက် ...

“ကျွန်မ ..”

“မောင်ရယ် .. စန်းရီ ကို အဖြိုး ခိုင်းထားမိတာပါ .. တော်ပါ တော့ ..”

ဖြည့်စွက်ဝါကျတစ်ကြောင်းဖြင့် အဖြိုး က ထုံးစံအတိုင်း အနား သတ်ပေးလိုက်သည်။

မှန်ပါသည် ..။

အားလုံးကို အဆုံးသတ်ပေးသွားမှာကလည်း သူမပဲမို့ ..။

အခန်း (၄၂)

“သား .. သားရေ .. မဟုတ်ဘူး .. အမေ မရူးပါဘူး သားရယ် ..”
ဒေါ်ယဉ်မေ သားကိုပဲ ရှာဖွေအော်ဟစ်နေ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ တောင့်
တောင့်ကြီးရပ်နေရင်း လိမ္မာအောင် မျက်လုံးတွေ မှိတ် ..။ အံ့ကြိတ်
ထား၏။

“လာပါ မေမေကြီးရယ် .. တခြားကို သွားရတာမှ မဟုတ်တာ
နော် ..။ အပေါ်ထပ်မှာလေ ..”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး .. ငါ့ကို ထောင်ထဲထည့်မှာ ငါ သိတယ်၊
အဖြိုး ငါ့ကို ပြောပြပြီးပြီ၊ သံတိုင်တွေနဲ့တဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေကြီးရဲ့ .. အခန်းတံခါးကို ခိုင်အောင် လုပ်
ထားတာပါ။ မေမေကြီးနားမှာ ကျွန်မလည်း ရှိမှာလေ ..”

“မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ ..။ သား .. အမေ့ကို ကယ်ပါဦး၊
အမေ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးလေ .. အဖြိုး ကိုလည်း ပြန်မလုပ်ဘူး၊ သား
ကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်လို့ မပြောတော့ပါဘူး”

အမေ့အသံတွေကို မကြားရသည့်နေရာထဲ ပြေးထွက်သွားချင်စိတ်
တွေ ဖြစ်လာမိသည်။ ဒါပေမယ့် ပြေးလို့လည်း မဖြစ်သလို အမေ့ စိတ်
ချမ်းသာရေးအတွက် သူ မလိုက်လျောနိုင်တော့ပေ ..။

“ကိုအောင် ရယ် .. တကယ်ပြောတာ သိလား .. ဟိုနေ့က ကျွန်မ
တို့ ခြံရှင်းဖို့ လာကြတော့လေ မမဖြိုး ကို ကိုအောင် အမေကြီး ဆံပင်
လိုက်ဆွဲနေတာ ကြည့်တောင် မကြည့်ရဲဘူး၊ ဆံပင်ကိုလည်း မိသွားရော
ခေါင်းကို ကြက်မွေးတံနဲ့ လွှဲလွှဲရိုက်တော့တာပဲ၊ အဲ့ဒါ ဘယ်နှစ်ချက်
တောင် မိသွားလဲ မသိဘူး၊ မမဖြိုး က အသားအနာခံပြီး တွန်းထိုး
ဖယ်ချမပစ်တော့ အခြေအနေက ဟိုကောင်မလေးသာ ဝင်မဆွဲရင်
မကွေးရဲစရာပဲ သိလား ..။ ကျွန်မတို့လည်း အိမ်ပေါ်ထိ မတက်ရဲတော့
ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်နေရတာလေ ..”

အိမ်ကို စကတဖြုတ် အလုပ်လာလုပ်တဲ့လူတွေတောင် ပြောလာ
ကြတဲ့အထိ ..။

“သူ့စိတ်ထဲမှာ သားဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုပဲ ရှိတော့တာ ထင်တယ်၊
အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ မမဖြိုး အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်နော် ..”

လို့ သတိပေးသွားခဲ့သေးသည်။ ဒါတွေကို အဖြိုး က ဘာမှပြောပြ
ထားခဲ့သဖြင့် သူ့မှာ စနိုးသည်ရဲ့ သည်းခံနားလည်နိုင်မှုအတွက် အံ့သြ
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပြန်မေးတုန်းကတောင် အဖြိုး က စိတ်တိုလိုပါ။

“ခြံရှင်းတဲ့အဆင့်အတန်းလောက်ရှိတဲ့ ဟာတွေနဲ့ မောင်က ဒီ
လောက်ထိ စကားလက်ခံ ပြောရသလား၊ ကိုယ့်အမေ့ကို ဒီလိုမိန်းမတွေ
အပေန်သွားတာများ မောင်မို့လို့ နားထောင်နေတယ်၊ ကိုယ့်မိသားစု
ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေနေ သူတို့နဲ့ ဆိုင်လို့လား ..။ အဲ့ဒါ မောင် သိလား..
ကိုယ့်အဖေကိုကျတော့ ပစ်သားပြီး ယောက်ျားကျမှ ချစ်ပြနေတယ်လို့
ဆွဲရဲချင်လို့ ..”

အဖြိုး ကို သူ မယုံကြည်စိတ် အနည်းငယ်လေးတောင် မရှိတော့
ပါ။ အမေ့အပေါ်မှာ သူ့အမေလို သဘောထား၍ သည်းခံခဲ့သည်။ ဆိုး
တာကောင်းတာ ထစ်ခနဲရှိ ယောက်ျားပြေးတိုင်းတဲ့ အကျင့်မျိုးလည်း

မရှိ ...။ ထို့ပြင် ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆတ်မာကျောတဲ့ မိန်းကလေး
မာနကို ခဝါချ၍ အစွဲပေးနေရှာတာ သနားဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။

“ကြည့်ရတာ ကိုအောင် အမေက မအငြိုး ကို တော်တော်ကြည့်
ဖြစ်နေပုံပဲ ..”

လို့ ပြောသွားသေးတာကိုတော့ ရင်ထဲမှာပဲ ထားရင်း အထပ်ထပ်
ကြားယောင်နေမိတာ ခုချိန်ထိ ...။ ဒါ တကယ် အမှန်ပဲဆိုတာလည်း
ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အတည်ပြုလာခဲ့မိသည်။

ကြည့်မရ မုန်းနေရတာတွေဟာ စိတ်ကစဉ်းကလျားဖြစ်လာသလို
အခါမှာ သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလာတဲ့အထိ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်လာ
ခြင်းသာ ...။

“မောင် ..”

လက်မောင်းကို အငြိုး လာကိုင်လိုက်မှ မျက်လုံးတွေ မိတ်ထား
တာကို ဖွင့်ကြည့်မိ၏။

“မောင်ကို အငြိုး နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့်လေ ..”

“မောင် သိတယ် ..။ အမေ့ကို အိမ်မှာပဲ ထားနိုင်အောင် အငြိုး
စီစဉ်ခဲ့တာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကိုယ့်အတွင်းရေးကို လူတွေ ပြန်ကားပြော
မှာ အငြိုး မလိုချင်ဘူး .. ပြီးတော့ မောင်တို့သားအမိရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ
လည်း အငြိုး နားလည်လို့ပါ။ အမေက မောင်ကို သိပ်ချစ်တာ မောင်
ဟိုအရင် ထား လာခေါ်တုန်းကလည်း သူ မလိုက်ဘူး၊ မောင်ကိုလည်း
သမီးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါမျှား ပူဆာခဲ့လို့လဲ ..။ သူ့အ
နားမှာ နေနေရရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ အမေကို အရူးလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဆေး
ပို့ .. ဟိုပိုဒီပိုနဲ့ အငြိုး မလုပ်ရက်ဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မောင်ကိုချစ်
စိတ်က မထင်မှတ်ဘဲ ပိုပိုပြီး ခိုင်မြဲလာခဲ့လို့ ထင်တယ် ..။ မောင်မျှော်
တစ်ခုတည်းနဲ့ အငြိုး ရဲ့စိတ်နဲ့ အရာရာကို မဆုံးဖြတ်ချင်တော့တာ

သူ အငြိုး ရဲ့လက်ခံနုနလေးကို ထပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဖျစ်ညှစ်ထား
လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ...

“မောင် ယုံပါတယ် .. အမေ အော်ဟစ်နေလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်
သွားမိတာပါ။ ဒါပေမယ့် အမေ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာပဲ ရှိနေတာဆို
တော့ ဒါက ကျေနပ်စရာပါ။ အငြိုး ကိုပဲ မောင် တောင်းပန်ချင်တယ်။
အမေ့အတွက် အစစအရာရာ မောင် တောင်းပန်ပါတယ် ..”

အငြိုး က သဘောထားပြည့်ဝ အေးချမ်းသောအပြုံးတို့ဖြင့် ငေး
ကြည့်နေပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ သိပ်မကြာခင်မှာ အပေါ်ထပ် တက်
သွားကြသည့် ဒရိုင်ဘာနဲ့ ခြံစောင့်ရယ် ပြန်ဆင်းလာကြတာ ...

“သေချာ သော့ခတ်ထားခဲ့တယ် ဆရာ ..”

“အင်း .. ကုလားမျက်နှာတစ်ခြမ်း ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ဟင် .. ဪ ..”

ကုလား က သူ့ပါးတစ်ဖက်ပေါ်က သွေးစင်းကြောင်းနှစ်ကြောင်း
ကို ဖျတ်ခနဲ စမ်းကိုင်လိုက်တာ ...

“အဲ့ဒါ .. ဟိုလေ .. မေမေကြီး လက်နဲ့ နည်းနည်း ထိသွားတာ..”

အမှတ်တမဲ့ထိတာ မဟုတ်မှန်း ဒဏ်ရာကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သိ
သည်။

မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရသည့် သုန်မွန်နေသော မျက်နှာ
ကို ဘေးတိုက်ကနေ ကြည့်ရင်း အငြိုး နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးယောင်သမ်း၏။
ရည်ရွယ်တာတွေ မကုန်သေးဘူး ...။

အခန်း (၄၃)

“ရဲ့လား ဦးရယ် .. ဆေးရော အဆင်သင့်ရှိတာ ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်၊ သမီး ဒရိုင်ဘာကို ဆေးဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ ..”

“ရှိတယ် သမီး ရှိတယ် .. ဦးလေးက ဒီလို မကြာမကြာ ဖြစ်တတ်တော့ ကိုယ့်ရဲ့အသက်ကယ်ဆေးကိုတော့ ဆောင်ထားရတာပေါ့ ..”

“ဒါဆို ရေနွေးရော အဆင်သင့်ရှိရဲ့လား .. သမီး မီးဖိုထဲ ဓာတဝင်ပေးမယ်၊ ဦးလေး အရမ်းမောနေလို့ ပြောတာပါ .. အားမနာပါနဲ့ ..”

ဦးငြိမ်း မှာ မျက်နှာက ပြုံးချင်သယောင်ရှိလာပေမယ့် မဲ့မဲ့သွားကာ စကားပြောချင်ပေမယ့်လည်း လက်ကာ၍သာ ...

“ဦးလေးရယ် .. ဒီရက်ပိုင်းကျမှပဲ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရတယ်လို့ တကယ်ဆို အရက်ဖြတ်တာက သပ်သပ်၊ လူကျန်းမာလာမှ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာကို သပ်သပ် လုပ်ရမှာ၊ အသက်အရွယ်က စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သတိထားဦးမှပေါ့ ..”

ဦးငြိမ်း ကို လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း အမောဖောက်နေတာ မြင်လို့ ကားနဲ့ တင်ခေါ်လာခဲ့တာပါ။

ယောဂီတဘက်တစ်ထည်နဲ့ ခေါင်းပေါင်းထားသဖြင့် မေးကြည့်လိုက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာတာဆို၍ ဆုံသြားခဲ့၏။

ပိုထူးဆန်းတာက အရက်ဖြတ်ချင်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း ဖြစ်နေရာ..

“သမီး .. သမီးပြောတာ မှန်ပါတယ် ..”

ဦးငြိမ်း က အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းက ဒရင်းမဲဘက်ပေါ်မှာပဲ သူ့ကို တွဲပို့စေကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှဲနေလိုက်ရင်း ...

“ဘုရားရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အဆိုအမိန့်အောက်မှာ မယိုင်မလဲ ရပ်တည်နိုင်မှ တစ်သက်လုံး စွဲလာခဲ့တဲ့ ဒီအရက်ကို ဦးလေး ဖြတ်နိုင်မှာ၊ မိမိစိတ်နဲ့ မိမိကိုယ် ပြတ်ဖို့က ..”

ဦးငြိမ်း က ပက်လက်ကနေ ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုမှ ပြတ်တောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တစ်သက်မှာ တစ်ခါတော့ ကောင်းမှုလုပ်မယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ ဘုရား တရားနဲ့ ပျော်မွေ့ရမယ့်အရွယ်မှာ အရက်ပုလင်းပိုက်ပြီး လဲနေရသလားလို့ .. တစ်ရပ်ကွက်လုံး .. တစ်နိုင်ငံလုံး .. တစ်လောကလုံး ဘယ်လောက် ပြောနေနေ ..”

နာကျင်သည့်စကားသံတို့က တစ်စုံတစ်ယောက်က ထိုင်ပြောနေတာနှင့်မတူဘဲ အသံထုတ်လွှင့်ခြင်းတစ်ခုကို နားထောင်နေရသလို တစ်လုံးချင်း လေးလေးမှန်မှန် ကြားနေရတာ တစ်ချက်မှ ပြတ်တောက်မသွား ..။

“ကိုယ့်သားသမီးက သဟောက်သဟမ်း ပြောလာတော့ ရှက်မိတယ်၊ ကိုယ်က ပြောစရာဖြစ်အောင် နေခဲ့မိတာ တစ်သက်လုံးပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် သမီးရယ် .. ကိုယ် ပွေ့ပိုက်မွေးမြူလာခဲ့တုန်းက ဆံပင်ဆွဲဆွဲ၊ ရင်ဝကိုပဲ ကန်ကန် .. မြှောက်ချီဆော့နေရင်း ဝမ်းသွားတဲ့အခါ သားသမီးရဲ့ချေးက ပါးစပ်ထဲလည်း ဝင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ချစ်ငြိုးရင်း ချစ်ခဲ့ရတာ မိဘမေတ္တာပါ ..”

ပြောနေသည့် မျက်နှာမှာ နိမ့်နိမ့်လာကာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့
တော့ ထား ပါ ငိုချင်လာမိ၏။

သနားစရာကောင်းနေသည့် ရင်နှင့်စရာအဖြစ်တွေကို သူမက
ဘာဖြစ်လို့ ကြုံဆုံနေရတာလဲ ...

သားကိုချစ်၍ ဒုက္ခများနေရသည့် အမေရယ် ... သမီးကိုချစ်၍
နားလည်ခွင့်လွှတ်နေခဲ့သော အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခတွေရယ် ...

ဒီနှစ်ဦးစလုံးနဲ့ ပတ်သက်နေတာက အငြိုး ပဲ ဖြစ်နေလျက်၊ အငြိုး
က ကိုယ့်ယောက်မ ... ဒါပေမယ့်လည်း ဘာမှမတော်စပ်ဘူး ဖြစ်နေ
ပြန်သည်။

"ကိုယ်က ပြန်ပြီး မှီခိုရတဲ့အချိန်မှာတော့ သူတို့ဆီက ငြိမ့်မှုကို
တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ မကြားချင်ဘူး၊ ခြေသံပြင်းပြင်း တစ်ချက်လောက်
ကြားရရင် ရင်ဘတ်ကို တက်နင်းသွားသလိုပါပဲ၊ ဦးလေး အဲဒါတွေကို
မခံစားနိုင်တော့လို့ပါ ..."

ဆက်ပြောပြရင်း ဒါတွေ မပြောသင့်မှန်းလည်း ဦးငြိမ်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် တွေးမိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတိုင်းကိုလည်း သူ
မပြောခဲ့ပါ။

ထား ကိုကျမှ ပြောမိတာက ဒီမိန်းကလေးက လိမ္မာအောင် ရဲ့ညီမ
ဖြစ်နေသည့်ပြင် ...

"သမီးကို ဦးလေး ပြောပြချင်တာ ရှိသေးတယ် ..."

တော်ရုံနဲ့ ဆုံဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘဲ ဒီအချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်စွာ
လာဆုံမိတာမို့ ဒီအခွင့်အရေးကိုတော့ သူ လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။

ထို့ပြင် ရင်နှင့်မဆုံအောင် ဖြစ်နေရသည့် ကြေးမုံတွေကို ဖွင့်ပြ
ပြောဆိုခွင့်အတွက် ...

"ဦးလေးရဲ့သမီးက ငယ်စဉ်တည်းက မပြည့်စုံစွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ
တာ၊ သူ့ရဲ့ အပြင်းပြဆုံးတစ်ခုဟာ ချမ်းသာလို့ခြင်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့်

သူ့ရဲ့အပြုအမူ ပြောဆိုပုံတွေ ရိုင်းနေခဲ့တယ်၊ မောက်မာတာတွေ ရှိတယ်"

ဦးငြိမ်း စကား ပြန်စလိုက်တာနှင့် တစ်ခုခုကို ပြောချင်လို့ ဦးတည်
ထိုက်တာမှန်း သိကာ ထား ဘာမှ ဝင်မမေးဘဲ နားထောင်နေမိသည်။

"ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုတွေ ရှိလာတဲ့အခါ သူ ပြောင်းလဲသွားမှာပဲ
လို့ ဦးလေးက ထင်ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုဖြစ်ဖြစ် .. ပတ်ဝန်းကျင်
အပေါ်ဖြစ်ဖြစ် သူ ထင်မြင်သလို သုံးသပ် ယူဆနေတာတွေကို ဦးလေး
ဘာမှ အကျယ်တဝ့် မရှင်းဘူး .. မတားဆီး မပြုပြင်ခဲ့မိဘူး၊ လူတွေ
ပြောကြသလို 'မဆုံးမတဲ့ မိဘ' မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့ ..."

"လူတစ်ယောက်မှာ သန္ဓေစိတ်ဆိုတာလည်း ရှိပါတယ် ဦးရယ်..."

"ထားလိုက်ပါတော့ .. သမီးကို ဦးလေး ပြောချင်တာက အငြိုး
ကို သတိထားပါ ..."

"ရှင်!..."

"ဦးလေး ပြောချင်တာတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် အားလုံးကိုတော့
အခု တစ်ခါတည်း ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့မှ
ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန်ဆိုတာ မသေချာတော့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့
အခြေအနေကြောင့် လိုရင်းကိုပဲ သမီး နားထောင်သွားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"သမီးတို့အမေကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ဦးလေး လိမ္မာအောင် နဲ့ တွေ့ဖို့
ကြိုးစားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ..."

ကိုယ့်သမီးကပဲ တိမ်းစောင်းလွဲဖယ်နေအောင် အမြဲ လုပ်ခဲ့တာကို
တွေးမိပြီး ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။

"ဦးလေး သိတယ် ... လိမ္မာအောင် နဲ့လည်း တွေ့ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ပါ
ဘူး၊ အဲဒီတော့ သူတို့ကို သမီးကပဲ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ၊ ဦးလေး
သမီးအကြောင်းကို ဦးလေး သိတယ် ..."

ဦးငြိမ်း က ပါးစပ်သာ ပြင်နေပြီး ဒီထက် ဘာမှ ပိုမပြောတော့ပါ။

ထား အိမ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရင်း ဦးငြိမ်း ဘာကို ပြောချင်နေတာလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားနေခဲ့ပေမယ့် အဖြေမပေါ်။ ထိုစဉ် ...

“မမ ..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စန်းရီ ဖြစ်နေကာ နောက်ကနေ ခပ်သုတ် သုတ် ပါလာတာမို့ ဦးငြိမ်း နဲ့ ထား စကားပြောနေတုန်းမှာ သူမ အိမ် ရှေ့တစ်နေရာက ကွယ်ရပ်တစ်ခုခုမှာ ရှိနေမှန်း သိလိုက်သည်။

ဒါဆို ထား တို့ ပြောနေကြတာကိုလည်း သူမ ကြားပြီး ဖြစ်လိမ့် မည်။

“မမကို ပြောစရာရှိလို့ ..”

“ဘာလဲဟင် ..”

ထား စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားကာ ကားဆီကို လှမ်းသည့်ခြေလှမ်း က တခြားတစ်နေရာဆီ ဦးဆောင်သွားမိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲဟင် .. ခုနက အပြင်မှာ ရှိနေတာလား၊ ဘယ် ကို လာတာလဲ ..”

“ဦးလေးငြိမ်း အတွက် ပိုက်ဆံ လာပို့ပေးတာပါ၊ မမတို့ ပြောနေ ကြတာတွေလည်း ကြားတယ်၊ ဟိုလေ .. ဟို ..”

စန်းရီ က ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားသလို ဖိဆုပ် လှီးချေနေရင်း ခေါင်းငုံ့သွားလိုက်၊ ပြန်မောကြည့်လိုက်နှင့် ...

“ဟို .. ကျွန်မ ..”

“ပြောပါ .. အငြိုး နဲ့ ကိုကိုတို့အကြောင်းပဲမို့လား ..”

“မေမေကြီးအကြောင်းပါ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆိုလည်း ပြောပါ၊ စန်းရီ ဒုက္ခရောက်အောင် တို့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ယ့် ..”

“မေမေကြီးကိုလေ .. မေမေကြီးကို အခု အခန်းထဲမှာ ထည့်ပိတ် ထားလိုက်ပြီ ..”

“ဘယ်လို!...”

“ရှုံးနေတယ်ဆိုပြီးတော့ ..”

ထား ရင်ခုန်သံတွေ မြန်သွားသည်။

အမေ ပြောတာဆိုတာတွေမှာ သတိချွတ်ယွင်းမှုတွေ ရှိနေတာ သူမလည်း သတိထားမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ရူးသွပ်သွားလောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့လို့လား ...။

စန်းရီ ပြောပုံကြည့်ရတာလည်း မရူးဘဲနဲ့ တမင် လုပ်လိုက်တာ မျိုး ...။

“ပြောပါဦး စန်းရီ .. အမေက ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ..၊ တကယ်ပဲ အဲဒီလို ..”

ထား ရဲ့မေးခွန်း မဆုံးခင် စန်းရီ ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း ...

“မရူးသေးပါဘူး ..”

အခန်း (၄၄)

“မြေးကြီးကို ကြည့်ပါဦး သမီးရယ် .. သူ့အမေနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ရ တော့မယ်ဆိုလို့လား မသိဘူး .. ဒီနေ့ တစ်ချက်မှ မငိုသေးဘူး၊ စကား တွေ ပြောလိုက် .. ရယ်လိုက်နဲ့ ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ဟုတ်ပဲ .. မြေးက ရန်ကုန်သား ..၊ မြစ်ကြီးနားမှာ မပျော်တာပဲ နေမှာ ..”

“သူ့အဖေလိုပေါ့ .. ဓမ္မေးလာတာနဲ့ ခြေဖဝါးမှာ ဓမ္မေပေါက်သွားတာ”
အဒေါ်ဘွားအေနှစ်ယောက်က မြေးကို အင်္ကျီဝတ်ပေး၊ ဘောင်းဘီ ဝတ်ပေးနှင့် ပါးကွက်လေးတွေ လိမ်းထားပေးသည့် ပါးဖောင်းဖောင်း လေးတွေကိုလည်း တရွံ့ရွံ့ နမ်းနေကြ၏။

ထား ကတော့ စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ရှေ့မှာ လက်ပ်တော့ပ်ချရင်း အလုပ်တော့ လုပ်နေတာပဲဖြစ်ကာ စိတ်က လွင့်ထွက်သွားလိုက် .. ပြန် ရောက်လာလိုက် ...။

အလုပ်တွေ အရေးကြီးနေမှန်း သိပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အာရုံစုစည်း လို့မရဘဲ နားထဲမှာ စန်းရီ ပြောခဲ့တာတွေပဲ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေခဲ့၏။

“မေမေကြီး မျက်လုံးတွေ လုံးဝမမြင်ရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာလည်း ခဏခဏ အဖျားတွေကြီးပြီး တစ်ညလုံး လှိမ့်ခံနေရလို့ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ခါ ပြန်ကောင်းလာတိုင်း ပိုပိုမှုန့်သွားပြီး လုံးဝ မမြင်တော့တာ..”

“အိမ်မှာလည်းလေ .. အစ်ကိုလေးရှေ့မှာ တစ်မျိုး ကွယ်တာနဲ့ မေမေကြီးကိုပဲ နှိပ်စက်နေတာ ..”

“မေမေကြီးကို တခြားဆေးခန်း ပြောင်းခေါ်သွားပြီး ဘာတွေလုပ် လဲတော့ မသိဘူး မမ၊ မေမေကြီးကတော့ ပြန်လာတာနဲ့ နားထင် နှစ်ဖက်ကို ဖိကိုင်ပြီး ငါ့ခေါင်းကို လုပ်ကြတယ်၊ ငါ့ခေါင်းကြီး ကွဲတော့ မယ်နဲ့ ဆေးခန်းသွားခါနီးတိုင်း တောင်းပန်လိုက်တာ တအားပဲ ..”

“မေမေကြီးကို ရူးအောင် လုပ်နေတာ ထင်တယ်၊ အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင် ရူးနေပြီလို့ထင်ပြီး အခု အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ မမလေးက တအားလည်တာပဲ သိလား ..၊ ကြောက်စရာကြီး ..”

“ကျွတ်!...”

ရန်ကုန်သွားတော့ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ၊ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထောက်ထားသည့် လက်ပေါ်မှာပဲ နဖူးလေး ထိကပ်ကာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး .. နေမကောင်းဘူးလား ..”

ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်တာကို ကြားပြီး ဒေါ်မြမြစ် က လှမ်းမေး ၏။ ထိုအခါကျမှ ထား ဆတ်ခနဲ ပြန်မော့လာကာ ...

“မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီး .. ဟိုလေ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. သမီး တစ်ခုခု ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဘာလဲ .. လိမ္မာအောင် တို့နဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား ..”

ထား မမြင်းနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံရတော့သည်။

“အခု အမေ့ကို လုံးဝ အရူးစာရင်းသွင်းပြီး အခန်းထဲ ထည့်ပိတ် ထားလိုက်ပြီ ကြီးကြီးရယ် ..”

စန်းရီ ပြောပြတာတွေကိုတော့ ချန်လှပ်၍ အမေ တကယ်မရ သေးပါဘူးဆိုတာကိုတော့ ကြီးကြီးတို့ သိအောင် ရှင်းပြနေမိသည်။ ဒေါ်မြမြစ် က သားလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်း သက်ပြင်းချကာ ...

“သမီး စိတ်ထားနူးညံ့တာကို ကြီးကြီးတို့က နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နုနုနုနုမှာ ညည်း ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိတူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ သမီးရယ် .. အငြိုး က အပြောပက်စက်တယ်လေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သမီး အမေကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးသမျှ သမီးဘက်က ပြောခွင့်မရှိတာတွေပဲ သူ ရွတ်ပြတော့မှာ။ အရမ်းကို လျှာစောင်းထက်တဲ့ မိန်းကလေး ..”

“သမီး သိပါတယ်...”

“အဲဒါဆို ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် အေးချမ်းစွာ နေကတ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားပါ။ မယဉ်မေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့သားနဲ့ နီးတဲ့အရပ်မှာပဲ နေချင်တာ မို့လား .. ကြီးကြီးက သွေးထိုးစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေကို သူ့ကိုယ်တိုင်က မင်းရဲတယ်လို့ ထင်မှာ မဟုတ်တာကိုပဲ ပြောချင်တာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“အခု သမီး ရန်ကုန်ကို လာတော့မယ်ဆိုလို့ ဟိုက ကြိုဆိုမယ့်လူတွေနဲ့ မေးမ ကူညီပြီး ဆွဲခေါ်ပေးမယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ အားလုံး အဆင်ပြေနေပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အတွက် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာလည်း မေ့လို့ မရဘူး။ သူများ စော်ကားပြောဆိုတာ ခံပြီး ကိုယ့်အနာဂတ် ပျက်စီးမယ့်လမ်းထဲ ဇွတ်တိုးဝင်မလား ..။ ကိုယ် ရင်ခွင်ပိုက်ထားရတဲ့ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးနဲ့အတူ အနာဂတ်လှအောင် ကြိုးစားမှာလား .. အကောင်းဆုံးကို ရွေးပါကွယ်...”

“ကြီးကြီးတို့ စေတနာကို ထား သိပါတယ်။ အခု ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာကလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို ရောက်လာရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ။ အငြိုး ကို လက်ညှိုးထိုးပြဖို့ မဟုတ်ဘဲ အမေရဲ့စိတ်ရောဂါအခြေအနေကို ကိုယ်တိုင် သေချာ ဂရုစိုက်ကြည့်ပါဦးလို့ နည်းနည်းလောက် သတိပေးရုံပဲ”

“ထား ရယ်.. သမီးက ကြီးကြီးပြောတာကို နားမှမလည်သေးဘဲ...”

“နားမလည်တာ မဟုတ်ဘူး မစံ၊ ထား စိတ်ထဲမှာ သူ့အမေကို လိမ္မာအောင် သတိထားမိသွားတာမျိုး ဖြစ်စေချင်တာ တစ်ခုတည်း မင်းမှ နေလို့ ..”

ဒေါ်စုစု က ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ထား ရှိနေသည့် စားပွဲရှေ့မှာပဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“သူ့မိန်းမကို ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်ပြီး ဝကွက် အပ်နှံထားသလဲဆိုတာ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်လာတာပဲ ကြည့်လေ ..။ အငြိုး ဘယ်လောက် လည်သလဲဆိုတာလည်း ပြေးကြည့်နေဖို့တောင် မလိုဘူး။ မစာမနာ ပြောကြကြေးဆို သူ့သားကို မခွဲနိုင်လို့ ချွေးမဆိုးကို သည်းခံပြီး နေတယ်။ သားဖြစ်တဲ့သူကလည်း အမေအရင်းကြီးကို ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်း မသိတဲ့လူ .. သမီးက အမေ့သားကြီးပဲ။ ထားလိုက်စမ်းပါကွယ်.. မဆိုင်တဲ့လူတွေလို့ သဘောထားလိုက် ..”

အန်တီစု တို့က အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို နံရံအောင် သိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..။

သူမကတော့ စန်းရီ ပြောပြထားလို့ အားလုံးကို သိနေခဲ့သည့် အတွက် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေ၏။

...ငါ့အမေအရင်းမှ မဟုတ်တာဆိုပြီး နေလိုက်နိုင်ဖို့ စိတ်ထဲမှာ ပြင်းပြစွာ တမ်းတမိတာက ဥပေက္ခာတရား ..။

အခန်း (၄၅)

“ဘယ်လိုလုပ် ဥပေက္ခာထားနိုင်မှာလဲ အဖြိုး ရယ် .. ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ညီမလေးက မောင့်ရဲ့ ..”

“ဘာမှမတော်ဘူး မောင် .. မတော်စပ်တဲ့အပြင် မောင်တို့ လက်ထပ် ဖို့ထိ သေချာခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း တစ်မြို့လုံး သိပြီးသား။ အခု ပိုဆိုးသွားတာက သူက မုဆိုးမဖြစ်နေတဲ့ အချက်ပဲ ..”

“အဖြိုး ကလည်းကွာ ..”

“မသိဘူး .. မောင် မသွားရဘူး၊ အခု သူငယ်ချင်းတွေက မေးကုန် ကြပြီ၊ မျက်နှာသိတဲ့လူတွေက ကွယ်ရာမှာ မကြားတကြား အတင်းပြော တယ်၊ မုဆိုးမလေးနဲ့ ဘင်္ဂလားအစ်ကိုဇာတ်လမ်း စနေကြပြီတဲ့ ..”

“ဟား!...”

“ဘာ ဟားတာလဲ မောင် .. ပြောစရာဖြစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လို့လား၊ ဟိုတစ်လောကပဲ မောင် အဲဒီကိုသွားလို့ ပါးစပ်ဖွာတဲ့မိန်းမတွေ ထင် သလိုပြောတာ ခံခဲ့ရပြီ ..၊ ဒေါ်မြဖြစ် ဝင်ပြီး မောင်းတင်တော့ လူသိ ရှင်ကြား ဖြစ်ကုန်တယ်လေ၊ ပြောပါဦး .. မောင့်ညီမလေးဆိုတာ ဘယ် မှာလဲ၊ မောင်တို့ကို မောင်နှမတွေပါလို့ လက်ခံ နားလည်မယ့်သူ ဘယ် နှစ်ယောက် ရှိလဲ ..”

လိမ္မာအောင် လှမ်းမည့်ခြေလှမ်းတွေ နေရာမှာပဲ ကျောက်ရုပ်တစ် ရုပ်လို ခိုင်မြဲစွာ ရပ်တန့်နေခဲ့၏။ အဖြိုး က ရှေ့တိုးသွားပြီး လိမ္မာအောင် ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ...

“နောက် .. အဆိုးဆုံးက ထား က ကလေးမွေးနိုင်တဲ့ မိန်းမ ..၊ အဖြိုး တို့မှာ ကလေး မရှိဘူး”

“ဒါက ..”

“မင်းမှ ကလေးမယူတာလို့ ပြောမလို့လား မောင် ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေခဲ့သော အဖြိုး ရဲ့မျက်လုံးတွေကြောင့် သူ အံ့သြသွား၏။ အဖြိုး က သူ့မေးဖူးကို လက်ဖဝါးလေးတွေနဲ့ တယုတယ ပွတ်သပ်ကိုင်ရင်း ...

“မောင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ .. အဖြိုး က အမုန်းခံပြီး မိန်းမကြမ်း ကြီး လုပ်နေခဲ့ရတာ မောင်၊ တကယ်တော့ အဖြိုး က ကလေးမရနိုင်တဲ့ မိန်းမပါ”

“ဘာ!...”

“အဖြိုး ကို စိတ်ပျက်သွားလားဟင် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အဖြိုး ရယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. မဖြစ်နိုင်တဲ့ ပြဿနာမျိုးပါ၊ ဒါပေမယ့် အဖြိုး စစ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒါ တကယ်အဖြစ်ပဲ မောင် .. အဲဒါကြောင့် ထား ကို အဖြိုး သဝန်တိုနေမိတာ၊ မောင် သူ့ကို ဂရုစိုက်သမျှ အဖြိုး မကြည်ဖြူ နိုင်တာ၊ ဒီကလေးကို မောင် ချီငွေနေတာ အဖြိုး ဘယ်လိုနလုံးသားနဲ့ နားလည်ပေးရမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ..”

လိမ္မာအောင် မျက်နှာမှာ အကြီးအကျယ် ကျုံ့နှိုးခြင်းတစ်ရပ် အတွက် မချီမဆုံ ခံစားနေရခြင်းတွေ .. ပြီးတော့ ဒါကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် မျိုးသိပ်မရ ဖြစ်နေခြင်းတို့နှင့် ...

“ဟုတ်ရဲ့လား အဖြိုး ရယ် .. ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မောင်ရယ် ..”

“မသေချာ မရေရာသေးဘဲနဲ့လည်း ထုတ်ဖော် ကြေညာသင့်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးနော် ..”

အဖြိုး မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်အေးစက်သည့် မွဲပြုံးလေးတစ်ချက် ဖြစ်၏။

“မောင် အခု ခံစားသွားရပြီလေ ..”

“မဟုတ်ဘူး အဖြိုး .. မောင်ထက် မင်းက ပိုပြီး ခံစားရမှာကို ကာကွယ်ပေးချင်တာပါ။ ကလေးမမွေးနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မိခင်များစွာရဲ့ရှေ့မှာ တိုးထွက်ရပ်တည်ဖို့ မင်း စိတ်ဆင်းရဲစွာ ရင်ဆိုင်ရ လိမ့်မယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. အဲဒါ မောင် ထင်လို့ပါ ..”

လေသံသည် ချက်ချင်း တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး ...

“အဖြိုး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တာ မောင် သိပါတယ်။ မောင် သာ အဖြိုး ရဲ့ဘေးမှာ ဒီတိုင်း မပြောင်းမလဲရှိနေဖို့ လိုတာ။ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေနေ ..”

ရင်ခွင်တစ်ခြမ်းမှာ မှီနေရင်း မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်က ရှိုးကွေ့ မှန်ပေါ်မှာ ပုံရိပ်တစ်ခုကို အဖြိုး မြင်နေရ၏။ သေချာကြည့်စရာမလိုဘဲ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူမ သိသည်။

ဒါ စန်းရီ ပဲ ဖြစ်လေသည်။

အဖြိုး က လူမမြင်နိုင်သော အေးစက်စက်မွဲပြုံးနှင့် ရင်ခွင်ကဲမှာ မှီရင်း အံကြိတ်သည်။

အဖြိုး ဆိုတဲ့မိန်းမ မသိနိုင်တာ ဘာမှမရှိသေးဘူး စန်းရီ ..

ငါ့အတွက်တော့ နင်က သေးသေးလေးပါ ...။

အခန်း (၄၆)

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး .. ကျွန်မ သွားမလို့ပါ။ မမလေး ပြန်လာမှ သွားရမှာလားလို့ ..”

... ..

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဘူတာထိပ်က စောင့်နေရမှာဆိုတော့ ဆုတို့ မလာမချင်း စောင့်ရမှာလား ..”

... ..

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

စန်းရီ ဖုန်းချလိုက်ပြီးတာနှင့် မမလေး ယူသွားခိုင်းသည်အိတ်ကို သွားယူလိုက်သည်။

“ဒေါ်ကြီးတင် .. မေမေကြီး ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြီနော် .. ကျွန်မကို မမလေး ခိုင်းထားလို့ ..”

အပြင်သွားခါနီးတော့ စိတ်က မဖြောင့်ပေ။ မေမေကြီးရဲ့ ဝေယျာ ကွေ့ကို ကိုယ်ပဲလုပ်နေကျမို့ နောက်လူက သတိမထားမိဘဲ လစ်ဟင်း ငှားမှာ စိုး၏။ အထူးသဖြင့် မမလေး မရှိတုန်းမှာ မေမေကြီးနဲ့ သူမ နီးကပ်နေချင်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ချောက်ချားဝမ်းနည်းနေမည့် ဘဝမမြင်တစ်ယောက်အတွက် နွေးထွေးကြင်နာစွာ ပြုစုပေးချင်၏။

သားကို တမ်းတရင်း တွေ့ခွင့်လည်း မရ။ တွေ့ရပြန်တော့လည်း
ပြောချင်တာက တခြား၊ ပြောမိတာတွေက တခြားမို့ သားက အမှတ်
ထင် ...။ ရင်ထဲရှိသမျှကိုလည်း ဖွင့်မပြောရဲရာသည့် အမေအိုတစ်ယောက်
ကို အနီးကပ် ပြုစုမည့်သူ သူမသာ ရှိတာမို့ ဒီလိုအချိန်မှာ အပြင်ဘက်
မထွက်ချင်တာ အမှန်ပင် ...။

“အိတ်ကြီးက ဘာတွေလဲ .. ခရီးသွားမှာ ကျနေတာပဲ ..”
အိမ်ထဲက ထွက်လာတော့ ဒေါ်ကြီးတင် က လက်ဆွဲအိတ်အိမ်
ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောပုံက ဘာလိုလို ...။

“မြင်းခြံသွားမယ့် ညှော်သည်အတွက် မမလေး ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ”
အဆင်သင့် ပြင်ပေးထားသည့်အိတ်မို့ ဖွင့်ပြလိုက်လည်း မမြန်
ဒေါ်လေးတင် မျက်နှာကတော့ ပြေပြစ်သည်မရှိဘဲ သူမ ထွက်လာတဲ့
အထိ ကြည့်နေဆဲနှင့် ...

“မသိပါဘူး .. အပြင်ကို မထွက်စဖူး ထွက်နေတော့ အံ့သြလို့
ပြီးတော့ အိတ်နဲ့တာနဲ့ ..”

“ဪ .. ဒေါ်ကြီးတင် ကလည်း ကျွန်မက မမလေးတို့ မသိအဲ
အပြင်ကို ထွက်ရဲပါ့မလား ..။ နိုင်းလိုသာ သွားရတာပေါ့”

စိတ်တော့ တိုသွားမိ၏။ ဒီအိမ်မှာ သူဌေးတွေအပြင် တခြား
အလုပ်သမားတွေကလည်း ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးကြတာမို့ သူမ
အတွက်က ကြောက်ရမယ့်လူတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။

“ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ သွားမှာလား ..”

“မမလေးက လမ်းစရိတ် မပေးဘူး ..”

ဒါပဲဖြေပြီး အိတ်ထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။
ဒီနေ့အဖို့ ကိုယ့်ရက်ကြမှာ ဘယ်လိုရှိမလဲဆိုတာ ကြိုတင် မသိ မမြင်
နိုင်ခဲ့တာမို့ ဘူတာကို အမြန်ရောက်ရေးအတွက် ဖြတ်လမ်းတွေက
သုတ်ချေတင်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟေ့ .. ခဏရပ်နေဦး ..”

ကားတစ်စီးနှင့် ယောက်ျားတစ်ဦး အရင်ဆင်းလာကာ နောက်
ထပ် မြင်လိုက်ရတာက ယူနီဖောင်းအပြည့်နှင့် ရဲနှစ်ယောက် ...။

စန်းရီ ကိုယ့်အဖြစ်ကို နားမလည်သေးဘဲ ရပ်ဆိုသည့်နေရာမှာ
ခြေစုံရပ်၍ ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေမိသည်။ ရဲတွေအနား
ရောက်လာပြီး သူမရွက်ထားသည့် အိတ်ကြီးကို ဖွင့်စစ်တော့မှ ...

“ဟယ်!...”

အားလုံးသာမက စန်းရီ ကိုယ်တိုင် ဟယ် .. ခနဲ ဖြစ်သွားကာ
နောက်ကို လှူက လန်ထွက်သွား၏။ အိတ်ထဲမှာ အဝတ်နဲ့ထုပ်ပတ်ထား
သော လက်ကောက်တွေနဲ့ ဆွဲကြိုးရှည် နှစ်ကုံး ...။

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်မ မယူဘူး .. မမလေးက ..”

“ခင်ဗျား နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အိမ်ရှင်မရှိတုန်း ပစ္စည်းတွေ
ယူပြီး ထွက်ပြေးတာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင် .. တကယ်ပါ .. ဒီအိတ်ကို ..”

“စန်းရောက်တော့မှပဲ ရှင်းတော့ဗျာ .. ကျွန်တော်တို့ကတော့
ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း သက်သေခံ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ခင်ဗျားကို
ပမ်းရမှာပဲ ..”

“အမလေး .. လုပ်ပါဦး၊ မမလေး .. မမလေးပဲ ခိုင်းတာပါ၊ ကျွန်မ
အဲဒီလိုအကျင့် မရှိပါဘူး .. ကယ်ကြပါဦးရှင် ..”

စန်းရီ ကို ကားပေါ် ဆွဲတင်သွားကြပြီးသည့်နောက် အလှမ်းကွာ
သော သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်မှာ ကားလေးတစ်စီးက ခပ်လှုပ်လှုပ်
လိမ့်ထွက်လာ၏။

ထိုကားကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အဆောက်အဦးတစ်ခု၏ အမိုးရိပ်
မှာ ခို၍ အမောဖြေနေသည့် ဦးငြိမ်း က လမ်းပေါ်ကို အားတင်း ထွက်
လိုက်၏။ ခပ်မှန်မှန်လှိမ့်လာသော ကားရဲ့ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ် ရှိ

လိုက်ပြီး သွားတွေ ယိုင်နဲ့ကုန်မတတ် အံ့ကြိတ်ထားမိ၏။

ဘူတာရုံမှာ သူ့ အလုပ်လုပ်နေတာ တစ်လကျော်နေပြီဖြစ်တာ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ နားနေခဲ့တာလည်း သုံးရက်ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့ အလုပ်စဆင်းသော်လည်း အခြေအနေမဟန်လို့ နေ့ကစီဝင် နဲ့ပဲ လှည့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာ မြင်ခဲ့ရသည့် ကြော့ကွယ်မြင် ကွင်းက သူ့ရင်ကို အားပြင်းသောမီးညွှန့်တစ်ခု ပြေးဟပ်သွားသလိုပင်။

စန်းရီ ဒီလိုလုပ်တာကို အံ့သြနေဆဲ ကိုယ့်ရောဂါကိုတောင် နေ့၏။ ရှင်းသွားတာကတော့ အငြိုး ရဲ့ကားလေး ဒီနားမှာ ရှိနေတာကို မြင်လိုက်ရမှ ...

“အဖေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ...၊ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ..”

ကားကို ခေါင်းတိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး ဦးငြိမ်း ရဲ့ဘေးမှာ ကပ်ရပ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ မှန် ကိုချ၍ မျက်နှာမော့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဘူတာရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတာဆို ...၊ အဖေ့ကိုတော့ မပြောချင် တော့ဘူး”

“မပြောပါနဲ့တော့ ...၊ အဖေက ကိုယ့်အခက်အခဲ ကိုယ်ပဲ ရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတည်းက အသက်ရှင်နေသရွေ့ အလုပ်လုပ်ရင်း သေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ”

“ဪ .. ဪ ..”

အငြိုး မျက်နှာကလည်း ချက်ချင်း ပြောင်းသွားကာ “အဲကိုကြည့် သည့်မျက်ဝန်းတွေက ရိုင်းစိုင်း စူးရဲလျက် ...”

“ဒါကြောင့် အဖေက သူစိမ်းတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး သမီးအရင်းကို အပုပ်ချနေတာပေါ့”

ဦးငြိမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ အငြိုး က စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“အဖေ့ကို ဟိုဟာမက ဟိုအတွေးကြီးကို အငြိုး ဘယ်လိုနှိပ်စက် နေပါတယ်လို့ လာသတင်းပေးတာလေ ...”

“မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ .. သူ့ အဖေဆီ မရောက်လိုက်ဘဲ မိထား နဲ့ပဲ အလုပ်ဖြစ်သွားတာလေ ..”

“ဘာ! ...”

“ဟွန်း .. အငြိုး က လူလိမ္မာ မဟုတ်ဘူး .. ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် လူလိမ္မာထက် လူဆိုးက အမြဲတမ်း တစ်ကွက်သာတယ်ဆိုတာ ကို သက်သေပြလိုက်တာ၊ အငြိုး လက်ခုပ်ထဲကရေတွေ အငြိုး သွန်လို သွန် မှောက်လိုမှောက် ...၊ အငြိုး ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲလေ၊ နာမည်ကိုက အငြိုး ပဲဟာ ..”

သူမက မိဘကိုတောင် နာကြည်းသည့် မဲပြုံးနှင့်ကြည့်၍ ...

“ဒီသမီးကို ဒီလိုအကျင့်ဆိုးတွေနဲ့ပါလားလို့ ခုမှ သိပြီး ရင်နာသွား ပြီ ထင်တယ်၊ ဒါဆိုလည်း အစတည်းက အငြိုး ရဲ့နာမည်ကို ‘င’နဲ့ မညှိုးဘဲ ‘ည’နဲ့ပဲ ညှိုးလိုက်ပါလား၊ ဟွန်း .. ခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ .. ဒီက မျက်စိထဲမှာ အငြိုးထားစရာလို့ မြင်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုသတ္တဝါ ကိုမှ အလွတ်မပေးချင်ဘူး၊ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး ..”

ဦးငြိမ်း အားလုံးကိုနားလည်သွားခဲ့၏။ မျက်ဝန်းတို့သည် နာကျင် ၍ ရင်နှင့်ကြေကွဲသော မျက်ရည်ကြည်တို့ ရစ်ဝိုင်းနေခဲ့လျက် ...

“မိဘကိုရော ချမ်းသာပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိရဲ့လား အငြိုး ..”

“ဟွန်း .. ဒါကတော့ သားသမီးကို ငရဲမကျစေချင်ရင် မိဘကလည်း မိဘမေတ္တာ ရှေ့ထားနိုင်ဖို့ သတိရပေါ့”

ရှင်းသွားပါပြီ ...။

တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ ငြိုးမယ်ဖွဲ့၍ စိန်ခေါ်ချင်နေသော အငြိုး ...၊ ကိုယ်မွေးတဲ့ သမီးဟာ တစ်ခေတ်ဆန်းမယ့် မိန်းမပါ ...။

အခန်း (၄၇)

“အို .. မဖြစ်ပါဘူး .. တကယ်ပါ တူမကြီးရယ် .. မဖြစ်လို့ပါ။ သူဌေးရဲ့ညီမဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဌေးမပါတဲ့တော့ ဝင်လို့ မရပါဘူး။ ဒေ .. .. တံခါးမဖွင့်လိုက်နဲ့ ..”

ဒေါ်တင် ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက စကားတောင် ကောင်းကောင်း ပြောချင်ပုံမရဘဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ တားသည်။ ပြီးတော့ အေးမူ ဆိုသူကို မျက်နှာအမူအရာတို့နှင့် အထူးထူးသော သတိပေးခြင်းတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးမှ အထဲဝင်သွား၏။

ဒီကိုလာတိုင်း သူမ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဝင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မရှိပါလား ..။ အလုပ်သမားတွေရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ ပိုနားလည်သွားမိ၏။

အငြိုး ရဲ့အာဏာစက် ဒီလောက်ထိ ပြင်းထန်နေသလား ..။

“မမ ..”

“ဟင်!...”

“မမ ဒီနားမှာ မနေပါနဲ့ .. ပြန်ပါတော့နော်။ ကျွန်မတို့ မမလေးက ဒါဆိုဒါမှ ကြိုက်တာ .. သူ စိတ်ဆိုးအောင် ကျွန်မတို့ မလုပ်ရဲလို့ပါ။”

တံခါးအတွင်းကနေ အေးမူ ဆိုသည့် မိန်းကလေးက ထပ်၍ နှင်လွှတ်နေပြန်၏။ ထား စိတ်တိုသွားကာ ဖုန်းထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုကိုကို လှမ်းပြောတော့မလို့ပါ ...။

မလုပ်နဲ့ ထား ..။

လက်က ရောက်တော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်တွန့်သွားခဲ့သည်။ ခုချိန်မှာ ကိုကိုနဲ့ သဘောတူ ကြည်ဖြူစွာ အတူတူ အလုပ်လုပ်တာက လွဲလျှင် အငြိုး နဲ့ သတ်ပုတ်ရန်ဖြစ်တာကမှ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျန်ချင် ကျန်ဦးမည်။

ဒီပါးစပ်တစ်ခုကြောင့် အကြိမ်ကြိမ် သိက္ခာကျ အရှက်ကွဲရမည် ဆိုလျှင် ..။ ထား လက်လျှော့၍ လှည့်ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် အငြိုး သည် ကျားတစ်ကောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူမက ကျားပြီးဆွဲပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့ရသူလို ..။

“တိ .. တိ ..”

အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို စားပွဲပေါ်က ရှင်းနေမိစဉ် အိမ်ရှေ့ကနေ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ကားဟွန်းသံက တစ်အိမ်လုံးကို ခေါင်းထောင်သွားစေကာ ...

“ဆိုင်ထဲမှာ အငြိုး ရောက်နေတယ်တဲ့၊ သမီးတို့ ဘာဖြစ်ထားကြသလဲ ..”

အန်တီစု ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဆောင့် ခုန်သွား၏။ ပြဿနာဆိုသည့် အသိကြောင့် အန်တီစု တို့ ဓသိအောင် သွားခဲ့မိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်တွက်မိကာ မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိ ..။

အန်တီစု က နားလည်သလို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ပြဿနာရှာချင်နေတဲ့သူကတော့ အပြစ်တွေအောင် သန်းကြီးမရှာသလို ရှာနေမှာပဲလေ .. ဖြစ်လာတော့လည်း ရင်းရံပေါ့၊ အန်တီတို့က

နေရာတကာ လူကြီးတန်မယ့် ဝင်မပြောချင်တော့ဘူး။ သမီးလည်း ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာပဲ .. တတ်နိုင်သမျှ အကျယ်တဝင့် မဖြစ်အောင် ကြည့်ရှောင် ..”

ဒါပဲပြောကာ အိမ်ပေါ် ဆက်တက်သွားခဲ့၏။ အငြိုး ၏ အမူအရာ တွေက လူကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မီးရှို့လိုက်တဲ့ ယမ်းတစ်စလို့ ...

“နောက်ကို အိမ်မှာ လူမရှိတဲ့အချိန် လာလာချောင်းတဲ့အကျွန်း မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒါ လာပြောတာ ..”

မျက်နှာချင်းဆိုင် လာရပ်ပြီး လိုရင်းကိုပဲ တန်းခနဲ ပြော၍ ...

“ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်လို့လည်း ကြားပါတယ်၊ ရူးနေတဲ့လူကို လာချောင်းတာလား .. ငါ့ယောက်ျားနဲ့ အလွမ်းသယ်ဖို့ စိတ်ကူးနဲ့လား ..”

“အငြိုး .. နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ..”

“နင်လဲ ပြန်မိုက်ရိုင်းလေ .. မလိမ်ပိုးမလိမ္မာရုပ်လေးနဲ့ သူခိုးကျင့် သူခိုးကြ ကြနေတာ ကောင်းလား ..”

“ပြင်လွန်းလို့ မင်ချွန်းတာ အငြိုး .. ကြောက်လို့ နှစ်ခါသေရတာ ငါ နင့်ရဲ့ လူမဆန်တဲ့ပါးစပ်ကို ရှောင်ရလွန်းလို့ ခြေလှမ်းမှားခဲ့တာ .. အဲဒါကို ဝန်ခံတယ်၊ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ အရှက်မရှိ ပြောရမုန်းလဲ သိလို့ .. ခွေးကိုက်ခံရမှာကို လူတိုင်း ကြောက်ပါတယ်၊ နင့်ကို ကြောက် တယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူနေသလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ရှက်ရမ်းရမ်းနေတာတွေ နားလိုက်စမ်း ပါ၊ ဒီမှာ အန်တီစုစု ..”

အငြိုး တို့ အသံကို လေလံတင်၍ လည်ပင်းရှည်ထွက်အောင် အော်၍ ...

“ခုနက မြင်လိုက်တယ် .. ဒါပေမယ့် ထွက်မလာချင်လည်း ရတယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာကိုပဲ နားထောင်ပေးရင် ပြီးပြီ ..”

အငြိုး က အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာကာ မနေ့တံတံပုံ ပေါက်နေသော

ဆိုင်ထဲက အရောင်းစာရေးမလေးကိုပါ စေ့ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲကို လှမ်း အော်၏။

“နောက်ထပ် ရှင်တို့ရဲ့ မြေးချွေးမကို ကျွန်မအိမ် မလာစေနဲ့၊ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံး ဘယ်ဘဝ ရောက်ပစေ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် နေပေါ့၊ အငြိုး ရဲ့မျက်စောင်းကတော့ အကြောင်းသုံးပါး ရွေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အငြိုး .. ..”

ထား အသံလေးက ဒေါသကြောင့် ထူးဆန်းစွာ တုန်ခါနေသည်။

“ငါ့အမေဆီကို ငါလာတာ .. လူရှိတဲ့အချိန်၊ မရှိတဲ့အချိန်တွေ ငါ ဘာမှ မသိဘူး ..”

“ဪ .. ဪ ..”

“နင်နဲ့ ငါ့ကိစ္စ နင်နဲ့ ငါ့ပဲ ပြောမယ် ..၊ အခု ငါ ရန်ကုန်ပြန်ရမှာ နင်လည်း သိပြီးပြီဆိုတော့ အမေ့ကို ငါ ခေါ်သွားဖို့ လာပြောတာ ..”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ..”

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့ ပြောဖို့သွားတာ အဲဒီစကားပဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

အငြိုး က လက်ဝိုက်လိုက်ပြီး ပန်းတွေလှုပ်အောင် ရယ်၏။ ဒါပေ မယ့် မျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသခိုးတွေ ဝေနေလျက် ...

“အမေ့ကို လိုချင်တာလား ..၊ အမေ့ကိုမှ အနားရှိစေချင်တဲ့ လိမ္မာ အောင် ကို အမျှင်မပြတ်ချင်တာလား ..”

ကြည့်စမ်း ..၊ ထား ကိုယ့်ဒေါသကို ချုပ်တီးဖို့ ခဲယဉ်းလာခဲ့၏။ ဘယ်လောက်သည်းခံနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်ပါစေ အတိုင်းအတာလွန်တဲ့အထိ တော့ မျှီသိပ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပေ။

သို့သော် တတ်နိုင်သမျှ အကျယ်တဝင့် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ မှာလိုက် သည့် အန်တီစု စကားကြောင့် ..၊ ထိုပြင် မဆီမဆိုင် ဆွဲထည့် စိန်ခေါ် တတ်သော အငြိုး ရဲ့အောက်တန်းကျမှုကိုလည်း အချိုးတူ တုံ့ပြန်လိုစိတ်

မမွေးမိဖို့ ကြိုးစားရင်း ...

“ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိပေမယ့် အမျှင်မပြတ်ချင်တာက ငါတော့ မဟုတ်ဘူး အငြိုး ..၊ အမေ့ကို နင် မလိုလားဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် လက်မလွှတ်ချင်တာလဲ ..”

အငြိုး မျက်စိနဲ့နှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ ကုတ်ကျသွား၏။

“ကိုကိုမျက်နှာနဲ့ ယောက္ခမကို မလိုလားစွာ လက်ခံနေရတယ်ဆိုတာ ရှိတတ်ရင်တောင် နင် အဲဒီလို မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ အမေ့ကို ငါနဲ့ မထည့်နိုင်တာ ကိုကို့သဘော တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟွန့် ..”

“ပြောလိုက်စမ်းပါ .. နင် မကြောက်တတ်ပါဘူး၊ ငါက နင့်လို စောင်းချိတ် မဲ့ရွဲ့ချင်လို့ ကပ်ရုံနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို နား မလည်နိုင်တော့လို့ မေးတာ ..”

“အေး .. နားမလည်ရင် မှတ်ထား ..”

အငြိုး က မျက်နှာချင်းနီးအောင် ရှေ့တိုးကာ အသံကို အတိုးဆုံး ထိ နှိမ့်ချ၍ ...

“ဒေါ်ယဉ်မေ က ငါ အမှန်းဆုံးလူပို့လို့ ..”

“ဘာ!...”

“စန်းရီ ထောင်ကျတော့မယ် ..၊ လုံးဝကို လွတ်လမ်းမရှိဘူး၊ အဲဒါ ရော ကြားမိသေးလား ..”

ထား ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ တတ်နိုင်လွန်းသည့် အငြိုး ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပေါ်က ပြောင်းလဲနေသော အပြုံးတွေကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မှန်းတာလဲဆိုတော့ သူက နင့်ကိုပဲ အလိုရှိနေခဲ့တဲ့သူ ပို့လို့ ..၊ ပြီးတော့ နင့်ကို မရလိုက်လို့ ငါနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လိမ္မော် အောင် ဆိုတဲ့လူကိုလည်း မှန်းတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ကိုကိုက နင့်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး စွဲလမ်းခဲ့တာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

အငြိုး က စကားသံတိုးတိုးတွေထဲမှာ အသံကျယ်နှင့် ဟားတိုက် ရယ်၏။

“သိတယ်လေ ..၊ ဒါပေမယ့် သူက သားလိမ္မော်၊ သူ့အမေ ချစ်တဲ့ သူကို သူက ချစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သိပ်ချစ်တဲ့သားအမိကို ငါ လက်ခုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတာပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုတာတော့ နင် သိချင်ရင် စောင့်ကြည့် ..”

“စောင့်ကြည့်ရအောင် ငါ့မှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးပဲ ရှိနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို နင် ထင်သလို ကြိုးဆွဲ အကွက်ရွှေ့လို့ မရဘူး ..”

“စောင့်ကြည့်ပါဦး မိထား ရယ် .. နင့်မှာ ဘာအစွမ်းတွေရှိရှိ လိမ္မော်အောင် ဆိုတဲ့ယောက်ျားကို ပြောင်းလဲဖို့ မကြိုးစားနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မိန်းမက အငြိုး ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ အငြိုး ဆိုတဲ့ မိန်းမကို မျက်စိနောက်အောင် လုပ်လာရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ငါ သိစေချင်တဲ့လူတွေ သိသွားအောင် စန်းရီ ကိုယ် ပြယုဂ်လုပ်ပြီး လက်ဆင်နပ်ပေးလိုက်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်တော့၊ ပါးစပ်ပိတ် လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် နင် မကြာခင် ပုဏ္ဏား နှိပ်စက်ခံရတဲ့ မင်းသမီးရဲ့နောက်ပိုင်းခန်းမှာ ကိုယ်တိုင် ဝင်ပါရလိမ့် မယ် ..”

“အငြိုး ..”

“ဟုတ်တယ် အငြိုး ပဲ ..၊ နင်က စိတ်ထားမြတ် ဆိုတော့ အေး အေးလူလူ နေတတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားစမ်းပါ”

ထား မနေနိုင်ပါ။ အငြိုး ပြန်သွားတာနှင့် လိမ္မော်အောင် ဆီ ချက်ချင်း ဖုန်းခေါ်မိသည်။ သို့သော် ...

“စိတ်ထားမြတ် .. နင်က ငါထင်တာထက်တောင် ပိုမြန်တာပဲ”
 ဖုန်းကိုင်လိုက်တာက ကိုကို မဟုတ်ဘဲ အငြိုး ပဲ ဖြစ်နေကာ ...
 “ဟွန်း .. ငါ ပြောသားပဲ၊ အငြိုး ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ လက်ခုပ်ထဲက
 ရေကို တခြား ဘယ်သူမှ သောက်လို့ သောက်၊ သွန်လိုသွန် လုပ်လို့
 မရဘူး၊ နောက်ထပ် ကြိုးစားကြည့်လေ .. လူချင်းတွေဖို့၊ အဲဒီကျရင်
 တော့ ဒီဖုန်းထဲမှာလို ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ကြားနိုင်တဲ့ နှုတ်လှန်ထိုး
 ရဲ့ စကားစမြည်ပြောရင်း ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး .. သိရဲ့လား အားကိုးရှာ
 နေတဲ့ မုဆိုးမလက်သစ်လေး ..”

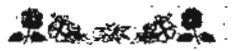
ရယ်သံတွေ နားထဲမှာ ခါးသွားသည်။ မျက်ရည်စက်တွေ တစ်
 စက်ချင်း ကျလာကြ၏။

တော်ပါတော့လို့ ကြီးကြီးတို့ ဒီလောက် တားနေကြတာကို အငြိုး
 နဲ့မှ ငြိုးမယ်ဖို့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသလား စိတ်ထားမြတ် ရယ် ...။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုတာကို ဘာဖြစ်လို့ နင် မေ့ထားခဲ့တာ
 လဲ ..။ နင်ကိုယ်တိုင်ရော ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရလို့လား ...။

အခု နင့်အမေက သူ ပျော်တဲ့အရပ်မှာ သူ နေတာ ...

မျက်လုံးတွေကို ဖိမှိတ်ပစ်လိုက်စဉ် မျက်ရည်စက်တွေက တလိမ့်
 လိမ့် ပြိုဆင်းလျက် ...။

အခန်း (၄၈)

ကျနေသည့် မျက်ရည်စက်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အငြိုး အသံ
 ကြားလိုက်တာနှင့် သံတိုင်တွေရှိတဲ့ရှေ့ကို ချက်ချင်း ထလာ၏။

“ငါ့သားကို ခေါ်ပေး .. ငါ့သားလေးကို ခေါ်ပြီး ငါ သွားတော့
 မယ် ..”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ..။ ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ကိုယ် အေးအေး မနေဘူး၊
 တော်ကြာ အဒေါ်သားပါ အရူးဖြစ်ပြီး ဒီထဲရောက်လာအောင်လား ..”

“ဘာ! ..”

သား .. ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်တာနှင့် ဒေါ်ယဉ်မေ ၏
 ကဘောက်တိကဘောက်ချာ ပြောဆိုမှုတွေ၊ မူမမှန်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ၊
 အားလုံးက တိခနဲ ငြိမ်သွားတတ်ခဲ့ပြီး ...

“ငါ့သားက ဘာဖြစ်လို့ ရူးရမှာလဲ ..။ ညည်းနော် .. လူတိုင်းကို
 အရူးလို့ပြောပြီး ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ သံတိုင်ကြားထဲကနေ လက်ထုတ်၍ အငြိုး အသံကြား
 တဲ့ဆီ မှန်းဆ ကိုင်တွယ်ဖို့ ကြိုးစား၏။ လက်က စမ်းနေရင်း မျက်ရည်
 တွေ ထပ်ကျလာကာ ...

“ဒီထောင်ထဲက ငါ့ကို ထုတ်ပေးပါ သမီးရယ် .. ငါ မရူးပါဘူး သားကို ငါ မမေ့ဘူးလေ၊ အဖြိုး ဆိုတဲ့မိန်းမကိုလည်း မမေ့ဘူး၊ ထား ဆိုတဲ့ ကောင်မဇီလေးလည်း ရှိတယ်၊ ငါ အားလုံးကို သိပါတယ်၊ ငါ့ကို ထုတ်ပေးပါ ..”

“အဒေါ်ကို ရူးလို့ ထည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်က သူ့ရဲ့ပူပန် သောကတွေကို သူနဲ့ အနီးကပ်ရှိနေရင် အဒေါ် သိကုန်မှာလို့လား..”

“ပူပန်သောက ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

အဖြိုး က ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကုလားထိုင်မှာ သေချာသွားထိုင်ပြီးမှ ကောက်ကွေ့သော အပြုံးတို့နှင့် စိုက်ကြည့်နေပေမယ့် စာနာမှု ကြီးမား သော လေသံဖြင့် ...

“ကျွန်မ ဒေါသတွေကြီးတတ်နေတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ၊ မောင် လည်း သူ့အမေနားကို မကပ်နိုင်လောက်အောင် အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်နေတာ လေ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ငါ့သားလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ သံတိုင်တွေမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိကပ်တိုးရင်း အငမ်း မရ မေးသည်။ သံတိုင်တွေနဲ့အတူ ပြုတ်ထွက် ယိုင်ကျလာမတတ် အားမလိုအားမရ တိုးကပ်နေလျက် ...

“ပြောပြစမ်းပါအေ .. ငါ့သားလေး မရူးရဘူး၊ ငါတောင်မှ မရူးဘဲနဲ့ ထောင်ထဲရောက်ရတာ၊ ငါ့သားလေးကို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲဟင် .. ငါ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာကို ငါ့သားက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ အရူးလို အော်နေသမျှ အဖြိုး က ကျေနပ်အားရမဆုံး ရှိနေခဲ့၏။

ရှင် မရူးဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့ ဒေါ်ယဉ်မေ .. အဲဒါ

ကြောင့် မရူးရူးအောင် လုပ်နေရတာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် ရှင် မရူးသေးပါ ဘူး၊ လုံးဝ ရူးသွပ်သွားအောင် ဆက်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်ကို တစ်ကွက်ချန်ဖို့တော့ ကျွန်မ မေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ..။

ရှင်ဆီက ကျွန်မ လိုချင်တာ မရသေးဘူး ..။

“အဖြိုး ..”

“အင်း .. ပြောတော့ ပြောချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဒေါ်သားက သူ့ကိုယ်သူ ဆင်းရဲနံ့ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာဆိုတော့ ပြောလို့ မဖြစ် ဘူး ..”

“ဟင်! ..”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဒီလမကုန်ခင် အိမ်ပြောင်းကြဖို့တော့ သေချာ သွားပြီ”

“အိမ်ပြောင်းမယ် ဟုတ်လား .. ဘယ်ကိုလဲ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..၊ လောဘမကြီးပါနဲ့အေ .. ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသမှာလည်း ညည်း သူဌေး ကတော် ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ..”

ဒီပြဿနာမျိုး ရှင်းခဲ့ဖူးတာမို့ ဒေါ်ယဉ်မေ က ပြောခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း ပဲ ပြော၏။ အဖြိုး က မှလိုက်ပြီး ..

“ကြီးပွားချမ်းသာချင်လို့ မဟုတ်ဘူး အဒေါ် .. အခုသွားမှာက စီးပွားပျက်လို့ အိမ်ကြီးပေါ်ကနေ တဲကြီးပေါ် ဆင်းပြေးရမှာ ..”

“ဘာ! .. ဘာပြောတယ် ..”

“မပြောချင်ပါဘူးဆိုလည်း မရဘူး .. ဒုက္ခပါပဲနော်..”

“ဘာလဲ .. ပြောပြပါ အဖြိုး ရယ် .. သား ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါ မရူးပါဘူး .. ငါ့သားဒုက္ခကို ငါ ကောင်းကောင်း ကာကွယ်ပေးနိုင်သေးတယ်၊ ပြောပါသမီးရယ် .. နော် ..”

“ကဲ .. ဒီလောက်သိချင်နေရင် ပြောပြမယ်၊ အဒေါ်သား စီးပွား ဘက်ချင်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ် ..”

“ဘယ်လို ..”

“ပြောပြနေလည်း အဒေါ် နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းရှင်း ပြောပြမယ် .. ငွေတွေ အလိမ်ခံရလို့ သူ ထွက်ပြေးနေရတယ်လေ ..”

“ဘုရား!... ဘုရား ..”

“အဲဒါကြောင့် အဒေါ်ဆီ လုံးဝ လာမတွေ့တော့တာ ..”

“သား .. ငါ့သားလေး ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ သံတိုင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဒီဆုပ်ကိုင်ထားရင်း နဖူးနဲ့ ထိကပ် ငို၏။ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲပြေကျနေလျက် ... တဟီးဟီး ငိုချလိုက်သဖြင့် အငြိုး က ပြုံးလိုက် .. မဲ့လိုက်နှင့် နာခေါင်းရှုံ့၍ ...

“ကျွန်မကလည်း လူတွေက မိန်းမဆိုးလို့ ပြောခံရလွန်းလို့ ဒီတစ်ခါ တော့ သက်သေပြမှာပေါ့။ သူ့အတွက် စီးပွားရေးရှိသမျှရော .. ဟောဒီ ခြံနဲ့ တိုက်ပါ ရောင်းပစ်ပြီး အလျော်ပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ..”

“အဲဒီလောက်တောင် များနေလို့လားဟင် ..”

“မသိဘူးလေ ... အဒေါ် သားလိမ္မာက ဘာမှ သေချာပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် သိရတာတောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခုံစမ်းခဲ့ရတာ သူ အခု တောကြိုအုံကြားမှာ ခြင်ကိုက်၊ ဖြုတ်ကိုက် စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်သလို ပုန်းနေရတဲ့ဟာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုကြည့်နေရမလဲ ..”

“ဟုတ်တယ်.. ဒါမှ ဇနီးကောင်း၊ အေးအတူ ပူအမျှ လက်တွဲဖော် ရဲဘော်ရဲဘက်ဆိုတာ ဒါပဲ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ ပြောလိုက်သမျှ အငြိုး မျက်နှာ ရှုံ့တွဲ မဲ့ရွံ့နေလေ သည်။ ကြားချင်တာက ဒီစကားတွေ မဟုတ်ပေမယ့် ဆက်လက် အောင့်အည်း၍ ...

“အခုတည်းက ကျွန်မပါးစပ်က အပြောကြမ်းပေမယ့် မောင်ကို ချစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အခု သူ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲနေတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် နေနိုင်မှာလဲ၊ တောထဲမှာ သွားပုန်းနေရတာတောင်မှ သူ့အ

အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားနေရတယ်လို့ ညာထားတာလေ၊ လူ့အသက် အန္တရာယ်ထက် ဘာက ပိုအရေးကြီးမှာလဲ၊ ပုန်းနေတာကရော ဘယ် လောက်ကြာအောင် ပုန်းနိုင်မှာမို့လဲ၊ ရှိသမျှ စီးပွားတိုက်တာ အားလုံးကို ဖြုတ်ပစ်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ သူ့အတွက်ပေါ့ ..”

“မလုပ်နဲ့ .. မလုပ်နဲ့ .. ငါ့သားမှာ ဒီလောက်ထိ လက်ခံဖြစ်ဖို့ မလိုဘူး၊ ငါ့မှာ ရှိတာတွေ အားလုံး ပေးမယ် ..”

“အမေမှာ ဘာရှိလို့လဲ ..”

“ငါ့မှာ ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်တောင်တွေခတ်၍ စဉ်းစား၏။ ရှိနေမှန်း သိ သည်။ တန်ဖိုးကြီးရတနာတွေ .. ဒါမှမဟုတ် ပိုက်ဆံတွေလား ..

စဉ်းစားတော့လည်း ကိုယ့်မှာ ဘာတွေရှိတာမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ ပြန်၏။ ဒေါ်ယဉ်မေ ရူးသလိုကြောင်သလို ဖြစ်ဖြစ်သွားတိုင်း ငိုလိုက် ရယ်လိုက်နှင့် ပြောချင်ရာတွေ ပြောနေတိုင်း အားရဝမ်းသာ ရှိနေတတ်ခဲ့ သည့် အငြိုး မှာ ..

ဒီတစ်ခါတော့ မျှော်လင့်ကြီးစွာ ငေးရင်း စိတ်မောလူမောနှင့် ရင် တွေ့ပါ ခုန်နေခဲ့၏။ ငါ ဘာမှ သတိမရတော့ဘူးဆိုရင် သွားပြီ ..

ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်လုံးတွေ မှိတ်သွားတဲ့အထိ စဉ်းစားနေသဖြင့် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာမိသည်။

သူမ လုပ်ခဲ့တာတွေ လွန်ကုန်ပြီလားလို့ တွေးရင်း အချိန်တွေက ကုန်ခဲ့ပါတိ ...

အခန်း (၄၉)

“ထား .. မဟိတ် .. မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်ဦး ..”

“ဘယ်သူလဲ ..”

“ကိုယ်လေ .. မင်းကို သိပ်ချစ်တဲ့ မင်းရဲ့ယောက်ျား ပြန်လာတာ”

“ကိုကြီး ..”

ထား ဝမ်းသာအားရ ကျုံးထလိုက်တာ အိပ်မက်ထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ တကယ် ဖြစ်နေ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ည ခုနစ်နာရီပဲ ရှိသေးသည်။

သူမ သားလေးနဲ့ သူ့အတွက် အဝတ်စားတွေ ထည့်လှူပြင်ဆင်ပြီး အိပ်ရာထဲ ခဏလေး လှဲလိုက်တာပါ။

ကိုကြီး တကယ် ရောက်လာသလိုပါလား ..။

နားထဲမှာ ကိုကြီး အနီးကပ် ပြောလိုက်တာမျိုး ..။ အသံနဲ့အနွေး ဓာတ်က ခုချိန်ထိ စွဲနေတုန်း ..။

ကိုကြီး တကယ် ပြန်လာခဲ့ပါ ..။ ပြန်လာပေးပါ ကိုကြီးရယ် ..။

ထား တို့ သားအမိဘဝမှာ ကိုကြီးမရှိဘဲ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အနာဂတ် က အနီရောင်ရင့်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့် ငေးနေရသလိုပဲ သိလား ..။

ထား အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းကာ မှောင်မိုက်နေသည့် အပြင်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ငေးရင်း တစ်ခိုက်ခိုက် ငိုမိ၏။

ကိုယ့်ရှိုက်သံကို သတိထားမိတော့ နှုတ်ခမ်းမှာ လက်နံလေး ကပ်ထားရင်း အငိုတိတ်ဖို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားပေမယ့် မရ ..။

“သမီးရေ .. ထား ..။ ထား အိပ်နေလား ..”

“ဟင်!... ရှင် .. မအိပ်ဘူး အန်တီစု .. လာပြီ ..”

မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း ပွတ်သပ်ခြောက်သွေ့စေကာ အခန်း ပြင် ထွက်လိုက်လျှင် ဒေါ်စုစု နဲ့ တံခါးဝမှာပဲ ဆုံ၏။

“သမီး နေမကောင်းဘူးလား .. ရန်ကုန်က ဖုန်းလာလို့”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီ ..”

စကားပြောလိုက်ကာမှ ငိုသံကြီးနဲ့မို့ ...

“ငိုနေတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

လို့ ကာကွယ်ပြော၍ မျက်နှာ ငဲ့ထားမိပြီးမှ လူကြီးကို ပေါ်တင်ကြီး ဘူးကွယ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် စိတ်မကောင်းသောကြောင့်...

“ဟိုလေ .. မှေးခနဲ ဖြစ်သွားတုန်း ကိုကြီး ရောက်လာတယ်လို့ အိပ်မက်တယ် .. အဲ့ဒါနဲ့ ..”

ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာလျှင် ဒေါ်စုစု က ထား ပန်းလေးကို ဖက်၍ ...

“အေးပေါ့ သမီးရယ် .. သိပ်မှမကြာသေးတာ၊ ဘယ်မှမနိုင်ပါ့မလဲ၊ သွား .. သွား .. ဖုန်းကိုင်လိုက်ဦး .. အရေးကြီးတဲ့ပုံပဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ဘေးမှာချထားသည့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး မနက်ဖြန်ပဲ ထွက်လာမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကိုယ်ကပဲ အရင်ပြောလိုက်ဖို့ပါ။

သော် ...

"မမထား လား .. ကျွန်တော်တို့ ဆရာသတင်း ရထားတယ်"

"ဟင်!... ဘယ်လို .."

"မြေလျှင်ဒဏ်ထိတဲ့ထဲမှာ နှစ်ယောက် အသက်ရှင်နေတာတယ်တဲ့၊ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့အတူ တွေ့တာ မဟုတ်တော့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိပ်တော့ မတိကျသေးဘူး .."

"ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် ..၊ အဲဒီနှစ်ယောက်ကလေး အသက်ရှင်ဖို့ သေချာရဲ့လား .. ဖြစ်ဖို့ရော သေချာပါ့မလားဟင် .."

"မမထား ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ .. အခုက နှစ်နိုင်ငံစပ်ကြားမှာဖြစ်ပြီး သူတို့က အမေရိကားကို ရောက်သွားတာ၊ နောက်နေ့ မမထား လိုက်လာမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုကို လိုက်သွားမယ်၊ သတင်းအတိအကျရတာနဲ့ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်မယ်နော် ဆရာ ပါကိုပါမှာ သေချာပါတယ်၊ မမထား စောင့်သာနေ .."

"ကိုဇော် .. ကိုကြီး တကယ် အသက်ရှင်နေရင် ထား ဆီကို မလာဘဲ သူ ဒီလိုနေမှာ မဟုတ်ဘူး .."

ကြားရတာကို ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင် ..၊ ပြောလိုက်ရပေမယ့် အသံတွေသာမက လက်တွေ့ပါ တုန်၏။

ထို့ပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငိုနေမှန်းမသိလိုက်ခင် ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ...။

"ဘာတဲ့လဲ .."

"ဖုန်းထဲက ဘာလဲဟင် .."

"အန်တီ .."

ရှေ့မှာ လူကြီးနှစ်ယောက် သတိလစ်မတတ် မတ်တတ်ကြီးတွေ တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေကြတာကို ထား ခုမှ သတိထားမိသည်။

ထိုအခါ ဖုန်းကို ဒီတိုင်း လွှတ်ချလိုက်မိပြီး အနီးဆုံးမှာ ရှိသည့် ဒေါ်စုစု ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်၍ ...

"ကိုကြီးသတင်း ကြားတယ်တဲ့ .. ကိုကြီးတို့လူစုထဲက အသက်ရှင်တဲ့လူနှစ်ယောက် ကျန်တယ်တဲ့ အန်တီ .."

"အမလေး!... ဘုရား .. ဘုရား ... ငါ့တူလေး ပါပါစေ .."

"ပါနိုင်တာ သေချာတယ်လို့ ကိုဇော် ပြောတယ် အန်တီ .."

"ကောင်း မသေဘူး .. ဟုတ်လား .."

ဒေါ်မြမြစ် မယုံနိုင်သည့် ခြေလှမ်းတွေ စတင် ရွှေ့လျားလာရင်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်နေ၏။ ထား က ဒေါ်မြမြစ် ဆီကို သွား၍ ပွေ့စက်ထားလိုက်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်တဲ့ ကြီးကြီး .. ဒါ သေချာမှာပါ၊ ထား လေ .. ခုနကပဲ မွေးခနဲပျော်သွားတုန်း အိပ်မက်မက်လိုက်သေးတယ်၊ ကိုကြီး ထား ဆီကို ပြန်လာတာ တကယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. ထား ပြောပြတယ်၊ ကောင်း မသေဘူးဆိုတာ ကျွန်မတော့ ယုံတယ်၊ သူ ရှိနေသေးလို့ စိတ်ချင်းဆက်ပြီး ရောက်လာတာပါ"

ဘာကြောင့် အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်တောက်နေရသလဲဆိုတာ ကိုဇော် ပြောပြသည့်အတိုင်းပဲ ပြန်ပြောလိုက်ရင်း သုံးယောက် မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေကြသည့်ထဲမှာ ထား မျက်ရည်တွေသာ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့ပြီး ရယ်သံလေးလည်း ပါ၏။

ဆင်းရဲနဲ့ရသည့် နေ့ရက်တွေ မြန်မြန် ကုန်ဆုံးပါရစေ ...။

အခန်း (၅၀)

"ဘာ!... ကောင်းတာပေါ့ .. ဟုတ်လား .. အငြိုး .."

ဖုန်းထဲမှာ အငြိုး ရဲ့သက်ပြင်းချသံလေးပဲ ပျံ့လွင့်လာခဲ့သည်။
ပြီးတော့ အသံတိတ်နေပြန်ရာ ...

"အငြိုး ပြောလေကွာ .. မောင် ဒီမှာ နေရတာ လေးရက်ရှိပြီ ..
ဟိုအပတ်ကလည်း အိပ်ချိန်လွန်မှ အိမ်ပြန်ရတယ်၊ အပြင်မှာပဲ မနက်စာ
ညစာ ပြီးခဲ့ရတာတွေ .. ဘာတွေလဲ အငြိုး ရယ် ..၊ မောင်တို့လင်မယား
အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေဖို့ .. ကြီးပွားတိုးတက်ဖို့ ယတြာတွေက
စားအိုးခွဲဖို့အပြင် အခု လင်မယား ခွဲနေရဖို့ပါ ပါလာပြီ၊ တစ်ည နှစ်ည
တည်းလည်း မဟုတ်ဘူးကွာ .."

သူ သည်းမခံနိုင်ဆုံးက ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ခွဲနေရခြင်းပဲ ဖြစ်၏။ ဒီလို
ပြောမိလို့ သူ တည်းသည့်အိမ်က ရှမ်းအဘိုးအို လင်မယားက ရယ်မော
စနောက်တာလည်း ခံခဲ့ရပါပြီ ...။

တကယ်တော့ အိမ်ကို ခွဲမနေတတ်တဲ့အကျင့်ဟာ အမေ့ကို
ညှာတာစာနာရင်း ခိုင်မြဲလာခဲ့သည့်အကျင့်တစ်ခုသာ ...။

"ဘယ်နေရာရောက်နေနေ အိမ်ပြန်ချိန်ကို မမေ့နဲ့" လို့ အမြဲတမ်း
မှာတတ်တာ အမေပဲ ဖြစ်၏။

အဖေ အလုပ်ထွက်သွားတိုင်း မျှော်နေတတ်ခြင်းသည် သေဆုံး
သွားချိန်ထိ အမေ မျှော်နေဆဲနှင့်ပဲ တစ်သက်စာ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲ၍
ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

ဒါကြောင့် ထား နဲ့ သူ အိမ်ပြန်ချိန်ကို အထူး သတိထားရင်း
ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် သူက မိန်းမသားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေသည့်
အိမ်မှာ ပို၍ ဂရုစိုက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

ခုတော့ အမေ့ကို သူ့ ပစ်ထားမိသလိုတောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဟို
တစ်နေ့က ထား ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကြောင့် ကိုယ့်အပြစ်ကိုလည်း
တွေးမိထားခဲ့သည်။

ဒီကိစ္စတွေပြီးရင်တော့ အမေ့ကျန်းမာရေးကိုရော .. မိသားစု
အရင်လို ပြန်ပြီး နွေးထွေးကြရင်း အမေ့အခြေအနေကို ပြန်လည် ဆယ်
တင်လို့ရမည့်နည်းလမ်း ရှာဖို့ပါ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ယတြာဆိုတာကလည်း မပြီးနိုင် ...။

ပြီးပြီးမပြီးပြီး ဒီညနေတော့ မြို့ပေါ် ပြန်တတ်တော့မယ်လို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်တော့လည်း ကားဘီးက ဘယ်တုန်းက ပေါက်နေသည် မသိ
ဘဲ လေဝိပြားလျက် ...

"တောက် .."

အထဲပြန်မဝင်ဖြစ်ဘဲ ကားဘေးမှာပဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်
တော့ လေပြားနေသည့် ကားနောက်ဘီးက မျက်စိရှေ့မှာ ...။

"မောင် တက်ခေါက်လိုက်တာလားဟင် .."

"ဟုတ်တယ် .. ကားကို စိတ်တိုနေတာ .."

"မောင်ရယ် .. အငြိုး ကို တိုနေတာများလား .."

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. မောင် ဒီနေ့ ပြန်ကိုပြန်မယ်ဆိုတာ ဘီးက

ပေါက်နေတယ်လေ ..”

“မောင့်ကားဘီးပေါက်တာ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဒီရက်ပိုင်းမှာ မောင် ပြန်မလာသေးရင် ပိုကောင်းလို့ အငြိုး လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတာ ပါ၊ ဒီတစ်ညတော့ နေလိုက်ပါ မောင်ရယ် .. မနက်ကျရင် အငြိုး စပယ်ယာဘီးနဲ့ ဒရိုင်ဘာ လွှတ်လိုက်ပါ့မယ် ..”

“မလွှတ်ပါနဲ့ကွာ .. မောင့်မှာလည်း ဒရိုင်ဘာ ပါတာပဲဟာ .. သူ့ကိုပဲ ဘီးဖြုတ်ပြီး သွားဖာခိုင်းလိုက်တော့မယ်၊ ဒီကနေ သိပ်မှမဝေးတာ .. အငြိုး လာရရင် အဝေးကြီးပဲ၊ အမေ နေကောင်းရဲ့လား အငြိုး.. မောင် ပျောက်နေတာကို မေးသေးလား၊ ဒရိုင်ဘာကလည်း လူသစ်မို့လို့ လား မသိဘူး .. ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်းပါကွာ .. အငြိုး သူငယ်ချင်းရဲ့မောင်ဆိုလို့ မောင် သည်းခံနေတာ၊ ကွမ်းစား ဆေးလိပ်သောက်တာ တရားလွန်ပဲ၊ ပိုဆိုးတာက ပြောလိုက်ရင် မနာခံချင်ဘူး .. တကယ်ဆို ဘီးပေါက်နေတာကို သိတာနဲ့ ပြေးဖာလိုက်ရင် ရပြီ ..”

“အချိန်မီလို့လား မောင်ရယ် .. မမီမယ့်အတူတူဆိုပြီး နေတာ ထင်ပါတယ် ..”

“မိလို့ မောင် ပြောတာပေါ့ အငြိုး ရဲ့ .. သူ့ကိုက ဖင်လေးတာ၊ မောင်က အမေ စိုးရိမ်နေမှာစိုးလို့ပါ၊ ခုလို အိမ်ကနေ အကြာကြီး မောင် ဘယ်မှ မသွားခဲ့ဘူး ..”

“ဟင်း ...”

နောက်ထပ် သက်ပြင်းသံ ကြားလိုက်ရတော့ လိမ္မာအောင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ။ ဓါတိုင်းဆို ‘မောင်က အငြိုး နဲ့ ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူးလား’၊ ‘အငြိုး ကို မယုံလို့လား’ စသည့် မေးခွန်းမျိုးသာ ထွက်လာတတ်တာ ဖြစ်၏။

“သက်ပြင်းတွေ ချလှချေလား အငြိုး .. အမေနဲ့ တစ်ခုခု ဖြစ်ထားလို့လားဟင် .. အမေ နေကောင်းရဲ့လား .. ဒါမှမဟုတ်ရင် အမေ့ကို

ခုန်း ခဏပေးလိုက်ပါလား ..”

“မောင်ရယ် ..”

အငြိုး ရဲ့စကားသံလေးက တကယ်ကို မချီတရီ လိုက်ခါလျက်...

“မောင်ကို ဘာမှ မသိစေချင်ပေမယ့် ပြောမှဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ် မောင် ..”

“ဟင်!... ဘာကိုလဲ ..”

“မောင်ရယ် .. မောင်ကို ယတြာချေဖို့အကြောင်းနဲ့ လွှတ်ခဲ့ပေမယ့် ပြန်မလာစေချင်သေးတဲ့အကြောင်းကတော့ ယတြာနဲ့ မဆိုင်တော့ပါဘူး”

တစ်ဖက်က အငြိုး ရဲ့အသံမျိုး သူ တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဘူးသလိုပါလား။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြား ပြောင်းလဲမှု ရှိနေတာ သေချာပါပြီ ။

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ .. မောင်ကို ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ အငြိုးရယ် .. အမေနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့လား .. အငြိုး နဲ့ ဖြစ်ထားတာ တစ်ခုခုလား ..”

“အငြိုး ဘယ်လောက်ထိ အလျော့ပေး သည်းခံခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ မောင်ရယ် .. ခုချိန်ထိလည်း သည်းခံဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပါ၊ ဘာမှမပြောသေးခင် မောင်သည်း သည်းခံပါလို့ ကြိုသတိပေးချင်တယ်”

“ဘယ်လို ..”

ပြောနေရင်း ကိုယ်ကပဲ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတာလား .. ဖုန်းလိုင်း မကောင်းတာလား .. နားထဲမှာ မသိကွဲဘဲ ဖြစ်လာသောကြောင့် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ပြေးတော့မယ့်အတိုင်းဘဲ ဖြစ်လာသောကြောင့် ...

“ပြန်ပြောပါဦး အငြိုး .. အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မောင်အမေ ထား နဲ့ လိုက်သွားတော့မလို့ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး နေပြီ ..”

“ဘာ!...”

“အငြိုး ကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေတာလည်း စုံနေတာ မောင်၊ မောင်

ကိုလည်း သူ စိတ်နာသွားတယ် ထင်တယ် .. ကြည့်ရတာတော့ အငြိုး တိုနှစ်ယောက်စလုံးကို သူ အထင်လွဲပြီး စိတ်နာနေတယ် ..

"နေပါဦး .. အမေက မောင့်ကိုတောင် တစ်ခါတလေ မေ့လျော့ နေသလိုကြီး ကြည့်ကြည့်နေတတ်တာ .. ပြီးတော့ သူ့ကို အခန်းထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံထားတာပဲ အငြိုး ရယ် .. မင်း ထင်တာများလားကွာ .. သူ ကြံစည်မယ်ဆိုရင်တောင် .."

"မောင် မယုံဘူးပေါ့ .. ဒါဆို ဒေါ်တင့် ကို ဖုန်းပေးလိုက်မယ်၊ မောင် မေးလေ .."

"မဟုတ်သေးဘူး .. မပေးနဲ့ အငြိုး .. မောင် ပြောတာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ကျွတ်!... ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ .."

ရင်ထဲမှာ ခြောင်ဆန်သွားပေမယ့် ရှိနေတာတွေ .. သိချင်တာတွေ က အငြိုး စိတ်ကွက်သွားမယ့် စကားလုံးကို ရှောင်နေရရင်း ဘာပြော ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်၏။

"အဲဒီတော့ အငြိုး ပြောတာပဲ နားထောင်လိုက်တော့ မောင် .. အငြိုး တောင်မှ မိန်းမသားဖြစ်ပြီး သဝန်တို့စိတ် မထားမိအောင် ကြိုး စားနေခဲ့တာ၊ မောင်က မောင့်အမေပဲ .. သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်း သူ ဘယ်သူ့ကို ပေးပေးပေါ့ .."

"ပစ္စည်း .. ဟုတ်လား .."

"ဟုတ်တယ် .. သူပစ္စည်းတွေက အငြိုး လို လောဘကြီးတဲ့မိန်းမ မရထိုက်ဘူးတဲ့ .. အစတည်းက သူ့သမီးအတွက် ကုတ်ခြစ် သိမ်းထား တာတဲ့ .. မောင်ကလည်း မယားစကား နားယောင်နေလို့ သူ ရင်နာ တယ်တဲ့ .."

"မဟုတ်တာကွာ .. မောင် ဒီည ပြန်ရောက်အောင် လာမှ ထင် တယ် .."

"ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင် .. အငြိုး ရဲ့ဒေါသကို ဆွပေးမလို့လား။

ဒီလောက်ထိ မျှီသိပ်ပေးရင် တော်ရောပေါ့ မောင် ရယ် .. အခု မောင့် အမေ အော်ဟစ်ပြောနေတာတွေနဲ့ပဲ အငြိုး အရှက်တွေကွဲပြီး ခေါင်း မမော်ရဲတော့ဘူး၊ မောင့်မျက်နှာ ခုနေ အိမ်ရှေ့ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ 'ဟိုကောင်မ လင်ကို မီးထိုးပေးတော့မယ်'လို့ အိမ်နီးချင်းတွေ ကဲ့ရဲ့ ကြမှာ .."

"ဒါဆို မောင်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ .. အမေ အထင်လွဲနေတာကို.."

"အမေက သူပိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကိုင်ပေါက်အော်နေတာ၊ အငြိုး သူ့အပေါ် သည်းခံနေသမျှ ဒါတွေကြောင့်လို့ အခု အော်ဟစ် ကြေညာပြီးပြီ မောင် သိရဲ့လား .. ပတ်ဝန်းကျင် အကုန်လုံးကလည်း အငြိုး တို့အိမ်တွင်းရေးကို ကြားသိကုန်ကြပြီ .."

"စက်တော့တာပဲကွာ .. မောင် မရှိလို့ ဖြစ်ကုန်တာတွေ .."

"မောင် ရှိနေတည်းက သူ စိတ်နာနေခဲ့တာတွေပါ၊ မောင့်ကို အရင်လို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိတော့တာ မောင်လည်း သိနေတာပဲ၊ အငြိုး ကလည်း ယတြာချေနေတာ သူ့ရောဂါအတွက် အများကြီးပါပါ တယ်၊ ဗေဒင်ဆရာက ဒီရက်အတွင်းမှာ အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခတွေ ကြုံရလိမ့်မယ်၊ ယတြာကို မပျက်စေနဲ့လို့ မှာထားလို့ .. တတ်နိုင်သမျှ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်အောင် လိုက်လျောနေခဲ့တာ .."

"အခု ဘာတွေ ဖြစ်လာဖို့ ရှိနေပြီလဲ ပြောပါဦး .."

"ဒေါ်တင့် ကို ဘာပေးမယ် ညာပေးမယ်နဲ့ စည်းရုံးပြီး ထား ဆီ ကို ပို့ခိုင်းနေတယ်၊ ထား က ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာကို သူ သိတယ်၊ ထား နဲ့ လိုက်သွားတော့ဖို့ သူပိုင်သမျှ အားလုံး ထုပ်ပိုးပြီး သေချာပြန်ဖုံး ထားတာ ရူးနေတဲ့လူလား မောင် .."

ရူးနေတယ်လို့ အတည်ပြုခဲ့တာလည်း မင်းပါပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ တော့ ပြောလိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက စကားကို အငြိုး က ကြားသွားတဲ့အတိုင်းပင် ..။

“ဘယ်လောက်ပဲ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေနေ သူ့သားကို တော့ မမေ့ဘူးလို့ တွေးပြီး သူ့ကို ဆေးရုံတောင် မပို့ရက်ခဲ့တာ မောင် သိပါတယ်။ စုတော့ နားလည်သွားပြီ မောင် .. အမေက အငြိုး ကိုပဲ အလိုမရှိတာ၊ အငြိုး ရှေ့မှာပဲ အရူးလို အနိုင်ယူနေတာ၊ သူ အားလုံးကို သိတယ်၊ သိနေလို့ အငြိုး ကို ချစ်နေတဲ့ မောင်ကိုပါ သူ စိတ်ကွက်သွား တာပေါ့၊ ငါ့သား ငါ့ကိုချစ်ရင် လာတွေ့မှာပဲတဲ့၊ ဒီကောင်မမျိုးနဲ့ တစ် စက္ကန့်တောင် မနေတော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒီလောက် ဖြစ်နေတာကို မောင် ပြန်ရောက်လာပြီး တားဆီးပိတ်ပင်လိုက်ရင် အငြိုး ရဲ့ စနက်လို့ပဲ အားလုံး ထင်မှာ.. သူလည်း ဒီတိုင်း ထင်မှာပဲ မောင်.. အဲဒါကြောင့် မတားပါနဲ့..”

“ဟုတ်ပြီ .. မောင် နားလည်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ထား နဲ့ အမေနဲ့က မောင်တို့သုံးယောက် မဆုံရဲစရာ ဖြစ်ရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ .. ထား နဲ့ သွားနေချင်ရင်လည်း မောင်က ထည့်ပေးလိုက်မှာပါ၊ ထား ကို မောင် က ပြန်အပ်လိုက်တာမျိုးတော့ လုပ်ပေးချင်တယ်လေ .. အမေကို မျက်နှာ လှဲခဲ့ပစ် လွှတ်လိုက်တာမျိုး ..”

“တော်ပါတော့ မောင် .. မောင် အခုချိန်မှာ ဂရုစိုက်ချင်လည်း သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကြောင့်လို့ ထင်မှာပဲ ..”

“အမေနဲ့ မောင်ကြားမှာ ဒီလောက်ထိ ..”

“သူက စိတ်မနဲ့တော့ဘူးလေ .. သူ ပြောချင်တာ ပြောသမျှ အရူး ပြောတာလို ပတ်ဝန်းကျင်က တွက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူမသိစေချင်လို့ နံရံတွေအမြင့်ကြီး ကာထားပေမယ့် အငြိုး ကာထားတဲ့ နံရံတွေက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လူရော .. လေရော အားလုံးနဲ့တော့ စည်းခြားမပေးနိုင် ဘူး၊ အငြိုး ထပ်ပြီးတော့လည်း အရှက်မကွဲချင်တော့ဘူး မောင်ရယ်..”

အငြိုး ငိုနေမှန်းသိတော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ မိန်း ကလေးပီပီ ဒီပစ္စည်းတွေကို မက်မောတဲ့စိတ်တော့ ရှိရှာပေလိမ့်မည်။ ဒီလောက် စိတ်ဆတ်တဲ့လူက သည်းခံ အလိုလိုက်လာခဲ့တာ

လည်း မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်ဖြစ်တော့ ထားခဲ့မှာပေါ့။ တကယ်တမ်း ဒီလို တွေ အပြောခံလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ဘယ်သူမဆို ရှက်မှာပဲဖြစ်သည်။ သူ ဘာလုပ်ပေးသင့်သလဲလို့ တွေးနေမိဆဲ ..

“အဲဒီတော့ မောင်ကို သူ ပုန်းဆက်လာရင်လည်း ပေးလိုက်ပါ ဆိုတဲ့စကား မောင် ပြောပေးပါ၊ ထား ရသွားတာပဲ မောင်လည်း ကြည် ဖြူမှာပါ၊ အငြိုး လည်း ကြည်ဖြူပါ့မယ် မောင် .. တစ်ခုပဲ တောင်းဆို ပါရစေ ‘ပေးလိုက်ပါ’ ဆိုတဲ့ စကားအပြင် မောင် ဘာမှထပ်မမေးပါနဲ့၊ ပြောတာရှင်းတာတွေ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ .. အငြိုး ကတော့ မောင် စကား အပိုပြောလိုက်တာ သိတဲ့နေ့ ချွေးမယုတ်လို့တော့ ထပ်ကဲ့ရဲ့မခံဘူး၊ ဘာလုပ်သွားမယ်ဆိုတာ မောင် စောင့်ကြည့်လိုက် ..”

“အငြိုး .. ဟာကွာ .. ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ..”

“သူတို့ သွားပြီးမှ မောင် ပြန်လာခဲ့ပါ .. ဒါပဲ မောင် ..”

လိမ္မာအောင် ကမန်းကတန်း တားဆီးလိုက်သည့်ကြားကနေ အငြိုး က ပုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟွန်း ..”

ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်အတုတွေကို မှဲ့ပြီးနှင့် ပွတ်တိုက်သုတ် နေရင်း ပုန်းကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။

“ရှင်ကားကို ဘီးဖောက်ထားတာလည်း အငြိုး ရဲ့ဒရိုင်ဘာ လုပ် တာပဲ”

“ရှင်တို့ဘဝကို စောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်ကုန်မယ့်စကားတွေ ပြော ပေးလိုက်တာလည်း အငြိုး ရဲ့ပါးစပ်ပဲ လိမ္မာအောင် ..”

“မျက်ရည်အတုတွေ လုပ်ရတာလည်း လွယ်တယ်မှတ်နေလို့ လား .. အလွယ်တကူရတာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ ရှင် သိပါတယ်”

စိတ်ထဲက စကားတွေ နှုတ်ဖျားမှ အားပါးတရ ပွင့်အံ့ထွက်လာ ရင်း အရူးလို ခေါင်းမော့ ရယ်မိ၏။

"အဲဒါကြောင့် အဖြိုး ရဲသရုပ်ဆောင်ခတွေ၊ စိုက်ထုတ် ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ ပေးဆပ်သမျှတွေအတွက် ဒေါ်ယဉ်မေ ဆီက ပြန်ရမှဖြစ်မယ်၊ အဖြိုးရဲ့ အမုန်းဒဏ်ထိတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို အလိုမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ .."

တဟားဟားရယ်သံတွေ အိပ်ခန်းကျယ်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

"လောကမှာ ငွေရှိရင် အရာရာကို ဖန်တီးယူလို့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သဘောမပေါက်ကြဘူး၊ လိမ္မာအောင် လည်း ဘာမှမသိဘူး၊ အလကားယောက်ျား ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. ရှင့်ရဲ့ဘေးမှာ အစစ်အမှန် ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ သိရတဲ့နေ့ .. အဲဒီအချိန်မှာ ရှင် ဘာမှ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး .. သိရဲ့လား .."

ကိုယ်မှလွဲ၍ တစ်လောကလုံး ငတုံး ...

အခန်း (၅၁)

"အဖြိုး .. ငါ .. ငါ့သားလေးကို တစ်ခါတည်း ပြန်ခေါ်လာလို့ ရပါ့မလား .."

"သူတို့လိုချင်တာ သူတို့ရရမယ့် ငွေပါပဲ၊ အမေ့ပစ္စည်းကိုသာ ပေးလိုက် .. အမေ့သား ပြန်လာလို့ရပြီ"

ဒေါ်ယဉ်မေ သည် အနက်ရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကို လက်မှာချိတ်လျက် ပန်းပေါ်မှာ တဘက်လေးတစ်ထည် တင်ထားပြီး သွားခါနီး တောင်မှ ဘုရားစင်ရှေ့ ပြေးလိုက်ချင်သေးသည်။

တကယ်က သား ဒုက္ခရောက်နေပြီ ..၊ ဖိုက်ဆံတွေ သွားပေးရမည်။ သူမ ဒါကိုပဲ စွဲမှတ်ထားခဲ့ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကို မေ့သွားလိုက် .. စဉ်းစားနေရလိုက် ..

အဖြိုး ကတော့ မမြင်မစမ်းနှင့် တွေဝေလေးဖင့်နေသည့် ဒေါ်ယဉ်မေ ပုံစံကို အသည်းယားနေပါပြီ။

"လုပ်ထား .. ပစ္စည်းလိုချင်တာလောက်နဲ့ အဖြိုး ဒီလောက်ထိ ပင်ပန်းမခံဘူး၊ ဒီနေ့ ဟောဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနဲ့ ရှင်ဖြိုး အတွက် မနက်ဖြန် မရှိတော့ဘူး .."

“အဖြိုး ..”
“ဟင် ..”

“ညည်းပြောသလို သူတို့က လူကြီးလူကောင်းတွေဆိုရင် ငါ့သားကလည်း သူဌေးပါပဲအေ .. ကြွေးမရတာလေးနဲ့ ဝရမ်းပြေးဖမ်းသလို ကြီး ဘာလို့လုပ်ရတာလဲ ..၊ ငါက ဒါတွေ သွားပေးပေမယ့် လွှင့်ပစ်လိုက်ရသလို ဖြစ်သွားရင်ရော ..”

စိတ်ထဲမှာ တစ်ချက်လေး ကောင်းစိတ်ဝင်လိုက်တာနဲ့ ဒေါ်ယဉ်မေ့တွေ့တော့ ဆင်ခြင်လိုက်တာ အဟုတ် ...။

“မယုံရင်လည်း မပေးနဲ့ပေါ့ အဒေါ် ..”

စိတ်တိုလာတော့ အမေဖြစ်လိုက် .. အဒေါ်ဖြစ်လိုက်နှင့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ထိန်းမရချင် ...။

“မဟုတ်ပါဘူး .. အမေကလည်း မမြင်မစမ်းနဲ့လေ၊ သမီးကလည်း သား ငြိုငြင်မှာစိုးလို့ ကြားမဝင်ချင်ဘူးဆိုတော့ ..”

“အဲဒီတော့ အဒေါ် ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ..”

“အမေတို့ သားအမိ သွားမယ်၊ ထား လေ .. ထား ရန်ကုန်မပြန်ခင် သူ့အစ်ကိုကိစ္စ ..”

“ပိုဆိုးကုန်ပြီ အမေ .. အမေ အလိမ်ခံရမယ် ထင်နေရင် အမေ့သားကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ အမေ ပေးလိုက်မယ့်အကြောင်းပဲ ပြော၊ သူ့စကား နားထောင်ပြီးမှ သွား ..”

ပြောနေရင်း အဖြိုး က ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

ဒေါ်ယဉ်မေ့ စောင့်ဆိုင်း နားစွင့်နေပုံက အားတက်သရော ...။ စိုက်ကြည့်ရင်း အဖြိုး နှုတ်ခမ်းမဲ့သွားကာ ...။

“မောင်လား .. ပစ္စည်းတွေနဲ့ မောင့်အမေ သွားတော့မယ်၊ သူ ဒါကို လုပ်ရမှ စိတ်ချမ်းသာမှာပါ မောင်၊ အဖြိုး လည်း စွန့်လွှတ်စွန့်စားခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ မောင်နားလည်ပေးလိုက်ပါ .. သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောပေးလိုက်ပါ”

ဖုန်းပေးလာတော့မှာကို သိနေသလို ဒေါ်ယဉ်မေ့ က ရှေ့ကို တိုးလိုက်ပြီး လက်လှမ်းဖို့ ပြင်နေ၏။

“ရော အမေ ..”

ရော .. ဆိုမှ ပျာပျာသလဲ လှမ်းယူကာ ...

“သား ..”

“ပြောပါ အမေ ..”

“အမေက သား ဖြစ်နေတာတွေကိုလေ ..”

“ရတယ် အမေ .. အမေ့ကိုပဲ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပါ၊ အဲဒါတွေက အမေ ပိုမိုတာတွေ၊ အမေက လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ဘာကို တားရမှာလဲ ..”

“အေး .. အေး .. ဒါဆို ခုပဲ သွားတော့မယ် ..၊ သားက ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ့ ပြောနေရင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“သား .. သားကြီး .. ကြားရဲ့လား သား ..”

ရင်နာလုံးကြွပြီး လိမ္မာအောင် ဖုန်းချပစ်လိုက်ပြီမှန်း သိကာ ဟားတိုက် ရယ်လိုက်ချင်၏။

မသေခင် မှတ်ထားဦး .. အဲဒါ အဖြိုး ရဲ့စက်ကွင်း ...။

အခန်း (၅၂)

“ကောင်လေး .. လူလေး ခဏနေပါဦး .. ဒီနားမှာ ပဒုမ္မာဆေး လိပ်နဲ့ ရှိတယ်လေ ..၊ ဟို .. အဲ .. ဆေးဆိုင် .. ဆေးဆိုင် ဖြစ်သွားပြီထင် တယ် .. ဒေါ်မြမြစံ တို့ အိမ် ..”

“ရှိတယ် .. မမထား တို့အိမ်ကို ပြောတာမို့လား၊ ရှေ့မှာ ရောက် တော့မယ် ..”

“ရောက်တော့မယ် ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားကာ ...

“ခဏလောက် ရပ်ပေးပါလား လူလေးရယ် ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မေမေကြီး ..”

ပြောရင်း အိမ်ရှေ့ ရောက်နေပြီမို့ ကားက ရပ်လိုက်ပြီးဖြစ်ကာ...

“မမလေးက ဘယ်ကိုမှ မဝင်ရဘူးတဲ့ ..”

“မဝင်ပါဘူး .. ဟိုလေ .. အမေ့သမီးရဲ့အသံလေးဖြစ်ဖြစ် ကြား ချင်လို့ပါ၊ ဘာမှလည်း မပြောပါဘူး၊ ဒီကို ခဏလေး လာခုံပို့ပဲ သွား ပြောပေးပါနော် .. အမေ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

အပြင်ကို ထွက်ခွင့်ရလိုက်တာဟာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိသမျှ အံ့နွေး ပူလောင်မှုတွေကို ရေစင်အေးနဲ့ ငြိမ်းသတ်လိုက်သလိုဖြစ်ကာ ဒေါ်ယဉ် မေ့ စိတ်တွေ အားလုံး အကောင်းတိုင်း ပြန်ခံစားမိနေခဲ့၏။

သမီးလေးနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ခွဲခွာနေခဲ့ရသလို လိုက်မော လွမ်းဆွတ် ခြင်းက သမီးရဲ့ ‘အမေ’.. ‘လို့’ ခေါ်သံလေးဖြစ်ဖြစ် ကြားချင်မိသည်။

သမီးလေး ကိုယ့်ဆီ ရောက်မလာခဲ့တာ အငြိုး နဲ့ ပတ်သက်နေ သည်မှန်းလည်း ဟိုအစက ပြန်ပြီး အကောင်းတိုင်း မှတ်မိလာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်ခွင့်ရတုန်း သမီးရဲ့အသံလေးကို ကြားနိုင် ခွင့်အတွက် ကြိုးစားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

“အို .. မဖြစ်ဘူး .. မဖြစ်ဘူး ..”

နောက်ခန်းထဲမှာ ပါလာသည့် ဒေါ်တင် က အထူးလွှဲအပ်ခြင်းခံ ထားရသော အာဏာရှိသူလေသံနှင့် ခေါင်းထောင်လာပြီး ...

“မမလေးက သေချာ မှာလိုက်တာ၊ တော်ကြာ စကားပြောဖြစ်ကြ ရင်း ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ ကြွေးကိစ္စတွေ လူသိပြီး အရှက်ရမယ်၊ ဘယ်မှ မဝင်ရဘူး .. ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ ကုလား ဆက်မောင်း ..”

“ခဏလေးပါ .. သမီးလေး ခေါ်ရရင် တော်ပါပြီ ..”

ကလေး ပူဆာသလို အောက်ကျ ခယစွာ ပြောနေရင်း ဒေါ်ယဉ် မေ ကယောင်ချောက်ချားတွေ ပြန်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကားလေးက ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မြင်နေရသည့် ဒေါ်တင် ကတော့ ဒေါ်မြမြစံ တို့ ခြံကြီးရှေ့မှာ ရပ်သွားသည့် ကားနက်ကြီးကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်မိသေး၏။

မမလေးက ဒီအိမ်ကလူတွေနဲ့ အိမ်က မဆက်ဆံချင်တာပဲ၊ ကိုယ့် လည်း ဒီတိုင်းပဲ နာခံရမည်သာ ...။

‘သူ့ဆန်စား .. ရဲရမည် ..’

ထိုအချိန်လေးမှာ ရွက်စိမ်းတို့ တစ်ခြမ်းဖုံးနေသော ဝရန်တာလေး
မှာ ထား ရှိနေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်
သည်။ အထဲမှာ အမေမျက်နှာကိုလည်း သေချာ မြင်လိုက်၏။

ဒါပေမယ့် အမေ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ထိ ရောက်လာ
ခဲ့သည်ဆိုတာတွေက အံ့အားသင့်စရာတွေမို့ ရုတ်တရက် ကြောင်ငေး
ကြည့်နေမိ၏။

“အမေ ..”

နောက်ထပ် အမေမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ဒီဘက်လှည့်ပြီး ရှာဖွေလာ
တာမြင်လျှင် ထား ဝမ်းသာအားရ ခေါ်ကာ အိမ်ထဲကို ချက်ချင်း ပြန်
လှည့်ပြေးသည်။

လှေကားတွေကို ကျော်ခွဆင်းချင်အောင် စိတ်က ကြည်နူးဝမ်း
မြောက်နေကာ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားခဲ့သော်လည်း ...

“အမေ ..”

အမေ မရှိတော့ပါလား ...

ထွက်ခွာသွားသည့်ကားကို မြင်လိုက်သော်လည်း ထိုကား၏မြင်
ကွင်း ပိတ်ကွယ်ပစ်လိုက်သလို ဖြတ်ဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးက သူမ
ရှေ့မှာပဲ တည့်တည့်ရပ်ကာ ...

“မမထား ..”

“ဟင်!...”

“ဘယ်သူလဲလို့ ကြည့်ပါဦး ..”

အမေကားနောက်က လိုက်သွားဖို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည့်စိတ်ကူး
က အနီးကပ်အသံနှင့် ပုံရိပ်တွေကြောင့် နောက်ထပ် အာရုံတစ်ခုသို့
ပြောင်းသွားခဲ့ပြီး ...

“ကိုကြီး ..”

“ထား ..”

ကောင်းမှူး သည် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ခိုင်အားမပြုနိုင်ဘဲ
တံခါးရွက်ကို အားပြုဆင်းနေစဉ် ထား က သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့
ပြီးဖြစ်ကာ ...

“ကိုကြီး မသေဘူး..”

“ထား ရယ် .. ပိန်သွားလိုက်တာ ..”

“ကိုကြီးကို ချစ်တယ် .. ကိုကြီး မသေဘူးနော် .. ကိုကြီးရယ်..”

ထား အသံတွေ တုန်ကာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ကလေးတစ်
ယောက်လို ရိုက်ငိုမိလေသည်။

“ကြီးကြီးစံ .. အန်တီစု ..”

ကားပေါ်မှာ ပါလာကြသည့်လူတွေက အိမ်ထဲကလူတွေကို ပွတ်
လောရိုက်အောင် လှမ်းခေါ်၏။ ထား ကတော့ ဘာကိုမှ သတိမရ...။

ဒီတစ်ခါ ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားမှာကို အသက်နဲ့လဲ၍ ကာ
ကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်နယ် ကောင်းမှူး ကို တစ်ချက်မှ မလွှတ်...။

ယခုမှစ၍ ချစ်ခင်အားကိုး မှီတွယ်မိခြင်းဟာ ... နောက်ထပ် ဘယ်
လိုမှ ခွဲခွာခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်သော အောက်ချင်းငှက်မောင်နှံလို အချစ်
မျိုးဖြင့် ...

အခန်း (၅၃)

“ဒါ .. ဘယ်နေရာလဲ မတင် .. တိုက်ထဲမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”
ထင်ထားခဲ့တာက ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ တိုက်ကြီးတစ်လုံး ဖြစ်နေမည်။ သားနဲ့ ဘယ်လို စတင်ရှုပ်ထွေးပြီး ဘယ်လိုတင်ခဲ့တဲ့ ကြွေးမြီတွေလဲဆိုတာ ကိုယ်က မေးသမျှ စာနာခဲ့ညာစွာ ပြန်လည် ပြောပြပေးမည့် သူဌေးဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ရှိနေမည်လို့ ...။

ခုတော့ ခြေထောက်အောက်မှာ နင်းမိထားတာ မြေပြင်ဖြစ်လျက်... သစ်ကိုင်းခြောက်လိုလို .. ဆူးချုံလိုလို လမ်းမ မဟုတ်သောလမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် ချောင်ကျသည့် လမ်းကြားလား ...၊ တောင်စိုလား၊ မမြင်နိုင်သည့် ဘဝမို့ ဘာမှကြည့်ခွင့်မရှိပေမယ့် ကိုယ်တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့တဲ့ မြို့...။

ဒါ ဘယ်နေရာဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာ တွေးကြည့်လိုက်တာနှင့် အနီးစပ်ဆုံးကို မှန်းလို့ ရသည်။

“မတင် .. မတင် ရှိသေးလား ...၊ ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ”

“ဘယ်နေရာဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပါ ..”

ဟင်!...

ကြားလိုက်ရတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ ...။

ကုလား လည်း မဟုတ်ပါလား ...၊ သူတို့ လာကြတာ ကုလားရယ် .. မတင် ရယ် .. ကိုယ်နဲ့မှ သုံးယောက်တည်း။ မြို့နဲ့ အလှမ်းမဝေးပေမယ့် ဒါက လူသူကင်းရှင်းတဲ့နေရာပါ ...။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ ...၊ မတင် တို့ရော ..”

“ဒေါ်တင် တို့က သေရမယ့်ထဲမှာ မပါဘူးလေ ...၊ ခင်ဗျားပဲ ဝါတာ၊ ကဲ .. ပစ္စည်းတွေ ပေး .. ပြီးရင် ကိုယ့်ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးအတွက် အေးဆေး ဆုတောင်း ..”

“ဘာ!... ဘာပြောတာလဲ ...၊ နင်တို့က ..”

ဒေါ်ယဉ်မေ နောက်ကို ကမန်းကတန်း ဆုတ်လိုက်တာနှင့် ခြေထောက်က ချိုင့်ခွက်တစ်ခုထဲ ကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး မှင်ထိုင်လျက် စေလဲသွားတာ အင်ခနဲ ...။

လူကြီးမို့ ကိုင်ပေါက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားပြီး သတိလစ်မတတ်မှာကျင်သွားကာ ရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင် ...။ ထိုအချိန်လေးမှာ လက်မှ ဆိုတ်ထားသည့်အိတ်ကိုပါ ဆောင့်ဆွဲယူသွားခြင်း ခံလိုက်ရကာ ...

“ဒီတစ်ခါ လူသတ်ရတာလောက် ပျင်းဖို့ကောင်းတာ မရှိဘူး၊ ဒီလောက် သင်္ချိုင်းကို ခြေနှစ်ဖက်စလုံး လှမ်းနေတဲ့ အရွယ်ကြီးကိုများစွာလိုခေါက်ပြီး စာအုပ်ထဲ ထည့်ညှပ်ထားလိုက်ရုံပဲ၊ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး သတ်ဖြတ်နေသေးတယ် ..”

ထိုလူဆီမှ နောက်ထပ် ကြားနေရသည့် စကားသံတွေကလည်း သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိပေ။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ယဉ်မေ တစ်ခုခုကိုတော့ နားလည်သွားသလို ရှိနေပြီမို့ ...

“ငါ့ကို သတ်ပစ်မှာလား ...၊ ဘယ်သူကလဲဟင် .. ငါနဲ့ ဘာရန်ငြိုးနှိုးလို့လဲ ...၊ ငါ့သားလေးကိုရော ..”

“ခင်ဗျားသားကို သတ်ခိုင်းရင်တော့ အပျင်းပြေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုကတော့ တကယ် စိတ်ပျက်စရာပဲ၊ ဖိုက်ဆံရတော့လည်း

သတ်ရဦးမှာပေါ့လေ .."

"ဘယ်သူလဲ .. ငါ့ကို ဘယ်သူက သတ်ခိုင်းတာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ငါ့မှာ သတ်ပစ်ချင်အောင် မုန်းတဲ့လူ မရှိဘူး .."

"ဘာကို မဖြစ်နိုင်တာလဲ .. မှတ်ထား .. ဘုရားတောင် မာရ်နတ် ရန် ရှိတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလည်း သူများသတ်လို့ သေသွားတာ ခင်ဗျားကြီးက ဘာမို့လို့တုံး .."

"ဒါဆို ပြောပြပါ .. ငါ့ကို ဘယ်သူက သတ်ချင်တာလဲ .."

"ခင်ဗျား ချွေးမ .."

"အဖြိုး .."

ဒီနာမည်ကြားတော့ အောင်မြင်ပိုင်နိုင်သည့် ရယ်သံကြီး ထိုလူဆီ မှ ထွက်လာ၏။ ဒါ အမှန်ပဲလို့ ဖြေလိုက်တာမျိုး ...။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားခြင်းသည် ဒေါ်ယဉ်မေ အသိစိတ်တွေ ကိုပါ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်လာစေလျက် မနိုင်သည့်ကိုယ်ကို ထိုင်လျက် ကနေ တရွတ်ဆွဲလျက် နောက်ဆုတ် လိုမ့်ပြေးသည်။

ငါ့သား ဆိုသည့် သားဇောက အနီးဖြူဖြူလေးနဲ့ ထုပ်ပတ်ထား သည့် ကလေးငယ်လေး ဒီတိုင်း လွတ်ကျကျနဲ့ခဲသလို နှလုံးသားတစ်ခု လုံး ကြွေပြန်းမတတ်နှင့် ..။

"ငါ့သားကို မသတ်ရဘူး .. မသတ်ရဘူးနော် .. ငါ့သားကို မထိနဲ့ .."

"လာသေးတယ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား .."

ဒေါ်ယဉ်မေ မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့၏။ စိတ်တိုသည် ကောင်း သည့်ဘက်ကို ပြေးလာလိုက်။ ဂေါ်လီလို ခုန်ပေါက်နေသော အမြန်နှုန်း နှင့် ရောက်ချင်ရာ ရောက်နေလိုက်နှင့် ရှိနေပြီး ...

ဒီအဖြစ်မျိုး .. ဟုတ်တယ် .. ဒါမျိုး သူမ ကြုံဖူးခဲ့တာ အိပ်မက်ထဲ မှာ ..။ သည်စဉ်က သားနဲ့ လဲယူဖို့ သူမ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ထုပ်ပွေ ထားခဲ့သည်။

ငါ့သားလေးကို ဒီမိန်းမ မက်စရာရှိလို့ ယူခဲ့တာဆိုရင်လည်း အမြဲ တမ်း မက်မောစရာတွေ ပြည့်နေတဲ့ သူဌေးလေးဖြစ်နေဖို့ ကိုယ့်မှာ ရှိ ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သားအတွက် သိမ်းဆည်း ရထားခဲ့သည်။

ခုတော့ အားလုံးလည်း ပါသွားပါပြီ ..

"အဖြိုး .. ဒီမိန်းမ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..။ ချမ်းသာတဲ့လူကို ပိုင်ထားပြီးတာတောင် လူတွေ ထပ်သတ်ပြီး ဘာကို ထပ်ပိုင်ချင်သေး တာလဲ .."

အသိတွေမဲ့ကုန်ကာ ဒေါ်ယဉ်မေ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း စူးစူးပါးပါး ထအော်၏။ ပြီးတော့ နေရာမှ ကတုန်ကယပ် ကုန်းကျွန်းထကာ ...

"သားရေ .. အဲဒီကောင်မနားမှာ မနေနဲ့ .. မင်းကို သတ်တော့မှာ သိလား ..။ ပြေး .. ပြေး .."

အော်ရင်း အတင်းစွတ်ပြေးလျှင် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းကျော် လောက်မှာပဲ ...

"ဖောင်း .."

ခေါင်းတစ်ခုလုံး မြည်ဟီးသံကြီးတစ်ချက်နှင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာ မြွှာ ကွဲကြွေသွားခဲ့သည်လား ..။

"ခွပ် .."

နောက်ထပ် ခံလိုက်ရမှ ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် အားပြင်းစွာ ထုနှက်ပစ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံး အသိတစ်ချက်နှင့်အတူ ...

"သား .."

နာကျင်မှုတိုင်းမှာ သည်သို့သော နာကျင်မှုတွေ သားလေး ခံစားရ တော့မှာဆိုသည့်ဇော တစ်ခုမှလွဲ၍ ..။

အခန်း (၅၄)

“ဒုန်း ..”
“ဟင်!...”

မျက်လုံးရှေ့မှာ အဖြူရိပ်ကြီးတစ်ရိပ် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသလို ဖြစ်သွားကာ ရုတ်တရက် လန့်ပြီး စတီယာရင်ကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်တော့ ကားက လမ်းဘေးချိုင့်ထဲ ဦးစိုက်ဆင်းသွားပြီး ပုံပန်းမကျစွာ ရပ်၏။

ထို့ပြင် ခေါင်းမှာ ပူထူသွားလျက် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အောင့်တက် နာကျင်သွား၏။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

အသက်မှန်မှန်ရှူရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်မိလျှင် သူ့မျက်လုံးထောင့်မှာ အပိုင်းအစလေးတစ်ခု ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတာ ယုန်ဖြူလေးတစ်ကောင် ...

မဟုတ်သေးပါဘူး .. သူ မြင်လိုက်တာ သေးသေးလေး မဟုတ်..! လူတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ်လျှင် လူရိပ်လို ပုံသဏ္ဌာန် အဖြူရောင်အရိပ် ကြီးတစ်ရိပ် ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ နားထဲမှာ ကြားလိုက်တာလည်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားသည့် ဝေါခနဲ ဆူညံသံလိုမျိုး .. ဒီလို ဖြစ်စရာ လိုလို့လား ..။

လူသူကင်းရှင်းနေသည့် ကားလမ်းမဟာ မှောင်ရီမျိုးမျှ အလင်း ရောင်အောက်မှာ သူ့အတွက် အေးချမ်းစွာ ဝပ်စင်း စားနေခဲ့တာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ..။

စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ် ငိုငဲ့တွေနေမိသဲ ..။ နဖူးထက်မှာ တဖျင်းဖျင်း နာကျင်ခြင်းနှင့်အတူ ပူနွေးသောစီးကြောင်းတစ်ခုကြောင့် လက်က ရောက်သွားမိလျှင် ...

“ဟင်!...”

သွေးတွေပါလား ...

စိတ်ထဲမှာ လေးလံထိုင်းမိုင်းသွားသဖြင့် ကားထဲက တစ်သျှူးတွေ ဆွဲထုတ် သုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ဖုန်းကိုပါ ထုတ်၍ ...

“တောက် ..”

လိုင်းမမီသည့်နေရာမှာ ရောက်နေတာ သိလိုက်ရသောကြောင့် ကားကို လမ်းပေါ်ပြန်တက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းခေါ်ရင်း ရှေ့ဆက်မောင်းလာတော့ လိုင်းမီသွားသည့်နေရာမှာ ကားကို ပြန်ရပ်၍ ...

“အဖြိုး ..”

“... ..”

“မောင့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရတာ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး၊ မင်း နေကောင်းရဲ့လား .. အမေနဲ့ရော အဆင်ပြေလား ..”

“... ..”

“သိတယ်လေ .. အဲဒါကိုပဲ မေးတာ ..။ ထားနဲ့ အမေ တစ်ခါ တည်း လိုက်သွားတာလား ..”

“... ..”

“ကျွတ်!...”

အငြိုး စကားပြောပုံက ရင်နာနေသလိုလို .. နာကြည်းချက်တစ်ခုနဲ့ ရွံ့နေသလိုလို ...။

"အငြိုး .. မောင် မေးနေတာက အမေနဲ့ အငြိုး တို့ တစ်ခုခု အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေကြသလားလို့ကွာ .. ခက်တာပဲ .."

ဘာလိုလို ထေ့ငေါ့နေတာတွေကို သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး.. ကားကို ဘေးတစ်ချက် ပြန်ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်း နောက်ကို အကြမ်းပတမ်း ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

အမေ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် လိုက်သွားပါစေတော့ဆိုပြီး အငြိုး ဆီက သတင်းကိုပဲ စောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က မျက်ချင်း အိမ်ပြန်ဖို့ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ..။

အိမ်မှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ သေချာနေခဲ့လျက် ..။ တစ်ခုံစီနဲ့ စီးကျနေဆဲ သွေးတို့ကို နောက်ထပ် တစ်သျှူးနဲ့ သုတ်ပစ်ရင်း ..။

တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ အမေ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ...။

အခန်း (၅၅)

"သားကြီးက ဘာလဲကွာ .. ကြည့်ဦး .."

ကောင်းမျိုး က အမေ့ဆီ လက်လှမ်းနေသည့် သားရဲ့လက်လေးတွေကို ဆွဲချုပ်ဖက်ထားလိုက်ရင်း နှမ်းလို့မဝ ..ချစ်လို့မဝသည့်အပြုံးတွေနှင့်..။

"ဖေကြီးကို မမေ့သေးဘူးဆိုပြီး ဒီကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ.. တွေ့လား ကြီးကြီး .. မအေကို မြင်တာနဲ့ ဖြစ်သွားတာ .."

"ဟုတ်ပဲ .. ဒီကောင်လေး သူ့အမေကို သိပ်ချစ်တာ .."

ကြီးကြီးတို့ကပါ ထောက်ခံနေတော့ သားအတွက် သိုးမွေးဦးထုပ်လေး ယူလာရင်း ထား က ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ...

"ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ်လေးမှာတော့ ဒီလိုပါပဲ ကိုကြီးရယ် .. အထူးသဖြင့် သားလေးတွေက .."

ဖြင်းရှသည့် ခံစားချက်နှင့်အတူ ကိုကိုမျက်နှာချောချောကို မြင်ယောင်လာကာ ထား နှုတ်ခမ်းမှာ နာကျင်သည့်အပြုံးလေးဖြစ်သွားခဲ့၏။

"သူတို့အတွက် အချစ်ဆုံးမိန်းမဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲရှိကြတာ"

"ဟေ့ .. အမေနဲ့ ဇနီးက တစ်ကန့်စီလေ .."

ကောင်းမျိုး က ထား ရဲ့နဖူးလေးကို လှမ်းထုပြီး ရယ်သန့်သန့် ဆါမြဲမြဲ တို့ကလည်း ရယ်နေလျက် ...

“အေးလေ .. ကောင်မလေး .. သူများသားကိုကျတော့ ယူထားပြီး ကိုယ့်သားကျမှ သဝန်မတိုနဲ့လေ ..”

အားလုံး ဝိုင်းစကြသဖြင့် ထား က ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် .. ထား ပြောတာကလည်း သားတစ်ယောက်ဆို တာကို သပ်သပ်၊ အမေ .. ညီမ .. ဇနီးမယားဆိုပြီး ကွဲပြားနေတဲ့ မိန်းမ အမျိုးမျိုးကို တခြား ပြောပြတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝတရားက မမှားဘူး .. လက်ခံဖို့ကြိုးစားရင်း မခံစားနိုင်ကြတဲ့လူတွေမှာပဲ အပြစ် မကင်းတာ ..”

ထား ရဲ့ ခံစားချက်ကို တွေးမိသွားကြကာ အားလုံး မျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်ကြ၏။

“ကဲ .. ကဲ .. လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမလို့မို့လား ..၊ အပြန် ဈေးဝင် ခဲ့ကြဦးနော် ..”

“ပေး .. သမီး ကလေးကို ..၊ သမီး အင်္ကျီသွားလဲလိုက် ..”

“ဟုတ် ..”

ထား တို့ မနက်ဖြန်ဆို ရန်ကုန်ပြန်ကြတော့မှာဖြစ်သည်။ အမေ့ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တွေ့ချင်သည်။ ကိုကိုနဲ့ အမေ့ကို အားပါးတရ စကား တွေပြောရင်း၊ ဒါ နောက်ဆုံးလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့မည်။

အငြိုး လည်း ကျေနပ်သွားမှာပါ။ သူမ အမေ့ကို ဘာကြောင့်ပဲ မုန်းမုန်း ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကြောင့် မဖြစ်ရအောင် တခြားတစ်နေရာ ရာမှာပဲ အားလုံးကို ကျောခိုင်းနေလိုက်တော့ဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။

ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ ကိုကို မရှိဘူးလို့ သတင်း အတိအကျ ရထား သည်။ ဒီတိုင်းဆို အငြိုး နဲ့တော့ နောက်ထပ် ရင်မဆိုင်ချင်သည့်စိတ်နဲ့ အမေ့ကို ထား နှုတ်ဆက်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ပေ ..။

ဝေဝဲလာသည့် မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်တို့နှင့် ပုတ်ခတ် သိမ်း

ဆည်းကာ ဝတ်ထားသည့်ဆွယ်တာအင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ကာ ပခုံး ပေါ်ကို တဘက်လေးနဲ့ ပတ်မြဲထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အဝတ်စီရိုကိုဖွင့်၍ လည်ကပ် လက်ရှည်တစ်ထည် ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပြီး စီရိုကို ပြန်ပိတ်လျှင် ...

“ထား ..”

ဆွဲကာထားသည့် ကန့်လန့်ကာစကို ဆွဲဖယ်ကာ ကောင်းမျိုး က သူမနောက်ကို ရောက်လာပြီး ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ချာတိတ်ရာ .. ကလေးလို ခုန်ပေါက်မတတ် ပျော်သွားတာ ခဏလေးပဲ မြင်လိုက်ရတယ်”

ထား လှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် သိမ်းပိုက်ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည့် ကောင်းမျိုး ရင်ခွင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သွားခဲ့သည်။

“ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေသေးတာလဲ ..”

မေးတော့ မေးသည်။ ဖြေလို့မရအောင် အတင်းနမ်းနေသည့် မြတ် နိုးခြင်းများက ကြာရှည်စွာ ဖြန့်ကြက်နေခဲ့၏။ ပြီးမှ ထား ရဲ့ဆံပင်ရှည် တွေ ဖြန့်ချထားတာကို ဆွဲယူ နမ်းရင်း ...

“ပြောလေ .. ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ..၊ ဟိုအရင်က တားဆီး ပိတ်ပင်တာတွေ ရှိခဲ့တာ မှန်တယ်၊ အဲဒါ မင်းကို စိတ်မချလို့ပါ၊ နူးညံ့မှု နဲ့ မာကျောခြင်းကို ထိပ်တိုက် ထိခိုက်စေလိုက်ရင် နူးညံ့နေတဲ့အရာပဲ .. ပျက်စီးသွားမှာပေါ့၊ အဲဒါကို စိုးရိမ်လို့ တားခဲ့တာ ..”

“ထား နားလည်ပါတယ် ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီး အသက်လူပြီး ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ပြန်ရောက်ခဲ့တာတောင် ထား က မရွှင်မပျန့် စိတ်ညစ် အောင် လုပ်မိတယ် ..၊ ထား တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါမျိုး ကိုယ်လည်း မလိုချင်ဘူး၊ လက်ထပ်သူ ထားတာ ကိုယ်ချည်းပဲ သာယာချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲကွဲ့၊ ‘မင်းအတွက် အရာရာ ကိုယ်’ ဖြစ်ချင်တာလေ၊ မင်း ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖြည့်ဆည်း

ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေရတာကိုပဲ ကျေနပ်ချင်တာ၊ အကြောင်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ကိုယ် ပြန်လာလို့မရတဲ့အချိန်တွေမှာ မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ လို့ တွေးပူနေရတာတွေက မင်းအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ့် တာဝန် ဝတ္တရားတွေကို ထမ်းပိုးထားရတာထက် ပိုပြီး ပူပြင်း လေးလံတယ် သိရလား ..”

“ကိုကြီးရယ် ..”

ထား ကိုကြီးရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး တင်းကျပ်နေအောင် ဖက်ထား လိုက်မိသည်။

“ကိုကြီးကို အရမ်းချစ်တယ် ..”

“ကိုယ့်ဘဝနဲ့ အရာအားလုံးကလည်း မင်းနဲ့ သားလေးပါပဲ”

ကောင်းမျိုး က ထား ကိုင်ထားတဲ့အင်္ကျီကို ဆွဲယူကာ ပန်းလေး ပေါ်မှာ လွှားခြုံထားသည့်တဘက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။ ထား က ရင်ဘတ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကွယ်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးပြီးတော့ မျက်နှာလေးကို မော့ယူလိုက်ကာ မျက်ရည်စတို့ကို သုတ်ပေးသည်။

“မငိုနဲ့တော့ ..”

ဖြူစင် ဝင်းမွတ်သည့် ပန်းစွန်းလေးကို ငုံ့နှမ်းလိုက်ရင်း ...

“အန်တီမေ့ ကို တွေ့ချင်တယ်မို့လား.. ဒီညနေ ကိုယ် လိုက်မို့မယ်”

“ဟင်!...”

“လိမ္မာအောင် နဲ့ပါ တွေ့လို့ရအောင် သူနဲ့ ကွန်တက်လုပ်ပေးထား မယ်၊ တကယ်ဆို ကိုယ်လည်း သိပ်သွားလာလို့ မကောင်းသေးတော့ ချက်ချင်း မပြန်ချင်ပါဘူး၊ အလုပ်တွေက ပစ်ထားသလို ဖြစ်ခဲ့တာကြာ ပြီလေ၊ အားလုံးက မင်းကို ညှာတာမေးမခဲကြတာ သိရလို့လည်း သူတို့ ကို နောက်ထပ် အလုပ်တွေ ပီမနေစေချင်ဘူး၊ နောက်ထပ်တစ်ခုက အလုပ်တွေရှုပ်နေမယ့်အချိန်မှာ မင်းနဲ့ သားကို မခေါ်သေးဘဲ ဟိုမှာ သွားရှင်းသင့်ပေမယ့် အဲဒီလို ကိုယ်က မနေနိုင်တော့ ..”

“ကိုကြီးကလည်း ကိုကြီးက နေခဲ့ပါဦးဆိုရင်ရော ထား က နေခဲ့ မယ် မှတ်လို့လား ..”

“တကယ်လားကွာ .. နေခဲ့ဦးနော်လို့ ပြောလိုက်ရင်း ‘အင်း’လို့ မင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်မှာစိုးလို့ ကိုယ် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့တောင် မပြောရဲခဲ့ဘူး ..”

“တွေ့လား .. ကိုကြီးပဲ ချစ်တယ်၊ လွမ်းတတ်နေထွယ်ပေါ့ ..”

“အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်က စခဲ့ရတာလေ ..”

“ပြီးရော ..”

ထား က နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ သူ့လက်ထဲက အင်္ကျီကို ပြန်ဆွဲလှ သည်။ ကောင်းမျိုး က ရယ်လိုက်ပြီး အတင်းပြန်ဖက်ထားလျက် ...

“ကိုယ် ဝတ်ပေးမယ် ..”

“ဟာ .. ကိုကြီးကလည်း မနေတတ်ပါဘူး၊ ဖယ်ပါ - လေးလေးနဲ့”

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို ရှက်စရာလားကွ ..”

ရယ်သံများနှင့် လုံးထွေး ရစ်ပတ်နေစဉ် ...

“သမီးရေ .. ထား ..”

“ရှင် ..”

ထား တို့ အဝတ်လဲသည့်ကန့်လန့်ကာနောက်ကို ရောက်နေကြမှန်း သိတာနှင့် ဒေါ်စုစု အသံက ခပ်တွန့်တွန့်နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပုံပေါ်လျက် ...

“ထွက်ခဲ့ဦး သမီး .. လိမ္မာအောင် ပုန်းဆက်တယ် ..၊ ဆေးရုံက ..”

“ဟင်!...”

“သမီးအမေ ဆေးရုံမှာတဲ့ ..”

ရယ်မောခြင်းတွေ တိစနဲ့ တိတိကျသွားခဲ့သည့်နောက် ... ကံကြမ္မာသာ အရာရာကို ဖန်ဆင်း၏။

အခန်း (၅၆)

“အမေ ..”

ဝိုင်းခံနေကြသည့် လူတွေထဲမှာ အမေ့ကို ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ပြူးပြဲ ကြည့်နေရင်း ထား ခေါင်းပဲ ခါနေမိသည်။

“ညီမလေး ..”

လိမ္မာအောင် သည် ဝိုင်းကြီးနှင့် ခေါ်ရင်း ထား ရဲ့ ပန်းလေးပေါ် လက်တင်၏။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်သေးဘဲ မျက်ရည်စက် တွေသာ ကျနေလေသည်။

“ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးပဲ...”

“ခေါင်းတွေကွဲထားတာ စိစိညက်ညက်ကို ကြေနေတာဟဲ့၊ ပစ္စည်း လိုချင် ယူပေါ့ .. အသက်ကြီးတဲ့လူကို ဒီလောက် လုပ်စရာ မလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး .. လူကို တမင်သတ်ချင်လို့ သတ်တာ အသိသာ ကြီး ..”

“အေးလေ .. ပစ္စည်းလုရအောင် ဘာတွေ ပါမှာမို့လဲ ..”

ဝိုင်းဝန်း ဝေဖန်သံတွေသာ ထား ရဲ့နားထဲမှာ ပဟေဠိတွေဖြစ်လိုက်၊ ညီမျှခြင်းကျသွားသလို အဖြေတစ်ခုခုကို မြင်ယောင်သလိုရှိလိုက်..။

ဘာမှ မရေရာသေးသော်လည်း ရင်ဝမှာ ကျပ်ခဲ ဆို့နှင့်လျက် ..၊ မျက်ဝန်းမှာ ပြည့်သိပ်နေခဲ့သည့် မျက်ရည်တွေကလည်း ပြိုဆင်းမလာ..။

တင်းတင်းစေ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့က လှုပ်ခတ်နေပေမယ့် ရှိုက်သံနည်းနည်းလေးမှ မထွက် ..။

မနေ့ကမှ အမေ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့သေးသည်။

ဒါဆို ကိုယ်ပဲ အမြင်မှားခဲ့တာလား ..

“ညီမလေး ..”

ကိုကိုအသံကို ထပ်ကြားလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းချင်းထိ အောင် တိုးကပ်လိုက်ပြီး လိမ္မာအောင် က ရှိုက်သံသဲ့သဲ့နှင့် ...

“နင် ပြန်ရင် လိုက်မယ်ဆိုပြီး အမေ နင့်ဆီကို ထွက်သွားတာ..”

ထား ကိုယ်လေး မသိမသာ တောင့်မတ်သွား၏။

“အဖြိုး မသိအောင် မမြင်မစမ်းနဲ့ ထွက်သွားပြီး သူ့မှာ ပါသွား တာတွေကို ရိုက်လုခံလိုက်ရတာ ..”

မဟုတ်ဘူး ..

ထား မျက်နှာ တက်ခနဲ မော့လာကာ လိမ္မာအောင် ကို စူးစိုက် ကြည့်၏။

“ဘာပြောလိုက်တယ် ကိုကို ..”

“နင့်ကိုပဲ တမ်းတပြီး အမေ ခိုးထွက်သွားတာ ထား ..၊ အလောင်း ကို ..”

“အမေက မမြင်မစမ်းနဲ့ အထုပ်ပိုက်ပြီး ကြမ်းပေါက်က ခိုးဆင်း တယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား ..၊ ကိုကိုကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ ..”

အဖြိုး လို့ စိတ်ထဲမှာ ဖြေဖို့ရှိပေမယ့် ထား မျက်လုံးတွေ စူးစူးချွန် ဖြစ်နေတာကို မြင်တော့ ရုတ်တရက် မဖြေဖြစ် ..။

သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီအခြေအနေအထိ အဖြိုး စိတ်ကောက်နေနိုင်တာ ကို အောင်သက်သက်နဲ့ နားလည်ပေးနေခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

“မသိဘူး မောင် .. သေနေတာမှတော့ လိုက်ငိုနေလည်း အပိုပဲ။ အငြိုး ဟန်လည်း မဆောင်ချင်ဘူး .. မောင့်အမေက သူ ချစ်တဲ့သူနဲ့ မုန်းတဲ့သူကို ခွဲခြားပြသွားပြီးပြီ။ သူပိုင်တာ သူပိုက်ပြီး မနေချင်တဲ့နေရာ ကို ကျောခိုင်းသွားတာ.. သေသွားပြီဆိုပြီးရင်လည်း အငြိုး မျက်ရည်ကျ လို့ မရတော့ဘူး”တဲ့ ..။

သူလည်း သည်းခံခဲ့ရတာပဲ .. သူ့ဘက်က လွတ်လပ်စွာ ခံစားခွင့် ရှိတယ်လို့ တွေးပြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်..။

“ကိုကို ပြောလေ ..”

ထား က သူ့ဘက်ကို တည့်တည့်လှည့် ရင်ဆိုင်ရင်း ...

“အမေ ကိုကိုအိမ်က ကားနဲ့ ထွက်သွားတာ ထား ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်တာ ..”

“ဘာ!...”

“ဘာကြောင့် ထွက်လာမှန်း မသိဘူး .. အနားမှာ ဘယ်သူတွေ ပါသေးလဲလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့ညနေမှာပဲ အမေ အသတ် ခံရတာ.. ကိုကို အမေ့ကိုပစ်ထားပြီး အငြိုး ပြောသမျှ ဘာဖြစ်လို့ ယုံနေ ရတာလဲ ..”

မျက်ရည်စက်တို့ ပါးပြင်ပေါ် ဖြတ်ဆင်းသွားကြပေမယ့် ထား အမူအရာတွေမှာ ရှိကိုင် ကြေကွဲနေခြင်းတို့ မရှိဘဲ နိုင်မာပြတ်သားသည့် စကားသံတို့သည် ..။

“အမေ့ကို ပစ်ထားပြီး ကိုကို ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ ..။ ဘယ် အလုပ်တွေ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲ ..”

အငြိုး ရဲ့ တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့်ကြောင့်ဆိုတာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာပြီး လိမ္မာအောင် မျက်နှာ အုံ့မှိုင်း ညိုမှောင်သွား၏။

“အမေ သေရတဲ့အထိ ကိုကို ဥပေက္ခာထားခဲ့တာ အဲဒါ သား လိမ္မာလား ..။ ပြောပါဦး ကိုကို .. ကိုကို အမေ့ကို အိမ်ထဲမှာ ထား ..။

ကျွေးမွေးနေရဲ့နဲ့ အမေ့အပေါ်မှာ သိတတ်တဲ့ သားလိမ္မာဆိုပြီး ဂုဏ်ယူ နေတာလား ..။ အဲဒီအမေက သံပရာသီးကို ကြိုးကြာဥပါလို့ ညာကျွေး တဲ့ ချွေးမမျိုးရဲ့လက်ထဲ ရောက်နေတာဆိုရင် .. ကိုကိုက ဘယ်လိုလူ လဲ .. စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ..”

လိမ္မာအောင် မျက်နှာမှာ အမျိုးမျိုးသော ပြောင်းလဲခြင်းတို့ဖြင့် တင်းမာခြင်းတို့ ပိုကဲလာ၏။ ထား က ဂရုမစိုက်တော့ပေ ..။

“အခု ကိုကို လိမ္မာလွန်းလို့ အမေက ခိုးသားငါးရာသတ်လို့ သေပြီ”
“ထား ..”

“အခု အငြိုး က ပါမလာဘူးပေါ့ ..။ ဘယ်လို သရုပ်ဆောင်ပညာ တွေ သုံးလိုက်လို့ ကိုကိုက ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ ထားခဲ့ရတာလဲ ..”

ထား က မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သပ် ဖျက်ချလိုက်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

“ညီမလေး ..”

“ဖယ်ပေး ကိုကို.. ဒါ သည်းခံနေရမယ့်အပိုင်း မဟုတ်တော့ဘူး”

ဘေးကနေ လက်ကိုဆွဲတော့ ထား က ခါချပစ်၍ ..

“သည်းခံခဲ့တာတွေက ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိမှ ဖြစ်မယ် ..။ အမေ့ကို သူ သတ်တာ ..”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ပုံပန်းမကျစွာ ထွက်လာကြတာ မြင်သည် နှင့် အပြင်မှာ စောင့်နေသော ကောင်း စိုးရိမ်သွားသည်။

“ထား .. ဘယ်ကိုလဲ ..”

ထားဆီးမယ့်သူတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထား က ကားတွေဆီ ရောက် အောင် အပြေးတစ်ပိုင်း သွားသည်။

ထိုစဉ် ပါကင်မှာ သေချာမထိုးဘဲ လာရောက် ရပ်တန့်သွားသည့် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလာတာ အငြိုး ..

“အငြိုး ..”

ထား၊ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ နှုတ်ဖျားက ရေရွတ်ရင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သူမဆီ လှမ်းလာကြသည့်လူသိုက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အငြိုး မျက်နှာလေး တစ်ချက်ပျက်သွား၏။

လိမ္မာအောင် က ရှေ့က ကာသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ အငြိုး နားကို အရင်ရောက်အောင် သွားကာ ဘေးမှာပဲ ရပ်နေလိုက်ပြီး ...

“အမေ မနေ့က အိမ်ကကားနဲ့ ထွက်သွားတာဆို ..”

လိမ္မာအောင် ထံမှ မေးခွန်းထွက်လာသော်လည်း အငြိုး က သရုပ်ဆောင်ပညာကို ကျွမ်းကျင်အဆင့်နှင့် အောင်မြင်လာခဲ့တဲ့အတိုင်း တည်ငြိမ်သည့်အကြည့်တို့ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ သိထားကြသဖြင့် မလှမ်းမကမ်းကနေ လိုက်ပါ စပ်စုကြသော လူရိပ်တွေဆီ ခပ်မဲ့မဲ့ တစ်ချက်ဝှေ့ကာ ...

“မောင်တို့ကို လုံးဝ ပေးမတွေ့ရဲလောက်အောင် စိုးရိမ်ခဲ့ရတာ.. အဲဒီသံယောဇဉ်တွေကို သိနေလို့ပဲ ..”

မျက်ရည်တို့ဖြင့် မျက်ဝန်းတို့ကို ပြုံးပြက်လက်စေကာ မချီတရီ ခံစားသွားရသည့်ကြေကွဲမှုတို့ ပီပြင်လျက် ..၊ နောက်ထပ်အကြည့်က ကောင်းမျိုး ထံ ဝေ့၏။

“အငြိုး တစ်သက်လုံး သည်းခံ ပေးဆပ်ခဲ့ရတာတွေက မောင်ညီမဆိုတဲ့ ထား ရဲ့ ခဏလေး ပြောစကားတွေအောက်မှာ ပိပြားကြေမှုကုန်ပြီပေါ့ ..”

“ဒါတွေ ဒီအချိန်မှာ ရှင်းနေရမှာ မဟုတ်ဘူး အငြိုး ..၊ မောင်မေးတာကို ဖြေ ..”

“မောင်နဲ့ အငြိုး သိထားပြီးသားတွေပဲ .. ဘာကို ထပ်ဖြေရမှာလဲ..၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့ သွားရမှာမို့လို့ သူ့ဟာသူ လုံခြုံအောင် ကားခေါ်သွားတာ နေမှာပေါ့၊ အငြိုး မသိအောင် ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ မောင် မယုံဘူး

လား ..”

လိမ္မာအောင် တွေဝေသွားပြန်သည်။ ခဏလေး ငိုငိုသွားသည့် အချိန်မှာ ထား တစ်ယောက်တည်း မြင်အောင် ကောက်ကျစ်စွာ မဲ့ပြီး လိုက်သော နှုတ်ခမ်းတို့က အောင်နိုင်သူလို ..၊

ထား မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းသွား၏။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းသွားပြီး အံ့ကြိတ်မိသည်။ အငြိုး ရဲ့ မဲ့ပြီးမှာ သူမ အပြေတွေ့လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သားအမိကို ငါ့လက်ခုပ်ထဲ ထည့်ထားတာလေ”

“ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်လိုက် ..”

“ဒေါ်ယဉ်မေ က ငါ အမုန်းဆုံးလူပဲ ..”

နားထဲမှာ ကြားခဲ့ဖူးသည့်စကားတွေပဲ အထပ်ထပ် ပြန်ကြားလာခဲ့သည်။ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသော အငြိုး ရဲ့ မဲ့ပြီးကလည်း ခိုင်မြဲနေဆဲ..၊

ထား လက်သီးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကျစ်လိုက်မိရင်း ...

“ငါ သိတယ် .. အမေ့ကို နင် သတ်တာ ..၊ စန်းရီ ကို ထောင်ချလိုက်သလို ..”

“ဘာ!...”

လိမ္မာအောင် အသံ ထွက်လာသည်နှင့် ဆံပင်တွေဖုံးအောင် ငိုက်ချပြီးနေသည့် အငြိုး မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး မော့လာ၏။

“ဖြစ်သွားပြန်ပြီလား မောင် .. ဒီတစ်ခါ အငြိုး ကို အယုံအကြည် မဲ့တဲ့စကား မောင် ထပ်ပြောရင် အငြိုး တစ်ခုခုလုပ်ပြီး သက်သေပြတာမယ် ..”

ပြောပြီး ခြေနှစ်လှမ်းလောက် နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ လိမ္မာအောင် အသံတိတ်သွားပေမယ့် ထား က သူမခြေလှမ်းအတိုင်း လိုက်တိုက်...

“သူ့ကို သက်သေမပြလည်း နင် ပြောတိုင်း ယုံနေတဲ့သူပဲ..” ငါကတော့ မယုံဘူး”

“ဖြန်း ..”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်တာနှင့် ရိပ်ခနဲ လွဲရိုက်လိုက်သည့် ရိုက်ချက်က အရှိန်ပြင်းစွာ ကျ၏။ အငြိုး နောက်ထပ် ယိမ်းယိုင် နောက်ဆုတ်သွားပြန်သည်။

ပြန်လည် တည့်မတ်လာသည့်မျက်နှာက နီရဲညိုပုတ်နေကာ ...

“နင်ကလား .. ငါ့ကို ..”

“မမ.. နေခက်ဆုတ်လိုက် ..”

မထင်မှတ်သည့်အချိန်လေးမှာ ထား တို့ရှေ့ကို ရောက်လာတာက စန်းရီ ဖြစ်နေ၏။ သူမ မျက်နှာမှာ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ရှိနေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ထားတာလည်း မြင်ရကာ အားလုံးကို ကြည့်၏။

ပြီးတော့ လိမ္မာအောင် ကို ရင်ဆိုင်ကာ ...

“ကျွန်မကို သူပဲ ခိုင်းပြီးတော့ အိတ်ထဲမှာ ရွှေတွေ ထည့်လွှတ်လိုက်တာ အစ်ကိုလေး ..။ မေမေကြီးကို သူ နှိပ်စက်သမျှ ကျွန်မက သိပြီး မမကို သတင်းပေးမိတာနဲ့ပဲ ထောင်ချတဲ့နည်းနဲ့ နှုတ်ပိတ်ဖို့လုပ်တာ ..။ အဲဒါကို ဘာဘုငြိမ်း က ပြန်ထုတ်လာပေးလို့ ..”

“ဟဲ့ ကောင်မ .. အကျင့်ပျက်တဲ့ပါးစပ်နဲ့ လာမပြောနဲ့... ဖယ်စမ်း”

“အငြိုး မလုပ်နဲ့ ..။ ဟေ့ ..”

စန်းရီ ကို အင်အားနဲ့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် လိမ္မာအောင် ဝင်ဆွဲလိုက်ပေမယ့် မမိ ..။ စန်းရီ သည် ပိုးစိုးပက်စက် လဲကျသွားမှ ဒေါသနှင့်ပေါင်း၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်လာ၏။

“သူ အရမ်းယုတ်မာတာ အစ်ကိုလေး ..။ မေမေကြီးကို သူပဲ ရူးအောင် လုပ်တာ၊ သူ့ဆရာနဲ့သူ ကြံစည်ပြီး လုပ်ကြတာ၊ ရေခွေးပူလောင်အောင် .. ငတ်ပြတ် ချိန်အောင် .. ကြောက်လန့် ရူးသွားအောင်.. သူပဲ အမျိုးမျိုးကြံခဲ့တာ၊ မေမေကြီးပစ္စည်းတွေကို ယူပြီး လူကိုပါ အားရအောင် နှိပ်စက်ပြီးမှ သတ်ဖို့ သူ နေတိုင်း ကြိမ်းဝါးနေတာပဲ ..”

“တောက် ..”

ဝိုင်းဝန်း အုံ့ခဲနေအောင် များလာသည့် လူတွေထဲမှာ ရုတ်တရော.. တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာတာတွေရော .. မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် ကျလာခဲ့၏။

“တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမ .. နင် ..”

ထား အတင်းပြေးထွက်ကာ နောက်ထပ် ပါးရိုက်ဖို့ ကြိုးစားလျှင် အငြိုး က လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဓားထုတ်နေပြီဖို့ ယောက်ျားနှစ်ယောက် စလုံး ပျာယာခတ်သွား၏။

“ဟိတ် ..”

“ထား .. မကပ်နဲ့ ..”

ကောင်းမွန်း က အငြိုး လက်ထဲက ဓားကို ပုတ်ထုတ်ပစ်ကာ လိမ္မာအောင် က ထား ရှေ့က ကာကွယ် ရပ်ထားလိုက်၏။

ဓားလွှတ်ကျသွားသည့် အငြိုး သည် အခြေအနေကို ကြည့်၍ နာကြည်းခံပြင်းစွာ ခဲ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ပြန် တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ဆုတ်နေရင်းကနေ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ပြေး၏။

သူမနောက်ကို မရမက လိုက်ဖမ်းကြဖို့ ဘယ်သူမှ စိတ်ကူးမိခြင်း မရှိသေးဘဲ ကံကြမ္မာက သူမအတွက် ထိုက်တန်သည့် အပြစ်တစ်ခုကို အယူခံဝင်ခွင့် မပြုတော့ဘဲ ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

“ဒုန်း ..”

“အား!...”

မိမိဘာသာ ခြေချင်းချိတ်ကာ နောက်ပြန် ပက်လက်လဲကျသွားစဉ် တမန်းကတန်း ဘက်ခံဆုတ်လာသည့် ကားတစ်စီး၏ နောက်ဘီးအောက်မှာ လည်စင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ!...”

“လည်ပင်း ပြားပြီ ..”

၇၉၂

၂၅၆

“သေကုန်ပြီလား ..”

“ပွဲချင်းပြီးပဲ ..”

“အဲဒါပဲ .. ယုတ်မာတာကိုး .. ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

ကြားလိုက် မြင်လိုက်တဲ့လူတိုင်း သနားစုပ်သပ်သည့် စကားသံ ထွက်မလာခဲ့ပေ။ လူအုပ်ကြီးသာ ပိုမို ထူထပ်လာခဲ့ပြီး စောစောကလို ဒေါသစကား ..၊ ခန့်သံ .. ရွံ့သံများ အားလုံးတို့ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့၏။

ထား သည် မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရဲသဖြင့် လိမ္မာအောင် ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေး ကပ်ကွယ်နေခဲ့ပြီး ...

“ကိုကို ..”

ငိုမလွယ် အရှိက်ခက်သော လိမ္မာအောင် ရဲ့ဆုပ်ထားသည့်လက်သီးတို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာ သတိထားမိသွားခဲ့၏။

ဒီလို ရည်ရွယ်ခဲ့တာဖြင့် မဟုတ်ခဲ့ပါ ..။

“ကိုကိုရယ် .. ထား တောင်းပန်ပါတယ် ..၊ ကိုကိုကိုလေ ..”

“တော်တော့ ..”

လိမ္မာအောင် က ထား ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲက ခွာ၍ အနားရောက်လာသည့် ကောင်းမျိုး ဆီ တွန်းပို့သည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားပေးပါ ..”

တိုးသဲ့သည့် စကားသံနှင့် ဆို၍ သူတို့ကို ကျောခိုင်း၏။

အရာရာကို အကောင်းတိုင်း ဖြစ်စေချင်သော်လည်း ..၊

ပရိသတ်အတွက်

ထားဝရ

၂၅၆